

BURMESE
CLASSIC

.com

မဟာရာ

(ဇွဲငါးကော်)

အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့

သစ်ခက်အိမ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကော့ခိုင်ဦး (မြို့-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြို့-၀၉၈၇၀)
အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂)၊ (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅.၀၃

မဟူရာ(လွိုင်ကော်)

အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့ သစ်ခက်အိမ်/မဟူရာ(လွိုင်ကော်)

ရန်ကုန်။ ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၃။

၃၁၂ စာ ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ၊

(၁)အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့ သစ်ခက်အိမ်

ပန်းကိုးစွသီစာပန်းချီ

မဟူရာ

(လွိုင်ကော်)

အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့သစ်ခက်အိမ်

တကယ်တော့...

အချစ်ငှက်ဆောက်သော

သစ်ခက်အိမ်လေးသည်

နှလုံးသားတစ်ခုအတွင်းမှာသာ

နှစ်များစွာရှေ့ဆက်ရမှာမဟုတ်

နှလုံးသားတစ်စုံမှာသာ

ရှေ့ဆက်ရမည်သာတကား...။

BURMESE
CLASSIC
COM

မပျော်မွေ့ခြင်းဆိုသည့်

အရာတစ်ခုဆိုတာက

ပျော်မွေ့ခြင်းဆိုတာကို

အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရချိန်မှစ၍

ဖြစ်တည်ရချေသည်...။

အရေးအကြီးဆုံးဟာ

ကိုယ့်နှလုံးသားကို

ကိုယ်သိဖို့ပဲ ...။

ကိုယ့်နှလုံးသားကို

ကိုယ်မြင်ဖို့ပဲ ...။

နှောင်းမှမြင် ...

နှောင်းမှသိတဲ့အခါ

နောင်တနဲ့အတူ

သေမတတ်ခံစား

ကျွန်ရတတ်တယ် ..

ဖြူသန့်သန့်...

ပြိုင်ပွဲလေးတစ်ခုကြောင့်

နိုင်သူလည်း...

ပြုံးကျန်ရတတ်သည်...။

ရှုံးသူလည်း...

ပြုံးမိရတတ်ချေသည်တည်း...။

BURMESE
CLASSIC

ကိုယ့်ကိုမချစ်သည့်
သူတစ်ယောက်က
သူမချစ်တာကို
ဖွင့်ပြောတာခံရချိန်မှာ
ငြိမ်သက်ခံစားရသူတွင်လည်း
အားကိုးရာပျောက်သည့်နှယ်ပါတည်
ပေးကူဖော်မရှိ
ဈောင့်ဖျသူမရှိ
ကိုယ့်အဖော်သည်
ကိုယ့်မျက်ရည်ပဲဖြစ်နေသည်....။

သူ့အသက်ကိုပါ ...

နှုတ်သိမ်း ...

ယူငင် ... သွားနိုင်လောက်အောင်

သူ ... ချစ်ရပါသည့် ကောင်မလေး ...

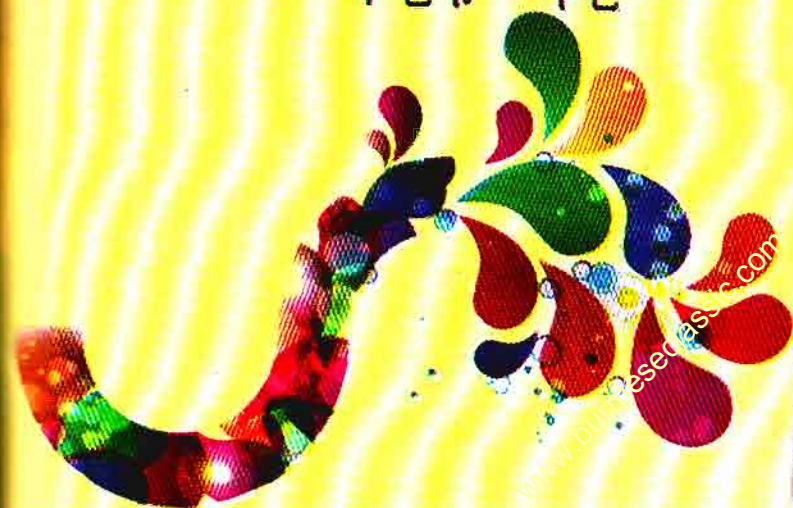
အလင်းတန်းလေးတစ်ခုကို

ရင်ထဲပွေ့ထားရသည့်နှယ်

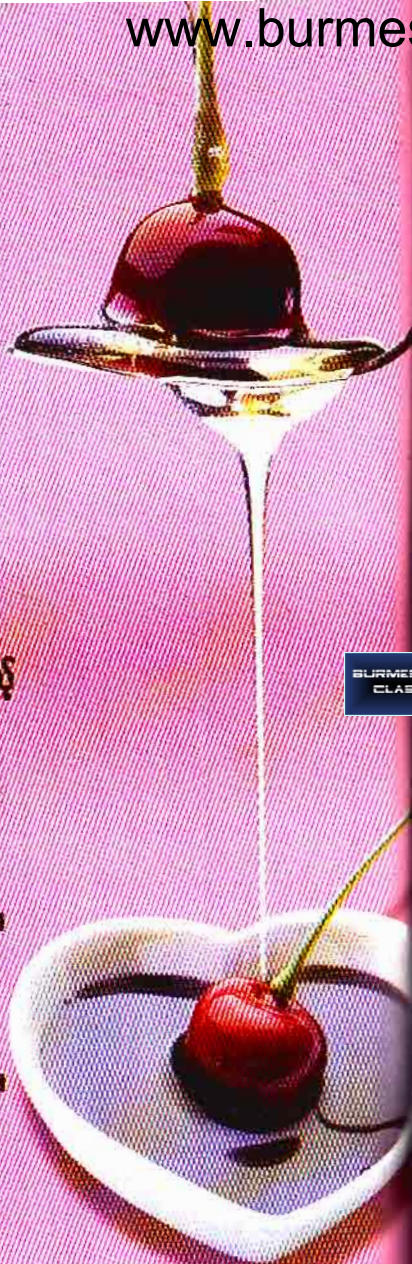
နှလုံးအိမ်တစ်ခုလုံး

လင်းလင်းချင်းချင်းနှင့်

တောက်ပနေသည်သို့ ခံစားရသည် ...။

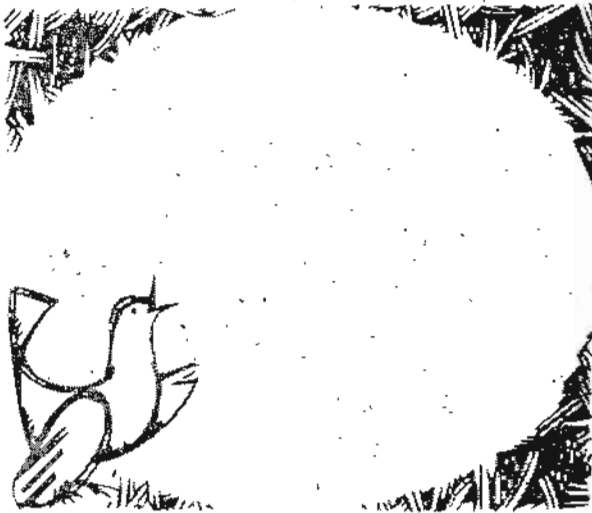

ငါ့ရက်စက်သမျှ
မင်းဆီကအချစ်တွေပဲ
ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့
အချစ်ငှက်လေးရေ ...
ပြန်လာပါတော့ ...။
လှပတဲ့ ...
ရွှေခက်ရွှေရွက်တွေနဲ့
မတည်ဆောက်နိုင်ပေမယ့်
မင်းတည်ဆောက်တဲ့
သစ်ခက်အိပ်လေးမှာ
ငါ ... နေပါရစေ ...။
မင်းနဲ့အတူ ...
ငါ ... နေပါရစေ ...။

အချစ်ငှက် ကျွန်မအတွက်
ရှင်ပေးဆက်ချင်တဲ့ သစ်တစ်ပင်တာ
ဝင်းလန်းဝေဆာမှုလည်း ကင်းစင်
သစ်မြောက်ပင်တစ်ပင်လည်း ဖြစ်ပေမယ့် ...။
လှပတဲ့ အရွက်အခက်တွေ
ရှင်သန်လှေကားအောင်
ကျွန်မ စွမ်းဆောင်ကြိုးပမ်းပါမယ် .. အရှင် ...။
ရွှေခက်ရွှေရွက်
ရွှေအကိုင်းအခက်တွေနဲ့
တည်ဆောက်တဲ့ အိပ်လေးတစ်အိပ်
မိုးတိမ်တွေအောက်တ
အေးမြတဲ့ စမ်းချောင်းဘေးမှာ
ရှိနေရာ သစ်တစ်ပင်အတွက်
ဖြစ်တည်ရန် ခက်ပေမယ့် ...။
ရွက်နုပွားစိ ...
ဝင်းဝါနီ သွေးရောင်စုံလေးတွေ
ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့
ကျွန်မရဲ့သစ်ပင်မှာ
ယုတ်ဖြာတည်ဆောက်ထားတဲ့
တည်ငြိမ်ရာ အိပ်လေးတစ်အိပ်တာ
ရှင်ပိုင်မိုးရာအပြင်
လှပစွာ ရှိနေပါမယ် .. သခင် ...။
အဲဒီက ...
ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားမှာ
နှစ်များစွာ ရွှေဆက်မယ်
အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့ သစ်ခက်အိပ်လေးပါ .. အရှင် ...။
သေတ္တာ ...
အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့ သစ်ခက်အိပ်လေးပါ .. သခင် ...။

ရွှေသမင်္ဃာပေ

အခန်း (၁)

BURMESE
CLASSIC

“မမပို .. သေချာရိုက်နော် .. ဝေးဝေးရောက်အောင် ရိုက်ပစ်လိုက်..
ဖိုးတေ သေချာပြေးမှာ ..၊ မမပို လည်း ပြေး .. သူတို့ဘက်က .. ဖိုးတေ
တို့အဖွဲ့ထက် သုံးပတ်စာလောက်ကို အနိုင်ရနေတာ .. တာတူး က
အရမ်းကြွားနေတာ မခံချင်ဘူး သိလား .. သေချာရိုက် .. သေချာရိုက်..”

ဘက်အင်ဘောလ်ကစားနေသည့် အုပ်စုထဲမှာ အကြီးဆုံးဆိုတာ
ကိုတော့ ရွေးစရာကို မရှိ။ တည်ကြည်ပိုပို ဝဲ ဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာစာ
ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်သည့် တည်ကြည်ပိုပို ဆိုတာက အမြဲ ကလေး
လို ပျော်နေတတ်သည့်သူ ..။ ခုလည်း ပိုပို တို့၏ ကျယ်ပြန့် လှပလွန်း
သော ပုန်းညက်မြိုင် ဝန်းကျယ်ကြီးမှာ ဆောက်လက်စ ဟိုတယ်ကြီး
ခဏရပ်နေရချိန် ..။

တန်းလျားယာယီအိမ်လေးတွေမှာ အတူပါလာ နေထိုင်ကြပါသည့်
ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ထမ်းတွေ၏ ချာတိတ်အုပ်နှင့် ဘက်အင်ဘောလ်
ကစားနေခြင်း ..။ ဤဟိုတယ်ကြီးထက်စော့၍ ဆောက်သည့် ပိုင်ချက်
စံက်ရုံ စဆောက်ကစည်းက ဤချာတိတ်တွေလည်း သူ့ရဲ့မိဘတွေနှင့်
အတူပါလာကြသည်။

ရွှေသမင်္ဃာပေ

ကျောင်းတွေဘာတွေပင် ဤ စခန်းမြိုင်သာယာရှိ ကျောင်းမှာ အပ်ထားသည့်အဖြစ် ..။ ထိုစဉ်ကတည်းက ညနေပိုင်းဆို ဘာဂျာလေး တစ်လက်ဖြင့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်မှာ သီချင်းလေးမှုတ်ရင်း ရှိတတ်ပါသည်။ ပိုပို ကို ချာတိတ်တွေ စိတ်ဝင်တစား ဟိုပင်အတွယ်က ချောင်းကြည့် ..။ သည်အပင်ကွယ်က ချောင်းကြည့်ဖြင့် စတင်သိခဲ့ကြရ ပါသည်အဖြစ်မှသည် ..။ ခုကျတော့ ထိုချာတိတ်အုပ်ဖြင့် ညနေတိုင်း ဘက်အင်ဘောလ် ကစားနေရစေသည့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ပျော်စရာအုပ် စုလေးအဖြစ် ရှိလာကြရသည်တည်း ..။

“တာတေ .. နင်ဟာလေ .. ငါ့ကို လာချောင်းကြည့်တဲ့ အုပ်စုထဲ မှာတုန်းကလည်း အကဲဆုံး .. နင့်ခေါင်းတစ်လုံးက ပင်စည်ကွယ်နဲ့ကို မလွတ်ဘဲ ဟိုဘက်ကပြုလိုက် .. သည်ဘက်ကပြုလိုက်နဲ့ ပိမိရိရိ မရှိ ဆုံးထဲမှာ ထိပ်တန်းကျတဲ့ ဖိုးတေ ဖြစ်ခဲ့တယ် ..။ ငါက နင့်ကို အရင်ဆုံး မြင်တာ .. ချစ်လို့လှမ်းခေါ်ပြီး ဘာဂျာမှုတ်ပြတော့မှ .. ကျန်တဲ့အုပ်စု တွေ ပင်စည်တွေနား ပုန်းနေရာက ငါ့ဘေး ရောက်လာကြတာလေ..။ ငါ့မှာ အဖော်တွေ တိုးခဲ့တာမို့ .. နင့်ကို ငါ ပိုချစ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မပီရိတဲ့အထဲမှာ ဘောလုံးကို အမြင့်ကြီး မြောက်တက်စေတာရယ် .. ဟိုဘက်ကလူ ဖမ်းမိနိုင်အောင် နီးနီးလေးမှာ အမြင့်ကြီးမြောက်တာရယ် ကြောင့် ကံကောင်းလို့ ဇီးရိုးမဖြစ်ရတာ .. ဟိုကောင် တက်တူ မဖမ်းမိလို့ ပေါ့ကွ .. တက်တူ ညှို့လို့သိလား .. သူတော်ရင် .. ရထားတဲ့ ပတ်ရေတွေ အားလုံး ဇီးရိုးဖြစ်ပြီ .. ကဲ.. ငြိမ် .. ငါ .. အာရုံမပျက်ပါရစေနဲ့ .. စကား လှမ်းများမနေနဲ့ ..။ ဘယ်တုန်းက ငါ ညှို့လို့လဲ .. သေချာကို ရိုက်မှာ.. စိတ်ချ ..”

အာစလျာစ အလွန်ရှည်သည့် တာတေ ဆိုတာကို လှမ်းဟန်ပြီးမှ ဘောလုံးရိုက်တုတ်တံကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်သည်။ ခြေထောက်လေး ချဲ့၍ ရပ်သည်။ ဆံကျစ်ရှည်နှစ်ဖက်က ရှေ့သို့ ဝဲခနဲ

ထွလာ၏။ ခါးလေးညှုတ်၍ ဂျစ်တူး၏လက်ထဲမှ ဘောလုံးပစ်အလာကို အာရုံစိုက်၍ ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို သေချာစုထားလိုက်သေးသည့် အဖြစ်။ အာရုံစုသည့်သဘော ..။ ဟော .. ဘောလုံးလေး ဂျစ်တူး လက်ထဲ မှ ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီ ..။ ပိုပို သေချာ ဘက်တံဖြင့် ရိုက်လိုက်ပါ၏။ ဘောလုံးရိုက် ဘက်တံဆိုတာက ကြက်တောင်ရိုက်ဘက်တံလို အပြား ငြီး မဟုတ် ..။ တုတ်တံတုတ်တုတ်တစ်ခုသာ ..။ ဝိုးခနဲ ဘောလုံးသည် အဝေးသို့ လွင့်၏။ ခြံဘက်ဆီသို့ပင် ရောက်နေပြီ ..။ နားတိုင်တစ်ခု အဖြစ် သတ်မှတ်ထားရာ သတ်မှတ်နေရာလေးတွေက သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ မဟုတ် ..။ သူ့ဖိနပ်လေး ချွတ် .. ကိုယ့်ဖိနပ်လေးချွတ်ပြီး ချထားရာ နေရာသည် နားတိုင်တစ်တိုင်ပဲ ဖြစ်သည်။ နားတိုင်နေရာက ခြောက် ခု ရှိ၏။ ဖိနပ်ခြောက်စုံ ချထားသည်။ ပိုပို ၏ ကွင်းထိုးဖိနပ်လေးပင် ခါးသေးသည့်အဖြစ် ..။ တစ်ဖက်ကို လေးယောက်ဖြင့် ကျင်းပနေသည့် ပြိုင်ပွဲ ..။

ခု .. ပြေးကောင်းကောင်းဖြင့် တာတေ လည်း ပြေးသည်။ ပိုပို လည်း ပြေးသည်။ တစ်ပတ် ..။ နှစ်ပတ် ..။ သုံးပတ် ..။ ပြေးကွင်းက ဘော သိပ်မကျယ် ..။ ပြေးကောင်းကောင်းဖြင့် ပတ်ပြေးသည်မှ တာတူး တို့ထက် လေးပတ်စာပင် သွားနေပြီ ..။ ဘောလုံးနောက် ပြေးလိုက်သွား ခါသည့် တာတူး လည်း ခုထိ ရောက်မလာနိုင်သေး ..။

“ဆက်ပြေး မမပို .. တာတေ လည်း ပြေးမယ် .. ဟေး .. ဟေး.. နိုင်ပြီကွ .. နိုင်ပြီကွ ..”

ချည်ထည်အကျိုးဖြူလက်တို ခူးဆစ်ဖုံးဘောင်းဘီ အနီစင်းလေးဖြင့် ခို ပြေးသည်။ ကာကီရောင်ဘောင်းဘီတိုလေးဖြင့် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ် သေးနှင့် ရှိနေသည့် တာတေ လည်း ပြေးသည်။ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်..။ ဒါပေမယ့် .. တဟေးဟေး ပျော်နေသည့် တာတေ လည်း အသံရပ် ..။ ပြေးကောင်းကောင်းဖြင့် ပြေးနေသည့် ပိုပို လည်း အပြေးရပ်သွားရသည်

က လက်ထဲမှာ ဘောလုံးစိမ်းကို ကိုင်၍ မျက်နှာတည်ကြီးဖြင့် ရောက်လာပါသည်။ လူတစ်ယောက်ကြောင့်ပါ။။ ထိုသူနောက်မှာက မျက်နှာပျက်လျက် ပါလာသည့် တာတူး။။

“မပို ဘောလုံးက ဒီကအစ်ကို မောင်းဝင်လာတဲ့ကားမှန်ကို ထဲသွားတာ။။ အရှိန်ပြင်းလို့။။ မှန်။။ ကြီးက။။ ဟောသလို။။ အမွှအမွှလေးတွေပြန်ပြီး ဟောလောက်ကျယ်သွားတယ်။။ ကွဲတော့။။ မကွဲဘူး။”

ဟု လက်ကို လက်ညှိုးလက်မ နှစ်ခုဆက် ဝိုင်းပြ။။ သတင်းတော်ပိုပြနေပါသည် တာတူး ကို လန့်လန့်ဖြင့် ကြည့်ရင်းမှ။။

“တော်သေးတာပေါ့။။ မှန်မကွဲလို့။”

ဟု ပြောမိတော့မယောင် ရှိသွားစဉ်မှာ အသံပင် မထွက်လိုက်ရ။။ ဒေါသတကြီးဖြင့် ထဟောက်ပါသည့် အသံရှင် သူကောင့်သားကြော့ အသံပျောက် ပိုပို ဖြစ်သွားရပါ၏။။

“ဘာမကွဲတာလဲ။။ ဟင်။။ ဘာမကွဲတာလဲ။။ အဲဒါ။။ ကွဲတာ။။ ဘာထူးမှာလဲကွဲ။။ အက်ကုန်တာ သိရဲ့လား။။ အက်ကုန်တာ။။ ငါ့ထက်က။။ အသံစကြီး။။ ငါ့မွေးနေ့အတွက် ငါ့ဖေဖေက ဝယ်ထားပေးတာ။။ ဘာကြာသေးလို့လည်း။။ ငါ့ပရာဒိုကြီးတော့ သွားပါပြီကွာ။။ အဲဒါဟယ်လောက်တန်တယ် ထင်လဲ။။ ဟင်။”

ဟု ဥစ္စာချောက်သံဖြင့် ငေါက်ငမ်းလွှာမီအညှိလူကြီးကို ကြည့်ချင် ဖြစ်လာရသည်က ပိုပို ပါ။။ တည်ကြည်စိုစို ဆိုတာက ပျော်ပျော်တတ်ပေမယ့် ငေါက်တာပြုတာကိုတော့ မကြိုက်။။ ခုလည်း ကြည့်တာတော့ ကို ငေါက်ပြီးတာနှင့် ပိုပို ဘက်ကို အလှည့်ပြောင်းသည့် အငေါက်ပြောင်းသည်။။

“မယ်မင်းကရော။။ ဘာကိစ္စနဲ့ မကြီးမငယ်။။ ဒီကလေးတွေဝင်ကစားရတာလဲ။။ ကလေးလက်နဲ့ဆို။။ ဒီလောက်အေးကြီးလုံး ပျောက်မတဲ့လား။။ မင်းက မကြီးမငယ်နဲ့ အားတွေအင်တွေနဲ့

ဒီလောက်ဆေးအောင် ရိုက်နိုင်တာပေါ့။။ ဒါပေမယ့်။။ လူကြည့်တော့လည်း ပိန်ညောင်ညောင်။။ ဖြူဖတ်ဖတ်နဲ့။။ ဝိုးဟပ်အနွံကျွတ် ကျနေတာပဲ။။ ကဲ။။ မင်း။။ လျော်နိုင်လို့လား။။ ငါ့ကားဖြစ်တဲ့ကိစ္စ။။ တောက်!။။ ငါ ထုလိုက်ရ။။ သေတော့မယ်။”

“သူ သေအောင်ထုတာကို ငါက ငြိမ်စံနေမှာကျလို့။။ ရုပ်ကိုက တင်းပုတ်သာ လက်ထဲရှိနေရင် ပါးကွက်သားရုပ် ထွက်နေပြီ။”

“စိတ်ထဲက ပြောခြင်း။။ ဩဘာပေးခြင်း။။ လူကတော့ မျက်နှာလေး ဆီးစေ့ဖြင့် ကြည့်ပြလိုက်ရပါ၏။။ မလျော်နိုင်ဘူးဟု ထင်သွားတော့ အလျော်သက်သာတာပေါ့ဟု ကျိတ်၍ပင် ပျော်ချင်ချင်။။ ဘောလုံးရိုက်ကွင်းလေးကလည်း ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်ကြီးနှင့် ဝေးတာမို့ ဖေဖေကိုလည်း မြင်နိုင်တာ မဟုတ်။။ အသားလေး ကလေးအုပ်နှင့် ရောနှောပြီး ခြောက်တန်းလျားနေရာသို့ လစ်သွားလျှင် အလျော်အစားကိစ္စလည်း သက်သာသည်။။

“ဟက်။။ ဟက်။။ သူကဲ။။ ငါ့ကို ပုန်းညက်မြိုင်ကမုန်း မသိဘူး။။ ငါ့ကို မလျော်နိုင်ဘူး ထင်နေတာ။။ အိမ်က ပရာဒိုရယ်။။ ပဂျူရီးရယ်။။ မတ်စ်တူးရယ်ကိုများ မြင်သွားရင်။။ မေ့သွားမယ်။”

စိတ်ထဲက ထပ်၍ အပျော်ဖြင့် တွေးနေရပေမယ့် လူကတော့ ငြိမ်နေသည်။။

“ဟေ့။။ ပြောလေ။။ စကားမပြောတတ်ဘူးလား။။ အ။။ နေ။။ သလား။”

အံ့မယ်။။ လူကိုများ မယ်ရွှေအ ဖြစ်သည်ဟုပင် လာထင်နေသေးသည်။။ ပိုပို ဘယ်လောက် နှုတ်လျှာသွက်တာမှ မသိသည့် သူ။။ ညံ့ပုံများ။။ ဟု စိတ်ထဲက အတင်းတုတ်နေပေမယ့်။။

“အာ။။ အ။။ ဘာတာ။။ ဘားဘ။။ ဘားဘူ။။ အာအူ။။ အာအူ။။ ဘားဘာ။။ ဘားသ။။ ဘားဘ။”

တကယ့်ကို အချင်ယောင်ဆောင်၍ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါဟု တောင်းပန်သည့်နယ် ..။ လက်က ဘောလုံးကို လက် ညှိုးထိုးပြ ..။ လက်ထဲက တုတ်ကို ရိုက်သလို လုပ်ပြ ..။ အဝေးကြီး ဘောလုံးလွင့်ပြေးသွားတာမျိုးကို လက်ကလေးကို အရှိန်ဖြင့် သုံးလေး ခါလောက် လက်ကို လွှဲပြပြနှင့် ရှိသွားပြီးသည့်နောက် ..။ ဘားဘ .. ဘားဘ .. ဘားဘ .. ဟု အဆုံးသတ်ချိန်မှာ လက်ကိုကန်တော့ ပူးယုက် ပြလိုက်ပါသတည်း...။ ချာတိတ်တွေအားလုံး ကြောင်ကုန်သည်။ ငေးခနဲ ကြည့်ကုန်သည်။ မျက်မှောင်လေးကုတ်၍ ခေါင်းလေး မသိမသာ ပိုပို ခါပြတော့မှ သဘောပေါက်ကုန်ကြကာ ...

“ဟက် .. ဟက် .. ဟား .. ဟား ...”

နှင့် စတင်၍ တာတေ ရယ်သည်။ ညီတော်မောင် ငတာတူး ဆက် ရယ်သည်။ နောက်တော့ ချာတိတ်တွေ အရယ်ကူးကုန်ကြတာ တက်ညီ လက်ညီ ရယ်ကြပါချေ၏။ သူ ပထမတော့ ငေးခနဲ ပိုပို ကို ကြည့်နေပါ ၏။ သနားကြည့် ..။ စကားမပြောတတ်ရှာပါလားဟု သနားကြည့်...။ နောက်တော့ ချာတိတ်တွေ ရယ်ကြတာ ခံရတော့ ရှက်ရှက်ဖြင့် သူ လက်ထဲက ဘောလုံးကို ငုံ့ကြည့်ကာ မြေပြင်ပေါ် လွှတ်ချပစ်ပြီးသည်နှင့် နေရာမှ ချာခနဲ ထွက်သွားပါသတည်း ..။

ပိုပို ၏ မျက်နှာလေး ပြုံးလာသည်။ လက်ကလေး နှစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်သွားရှာပြီဆိုသည့် ဟန်လေးကိုလည်း လုပ်ပြသည်။ နောက်တော့ ဖိနပ် လေး ကမန်းကတမ်း ပြေးစီးရင်းမှ ချာတိတ်အုပ်ကိုလည်း ကြည့်ကာ...

“ပြန်တော့ .. ပြန်တော့ .. ဒီကိစ္စ .. အိမ်မှာ မပြောပြနဲ့သိလား .. မမပို လည်း မပြောဘူး .. နင်တို့လည်း မပြောနဲ့ ..။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ သိရင် .. ငါ့ကို ထုမှာ .. ဘက်အင်ဘောလ်လည်း ကစားခွင့်မပေးဘဲဘေး ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ..”

“ဟက် .. ဟက် .. စိတ်ချ .. ပြောဘူး .. ဟာဟာ .. ရယ်ရတယ် ..”

မမပို က .. မင်းသမီးကျနေတာပဲ .. ဘားဘ .. ဘားဘနဲ့ .. အဟန် ဆောင်တာမှ .. ပီရိတယ် ..။ မမပို ပြောတဲ့ ပီရိတယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးဖြစ် မှာ .. တာတေ က မပီရိဘူး .. မမပို က ပီရိတယ် ..။ ခုကြည့် .. အဟန်ဆောင်တာမှ .. တကယ့်အတိုင်းပဲ .. ဟေး .. ဟေး ..”

တာတူး ရယ်ပြန်သည်။ ချာတိတ်တွေ သူ့ဖိနပ်ကိုယ့်ဖိနပ် ပြေးစွပ် ကြ ..။ တန်းလျားဘက် ပြန်ကြပါချေ၏။

ခုမှ .. ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်မှာ စကောဖြတ် ထိုင်လိုက်ရင်း တည်ကြည်ပိုပို စတင်၍ ပြုံးလာသည်။ လက်ကလေး ပိုက်လိုက်မိပြန် ရာမှ စတင်၍ အသံလေး ထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိပါ၏။

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဥစ္စာချောက်လိုက်တာမှ အရမ်းပဲ .. အကြား ကလည်း သန်သေး ..။ သူ့ကား ဘယ်လောက်တန်လဲဆိုတာ သိလား ဘာလားနဲ့ လာငေါက်နေတယ် .. သူ့လည်ပင်းမှာ သူ့ကားတန်ဖိုး စာ တန်းချိတ်ထားတာကျလို့ .. ဘယ်သိမလဲ ဒီက .. သူ့ကားကြီး ဘယ် လောက်တန်တယ်ဆိုတာ .. ဟက် .. ဟက် .. သိစေချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကားဖိုးကြီး လည်ပင်းမှာချိတ်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြပေါ့ .. ဟက် .. ဟက်..”

တစ်ယောက်တည်း ခူးကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယှက်ပွေ့သိမ်း ပြီး ရယ်မိပြန်သည်။ နောက်တော့လည်း တစ်ချက်ငြိမ်သွားကာ ...

“အေးလေ .. သူ့ခမျာ ပြောတော့ပြောရှာသား .. သူ့အဖေက သူ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာတဲ့ .. နှမြော့ရှာမှာပေါ့ ..။ အဲလိုကျတော့လည်း သူ ဥစ္စာချောက်တာ မမှားပါဘူးလေ ..”

ဟု တွေးမိကာ ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်ပြန် ..။ သနားသွားမိရသည်ပါ ပဲ ..။ ရယ်နေရင်းမှ မျက်နှာလေး ပြန်တည်သွားမိရသည်ကဖြင့် စောစော က ကားဆရာပြောခဲ့သည့် အခေါ်စကားတစ်ခုကို ပြန်အမှတ်ရလာ၍ပါ တည့် ..။

“ကြည့်စမ်း .. ငါ့ကိုများ ခေါ်လိုက်ပုံက .. မယ်မင်းတဲ့ .. မယ်မင်း”

က မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာကိစ္စ အဲဒီကလေးတွေထဲ ဝင်ကစားရတာလဲတွေ ဘာတွေများ မေးနေလိုက်ပုံက .. ငါ့ခြံထဲငါ ချာတိတ်တွေနဲ့ကစားတဲ့ကိစ္စ သူ့ခွင့်ပြုချက် ယူရမလို့ ဖြစ်နေတယ် .. ပြီးတော့ မယ်မင်းဆိုတာ ခေတ် လူငယ်ဖြစ်ပြီးတော့ သုံးရမယ့်စကားလုံးလား .. ရှေးအဘိုးကြီးကျနေတာ ပဲ .. ပြီးတော့ တင်တင်စီးစီးခေါ်တာ .. ကြည့်နေ .. နောက်ကျရင် သူ့ ကိုတွေကြည့် .. မောင်မင်း လို့ ခေါ်ပစ်လိုက်မယ် .. မောင်မင်း က ငါ ကိုများ မယ်မင်း တဲ့ ..”

ကလေးစိတ် လုံးဝ မကုန်သေးသည့် တည်ကြည်ပိုပို ပဲလေ ...။ မျက်မှောင်လေး တချို့ဖြင့် ခြုံကွယ်ရာ လက်သီးဆုပ် သတ္တိခဲ လုပ်နေ ခြင်းပါ။ မှန်လျော်ရမည့်ကိစ္စ လန်နဲ့တုန်းကတော့ဖြင့် မယ်မင်း ဆိုတာ ကြီး နားထဲဝင်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်တိုရမုန်း သတိပင် မဝင်နိုင်ခဲ့ ...။ ပြေး ပေါက်ချောင်းဖို့ဆိုတာကျတော့လည်း မလွတ်တန်ရာ ...။ ကံကောင်း၍ မောင်မင်း က မယ်မင်း ကို ဆွံ့အသည်ဟု ထင်တော်မူသွားခဲ့၍သာ အလျောက်ကိစ္စ လွတ်သွားခဲ့ရခြင်း ...။

အင်္ကျီအိတ်ကပ်လေးထဲမှ ချိုချည်လေးထုတ်၍ အမောပြေ ငုံနေရင်း ဒူးကလေးပိုက်၍ ချိုချည်အရသာကို မိမိနှစ်နေလိုက်မိရပြန်သည်။ အိတ် ကပ်ထဲမှာ ချိုချည်တွေ အမယ်စုံရှိသည်။ ဒူးရင်းချိုချည်၊ စတော်ဘယ်ရီ ချိုချည်၊ မန်ကျည်းချိုချည်၊ ကော်ဖီချိုချည်၊ ပူရိန်းချိုချည် ...။ တစ်မျိုးကို နှစ်လုံးသုံးလုံးလောက် ထည့်ထားတာမို့ အိတ်ကပ်ကတော့ ရိက္ခာပြည့်နှင့် ဖြစ်နေပါ၏။

“ဟဲ့ ..”

ခုမှ အလန်တကြား မျက်လုံးလေးပြူးကာ သတိတရ ဖြစ်လာရ ပြန်သည်။

“မောင်မင်း က .. ပုန်းညက်မြိုင်ထဲ ဝင်လာတာဆိုတော့ .. ပိုပို တို့ အိမ်ကိုလာတာပေါ့ ..။ ဒီတော့ .. အခုလောက်ဆို .. ဖေဖေနဲ့တွေ့

လောက်ပြီ .. ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့သူ တွေစရာဆိုလို့ ဖေဖေပဲ ရှိတာ .. မှန် အက်တဲ့ကိစ္စ .. မတော်တဆများ မောင်မင်းက ဖေဖေကို ပြောပြလိုက် ရင်တော့ဖြင့် .. ငါ့လက်ချက်ဆိုတာ ဒက်ခနဲ ဖေဖေ သိတော့မှာပဲ ...။ ကလေးအုပ်ထဲ ငါဆော့နေတာကို အမြဲပျော်ပေးပြီး ဖေဖေသမီး ကလေး စိတ်မကုန်တာ ဖေဖေသဘောကျသကွယ့်လို့ အမြဲပြောတဲ့ ဖေဖေက တော့ဖြင့် .. ဒီတစ်ခေါက်မှာတော့ ငါ့ကို .. ဆူကိန်းပဲ ရှိတော့တယ်..။ အဲဒါများ .. ငါ့နယ်နော် .. ဒီလောက်အရေးကြီးတကားတစ်ရာလောက် ခိုတဲ့ အချက်ကြီးကို ငါမို့ မေ့ရက်တယ် ...။ ဒီအိမ်ထဲဝင်လာတဲ့သူရဲ ဘားကို ငါ့လက်ချက် ဘောလုံးမှန်တဲ့ကိစ္စ .. ငါ .. ဒုတ်ခေါက် .. တုတ်ကောက်ကိန်း ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာကိုများ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေရလိုက်တာ .. မှန်ဖို့ အလျော်လွတ်ပြီဆိုပြီးတော့တောင် အမြူးနေ သေးတယ် ..။ သေတော့ .. သေတော့ ..”

ကိုယ့်နဖူးလေး လက်ညှိုးလေးဖြင့် တောက်ထောက်၍ ညည်းသည် ဘာကိုကိုယ့်အသားမနာအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး နည်းလမ်းရှာတတ်သည့် တောင့်ကြောင့်ပါ ...။ ကိုယ့်နဖူးကို ရိုက်လိုက်လျှင်ဖြင့် မတော်တဆ နှိပ်လွန်သွားလျှင် နဖူးနာကိန်း ရှိသည်။ ဒါကြောင့် လက်ညှိုးလေးဖြင့် တောက်ထောက်၍ ညည်းခြင်း ...။

ဒူးဆစ်ပုံး တောင်းဘိအစင်းလေးနှင့် လက်ပြတ်အင်္ကျီအနားတွန့် ဆွဲဖြင့် ရှိနေသည့် တည်ကြည်ပိုပို ဆိုတာ ပုန်းညက်မြိုင်မှာ ကလေး မယ်အားလုံးကို ရွံ့နဲ့နေတတ်လျက် အမြဲပျော်ပျော်နေတတ်သူပါ။ ခုကျ တော့ နေရင်းထိုင်ရင်းကား မှန်ကိစ္စက လာစွပ်နေပြီ ...။

“မောင်မင်း ကို ဥစ္စာချောက်သလေး ဘာလေးနဲ့ ငါအတင်းတုတ် တာ .. ခုကျတော့ .. ငါ့အသက်ပျောက်ကိန်း နီးနေပြီ ..”

ညည်းနေ၍မှ စကားအဆုံးသတ် မကြာလိုက်ရ...။ ဒေါ်လေးကျော့ သီသောက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေတာ မြင်ရပါပြီတည်း ...။

လန်ရှိန်ဖြင့် ကိုယ်လေးလည်း မတ်လိုက်မိရ ...။ ကယောင်ကတမ်းဖြင့် သကြားလုံးကို ဂျွတ်ဂျွတ်ပါအောင် ဝါးပစ်မိရရင်း မျက်လုံးလေး ပြူးကျယ်ပြူးကျယ်ဖြင့် ကြိုတင် အသင့်ပြင် အနေအထား ရှိသွားရသည် တည်း။ ဖေဖေက ခေါ်ခိုင်းလို့ .. ဆိုသည့်စကားကို စောင့်ဆိုင်းခြင်း .. ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်မိပြန်ကာ ...

“စောင့်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး .. သွားရမှာ .. ဖေဖေဆုတာကို ငါ ခံတော့မယ် .. တုတ်ကောက်ကိန်းပဲ .. ကောက်ကိန်းပဲ ..”

ညည်းညည်းညူညူ တစ်ယောက်တည်း နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ကာ ဆီမုန်းမုန်းနေသည့် ပိုပို ...။ ဘုကယ့်ကိုပဲ ဒေါ်လေးကျော့ ထံမှ ...

“ကိုကိုကြီးက ဧည့်ခန်းကို လာခဲ့ပါတဲ့ .. အခုလာခဲ့ပါတဲ့ .. ခေါ်လာခဲ့ပါတဲ့ .. စိတ်လဲ တိုနေပုံရကယ် ပိုပို ..။ တစ်ခုမေးစမ်းချင်ပါရဲ့ .. ကလေးတွေနဲ့ကစားနေတာ မဟုတ်လား .. ဘာများလုပ်မိသလဲ ပိုပို ရယ် .. တာတူး ကိုများ ခေါင်းခေါက်လိုက်သလား .. ဂျစ်တူး က နားရွက်လိမ်လိုက်သလား ..”

ကလေးတွေနှင့်အပြိုင် ငြင်းခုံရင်း စိတ်မထင်လျှင် ခေါင်းခေါက် နားရွက်လိမ်ကိစ္စကလည်း ပိုပို လက်ဖျားမှာ အမြဲပါလာတတ်တာ သိသည်မို့ စိတ်လက်ပူရင်း ဒေါ်လေးကျော့ ခမျှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ မေးရှာခြင်းပါ ...။

“မလုပ်မိပါဘူး ဒေါ်လေးရယ် .. အဆင်ပြေတယ် .. အားလုံး ပြေတကာတစ်ရာ ပြေတယ် .. ခါတိုင်းနေဆိုရင် နှပ်ချေးထူ မော့ကောင်း ကိုတော့ ညစ်ပတ်ရကောင်းလားဆိုပြီး ခေါင်းခေါက်နေတာ ခု .. မခေါက်လိုက်ရဘူး ..”

ဟု ပြောကာဆိုကာ မျက်စိမျက်နှာလေး ငယ်ကျရင်း ဖုတ်ဖုတ်ခနဲ ပိုပို ထရပ်သည်။ မတတ်နိုင် ...။ မျက်စိကို နှိပ်မိသည်။ လက်သီး ကျစ်အောင် ဆုပ်သည်။ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူသည်။ ရှူသွင်း

ပြန်ထုတ် ...။ အရေးထဲ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေသည့် ပိုပို ကို ကြည့်ကာ ဒေါ်လေးကျော့ မှ ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကလေးရဲ့ .. ဟိုမှာ ခေါ်နေတယ် ..”
ဟု မေးလာတော့ ...

“ဟောသလို လက်သီးဆုပ်ထားတာက .. အားမွေးတာ .. ဟောလို အသက်ကို ပြင်းခနဲပါအောင် ထုတ်ပစ်တာက ကြောက်တာကို မောင်းထုတ်တာ .. ဟောသလို အသက်ကို ပြင်းခနဲပါအောင် ရှူသွင်းတာက .. သတ္တိကိုသွင်းတာ ..။ ဖြစ်မလားလို့ ကြိုးစားကြည့်တာလေ .. အလကားပါပဲ .. ကြောက်တာပဲ ကျန်ခဲ့တယ် .. သတ္တိက ပါသွားပြီ ..”

လက်သီးဆုပ်ပြ ...။ အသက်ရှူပြ .. ထုတ်ပြ .. အားလုံးလုပ်ပြရင်း အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှင်းတမ်းထုတ်ပြီးသကာလ .. ခေါင်းတခါခါဖြင့် ပိုပို အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ပထမတော့ ခြေလှမ်းနှေးနှေးဖြင့် လျှောက်သည်။ နောက်တော့ စိတ်ထဲတင်းလိုက်ကာ ...

“ဟေ့ .. လာမယ့်တေး ပြေးတွေ့ .. ပြေးတာပဲ ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလည်း ပြော .. ပြေးလည်း ပြေးပစ်ပါ၏။ နောက်တော့ လည်း မော့ကောသောကောဖြင့် ရပ်သွားပြန်သည်။ ခေါင်းလေး နံကုတ်ကာ ...

“သတ္တိလေးများ ရှိလာမလားလို့ ပြေးကြည့်ပါတယ် .. ခြေထောက်က တဖြည်းဖြည်း ရပ်ရပ်နေတာ ခက်တယ်”

ဟု ရပ်ချင်နေရုံမျှမက နောက်ကြောင်းလှည့်ဖို့ တာရှုနေသည့် ခြေထောက်တွေကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပိုပို ညည်းမိပြန်သည်။ မတတ်နိုင်ပြီ တည်း ..။ ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်းဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်ရသည်ပါပဲ...။

အိမ်တံခါးမကြီးဘက်ကို ဖေဖေ မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေသည်။ ဖေဖေ အကြည့်က နည်းနည်း မာနေပါ၏။ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ပြရသည်က ပိုပို ပါ ...။ အသံတိတ်နည်းဖြင့် ဖေဖေကို တောင်း၍

ချောခြင်း .. အသနားခံခြင်း .. လက်ကလေး အလိုလို ပိုက်ကာ ခြေလှမ်းတွေ ရွှေ့တော့ရွှေ့တော့ဖြင့် အိမ်ထဲ ပိုဝင်လာရသည်။ ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသူကို သေသေချာချာ သိသည်ပေါ့။ အဖြူရောင် ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ပင့်ခေါက်၍ ဝတ်ထားတာ။ မီးခိုးရောင်ဘောင်းဘီနှင့် ရှိနေသည့်သူ။ ဆံပင်ကို နောက်လှန်ပြီးထားသော ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်ပုံမျိုးရှိသည့် လူကြီး။ မောင်မင်း မှ မောင်မင်း အစစ်။ သူကလည်း ဖေဖေကြည့်နေသည့်ဘက်ကို လိုက်၍လှည့်ကြည့်တာမို့ ပိုပိုနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ သူ့မျက်နှာထက်မှာ တစ်ချက် အံ့သြရိပ်ထင်၏။

ချက်ချင်း ဖေဖေကို ကြည့်ကာ ...

“အဲဒါ .. အန်ကယ်သမီး ဆိုတာလား .. အန်ကယ် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ သမီးဆိုတာလား ..”

ဟု မေးသည်ကိုက အံ့သြသံ .. ဖေဖေသမီး ပိုပို ဖြစ်နေတာကိုများအထူးအဆန်းလုပ်နေသည့် မောင်မင်း ကို ရင်ထဲက ကြည့်မရချင် ..။ ပြောနေပုံက .. ဖေဖေမှာ သမီးတစ်ယောက်လေးမှ မရှိနေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သမီး .. ဆိုတာကို သူက ခုလောက်ကြီးထိ ပါးစပ်တွေ ဘာတွေ အကျယ်ကြီးဟ၍ မျက်ခုံးကြီးတွန့်၍ အိုက်တင်တွေ တစ်ထမ်းတစ်ဖွေကြီး မနိုင်မနင်းထမ်းပြပြီး အံ့သြတာတွေကို ပုံကြီးချဲ့နေစရာ အကြောင်းကို မရှိ ..။

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ အန်ကယ်သမီးပဲ .. စောစောက လူလေး ပြောတဲ့အထဲမှာပါလာတဲ့ .. ဆွံ့အနေတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ သူပဲ..။ လူလေးရဲ့ကားမှန်ကို ကြေအောင် လက်စွမ်းပြတဲ့ တည်ကြည်ပိုပို လေ ..”

“ဟာ .. နေပါစေ အန်ကယ် .. ကျွန်တော်ကလည်း ကားမှန်အက်နေတာ အန်ကယ်မြင်ပြီး မေးလိုသာ .. မပြောမဖြစ်လို့ ပြောပြခဲ့မိတာပါ .. ခုလို .. ဆွံ့အနေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ အန်ကယ်သမီးမှန်းကို လုံးဝ မသိရိုးအမှန်ပါ ခင်ဗျာ ..။ သူ့ကို မဆူပါနဲ့ အန်ကယ် .. ခဗျာ ..”

လေးတွေနဲ့ ကစားနေရှာတာပါ .. အဖော်မရှိတော့လည်း .. ကလေးတွေ အဖော်လုပ် ကစားရတာပါ ခင်ဗျာ ..”

ဟု ကမ်းကတမ်းကြီး သူပြောလေလေ ..။ ဖေဖေမျက်နှာထားကြီး ဆင်း၍ ပိုပို ကို ကြည့်လာလေလေပါ ..။

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား .. ဘယ်လောက်အားနာဖို့ ကောင်းနေလဲ .. ဒီမယ် ပိုပို .. ဖေဖေ မကြိုက်ဆုံးဟာ .. လိမ်တာပဲဆိုတာ သိသလဲနော် .. ဘာလို့ အဲသလို လိမ်ရတာလဲ ..”

ဟု မေးလာတော့ ပိုပို ကုပ်ကုပ်လေး ရပ်နေသည်။ သူကလည်း အတိတ်ကကားဖြင့် ...

“နေပါစေ အန်ကယ် .. မဆူပါနဲ့ ခင်ဗျာ .. သနားပါတယ် ..”

နှင့် သဘောတွေ ကောင်းနေလေလေ ..။ ဖေဖေအကြည့်က ပို၍ ကို တည်စူးစူးကြီး ကြည့်လာလေလေပါ ..။

“လာရပ်စမ်း .. ဒီရေမှာ ..”

ဟုပြောတော့ ပိုပို ငြိမ်ရပ်နေ၍ မရပြန် ..။ ခြေထောက်က ရွှေ့မရ ဖြစ်နေသည်။ ခြေထောက်တွေ တောင့်ခဲကာ ငုတ်ရိုက်ထားသလိုကြီး နေတာမို့ ..။ မတတ်နိုင် ..။ ခြေထောက်တွေ လှုပ်လာအောင် တစ်ချက်တစ်ခု ခုန်ပစ်လိုက်ရပါ၏။ ဖြုန်းဆို .. မြောက်တောက်မြောက်တောက် အောင် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေသည့် ပိုပို ကို ဖေဖေ မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ .. ဖေဖေ ခုန်ခိုင်းလို့လား ..”

ဟု မေးနေတော့ ခေါင်းလေးခါပြရသည်။ မဆိုး ..။ လန့်ကျပြီး ရှောင်နေသည့် ခြေထောက်တွေ သွေးပြန်ပူလာသည်။ ခြေထောက်တွေ ဆွံ့တိုးဖို့ ရွှေ့တော့ရွှေ့တော့ လျှောက်နေရတာကို ပိုပို လည်း စိတ်မော့သည်ပဲ။ ခက်သည်က ကြောက်နေတာကြီးပဲ ဖြစ်ပါ၏။ ဖေဖေ အနံ့စားပွဲကို ဆောင့်ထုလိုက်တော့မှ ..။ ခုလို ဒေါသတကြီး စားပွဲ

ထုတာမျိုး မကြာဘူးသည့် ပိုပို .. လန်ရှိုက်ဖြင့် စွေခနဲပါအောင် မြန်မြန် ကြိုးပဲ ဖေဖေစားပွဲရှေ့သို့ အလိုလို ခြေသွက်သွက်ဖြင့် ရောက်သွားရသတည်း ..။

“ညည်း ကာတွန်းလုပ်မနေနဲ့ ပိုပို .. ဖေဖေ သိတယ် .. ဉာဏ်နက် အလွန်များတဲ့ ညည်းအကြောင်း ဖေဖေ သိတယ် ..။ ကံ ဖြေစမ်း .. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ..”

ဟု မေးလာတော့ လည်ချောင်းကပ်နေတာကို အရင်ဆုံး ချောတော့တာတွေ ဟန်ရ ..။ ဖေဖေရှေ့က ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို ခွင့်ပြုချက်မယူနိုင်တော့ဘဲ ယူသောက်ရဖြင့် ပိုပို အလုပ်များနေချိန်မှာ သူ့လည်း အံ့သြနေသည်။ ဖြေစမ်း .. ဟု ပိုပို ကို ဖေဖေပြောတာမို့ ပိုပို စကားတတ်သည်ဆိုတာ သူ သိသွားပြီထင် ..။ ဟင်အင်း ..။ ဆွံ့အနေတာမျိုး မဟုတ် .. ဟု နားလည်သွားပြီဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။

“သူက .. သူက .. စကားပြောနိုင်တယ် .. ဟုတ်လား အန်ကယ် ပိုပို ကို လက်ညှိုးထိုး၍ သူ အံ့သြရင်း မေးတော့ ဖေဖေ ခေါ်ညိတ်သည်။ ပိုပို ကတော့ မျက်လုံးလေးပြူး၍ ကြောက်ကြောက်ရပ်နေရတာပဲ ဖြစ်ပါ၏။

“သူ စကားပြောလွန်းလို့ .. သာလိကာလိုတောင် ခေါ်ရမလို့ နေတာ .. သူက ငှက်မျိုး .. သာလိကာလိုလည်း စကားများတာကြက်တူရွေးလိုလည်း ငြုပ်သီးစားတယ် .. စကားအလွန်တတ်တယ် စာကလေးများလို့ပဲ .. ဟိုပျံသည်ပျံ မနားတဲ့ ကလေးမျိုး .. ဒါကြောင့် သူ့ကို ရွှေငှက်လိုတောင် ခေါ်ကြတာ .. လိမ္မာတည်ကြည်အောင် ပြီး .. တည်ကြည်ပိုပို လို့ အမည်ပေးမိတာ ..။ ကဲ .. မိမိပို .. တည်ကြည်ရာမှာ မပိုဘဲ .. ပျာယာပိုပို ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စမှာ .. အခု .. ဒီကအစ်ကိုကားကို ညည်းရဲ့ ဘောလုံးစိမ်း သွားမှန်ပြီးပြီ ..။ ထားတော့ .. မဆင်တဆဆိုတာ ဖေဖေ လက်ခံပေးနိုင်သေးတယ် .. ဘာကြောင့် .. ဆို

“ယောင် ဆောင်ရတာလဲ .. လိမ်ရတာလဲ ..”

ဟု မေးလာတော့ လက်ကလေးပိုက်၍ သူ့ကိုကြည့်ကာ ...
“မောင်မင်း က .. ပိုပို ကို .. အ .. နေ .. သလား .. ဆိုပြီး ပောက်တာ .. သူ စိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး .. ဟန်ဆောင်ပေးလိုက်ရတာပါ ဖေဖေ ..။ တကယ်က .. ပိုပို လိမ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး .. မောင်မင်း စိတ်ချမ်းသာသွားအောင် ဟန်ဆောင်ပေးလိုက်ရတာပါ ..”

ဟု ဖြေတော့ တည်နေသည့် ဖေဖေမျက်နှာ တစ်ချက်အားတင်း၍ တည်နေအောင် ကြိုးစားယူနေရတာ ..။ ချောင်းဆိုးဟန်ဆောင်နေရတာ တွေ ပိုပို မြင်နေရသည်။ ဖေဖေတော့ ရယ်ချင်နေရှာသည်ပဲဟု တွေးမိပါ၏။ သူကလည်း မျက်လုံးတွေ ပြုံးလာရင်းမှ ခေါင်းခါနေသည်။
“တွေ့တယ် မဟုတ်လား .. သူ့ကို စကားတတ်လို့ ရွှေငှက်လို တွေ့ကိစ္စ ..”

ဟု ဖေဖေပြောပြီးမှ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ...
“ပိုပို .. ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ .. ဒီက ညည်းရဲ့ အစ်ကိုအရွယ် ခေါ်ပုံမဟုတ်ဘူးနော် ..။ ဘာတဲ့ .. မောင်မင်း .. ဟုတ်လား ..”

ဟု မေးလာတော့မှ အယ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်က ပိုပို ပါ ..။ လွှတ်ခနဲ ခေါ်မိခြင်း ..။ ရင်ထဲမှ ပေးမိသည့် အမည်။ ရှင်းပြလိုစေဖြင့်လည်း ခေါ်မိခြင်း ..။ အပြစ်လွှတ်အောင်လည်း ဉာဏ်ကူရန် လွှတ်ခနဲ မောင်မင်း ခေါ်သည့်အမည်ကြီး မေ့ခနဲ ပါးစပ်ထဲ ပါသွားရပြီတည်း ..။

“ဒါက .. ဒီ .. ဒီလိုပါ ဖေဖေ .. ဒီက အစ်ကိုနာမည်လည်း မသိပါ ..။ ပြီး .. ပြီးတော့ .. ဒီကအစ်ကိုက .. ပိုပို ကို .. မယ်မင်း က ဘာ .. ကလေးတွေကြားထဲ ကစားရတာလဲလို့ မေးတာဆိုတော့ .. ပိုပို မယ်မင်းဆိုရင် .. ဒီအစ်ကိုကလည်း မောင်မင်း ပဲဆိုပြီး နာမည်လေး ခန့်ရ .. ရွေးပြီး ပေးထားလိုက်မိတာပါ ..။ ခုလို .. ပြန်ဆိုမယ်လဲ ..”

“တော်တော့ .. ဒီက ညည်းအစ်ကိုနာမည် .. သေချာမှတ်ထား ရှင်သန်ခေတ်လူ တဲ့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

လက်ကလေးပိုက်၍သာ ဟုတ်ကဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာဖြင့် ဤ ကြီးကျယ် ဘဝင်မြင့်သည့် နာမည်ကြီးကို ကဲ့ရဲ့၍ပင် မဆုံးနိုင်ဘဲ ငြိမ့်နေရပါ၏။ ဘာတဲ့ .. ရှင်သန်ခေတ်လူ တဲ့ .. တော်တော်ရှားပါးဆဲ ကြယ် နာမည် .. ဆန်းတကယ့်တစ်ရာ နာမည် ..။

“နောက်ကို ရှိရှိသေသေ ဆက်ဆံ .. အစ်ကိုလေး လို့ ခေါ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ .. ထပ်ပြော ..”

“အစ်ကိုလေး ..”

“ဟုတ်ပြီ .. လောလောဆယ် .. ညည်းအစ်ကိုလေးကို တောင်မ ရမယ် .. မှန်ကီစွအတွက်ရော .. ပြီးတော့ .. လူလည်ကျပြီး .. ကထိ ကကျစ်နဲ့ .. ဆွံ့အချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာတွေအတွက်ရော .. တောပန် ..”

သားအဖနှစ်ယောက် အမေးအဖြေတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေချိန် သူကတော့ လက်ကာ၍ ..

“နေပါစေ .. နေပါစေ ..”

ဟု တားနေသည်ပဲ။ ပိုပို လက်အုပ်လေးချီ၍ ..

“ပိုပို ကန်တော့ပါတယ် .. ဆောရီး ..”

ဟုပြောတော့ ဖေဖေ ခေါင်းသာခါနေပါ၏။

“ပေါ့တိပေါ့ပျက်နဲ့ မိပို .. ဘာဆောရီးလဲ .. သေချာထိုင်ကန်စေ စမ်း .. ဖေဖေသမီးလေးကို .. ကလေးလိုထားတာက ထားတာပဲ .. လို .. လိမ်တာတော့ မကြိုက်ဘူး ..”

ဟု ပြောသည်မို့ ပိုပို ကြမ်းပေါ် သေချာထိုင်သည်။ ကန်တော့မ

၏။ သုံးကြိမ်သုံးခါ ဦးချကန်တော့ချိန်မှာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကျတော့ အောက်ဘက်ကို ပြိုပြိုကျလာပါသည့် ချိုချင်တွေ ကြမ်းပေါ်သို့ အိတ် ကပ်နှစ်ဖက်စလုံးမှ သွန်ခနဲ ကျလာပါသတည်း။ သူကတော့ ချိုချင် တွေ တစ်လှည့် ..။ ပိုပို ကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ ရယ်သည်မှ ရုတ်ခနဲ သဘောတကျကျပုံဖြင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ချစ်စနိုးဟန်ဖြင့် ရယ် ခြင်း..။ ပိုပို ဖေဖေကို ကြည့်တော့ ..

“ညည်း ချိုချင်တွေ ပြန်ကောက်ထည့် .. ဒီလောက် ချိုချင်တွေ နင်းကန်စားနေတာ .. ငယ်ငယ်နဲ့ .. အံ့ကပ်တပ်ရလိမ့်မယ် .. သွား ကျန်းမာမှာ မဟုတ်ဘူး .. ပိုးစားလို့ ..”

ဟု ညည်းပါ၏။ ပိုပို .. မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ချိုချင်တွေ သုတ် သုတ်ကောက်သည်။ ဖေဖေ သက်ပြင်းရွှိက်ကာ ..

“စိတ်မောတယ် ပိုပို .. ညည်းအတွက် ဖေဖေရင်လေးတယ် .. ကဲ .. သွားတော့ .. သွားတော့ .. ဖေဖေတို့ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောကြ ပို့ရှိတယ် .. လာ လူလေး .. စာကြည့်ခန်းထဲ သွားကြရအောင် .. ဒီမယ် ငှာယာပိုပို .. ညည်းရဲ့ ဒေါ်လေးကျော ကိုပြော .. စားစရာတစ်ခုခု လာပို့လို့ .. ဟုတ်ပလား .. သေချာလည်း ပြော ..”

ဟုပြောတော့ စက်ကွင်းလွတ်သည့် ပိုပို ..။ ချက်ချင်း ဧည့်ခန်းမှ လစ်ရပါ၏။ အံ့မယ် ..။ ခုကျတော့ ခြေထောက်တွေက ပေါ့ပါးနေကြ သည်မှ ငှက်မွေးအတောင်ကျွတ် လွင့်နေသလောက်ကို ပေါ့နေသည်။ သွက်နေသည်တည့် ..။

ဘာရမလဲလေ ..။ ရွှေငှက်ပေပဲ ..။ ငှက်တောင်လိုတော့ ပေါ့နေ ရမည်ပေါ့ ..။ ရွှေငှက်ဆိုတာ .. တစ်အိမ်လုံးက ချစ်၍ပေးသည့် အမည် လေးပေမို့ .. ပိုပို ကတော့ ချစ်ပါသည်။ သဘောလည်း ကျပါသည်။

“ဒေါ်လေးကို မြန်မြန်သွားပြောမယ် .. ပြီးရင် .. တာတော့ တို့ အုပ်စုရှိမယ့် အလုပ်သမားတန်းလျားကို သွားမယ်..။ ဟဲ့.. အဲဒီ မောင်မင်း

ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူးဟဲ့ .. ဖေဖေကို လာတွေ့တာဟဲ့ .. ဆိုတာတွေ အားလုံးကို .. သကြားလုံး ငုံရင်း သေချာပြောပြရဦးမယ် .. ငါ့ သကြား လုံးတွေ သူတို့ကိုလည်း ကျွေးရင်း ဆိုပါတော့ ..”

ဟု တွေးကာ တွေးကာဖြင့် ရင်ထဲမှာတော့ ပေါ့ပါးလာသည်။ အဆူလည်း ခံခဲ့ပြီးပြီ ။။ ဖေဖေလည်း ထပ်၍ စိတ်ဆိုးတော့မှာ မဟုတ်။ အေးဆေးပြီ ။ ဘာကျန်သေးသည်တဲ့လဲ ။။ ပျော်ပျော်နေဖို့ပဲ ရှိသည် ပေါ့ ။။

အရေးထဲ မောင်မင်း ၏အမည်ကြီးက ဖျတ်ခနဲ အာရုံထဲ တိုးဝင် လာသည်။ တော်တော်စီးပိုးသည့်အမည်ဟု အတင်းတုတ်မိပြန်သည်။ ဘာတဲ့ ။။ ရှင်သန်ခေတ်လူ တဲ့လားလေ ။။

“ရှင်သန် ဆိုရင်လည်း တော်သေး .. ခေတ်လူ ဆိုရင်လည်း ဟုတ် သေး .. တစ်ခုလောက်ပဲဆို ဟုတ်ချေသေးရဲ့ .. ခုတော့ နှစ်ခုပေါင်း သတဲ့ .. ရှင်လည်း ရှင်သန် .. ခေတ်လူလည်း ခေတ်လူ .. အံ့မယ်လေး တဲ့နော် .. ရှင်သန်ခေတ်လူ ရယ်လို့ ဖြစ်ရသတဲ့ .. နာမည်ကြီးက ..”

ဟု သကြားလုံး ငုံရင်း တွေးသည့်အတွေးသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ဖြစ်နေသည်။ အတင်းအုပ်သည့်ကိစ္စပင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ပါလာသေး သည့်အဖြစ် ။။ သူ့နာမည်ကြီးကို အတင်းအုပ်နေသည့် ဝိုဝို အကြောင်း ကို သူ ခုချိန်မှာ တွေးဖို့ပင် အချိန်ရမှာ မဟုတ် ။။ ဖေဖေနှင့် အလုပ်ကိစ္စ ပြောဆိုနေကြလောက်ပြီ ။။

ဒါဆို .. ဖေဖေနှင့် အလုပ်ကိစ္စ မတ်သက်လာနေပြီဖြစ်သည့် သူ့ ကို .. မကြာမကြာ တွေ့မျှားတွေ့နေရဦးမည်လား မသိ ။။

အခန်း(၂)

သူနှင့် တည်ကြည်ပိုပို တို့ ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံကြဖို့ ဖြစ်တည် ထာရသည့် ကံကြမ္မာကတော့ မမျှော်လင့်ထားရာဘဲ ဖြစ်ပါ၏။ ဟုတ် သည်။ သူ မမျှော်လင့် ။။ ဒူးဆစ်ဖုံး ဘောင်းဘီအစင်းကြားနှင့် အဖြူ ဆောင်လက်ပြတ် အနားတွန့်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့် ကောင်မလေးသည် ဆုံးဝ ကလေးစိတ် ။။ ကလေးတွေနှင့် ဘက်အင်ဘောလ်ကစားသည့် ဆောင်မလေး ။။ ထိုကောင်မလေးကို သူက လက်ထပ်ရမည်တဲ့လား။ ဤကိစ္စသည် သူ့အတွက် လုံးဝ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်စေရကြီး လာဖြစ် နေသည်။

မေမေကလည်း ဖေဖေနှင့် လမ်းမတန်းဘဲ ကန့်ကွက်နေပါ၏။ ဤအတွက်တော့ သူ တစ်ချက် စိတ်ထဲသက်သာရာ ရပါသည့်အဖြစ်။ သူ့ဘက်မှာ မေမေ ရှိနေသည်ရွှေ့ ။။

သူ ပထမဆုံးအကြိမ် စခန်းမြိုင်သာဆိုသည့် အမည်လှလှလေး နှိပ်သည့် တောင်ပေါ်မြို့လေးကို ရောက်ခဲ့စဉ်က ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ ခဲ့ရပါသည့် ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ။။ ဘဝ တစ်သက်တာအဖော်အဖြစ် လက်တွဲသွားရမည်ဆိုတာကြီးကိုတော့ သူ သက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူ့နှလုံးသားထဲသို့ လက်မခံနိုင်... ကောင်မလေးကို သူမချစ်...
“စိတ်ဆင်ခြင်ရာ ကောက်လုပ်တတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူ
နေနေရမယ့်အဖြစ်တစ်ခုလောက် စိတ်ကုန်စရာ အိမ်ထောင်ရေးကို
ဘယ်မှာမှ ရှာတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

တကယ်က ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကန်တော့ပို့ သူလာခြင်း...
ညအိပ်ရာမဝင်ခင် ဖေဖေနှင့် မေမေကို သူ အမြဲကန်တော့နေကြ...
ခုလည်း ဖေဖေနှင့်မေမေအခန်းသို့ ညကိုးနာရီလောက်မှာ သူရောက်လာ
ခဲ့ခြင်းပါ...။ ခါတိုင်းနေ့တွေထက်တော့ နာရီဝက်လောက်စောနေသည့်
အဖြစ်...။ ခါတိုင်းညတွေကတော့ ညကိုးနာရီခွဲလောက်ကျမှ သူ ဖေဖေ
တို့ထံ ရောက်တတ်ပါ၏။ ဤနေ့မှာ သူ ခေါင်းနည်းနည်း ကိုက်နေ
သည်။ ဆေးသောက်ပြီး စောအိပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ...။ ဆေးလည်း
သောက်ခဲ့ပြီ...။ ပြီးတော့... ဖေဖေတို့ထံ လာခဲ့ခြင်း။ ခုကျတော့ အိပ်ခန်း
ဆီမှ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ပြောနေသည့်စကားတွေကို သူ ကြားခဲ့ရပြီ...

တံခါးရွက်ပိတ်ထားရာ တစ်ဖက်ဆီမှာ သူနှင့် ဖေဖေ မေမေတို့
ရှိနေကြပေမယ့်...။ စကားသံတွေကို သံကွဲစွာ ကြားနေရပါ၏။ ဘာ
ကြောင့်ဆို... မေမေကလည်း အသံကို အတန်မျှ မြှင့်၍ ပြောနေသည်။
ဖေဖေကလည်း ထုံးစံအတိုင်း နောက်မဆုတ်စွာဘဲ တုံ့ပြန် အသံမြှင့်၍
ပြောနေခြင်း...။

“ဒီမှာ ကိုရွှေလူ... ရှင်ဟာလေ... နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရွှေလူ
တန်ဖိုးမြင့်တဲ့အရာ... ဘယ်ဟာမဆို... တန်ဖိုးထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ...
ခုလည်းကြည့်... အဲဒီ ဦးဂုဏ်ရောင် ဆိုတဲ့ လူကြီးရှိရာ စခန်းမြိုင်သာမြို့
ကို ရှင် ရောက်တယ်... စက်ရုံက အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို အရောက်
ပို့စနစ်နဲ့လည်း ရှင် အားလုံး တာဝန်ယူ ရောင်းချပေးခဲ့တယ်...။ ဟိုတယ်
ဆောက်ဖို့ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ရာ ကြည်နူးအိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးနဲ့ ဆက်
ပေးခဲ့တယ်...။ ဟိုမြို့က ကန်ထရိုက်လက်ရာကို စိတ်တိုင်းမကျတဲ့ အဲဒီ

ဦးဂုဏ်ရောင် ဟာ ရှင်နဲ့ အားလုံး အဆင်တပြေ ဖြစ်ခဲ့တယ်... ရှင်ဟာ
စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် အလွန်အမြင်ကျယ်တဲ့သူဆိုတာ မွေး
သိပါတယ်...။ ဒါပေမယ့်... ခုလောက်ကြီးထိ... ရှင်... အမြင်ကျယ်နေ
တာက မလွန်လွန်းဘူးလား... ဟင်... ဟိုမှာ ရှင် လတစ်ဝက်လောက်
နေခဲ့တယ်...။ ဦးဂုဏ်ရောင် နဲ့ တရင်းတနှီး ဆက်ဆံခဲ့တယ်... အဲဒီအိမ်
ကို လေ့လာခဲ့တယ်... ပြီးတော့ အဲဒီအိမ်က သမီးဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်နဲ့ မွေး ရဲ့သားကို လက်ထပ်ပေးချင်တဲ့သူအဖြစ် ပြန်လာခဲ့
တယ်ဆိုတာ မလွန်လွန်းဘူးလား...”

မေမေအသံက အတန်မျှ ကျယ်လာနေပြီ...။ သူလည်း စိတ်လက်
ပိုညစ်လာနေပါ၏။

“ဟ... ဟိုမှာ ငါနေတာက... အဲဒီ အဆောက်အအုံဆောက်ပြီးရင်
ကြာရိပ်ညိုရဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အဆောက်အဦး အတွင်းအပြင်ပိုင်း
နဲ့ရဲ့ အလွန်နိမ့်ယံ... မှန်... စတီးလ်အလှဆင်မယ့်ကိစ္စတွေ... သံပန်း...
သံတံခါးတွေ တပ်ဆင်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ... ဟိုတယ်ကြီးကို ဦးဂုဏ်ရောင်
စိတ်ကြိုက် ငါလုပ်ပေးနိုင်တာတွေ အလုပ်တစ်ခု ပိုရအောင်... ဝင်ငွေ
တစ်ခု ပိုတိုးအောင် နေနေတာက... ပါကေး... ကြွေပြား... ခင်းမလား...
နံရံမျက်နှာကြက် ဂျာနယ်ဆင်ဘုတ်... ပလာစတစ်ကောနစ် အလှဆင်ချင်
သလား... အလှဆင်မီးပန်းဆိုင်းတွေ ဘယ်လိုဟာ တပ်ချင်သလဲ...
အားလုံး ငါက ကတ်တလောက်တွေနဲ့ ဦးဂုဏ်ရောင် ကို ပြတာ...။ ပြီး
တော့... ကြာရိပ်ညိုရဲ့ ဟုမ်းဒက်ဂရေးရှင်းလုပ်ငန်းအတွက်လည်း ဝင်
ငွေရအောင်... ဘယ်လို ပရိဘောဂတွေ ဟိုတယ်ထဲ ဖြည့်မလဲ... နံရံကပ်
ခေါလ်ပေပါပဲကပ်မလား... ငါတို့ရဲ့ စက်ရုံထွက်ပစ္စည်းတွေ စုံသလောက်...
လုပ်ငန်းဖြစ်အောင် ငါ ပြောခဲ့တာပဲက...။ အိမ်သုတ်ဆေးမျိုးစုံ... ကာလာ
စတီးလ်အမိုးပြားတွေကအစ... ငါ... ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုစာအတွက်
ရောင်းရအောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ... အဲဒီ ဒက်ဂရေးရှင်းလည်း လုပ်ဖြစ်မယ်...”

ငါပြောတာတွေကို လူရိုးလူဖြောင့်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးဂုဏ်ရောင် က အားလုံး လက်ခံသဘောကျတယ် .. ငွေ အလွန်ချမ်းသာတဲ့သူကွ ..”

“အဲဒီချမ်းသာတာကို ရှင်မျက်စိကျပြီး အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းပြ ပြီးတော့ အဲဒီမှာ အချိန် လတစ်ဝက်လောက်ကုန်အောင် နေခဲ့တယ်ဆို တာ မယားဖြစ်တဲ့ မွေး ကိုတော့ လိမ်ညှာဖို့ မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့ ကိုရွှေလူ ရယ် .. မွေး ကတော့ မွေး မြင်ကို မမြင်ဘူးရသေးတဲ့ မိသားစုတစ်စုကို.. သားကို အပတ်သက်မခံနိုင်တာ အမှန်ပဲ ..၊ ရှင် ပေသီးခေါက်.. ကယ် ကူလေတာ ဂဏန်းပေါင်းစက်တွေနဲ့ တွက်ချက်ပြီး မွေး ရဲ့သားကို.. အိမ်ထောင်တစ်စုထဲကို ပိတ်သက်ခိုင်းဖို့ ကြံနေတာကို ရပ်စေချင်တယ်..၊ အဲဒီ စခန်းမြိုင်သာမြို့ဟာ .. ရန်ကုန်မြို့နဲ့ အလွန်ဝေးတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့ တစ်မြို့ဖြစ်တယ် .. နေရာချင်းလည်း ဝေးတာမို့ လူချင်းလည်း ဆက်ဆံ ဖူးခဲ့ကြရတာ မဟုတ်ဘူးရှင် ..”

“ဟ .. ဒီလိုပဲ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းနဲ့ သိကြတာတွေ များမှများ .. အဲဒါကို နားလည်စမ်းပါ မွေး ရဲ့ .. ခုလည်း ဦးဂုဏ်ရောင် ဆိုတာက သူ့ကန်ထရိုက်လက်ရာကို မကြိုက်ဘဲဖြစ်ပြီး ခဏအလုပ်နား ချိန် .. သူ့အိမ်မှာ အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးထားတဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမား တချို့ရဲ့ မိသားစုပဲ ကျန်နေတဲ့အချိန် .. အဲဒီလိုအချိန် မှာ .. ငါ့ရဲ့စက်ရုံကြော်ငြာကို သတင်းစာထဲ ဖတ်မိပြီး .. ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ကို သူ ဆက်သွယ်တယ် .. သူ့ဆောက်လက်စဟိုတယ်နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ငါ့စက်ရုံက ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လိုနှုန်းထားနဲ့ ရနိုင်မလဲဆိုတာတွေကို မေးတယ် .. ငါက ဖြေခဲ့တယ်လေ .. အသေးစိတ်ကို သိနိုင်အောင် .. သားကို လွှတ်လိုက်ပါမယ်လို့ .. အဲသလိုဖြေပြီး .. ငါ့သားကို တကယ် လည်း ဟိုကိုလွှတ်ခဲ့တာပဲကွ ..၊ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု ဆောက်တဲ့အခါမှာ ငါ့စက်ရုံက အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း အမယ်မျိုးစုံကို ဈေးနှုန်းမှန်မှန်နဲ့ ငါ ရောင်းလည်း ရောင်းနိုင်မယ် ..၊ အမြတ်အစွန်းလည်း ရမယ် .. နောက်

ထပ်တိုးချဲ့ဖို့ ရှိနေသေးတဲ့ ဦးဂုဏ်ရောင် ရဲ့ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွေမှာ ငါ့စက်ရုံက ပစ္စည်းတွေ ဆက်ရောင်းနေနိုင်မယ့်ကိစ္စမျိုးကို ငါက လက် လွှတ်ခံလိုက်ရမှာလား ..၊

အဲဒါကြောင့် .. ငါ့သားကို လွှတ်ခဲ့တယ် .. ဟိုမှာ သားနဲ့ ဦးဂုဏ် ရောင် ဈေးနှုန်းထားကိစ္စ ..၊ ငါ ဆက်သွယ်ပေးမယ့် ကြည်နူးအိမ်ရာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရဲ့ သေသပ်တာဝန်ယူတဲ့ ဆောက်လုပ်မှုဆိုင် ရာကိစ္စ .. အားလုံး သားက ပြောပြခဲ့တယ် ..၊ ဦးဂုဏ်ရောင် သဘောကျ ခဲ့တယ် .. ငါ့ဆီကို သူ ဖုန်းဆက်လာတယ် .. ငါနဲ့ အလုပ်လုပ်မယ် .. ငါနဲ့ .. တွေ့ချင်တယ် .. သူလာခဲ့မယ် .. အဲသလို ပြောတယ် ..၊ ငါက ဟိုကိုလိုက်သွားတာ .. ငါ့အကြောင်း မင်း သိပါတယ် .. ကိုယ်က သူ များကို အရင်လက်ဦးအောင် စုံစမ်းတာ ပိုကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ မူကို သုံးတာလေ ..”

“သားကို စက်ရုံအလုပ်တွေ ပုံအပ်ပြီး .. ရှင် .. ဟိုကိုလိုက်သွား တာ မွေး ဘာမှ စိတ်မဝင်စားပါဘူး ကိုရွှေလူ .. သား ဟိုက ပြန်လာ ကတည်းကိုက .. အဲဒီ ဦးဂုဏ်ရောင် ပိုင်တဲ့ ခြံကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားက အသေးစိတ် ပြောပြတာတွေကို ရှင်နားထောင်တယ် .. ဦးဂုဏ် ရောင် ဟာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူလို့ သားက ယူဆတယ်ဆိုတာကို လည်း နားထောင်တယ် .. ဟိုကိုလိုက်သွားတယ် .. အလုပ်ကိစ္စ ပြောကြ ဆိုကြတယ် .. ဒီလောက်ဆို ပြီးပြီပေါ့ .. ဘာလို့ ရှေ့ကို ဆက်လာရတာ လဲ ..၊ ရှင်က .. ရှင်စီးပွားရေးကိစ္စ တစ်ဖက်လူကို သွားအကဲခတ်တာကို မွေး အပြစ်မပြောပါဘူး .. လူပါအုပ်ချင်တာကိုတော့ မခံနိုင်ဘူးရှင် .. မွေး ရဲ့သားကို မပေးနိုင်ဘူး .. ဒါပဲ ..”

“ဟေ့ .. မွေးကင်းစကလေးလို အနီးလေးနဲ့ထုပ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားလို့ မရတော့ဘူးကွ .. အရွယ်ရောက်ပြီ .. အိမ်ထောင်ချပေးသင့် တာကို .. ချပေးရလိမ့်မယ် ..၊ ဟိုကောင်မလေးက အလွန်ချစ်စရာကောင်း

တာ .. အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကလေးလေးက .. မင်း မမြင်ဘူးသေးဘဲနဲ့ မျက်စိမှိတ် ငြင်းမနေနဲ့ .. ပြီးတော့ .. သူတို့ချမ်းသာပုံများ .. လက်ရှိ ဟိုတယ်ဆောက်နေတဲ့ နေရာကြီးကိုက .. ဆယ်ခြောက်စကလောက် ကျယ်တယ် .. အဲဒီ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ .. ရှေးလက်ရာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ နေနေတာ .. အလွန်လှတဲ့အိမ်ကြီးက .. ခံ့ညားမှုလည်းရှိတဲ့အိမ်ကြီး .. သူတို့က အစဉ်အဆက် ချမ်းသာလာကြတဲ့သူတွေ .. လိမ္မော်ခြံတွေ ရှိသေးတယ် .. စပျစ်ခြံတွေ ရှိသေးတယ် .. စပျစ်ပိုင်ချက်စက်ရုံလည်း ပိုင်သေးတယ် .. အဲသလောက် ချမ်းသာတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီး ချောလေးတစ်ယောက်နဲ့ နေရာချပေးခံရမယ့်သားအတွက် မင်းက နာနေရတယ်လို့ ခင်စောမွှေး ရယ် .. ဒီမယ် .. အဲဒီကလေးလောက် ပြည့်စုံချမ်းသာ ရုပ်ချော .. သဘောဖြူလေးကို မင်းတစ်သက် .. ဘယ်တော့မှ ရှာတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး .. မင်းက မင်းစပ်နေတဲ့ ကဗျာလေးတွေလိုပဲ အမြဲ နူးညံ့ပျောင်းနွဲ့နေတဲ့ မိန်းကလေး .. ပြီးတော့ .. မင်းကို အားကိုးနေမယ့် မိန်းကလေးမျိုးကို လိုချင်နေတာလား ..

“မွှေး ရဲ့ ကဗျာတွေကို ထည့်ပြောစရာမလိုဘူး ကိုရွှေလူ .. ရှင်ဟာလေ .. ချမ်းသာမက်တဲ့နေရာမှာ .. ရှင်ကိုယ်ကြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို တောင် ရွှေနဲ့ထုဆစ်ထားလို့ ရရင်ဖြင့် ထုဆစ်ထားမယ့်လူမျိုး .. မွှေးရဲ့ ကဗျာတွေကို ရှင် .. ဘယ်နှစ်ခါများ ရေးရေးရာရာထားပြီး ဖတ်ဖူးသလဲ .. မွှေး ရဲ့ကဗျာစာအုပ်ကို ရှင် ဘယ်နှစ်ခါများ ကိုင်ကြည့်ဖူးသလဲ .. မွှေး ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ကိုရော .. ရှင် တစ်ပုဒ်လောက် အားနာပါးနာနဲ့ ဖတ်ဖူးတာလေး ရှိဖူးသလား .. လူတွေလာလိုက်ရင် တော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ .. အရေးတကြီးစည်သည်နဲ့ ဆွေးနွေးရတာနဲ့ ဘာနဲ့ .. စာအုပ်ဖီရိုကြီးတွေကို ပြပြီး .. ကျွန်တော့်မိန်းမဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေလေ .. မွှေး ရေးတဲ့ စာအုပ်လည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိတာပေါ့လို့ ပြောတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်လောက်ပဲ .. မွှေး ရဲ့ စာပေကိစ္စမှာ

ရှင် ဖတ်သတ်ပြောဖူးတာပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား .. ရှင်ဟာ .. ရှင်စက်ရုံရယ် .. အရောင်းစင်တာရယ် .. ပိုက်ဆံရယ် .. အဲဒါပဲ သိတဲ့သူ .. သားကိုလည်း အဲသလိုပဲ အလုပ်ပြီးရင် အလုပ်ဆိုတာတွေပဲ အာရုံထဲ နစ်နိုင်းတဲ့သူ .. ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးသလဲဆိုရင် .. ရှင်ခြေရာနင်းပြီး မွှေး ရဲ့ သားဟာ .. မွှေး ရဲ့စာ .. အမေဖြစ်သူရဲ့စာကို ဖတ်ဖို့ စိတ်ဝင်တစား နှိမ့်တာပဲရှင် ..”

မခံနိုင်ဘဲ အော်ပြောလိုက်သည့် မေမေစကားလုံးတွေက သူ့ရင်ကို ထိမှန်သည်။ ထိခိုက်စေသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ .. ဘယ်တုန်းကမှ မေမေစာတွေ ကဗျာတွေကို အမှတ်ထင်ထင် ဖတ်ကြည့်တာမျိုးပင် မရှိ .. မေမေစိုက်ပျိုးရာ ဥယျာဉ်တစ်ခုနယ်ပင် မေမေကဗျာတွေသည်လည်း မေမေနှလုံးသားကို အေးမြစေလိမ့်မည်ဟု ဘာကြောင့် သူ တစ်မိလေးလောက်မျှ တွေးပေးဖို့ရာ မခံစားတတ်ခဲ့ဖူးရပါသတဲ့လဲ .. မေမေ ခံပြင်းကြေကွဲစွာ ဖေဖေကို ပြောလာချိန်ကျတော့မှ .. သို့ဘက်က သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ပျက်ကွက်ခဲ့သည်ကိုလည်း နားလည်လာစ ပြုလာရပါသည့်အဖြစ် .. မေမေအပေါ် သူ နှိမ့်မကျေရာ ရောက်နေသည်တည်း ..

“မိန်းမတွေဟာ အဲဒီအတိုင်းပဲ .. အရေးတကြီးမဟုတ်တာကို နှိမ့်ပုံကြီးချဲ့ချင်နေတာကိုက အကျင့်လို ဖြစ်နေတာ ခက်တယ် .. မွှေး .. ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာအောင် လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့ .. အာရုံကို နှစ်ထားတယ် .. ကိုယ့်ဇနီးအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနေတယ် .. လည်း ချစ်တယ် .. သားကိုလည်း ငါစီးပွားရေးတွေမှာ နိုင်နင်းအောင် နိုင်နိုင်းတယ် .. သားကို .. အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဥညာအမွေပေးတယ် .. သားဟာ ဘွဲ့လည်းရပြီ .. အလုပ်ကိုလည်း နိုင်တတ်နေပြီ .. သူဟာ .. ငါလိုပဲ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတာ မရှိနေတဲ့ ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေတာနဲ့ .. သူ့သွားခဲ့တဲ့ ပုန်းညက်

မြိုင်မှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ဦးဂုဏ်
 ရောင် ရဲ့သမီးအဖြစ် ရှိနေတယ်ဆိုတာလေးလောက်တောင်မှ ပြောပြဖို့
 သတိမရခဲ့ဘူးကွ ..။ သားဟာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ
 ရှိနေတာကို ငါ သဘောကျပါတယ် .. ငါ့အလုပ်တွေကို ဆက်ဦးစီးမယ့်
 သားတစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်ချလက်ချ ရှိရလောက်အောင် ဖြစ်နေတာ
 ကိုလည်း ကျေနပ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. ခု .. အဲဒီ တည်ကြည်ဖို့
 ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုမြင်တော့ .. ငါ့သားအတွက် .. ငါ .. အဲဒီမိန်းကလေး
 နဲ့ လက်ဆက်ပေးချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်တည်လာရတယ် ..။ သားရဲ့ရုပ်ရည်
 သားရဲ့ချမ်းသာမှုကြောင့် မိန်းကလေးရှင်တွေဘက်က ဘယ်လောက်
 အထိ .. မျှော်လင့်နေကြတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ် .. အဲဒီလို ချမ်းသာ
 ခြင်းကို မက်မောနေတဲ့စိတ်မျိုး ပုန်းညက်မြိုင်ကလူတွေမှာ မရှိကြဘူး
 ကွ ..

“ရှင်က .. ရှင်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိတဲ့ မိသားစုမျိုးကိုမှ .. သား
 အတွက် .. ချွေးမတစ်ယောက်အဖြစ် ချွေးချယ်ပေးတယ်ဆိုပါတော့
 ရှင်ဟာလေ .. ရှင်စိတ်ဓာတ်မကောင်းတာကိုတော့ သိတတ်လာနေပြီပဲ”

“မင်း ဘယ်လိုထင်ထင်ကွာ .. ငါ့ရှင်းပြနေလို့လည်း မင်း သဘော
 ပေါက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး .. ငါ ကြိုးစားနေတာ .. မင်းတို့သားအ
 အတွက်ဆိုတာ နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ .. ကြိုးစားကြည့်
 ပါ ..။ အဲသလို ကြိုးစားကြည့်တယ်ဆိုရင်တော့ မြင်တတ်လာမယ် ထ
 တာပဲ .. မင်းကို ငါချစ်လို့ လက်ထပ်ထားတာပါ မွေး ရယ် .. မင်း
 တဲ့စာတွေကို ငါဖတ်ဖို့ အချိန်ကိုမရတာ နားလည်ပေးစမ်းပါ .. ငါ့
 အလုပ်တွေ အရမ်းများတယ်လေ ..။ အဲဒီလို များပြားတဲ့ အလုပ်အထိ
 တွေကို ငါ ကြိုးစားလို့ ဖြစ်လာရတာကိုလည်း မင်းသိဖို့ ကြိုးစား
 ပါ .. ကိုယ်ကြိုးစားလို့ ဖြစ်တည်လာတဲ့ ချမ်းသာမှုဆိုတာ တန်ဖိုးမ
 ရတယ်ကွ ..။ ပြီးတော့ .. အဲဒီချမ်းသာလုပ်ငန်းတွေကို .. တည်မြဲအောင်

ကြိုးစားထိန်းသိမ်းခြင်းဟာလည်း .. ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းမှာ ပတ်သက်တယ်..
 ငါ့သားကို .. ငါ လက်လွှဲလို့ရအောင် ပုံသွင်းခဲ့တာကို စက်ရုပ်ဆန်နေ
 တယ် လို့ မထင်စမ်းပါနဲ့ ..။ သားဟာ ငါ့သားပါ .. ငါ .. တစ်နေ့မှာ
 မရှိတော့ရင်လည်း ငါ့သားဟာ ငါ့လုပ်ငန်း .. သူ့လုပ်ငန်းဆိုပါတော့..
 အဲဒါတွေကို နိုင်နင်းအောင် လုပ်ကိုင်တတ်ဖို့ လိုတယ်လေ .. ကစဉ်ကရဲ့
 ဖြစ်ကုန်အောင် မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်တဲ့ ကဗျာတွေ ထိုင်စပ်နေတဲ့
 ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်အောင်တော့ ငါ .. အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး မွေး ..”

“ရှင် .. မွေး ရဲ့စာပေ .. အနုပညာကို မစော်ကားနဲ့နော် ..”

“ဟ .. ငါက .. သဘာဝကျကျပြောတာကွ .. ဒီလောက်ကြီးမား
 တဲ့ စက်ရုံရယ် .. ဒီလောက်များပြားတဲ့ တာဝန်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့
 အရောင်းစင်တာရယ် .. ဒက်ဂရေးရှင်းလုပ်ငန်းရယ် .. ဒါတွေကို ..
 ငါ့သား နိုင်နင်းနေဖို့ လိုတယ်ကွ .. ကဗျာစပ်နေဖို့ အချိန်မရဘူး ..
 အလုပ်တွေများနေတဲ့ သားဟာ .. နည်းပါးတဲ့ နားချိန်လေးမှာ .. တိဗ္ဗီ
 ကြည့်ပါစေ .. ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ခုခုလောက်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကို
 လျှော့ချထားပါစေ .. ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းခင်းတွေရဲ့အလှကို ကြည့်ချင်
 ကြည့်နေပါစေ.. ကဗျာတွေစပ်နေရတဲ့ ဦးနှောက်ပင်ပန်းစေမယ့် ..
 ဦးနှောက် အလုပ်ထပ်လုပ်ရမယ့် ဥစ္စာတွေကိုတော့ .. ငါ့သားကို မလုပ်
 ခိုင်းပါနဲ့တော့ကွာ.. မလုပ်စေချင်စမ်းပါနဲ့ ..”

“ဒီမယ် .. ရှင် .. မွေး ရဲ့သားကို ရှင်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ သဘော
 နဲ့ .. အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့ .. ဒီကိစ္စကို အဓိက ခေါင်းတည်
 ပြောနေတာ .. တခြားဘက်ကို လွှဲလိုက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ကိုရွှေလူ ..
 ရှင် .. ဟိုဘက်ကို စကားကျွံခဲ့သလား ..”

တဖြည်းဖြည်း မေမေအသံကလည်း ပြတ်သားလာနေပြီ ..။ ဖေဖေ
 ဘက်ကလည်း လေသံက နောက်မဆုတ်ဘဲ ရှိနေမည့် ခေါင်းမာသံ..။

“ငါ .. အဲသလောက်တော့ မညံ့ဘူး မယ်မွေး .. ငါ့စိတ်ထဲမှာ

ရွေးမအဖြစ် ရွေးချယ်မိတာပဲ ရှိသေးတယ် .. မင်းလိုက်ကြည့် .. လိုက်ကြည့် .. သားကိုလည်း လိုက်ခိုင်းရမယ် .. အလုပ်တွေကို .. လောလောဆယ်မှာတော့ ငါ့မန်နေဂျာ လူယုံကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးအိမ်စိုး ကိုပဲ လွှဲခဲ့ရလိမ့်မယ် .. ဒီမယ် စောမွှေး .. ငါ ဘယ်လောက်ထိ ဒီကလေးမလေးအပေါ် ရွေးမရွေးချင်နေတယ်ဆိုတာ နားလည်လောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ .. ငါ့အလုပ်တွေကို ငါ့သားမရှိဘဲ ချန်ထားခဲ့ရီး ထုံးစံမရှိတဲ့ ရွှေလူ ဟာ .. ဒီတစ်ခါမှာတော့ .. ငါ့သားကိုပါ ခေါ်သွားပြီး .. စက်ရုံအရောင်းစင်တာတွေနဲ့ လုပ်ငန်းအဝဝကို ဦးအိမ်စိုး ကို အပ်တယ်ဆိုကတည်းက သဘောပေါက်သင့်တယ် .. မင်း လိုက်ကြည့်စမ်းပါကွာ .. သဘောကျသွားမှာပါ .. အဲဒါက .. ပြောချင်တာက .. အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အလွန်အပြစ်ကင်းစင်တယ်ကွာ .. ချစ်စရာလည်း ကောင်းတယ် .. ချောလည်း ချောတယ် .. မင်း မြင်ရင် အံ့သြမယ် .. ဘာမှ လက်ဝတ်ရတနာနာရယ်လို့တောင် မက်မက်စက်စက် ဝတ်တာမရှိဘူး .. အဲသလို ကလေးမျိုး ..”

“ကောင်းပြီလေ .. မွှေး လိုက်ကြည့်မယ် .. သား သဘောမကျရင်လည်း .. မွှေး ကာဝန်မယူနိုင်ဘူးနော် .. သူက လက်ထပ်ရမယ့်သူ .. သားလက်မခံတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ မွှေး လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ အတိအလင်း ပြောပါရဲ့ .. ကဲ .. ချင် .. သွားမသိုရက်ကို ရွေးချယ်ပေါ့ .. အဲဒီအခါကျတော့ .. ရှင် တည်ကြည်ပိုမို ဆိုတာကို မွှေး ကြည့်လိုက်စမ်းပါမယ် ..”

ဟု လက်မခံချင်သည့်ဘက်ကို စကားဦးသမ်းပြီး မေမေပြောနေချိန်မှာဖြင့် သူ စိတ်မသက်မသာဖြင့် အသာလေး ပြန်လှည့်ထွက်မိခဲ့ရပါပြီ။

ခက်ပြီကောလေ ..။ နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့ .. ပုန်းညက်မြိုင်သို့ ဖေဖေ မေမေတို့နှင့်အတူ ပါသွားရချေဦးတော့မည်။ ပြီးတော့ .. ခုကတည်းက ခေါင်းခါနေနှင့်ပါသည့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကြီးတစ်ခုအတွက် .. အဖြေထုတ်ထားပြီးပါသည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပုန်းညက်မြိုင်သို့ သွားရ

ခည့်ကိစ္စ ..။ တကယ်ကတော့ .. သူ့ .. လုံးဝ မသွားလိုသော ခရီးတစ်ခုဖြစ်နေတာ သေချာနေလေသည်။ ရင်ထဲမှာ အေးစက်သော ခံစားမှုက ခြတ်သားစွာ ဖြစ်တည်၏။

တည်ကြည်ပိုမို နှင့် ဖေဖေ လက်ထပ်ပေးချင်သည့်ကိစ္စမှာ .. သူ့ နှလုံးခုန်သံ မမြန်ခဲ့ ..။ နှလုံးသားတွေထဲမှာ နွေးထွေးရှိန်းမြဲခြင်းဆိုတာ ခြေစိတ်သည်ခဲ့ ..။ ကြည်နူးခြင်းဆိုတာလည်း ရှိမလာ ..။

သေချာစွာ နေရာယူထားသည်ကတော့ .. စိတ်ညစ်ခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ ရှုပ်ထွေးလွန်းနေသော စိတ်နှင့်အတူ .. စိတ်ပျက်လက်ပျက်နိုင်စွာ စိတ်ညစ်နေသူတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ရှင်းလင်းပြတ်ထင် ရှိနေသည့် သူ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေရပါ၏။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့သည် မကြာမကြာ .. ခုလိုပဲ သဘောထား .. တိုက်ဆိုင်တာတွေဖြင့် ငြင်းခုန်တတ်ကြသည်ပါပဲ ..။ ဒါပေမယ့် .. ဆို အချိန်တုန်းကတော့ .. မြင်နေကြားနေကျ မြင်ကွင်း .. မြင်နေကြားနေကျ မဆန်းသောအဖြစ်တစ်ခုအဖြစ်ပဲ သူ့အတွက် ရှိခဲ့ဖူးသည်တည်း။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ .. သူသည် .. မေမေဘက်က ရပ်တည်သူ ဖြစ်နေလျက် ..။ ဖေဖေဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ချင်နေသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ခဲ ဖြစ်နေရပါချေသည်တကား ..။

အခန်း(၃)

“ဒီမြို့ကို ဘာကြောင့် ကိုယ်ခေါ်လာတယ်ဆိုတာ မွေး နားလည်
ရောပေါ့ .. မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မွေး .. စီးပွားဖြစ် ပန်းခြံကြီးတွေ စကနဲ့ချီပြီး
စိုက်ပျိုးတဲ့သူတွေ ရှိသလို .. ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ခြံလေးမှာ ပန်းတွေဝေနေ
အောင် အလှစိုက်ကြတဲ့ မွေး လိုလူတွေဟာ ဒီမြို့လေးမှာ အိမ်တိုင်းလုံး
ဖြစ်နေကြတယ် မွေး .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. ပန်းအမယ်မျိုးစုံကို စိုက်ပျိုး
ရှင်သန်စေနိုင်တဲ့ မျှတတဲ့ ရာသီဥတု ဒီမြို့မှာ ရှိလို့ပဲ .. ပန်းမြို့လေး
တစ်မြို့လို့တောင် ခေါ်နိုင်လောက်အောင် အိမ်တိုင်းမှာ ပန်းတွေဝေနေ
တဲ့ ဥယျာဉ်လေးတွေ ရှိနေကြတာ မွေး အတွေပဲ .. နောက်မှ ပန်းလွင်
ပြင်ကျယ်ကြီးလို တပြန့်တလျား မြင်ရမယ့် ပန်းခြံကြီးတွေကို ကိုယ်
ခေါ်သွားမယ် သိလား ..”

ကားမောင်းနေရပါသည့်သူမှာ စိတ်ထဲ မသက်မသာ ဖြစ်နေရပေ
မယ့် ..။ ဖေဖေကတော့ နောက်ခန်းမှာ မေမေနှင့်အတူထိုင်နေရင်း စခန်း
မြိုင်သာ၏ လှသောကောင်းခြင်းများကို ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေပါ၏။ မေမေ
ကလည်း ပန်းချစ်သည့်သူပေမို့ .. ခုလို ပန်းတို့နှင့်လှနေသော မြို့ကို
ချစ်စိတ်ဖြင့် ကြည်ကြည်နူးနူး ကြည့်နေတာ သူ့နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့်
မြင်နေရပါ၏။ တကယ်က ဖေဖေနှင့်မေမေကို သူ လှည့်မကြည့်ရဲ -

“ဟေ့ .. ဖေဖေသားကြီး ဖိုးခေတ် .. အခု မင်းသွားနေရတဲ့နေရာ
က .. မင်းကို နေရာချပေးမယ့် နေရာကွ ..”

ဟု ပြောလိုက်တာကို လှည့်နားထောင်လိုက်သလိုကြီး ကြုံလိုက်ရ
မှာကို သူ လန့်နေသည်။ ထူးခြားသည်ကလည်း အမှန်...။ ခုထိ .. ဖေဖေ
သည် တည်ကြည်ပိုမို ဆိုသည့် ကောင်မလေးနှင့် သူ့ကို နေရာချပေးချင်
သည့်ကိစ္စ .. မပြောလာသေး ..။ မေမေကလည်း စကားပင် မသိမ်းသေး
ဘဲ ရှိနေသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်က .. တည်ကြည်ပိုမို ကို မမြင်ရသေး
သည့် မေမေသည် .. ဘာတစ်ခုကိုမျှ ခုအချိန်မှာ ကြိုတင်မဆုံးဖြတ်နိုင်
သေးဘဲ ရှိချေတာမို့ ..။ သူ့ကို တည်ကြည်ပိုမို နှင့် ပတ်သက်ရာ ဘာ
တစ်ခုကိုမျှ ပြောမလာသေးဘဲ ရှိနေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖေဖေအပြော
တစ်ခုတည်းဖြင့် တန်ဖိုးရှိ တည်ကြည်ပိုမို ဖြစ်နေတာကိုလည်း မေမေ
သည် မျက်မြင်မရှိသမျှ .. လက်မခံနိုင်သေးဘဲ ရှိနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်
သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ ဖေဖေကြောင့် မေမေရော သူရော ဤမြို့ကို
ရောက်ကြရပြီ ..။ ကားကို ဖေဖေမောင်းသည့်အခါ မောင်း ..။ သူမောင်း
သည့်အခါ မောင်းဖြင့် လာရသည်မို့ ..။ ဖေဖေသည် လေးလေးခင် ကို
င် ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ခေါ်မလာဘဲ အပြင်လူ လုံးဝမပါသည့် ခရီးတစ်ခု
ကို သေသေချာချာ ရွေးချယ်ခဲ့သည်ဆိုတာကိုလည်း သူ နားလည်နေရပါ
သည့်အဖြစ် ..။

“ခက်တော့တာပဲ .. အစကတည်းက အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ စေ့စပ်
ခဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် .. လက်ထပ်ဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် .. ခေါ်လာရတာပါဆိုပြီး ဖေဖေ
နှင့်ပြောရင် .. ငါ ငြင်းပြီး ကျန်ခဲ့လို့ ရတယ် .. ခုကျတော့ အဲသလိုလည်း
ငါ့ကို ဖေဖေ လုံးဝ လေသံတောင်မသိမ်းဘဲ .. ငါ့ကို အဝတ်အစားသေတ္တာ
ပြင်ခိုင်းတယ် .. မေမေနဲ့အတူ မိသားတစ်စုလုံး စခန်းမြိုင်သာမြို့ကို
အဝန်းဖြေခရီးသွားမယ်လို့ ပြောတယ် ..။ မေမေကို အဖော်ရအောင် ငါ

မဖြစ်မနေ လိုက်သင့်တယ်လို့လည်း ပြောတယ် .. မိသားတစ်စု ခဏီ
မထွက်ရတာ နှစ်နဲ့ချီကြာအောင် ရှိနေခဲ့ရတာမို့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့
အလုပ်တွေကို မေ့ထားပြီး စိတ်ရောကိုယ်ရောနားဖို့ ဒီမြို့လေးကို ရွှေ
ချယ်ရတာလို့ ဖေဖေ ပြောခဲ့လေသမျှ.. ငါ ဘာငြင်းနိုင်မှာတဲ့လဲ.. မေမေ
ကလည်း ငါ့ကို နေရစ်ခဲ့ဖို့ ပြောပေးဖော်မရခဲ့ဘူး .. ပြောပေးရင်လည်း
ကောင်းသား ..”

သူ့ ကားမောင်းနေရင်း စိတ်ညစ်နေတာ တစ်ခုပဲ ရှိနေပါ၏။
“ကြည့် .. တပေါင်းလမှာ ဘယ်လောက်အပူသက်သာနေတဲ့ မြို့
လေးလည်း မွှေး .. ဟိုမှာကြည့် .. အဲဒါ စံပယ်ချောင်းတဲ့..၊ ရေကို ကြည့်
စိမ်းနေတာ .. ချောင်းကူးတံတားတွေ ခြောက်စင်းလောက် ရှိတယ် ..
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ချောင်းကူးမြို့လယ်ကို ဖြတ်စီးတာလေ .. ဒါကြောင့်
ဟိုဘက်သည်ဘက် ကူးလို့ရအောင် ချောင်းကူးတံတားတွေ မြို့အနံ့မှာ
ခြောက်စင်းလောက် ရှိနေရတာ .. အခု .. ကိုယ်တို့သွားမယ့် ပုန်းညက်
မြိုင်ကိုလည်း ချောင်းကူးတံတားတစ်ခုကို ဖြတ်မောင်းပြီးမှ ရောက်မှာ
သာယာတယ်ကွ ..”

ဖေဖေကတော့ မေမေ့ကို ရှင်းပြနေဆဲ ..။ သူ .. စံပယ်ချောင်းတံတား
ကို ဖြတ်မောင်းလာစဉ်မှာ မေမေသည် အနက်နှင့်အဝါတုံးလေးတွေ
သုတ်ထားရာ တံတားလက်ရန်းတွေကိုလည်း ကြည့် ..။ ကွန်ကရစ်ခင်
တံတားကိုလည်း ကြည့် ..။ စိမ်းမြမြချောင်းရေကိုလည်း ငေးနှင့် ပါလာ
ပါ၏။ ရေရနံ့ပါသော လေက ဖြတ်တိုက်သွားစဉ်မှာ အေးမြသော ခံစား
မှုကတော့ ရင်ကို တိုးဝင်သည်။ တကယ့်ကို မိသားစု အပန်းဖြေခန်း
အစစ်အမှန် ဖြစ်လိုက်ချေလျှင်ဖြင့် ဤမြို့လေးမှာ သူ့ရင်တွေ ပေါ့ပါး
ကြည်စင်သွားအောင် နေပစ်မှာ သေချာသည်။ အလုပ်တွေအားလုံး
မေ့ထားလိုက်နိုင်မည်။ ခုကျတော့ တည်ကြည်ပိုမို တစ္ဆေခြောက်သင်
ခံစားနေရတာ ဆိုးပါသည့်အဖြစ် ..။ တည်ကြည်ပိုမို တစ္ဆေပေါက်

လေး ..။
“သားနဲ့ ဦးဂုဏ်ရောင် တွေ့ခဲ့ကြတုန်းကလည်း သူ ပြောပြခဲ့တာ
ပါပဲလေ .. ဒါပေမယ့် .. သားက အဲဒီနေရာ မရောက်ဘူးခဲ့ဘူးကွ ..
ကိုယ်ရောက်ခဲ့တယ်သိလား .. ဂူကြီးတစ်ဂူလေ .. အဲဒီဂူကြီးထဲမှာ သစ်
သားနဲ့ထွင်းထားတဲ့ ခေါင်းတလားကြီးတွေ ရှိတယ် ..။ ဂူနားဆန်းတာက..
အဲဒီခေါင်းတွေဟာ ဂူထက် အဆများစွာ ကြီးမားနေတာပဲ မွှေး.. အဲဒီ
ရှေးဟောင်းနေရာတစ်ခုကိုလည်း မွှေး ကို ခေါ်သွားဦးမယ် .. ပြီးတော့..
အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ခေတ်ကတည်းက .. ခုထိ .. တူးဖော်လို့ မကုန်
ခန်းသေးတဲ့ ခဲတိုင်း .. သတ္တုတွင်းတွေရှိရာ တောင်ပေါ်မြို့တစ်မြို့က
လည်း .. ဒီမြို့နဲ့ တစ်ညအိပ်ခရီးဆိုရင် ရောက်တယ်လေ ..”

ကားက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပုန်းညက်မြိုင်နှင့် နီးလာနေပြီ ..။
“ပြီးတော့ .. နေ့ချင်းပြန်လို့ရတဲ့ နေရာတစ်ခု ရှိတယ် .. တောင်
ဆွရဲ့ဂူတွေထဲမှာ အုပ်လိုက်ခိုအောင်းနေကြတဲ့ လင်းနို့ဂူဟေ့ ရှိတဲ့နေရာ
ကို ဆိုပါတော့ ..။ လင်းနို့ အမျိုးအစားလည်း ကွဲပြားတယ် .. သုတေ
သနလုပ်နေတဲ့သူတွေ .. ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကို အများဆုံး လာစေ
တဲ့နေရာ ဆိုပါတော့ .. ဒါကြောင့် ကိုယ်ပြောတာ .. ဒီမြို့မှာ ကိုယ်တို့
ဆောက်မယ့် ဟိုတယ်ကြီးဟာ .. ဦးဂုဏ်ရောင် နဲ့ အကျိုးဟူဆောက်လိုက်
ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ .. သူ့က မြေစိုက် .. ကိုယ်က အဆောက်အအုံတွေ
အတွက် ငွေစိုက် .. အဲသလို ရှိလိုက်ချင်တာ ..”

“ကိုရွှေလူ .. စိတ်မစောပါနဲ့ရှင် .. ခုလိုပဲ .. ဦးဂုဏ်ရောင် ဆိုတဲ့
သူ သူ့ဟိုတယ်သူ ဆောက်ပါစေ .. သူ့ငွေနဲ့ သူ့ရှိပါစေ ..။ ရှင်းနေတဲ့
ထိစ္စ .. ငွေရေကြေးရေတွေ .. အကျိုးစီးပွားပတ်သက်ရာတွေ မရှုပ်ထွေး
ချင်စမ်းပါနဲ့ .. သတိပေးလိုက်ပါရဲ့ ..။ ရှင်ဟာလေ .. ဘယ်တော့မဆို
အတွက်အချက် သိပ်စေ့လွန်းနေတာ ခက်တယ် ..။ နောက်ထပ် ပုံချမ်းသာ
ချင်နေသေးတာကိုက .. အတောမသတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာ အဆိုးဆုံးပဲ..”

ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာ .. မတင်းတိမ်နိုင်သေးဘူးလား .. နဖူးထိရောက်နေပြီရှင် သိရဲ့လား .. ချမ်းသာတာက နဖူးထိ ရောက်နေပြီ .. ခေါင်းထက် မပိုချင်ပါနဲ့တော့ .. အသက်ရှူကျပ်နေပြီ ရှင် .."

မေမေ စိတ်ညစ်သံဖြင့် ဝင်ဟန်တော့ ဖေဖေ ရယ်နေသည်။ သူ လန့်လာပါ၏။ ဖေဖေသည် ဟိုတယ်ကိစ္စမှာ အကျိုးစီးပွားဖက်ဆိုသည့် အရာတစ်ခုကို ဦးဂုဏ်ရောင် နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဖြစ်ချင်လာပြီလား မသိ။ ဒါကြောင့် .. သားရေးသမီးရေးပါ ရောထွေးပြီး ခမည်းခမက်တွေ တော်ပစ်လိုက်သည့်နည်းဖြင့် တစ်စီးပွားတည်း ဖြစ်ကုန်အောင် စီးပွား ဧရိယာကျယ်ပြန့်အောင် စိတ်ချလက်ချရှိသည့်နည်းကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း များပေလား ..။ ဖေဖေကို သူ ကြည့်မိသည်။ ဟင့်အင်း ..၊ ထိုမျှအထိ တော့ ဖေဖေစိတ်သည် အောက်တန်းမကျနိုင်။ တည်ကြည်ပိုမို ကို ဖေဖေ တကယ့်ကို သဘောတကျဖြင့် ချွေးမနေရာမှာ ချွေးချယ်စိတ်ကူးယဉ်နေ တာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

"မွေး .. လက်တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးလေ .. ကိုယ်တို့တည်းတဲ့ ဟိုတယ် ဆိုတာ ဟိုတယ်ငယ်ငယ်လေးတစ်ခုပဲလေ .. အခန်းကလည်း သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ..၊ ကိုယ်တို့တောင် ကံကောင်းလို့ အခန်းရတာလေ .. ဒါကထဲ ကြိုတင်ဘွတ်ကင်လုပ်ထားလို့ ကျန်နေတာ .. ဒါမှမဟုတ်ရင် .. တည်း ခိုခန်း တစ်ခုခုမှာပဲ ကိုယ်တို့ တည်းကြရမှာ ..၊ ဟိုတယ်ကောင်းကောင်း ကြီးကြီး .. တစ်ခုလောက်တော့ ဒီမြို့မှာ လိုအပ်နေတာ အမှန်ပဲ မဟုတ် လား ..၊ ဒါကြောင့်လည်း ဦးဂုဏ်ရောင် က .. သူ့ခြံကျယ်ကြီးမှာ .. ဟိုတယ်ကြီးဆောက်ဖို့ စီစဉ်တာပေါ့ကွ .. အထူးသဖြင့် .. နိုင်ငံခြား ခရီးသွားတွေက ဒီမြို့ကို အတော်လေး သဘောကျကြတယ် .. သူတို့နဲ့ လေ့လာစရာတွေလည်း အများကြီး ရှိတယ် ..၊ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ် တို့ အုပ်စိုးခဲ့စဉ်ကတည်းက ခုထိ .. ခဲသိုက်ကြီး ရှိနေတုန်းဖြစ်နေ ခဲ့ပြီလေးကိုလည်း ဒီမြို့ကနေပြီး သွားလေ့လာလို့ ရကြမယ်လေ ..၊ အဲဒီ

လေ့လာနိုင်ဖို့လည်း ဦးဂုဏ်ရောင် က ကားကအစ စီစဉ်ပေးမှာ .. အဲ သလို မျက်စိကျယ်တဲ့ ဦးဂုဏ်ရောင် ကွ .. သူ့လိုလူမျိုးနဲ့ အကျိုးတူ စီးပွားဖက်လုပ်လို့ ပိုချမ်းသာလာမှာကိုများ မွေး ဖို့ အလိုမတူ ဖြစ်ရက် တယ် .."

ဖေဖေပြောနေတော့ မေမေ မျက်စောင်းခဲ့၏။ ပွဲခင်းတစ်ခုကို တစ် ဖက်လမ်းဘေးဝဲယာမှာ ခင်းကျင်းဝေစည်နေသည့် ပွဲဈေးကန်းဖြင့် လှမ်း လင့်မြင်ရသည့်အဖြစ် ..။

"တပေါင်းလပြည့် နီးပြီလေ .. ဒီမှာက .. တပေါင်းပွဲဆိုတာ ရှိ တယ် .. ဆွမ်းဆန်စိမ်း လောင်းလျှံပွဲရယ် .. တပေါင်းပွဲရယ် .. ရှိတာ .. ဘုရားကြီးမှာ ကျင်းပတာတဲ့ ..၊ ဦးဂုဏ်ရောင် ပြောပြဖူးတယ် .. ခု .. ကြုံဆုံရပြီဆိုတော့ မနက်ဖြန် .. လည်ကြတာပေါ့ .. ဆွမ်းဆန်စိမ်းလည်း လျှံကြတာပေါ့"

ဟု ဖေဖေ ဆက်ပြောနေသည်။ ဖေဖေက သူ့ထက်သာသည်။ ဤ ဒေသနှင့် ပတ်သက်ရာတွေ အားလုံးနီးပါးမျှ သိအောင် ဦးဂုဏ်ရောင် ကို မေးထားတာတွေ ရှိနေသည်။ ကြည့်ခဲ့ သိခဲ့တာတွေလည်း ရှိနေပြီ..။ သူကတော့ ဖေဖေက ဦးဂုဏ်ရောင် ကို သွားတွေ့ဆိုတာကို သွားတွေ ခဲ့တာပဲ ရှိသည်။ သိခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောပြခဲ့တာပဲ ရှိသည်။ ဦးဂုဏ်ရောင် ဆောက်မည့်ဟိုတယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘက်က လုပ်ကိုင်ရာ စီးပွား အလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး နှစ်ဖက်အကျိုးရှိမည်ဆိုတာကိုတော့ ဖေဖေ ထိုလည်း သူ ပြောပြခဲ့တာပဲ ရှိသည်။

သူစက်ရုံထွက် အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းချနိုင်ဖို့ဆိုတာကိုပဲ စိတ်ဓာသန်ခဲ့သည်။ ဖေဖေက ထိုသို့ မဟုတ် ..။ နောက်ထပ် အတော် များများကို သိလာခဲ့ပြီ ..။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေသည် စီးပွားရေး ဆာကမှာ အောင်မြင်လွန်းနေသည့် သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နေ နိုင်တာပဲ ဖြစ်ချေမည်တည် ..။ ဒါကိုတော့ သူ အတုယူကိုယူရမည်ကိစ္စ

ဖြစ်လာနေပြီ ...။

ပုန်းညက်မြိုင် ခြံဝင်းတံခါးရှေ့မှာ ကားပိတ်ရပ်ဖို့ပင် မလို ...။ ခြံဝင်းတံခါးကြီးက ဖွင့်လျက်ရှိ၏။ ဟိုတယ်ကြီး ဆောက်နေချိန်မှီ သဲ ကားတွေ ဝင်လိုက် ...။ အုတ်ကားတွေ ဝင်လိုက် ...။ လူဝင်လူထွက် အလုပ်သမားတွေကလည်း ရှိချေသည်မှီ။ ခြံဝင်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်ထား လိုက်ပုံ ရပါ၏။ ကားမောင်းဝင်လာကာ ပေါ်တီကိုအောက်မှာပဲ ကား ရပ်လိုက်ရသည်က ဖေဖေ ခိုင်းစေမှုဖြင့်ပါ ...။ သူ့သဘောဆိုလျှင်ဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ကားကို ရပ်ထားလိုက်ချင်သည်။ ပြီးလျှင် မယောင်မလည်ဖြင့် ခြံပြင်သို့ ပြန်လစ်လိုက်ချင်သည်။

ကားတံခါး ပိတ်ကျန်ခဲ့သလိုလို ...။ ကားကို ဖုန်ပဲ သုတ်နေလိုက် မလိုလို ...။ ကားမောင်းရတာ ညောင်းညာ၍ ခြံထဲပဲ ခဏတဖြုတ် လမ်း လေးပဲ လျှောက်လိုက်မလိုလိုတွေဖြင့် အိုက်တင်တွေ ဒလဟောသုံးပြီး နေရစ်ခဲ့လိုက်ချင်သည်။ ပြီးလျှင် ခြံပြင်လစ်လိုချင်ပြီ ...။ ခုကျတော့ ပေါ်တီ ကိုကြီးအောက်မှာ ကားကို ရပ်လိုက်ရမှဖြင့် ဘာလုပ်နိုင်တော့မည်တဲ့ လဲ ...။ အိမ်ထဲပဲ ဝင်ဖို့ ကျန်ချေမည်ပေါ့ ...။ ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ် လိုက်တာနှင့် အန်ကယ် ဦးဂုဏ်ရောင် တပြုံးပြုံးဖြင့် ထွက်လာရင်းမှ-

“ကားရပ်သံကြားလို့ ကြည့်လိုက်မိပါတယ် ...။ ကိုရွှေလူ ကိုး ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲဗျ ...။ သီရင်ဖြင့် ခြံဝကတည်းက ထွက်ကြိုဖို့ ရဲ့ဗျာ ...။ ရန်ကုန်က လာမယ်ဆိုကတည်းက ပြောရောပေါ့ဗျာ ...။ ကြည့် တော့ ကြိုဝမ်းသာရတာပေါ့ ကိုရွှေလူ ရ ...”

အဲမယ် ...။ ဖေဖေနှင့် အန်ကယ် ဦးဂုဏ်ရောင် တို့က တွေ့ခဲ့ကြသည့် လတစ်ဝက်ကျော်ကာလတိုလေးအတွင်းမှာ အတော်ကြီးကို ရင်းရင်းချ ချာ ရှိနေကြချေသည့်အဖြစ် ...။

“မနေ့က ရောက်တာ ကိုကြီးဂုဏ် ရေ ...။ မြကေရီဟိုတယ်မှာ တည်းလိုက်တယ် ...။ ရောက်တာကလည်း ညနေစောင်းနေပြီဆိုတော့-

ခရီးပန်းတာမှီ ဟိုမှာ နားနားနေနေ ...။ နေလိုက်ပြီးမှ ...။ ဒီမနက် ...။ ကိုကြီး ဂုဏ် တို့ဆီ ရောက်လာရတာ ...။ လာ မွေး ...။ ဒါ ...။ ကိုယ်ပြောပြောဖြတ် ကိုကြီးဂုဏ် ပေါ့ ...။ ဦးဂုဏ်ရောင် ဆိုတာပေါ့ ...”

ဟု ဖေဖေ ကားပေါ်မှ အရင်ဆုံးဆင်းကာ အန်ကယ် ဦးဂုဏ်ရောင် နှင့် တပြုံးပြုံး စကားလည်း ပြော ...။ မေမေကိုလည်း ခေါ်နှင့် ရှိသွားပါ ၏။ ဖေဖေမှာ ထိုသို့လူတစ်ယောက်နှင့် အလွန်ခင်မင် လက်ခံချင်စဖွယ် ကောင်းသော ဖော်ရွေမှုဆိုသည့်ဟန်က အမြဲရှိနေတတ်ပါ၏။ ဤသည် ကလည်း ဖေဖေထံမှာရှိသော အရည်အချင်းများစွာထဲက တစ်ခုဖြစ်နေ သည်သာ ...။

“ဪ ...။ အိမ်သူလည်း ပါလာတာကိုး ...။ လာပါ ...။ လာပါ ...။ ညီမလေး ...။ သားလည်း ပါလာတာကိုးဗျ ...။ ရောက်လာမှတော့ဖြင့် ...။ အိမ်မှာတည်းရမှာပေါ့ ကိုရွှေလူ ရယ် ...။ ဒီစခန်းမြိုင်သာမှာ ကျွန်တော့် အိမ်ရှိနေပါရက်ကယ်နဲ့ ...။ ဟိုတယ်မှာ တည်းရတယ်လို့ဗျာ ...။ မဟုတ် တာဗျာ ...။ လူလေး ...။ လာ ...။ လာ ...”

ဟု အားလုံးကို တပြုံးပြုံးဖြင့် ခေါ်နေသည့် အန်ကယ်ဦးဂုဏ်ရောင် ကြောင့် သူ့မှာ ဧည့်ခန်းသို့ နောက်ဆုံးလူအဖြစ် ဝင်ပါလာရပြန်သည်ပါ ဝဲ။ ရောက်တာနှင့် ဟိုဟိုသည်သည် အလောသုံးဆယ် ကြည့်မိသည်။ ဒူးဆစ်ဖုံးဘောင်းဘီ၊ လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးဖြင့် ဘယ်ကများ ထွက်လာ ချေမည်လည်းဟု သူငယ်မ တည်ကြည်ပိုမို ကို ရှာမိခြင်း ...။ မတွေ့ရပါ ခေနှင့်ဟုလည်း ဆုတောင်းနေမိရပါသည်အဖြစ် ...။

လောလောဆယ်မှာတော့ မယ်မင်း နှင့် မဆုံသေးဘဲ ရှိချင်သည်။ ခက်သည်က မယ်မင်း တည်ကြည်ပိုမို ၏အိမ်သို့ သူ ရောက်နေတာမှီ “တွေ့ဘဲလည်း နေ၍ရနိုင်မှာ မဟုတ်၊ တွေ့ရချေမည်သာ ...။ ထိုအခါမှာ မေမေ မည်သို့များ လေ့လာဆုံးဖြတ်ချေမည်တဲ့လဲ ...။ မေမေ သဘော တွေ့ပါစေနှင့်ဟု ခုကတည်းက အပျက်ဘက်ကို သူ ဆုတောင်းသည်။

ကလေးစိတ် မပျောက်သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မိသည့် ယောက်ျားဆိုတာက ကလေးထိန်းတစ်ယောက်ဘဝရောက်ရချေလိမ့်မည်သာ ..။ သူ့ကို ခေါ်သည်များ .. မောင်မင်းတဲ့လားလေ ..။ သူက မယ်မင်းဟု ခေါ်မိ၍ မောင်မင်းဟု ပြန်ခေါ်တတ်သည့် ကောင်မလေး ..။ ထိုကောင်မလေးနှင့်များ လက်ထပ်ရချေလျှင်ဖြင့် သူတစ်စုခု ပြောကြည့် ..။ ပြောသည့်စကားကို လိုက်နင်းပြီး 'ခွန်းတုံ့ပြန်နင်းမည့်ကလေးမ .. ဒါက သေချာနေသည်။ ငြိမ်စံမည့် အရိပ်အယောင်မျှ ထိုကောင်မလေးထံမှာ မရှိ ..။ သူကလည်း စိတ်မြန်မြန် ..။ ဆူစရာရှိ ဆူပစ်မည့် သူ့ပါးစပ်အကြောင်း သူ သိသည်။

သူ့ဆူလျှင် ကောင်မလေးကလည်း ပြန်ရန်ထောင်မည့်အချိုး ..။ ပျော်စရာကောင်းကွက် တစ်ကွက်မမြင် ..။ ရန်ဖြစ်ကွက်ပဲ မြင်သည်။ ရန်ဖြစ်သည်ဆိုတော့မှဖြင့် .. ထိုအိမ်ထောင်ရေးသည် ဘယ်မှာ ကောင်းကွက်ရှိမည်တဲ့လဲ ..။ ဆိုးကွက်ပဲ ရှိမည်ပေါ့ ..။ သူ .. တဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ရင်ထဲမှကျိတ်၍ ညည်းနေမိခြင်းပေါ့ ..။ လူကတော့ အသံပိတ်သည်။ တိတ်နေသည်။

“ဟေမန် ရေ .. ဒီမှာလာကြည့်ပါဦး .. ဘယ်သူတွေများ ရောက်လာသလဲလို့ ..”

ဟု နောက်ဘက်ကိုလှည့်၍ ဦးဂုဏ်ရောင် ခေါ်တော့ အန်တီဒေါ်ဟေမန် ခပ်အုတ်အုတ် ထွက်လာပါ၏။ အန်တီနှင့်ဆိုတာကဖြင့် အန်ကယ်မှ မိတ်ဆက်ပေး၍သာ ထိုတစ်နေ့တာအတွင်းမှာ သူ သိခဲ့ရတာပဲ ရှိသည်။ မရင်းနှီးခဲ့ ..။ နောက်တစ်နေ့ သူ ပြန်ခဲ့သည်ကိုး ..။ ကျတော့ ဖေဖေသည် အန်တီ ဒေါ်ဟေမန် နှင့်လည်း တရင်းတနှီး ရှိပြီးခဲ့ပြီဆိုတာ သေချာနေသည်။

“အဲဒီလတစ်ဝက်အတွင်းမှာ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ပြီးပြီပဲ ငြိမ်မှာ .. မယ်မင်း ကလည်း ဘယ်လောက်များ လေပစ်ခဲ့ပြီလဲ မသိဘူး-

ဟိုသူငယ်မ ကြည့်ရတာ .. လေလည်း တော်တော်ပစ်နိုင်ပုံရတယ် ..။ ဖေဖေက သမီးမရှိတော့ အဲဒီ မယ်မင်း ရဲ့ တိတိတာတာ လုပ်သမျှထဲမှာ မျောခဲ့ပြီ ထင်ရဲ့ .. မျှေးမတော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လာကတည်းကိုက .. တော်တော်ချစ်နေပုံရတယ်”

သူ့အလုပ်က တစ်ခုပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဝေဖန်သည့် အလုပ်..။ မှတ်ချက်ချနေသည့် အလုပ် ..။ အသံကျတော့ ဘာမျှ ထွက်ကျမလာနိုင် ..။ ကိုယ့်သောကနှင့် ကိုယ် ..။ လူလည်း မရွှင် ..။ အသံလည်း မထွက်ဖြင့် ငြိမ်နေသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေရပါ၏။

“ဟယ် .. အစ်ကို့ ရွှေလူ ပါလား .. ဒီမှာဖြင့် .. ကိုဂုဏ် က .. အစ်ကို့ရွှေလူ ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ပြောပြောနေတာ .. အစ်ကို့ ရွှေလူ လွှတ်လိုက်တဲ့ ကန်ထရိုက်ကလည်း အလွန်တိကျသေချာတဲ့သူ ဖြစ်နေလို့တဲ့လေ .. အလုပ်သမားတွေလည်း တော်ကြတယ်တဲ့ .. အစ်ကို့စက်ရုံက စွန့်ပေးတဲ့ကလည်း အားလုံး စံချိန်မီတွေချည်းပဲတဲ့ ..”

ဟုတ်သည် ..။ အန်တီ ဒေါ်ဟေမန် ကျတော့ ဖေဖေထက် ငယ်နေသည်။ သည်တော့ ဖေဖေကို အစ်ကိုဟု ခေါ်ချေမည်ပေါ့ ..။ မေမေထက်လည်း ငယ်ပုံရသည်။ မေမေကို မမဟု ခေါ်မည်ပုံ ရပါ၏။ ပြီးတော့ အန်တီက အမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာပဲ နှင်းပွင့်လေးသို့နှယ် အေးချမ်းသည့် အပြုံးကို အမြဲပိုင်ဆိုင်ထားတတ်သူ ..။ မေမေကိုလည်း အန်တီဟေမန် ဘာမျှ မိတ်ဆက်ပေးတာတွေ မရှိသေးသေးခင်ကတည်းက ပြုံး၍ ကြည့်နှင့်နေပြီ ..။

မေမေကလည်း ပြုံးပြလိုက်သည်ပါပဲ ..။ မေမေမျက်ဝန်းမှာ ချော့ချော့သော အန်တီ ဒေါ်ဟေမန် ၏ အေးချမ်းသောအပြုံးဖြင့်ပင်လျှင် ခြိတ်ထဲ နှစ်လိုကျေနပ်ပုံရသော ကြည်နူးရိပ်ကို သူ စတင်၍ ဖမ်းဆုပ်မိတာဖြစ်ပြီ။ သူ နည်းနည်းတော့ လန့်လာသည်။ ဘုရားရေ ..။ မေမေသည် ပုန်းညက်မြိုင်အိမ်မှ လူတွေကို သဘောတကျ ဖြစ်သွားလျှင်ဖြင့်

သူ့အတွက် အလားအလာ မကောင်း ..။ မယ်မင်း ကိုလည်း သဘော တကျ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ဟင့်အင်း ..၊ ဒူးဆစ်ဖုံး ဘောင်းဘီဝတ်၊ ကလေးဆန်သော အင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့် ကောင်မလေးကို မေမေ မျက်စိ တွေ့နိုင်ဖို့တော့ သိပ်မဖြစ်နိုင် ..။ မေမေက ကဗျာလေးတွေကိုချစ်သော မေမေ ..၊ မေမေချွေးမကိုဆိုလျှင်လည်း နန်းဆန်ဆန်နှင့် အလွန်ယဉ် ကျေးသိမ်မွေ့သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်လိုမျိုးပဲ လိုချင်ပေလိမ့် မည်။

“အစ်ကိုကြောင့် ဟိုတယ်ကိစ္စ စိတ်ချမ်းသာရတယ်ဆိုတော့ ဝမ်း သာပါတယ် ဟေမန် ရယ်.. ဒီမှာ ညီမရေ .. ဒါက အစ်ကိုရွှေလူ ရဲ့ ဇနီး စောမွှေး တဲ့ .. ကဗျာတွေလည်း ရေးတယ် .. ဝတ္ထုတွေလည်းရေးတယ်.. အစ်ကိုရဲ့ စောမွှေး က အတွေးအလွန်နုတာ .. ဒါကြောင့် .. ဒီလောက်လှ တဲ့မြို့အကြောင်း အစ်ကိုပြောပြပြီး ခေါ်လာရတာလေ .. မွှေး ကလည်း အစ်ကိုအပြောကြားရုံနဲ့တင် .. ဒီမြို့ကို ရောက်ချင်နေတော့တာ .. မိသား တစ်စု ခရီးလည်း မထွက်ရတာကြာ .. အားလုံး အလုပ်တွေနဲ့ ပိနေကြ တာမို့ .. ခရီးကောက်ထွက်လာမိကြတာလေ .. မွှေး ကတော့ ကဗျာ တွေ စာတွေ အတော်လေး ရေးဖြစ်မှာ သေချာနေတယ်ဗျ ..”

ဖေဖေစကားကြောင့် မေမေ တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ မေမေ ကဗျာတွေ၊ စာတွေအကြောင်း ဂုဏ်တယူယူဖြင့် ပြောပြတာကို ခံရ၍ ဖြစ်မည်။ မေမေမျက်ဝန်းမှာ ကြည်နူးရိပ် ထင်၏။

“ဟယ် .. ဟုတ်လား မမရယ် .. အိမ်ကမျောက်လောင်း ပိုပို သိ ရင် ဝမ်းသာမှာ ..။ သူလည်း ကဗျာတွေ အလွန်စပ်တာ .. ကလေးလို နေနေတာဆိုတော့လည်း သူ့ကို အထင်မကြီးတာမို့ .. သူ့ကဗျာတွေ လည်း တောင်းမဖတ်မိပါဘူး မမရယ် .. ခုလို .. မမ ကဗျာဆရာမ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဆိုတာများသိရင် အလွန်ဝမ်းသာမှာ .. သူ့ကို ကဗျာလေး စာလေး စပ်တတ်အောင် သင်ပေးပါလို့ ပူဆာပါလိမ့်

မယ် .. ကြည့် ..”

အန်တီ ဒေါ်ဟေမန် မှ ဝမ်းသာအားရ မေမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နှုတ်ထိုင်လိုက်ရင်း စိတ်အားသန်သန်ဖြင့် ပြောစဉ်ခိုက်မှာ မေမေမျက် ဝန်းတွေ ပို၍ ရွှန်းလဲ့လာကြသည်။ သူကတော့ စိတ်ဓာတ်ကျလာရပါ၏။ သိပ်တော့ အခြေနေ မလှ ..။ မယ်မင်းက အရွယ်ပေါက်စနဖြင့် ကဗျာ ဆွဲ စပ်နေသည့် မယ်မင်း ဖြစ်နေတာ သူ့အတွက် ကံမကောင်းခြင်း၏ အခရီးတော့ ဖြစ်ပြီ ...။

မကြာခင် .. မယ်မင်း ကို အန်တီ ဒေါ်ဟေမန် ပြေးခေါ်လိမ့်မည်။ အမေ့လက်ထဲ ကဗျာအစပ်သင်ပေးဖို့ အပ်ချေတော့မည်ထုတ် ..။ သူ .. သစ်ချင်လာသည်။ လောလောဆယ်မှာ ကောင်မလေးကို မတွေ့ချင်...။ ဘယ်နှင့်နေရာချပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည့် ကောင်မလေးဆိုတာ ကိုယ် အ သိနေရသည်။ ထိုသို့ သိနေတာကို ဖေဖေတို့ကလည်း သိမထား။ သူ မသိဘူးဟုပဲ ထင်ထားကြသည်။ သို့ဆိုလျှင် ...

“သားရေ .. ဖိုးခေတ် .. မင်းညီမလေးနဲ့ .. ပွဲလည်သွားလိုက်ပါ သား ..”

ဟု ဖေဖေလမ်းကြောင်းခင်းလာလျှင် ..။ သူ ငြင်းရခက်မည်။ လစ် ကို ဖြစ်မည်တည့် ..။ ကဗျာဝါသနာပါသည်ဆိုသည့် အချက်တစ်ခု ခြံပင် မေမေကလည်း မယ်မင်းနှင့် သူ့ကို အတူတူသွားဖို့ သဘောတူ ခြင်းလမ်းများနေသည်။

“ဖေဖေ .. ကားမောင်းရတာ ငြီးစိစိဖြစ်နေလို့ .. ခြံထဲ ခဏဆင်း ခိုက်မယ်နော် .. အန်ကယ် .. ခြံထဲဆင်းပါရစေ ..”

ဟု သူပြောကာ ကမန်းကတမ်း ထရပ်သည်။ ဖေဖေ အံ့ကခတ်သလို ကြည့်၏။ သူ့ပုံစံကလည်း တစ်ခုခုမှ လွတ်မြောက်ရာ အလောသုံးဆယ် ပြေးပေါက်ရှာနေသည့်အချိုး ဖြစ်နေချေမည်သာ။ အထူးသဖြင့် ဟန် ဆောင်မှုကို သူ သိပ်မကျွမ်းကျင် ..။ သူ မနေချင်ပဲ ဖြစ်နေတာ ဖေဖေ

ရိပ်မိနေပြီထင် ...။

“ဆင်းပါ .. ဆင်းပါ .. မယ်ကျော့နဲ့ အအေးပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်... ဟုတ်တာပေါ့ .. ကားမောင်းလာရတာ .. စိတ်ထဲ ငြီးငွေ့နေရောပေါ့... လူလေး .. ခြံထဲနေလိုက် .. ဟိုမှာက ပန်းတွေဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ .. လန်းဆန်းသွားတာပေါ့ ..”

ဟု အန်ကယ်ဂုဏ် ပြောနေချိန်မှာ ဖေဖေကတော့ အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့် ရှိနေဆဲပါ...။ မနေ့က ခရီးရှည် ကားမောင်းလာရတန်းကဖြင့် ငြီးစိစိရှိသည်ဟု မပြောခဲ့သည့် သား .. ခု .. ဟိုတယ်မှ ဤပုန်းညက်မြိုင်ထိမောင်းရချိန်ကျတော့မှ ငြီးစိစိဖြစ်သည်ဆိုတော့လည်း ဖေဖေဘက်က ကြည့်လျှင် သဘောတွေ့စရာမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

ဒါပေမယ့် .. အိမ်ရှင်က တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပင် ပြောနေပြီနို့ ဝင်မတားသည်က ဖေဖေပါ ..။ သူလည်း အခွင့်သာခိုက် လစ်မဖြစ်မှာနို့ အသာလေး ခြံထဲဆင်းလာရပါ၏။ ခြံထဲရောက်တော့ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မိပြန်သည်။ တည်ကြည်ပိုပို နှင့်များ ခြံထဲတိုးလျှင် အခက် ဆိုသည့် လန့်တွေးဖြင့် ရှာမိခြင်း ..။ မရှိ ..။ ထိုအခါမှ သူ ရင်ထဲအေးသွားပါသတည်း။ အိမ်ဘက်ကို သူ တစ်ချက်ကြည့်မိရာမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါပြီ ..။

“ခြံထဲမှာလည်း နေလို့မဖြစ်ဘူး .. အဲဒီ မယ်မင်းလေး နဲ့ မေမေတို့ ဆုံပွဲကို ငါမရှိဘဲ ကျင်းပနေကြတာပဲ ကောင်းပါတယ် ..။ မထူးပါဘူး- ပွဲခင်းဘက် ရှောင်နေလိုက်တာ ပိုကောင်းမယ် .. ဖေဖေ မေးရင်လည်း ခြံထဲရောက်မှ .. ပွဲခင်းကို သတိရတာနဲ့ ပွဲဈေးဘက် သွားလိုက်မိတာလို့ ဖြေလိုက်ရတော့မှာပေါ့ .. ဒီလမ်းပဲ ရှိတာ ..”

ဟုတွေးကာ ခြံထဲ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သလိုလိုဖြင့် ခြံပြင်လစ်ခဲ့ရပါသတည်း။ မနက်ဘက်မှာ ပွဲဈေးတန်းနေရာသို့ သူလျှောက်လာမိရပါသည့်အဖြစ် ..။ ဘုရားပွဲဈေးတန်းလေးသည် လမ်းဘေးဝဲ

မှာ တပြန်တလျား ရှိနေသည်။ လမ်း၏တစ်ဖက်အတွင်းဘက် ကွက်သပ်နေရာတွေမှာလည်း ဈေးတန်းတွေ အစီအရီ ရှိနေပါ၏။ ဟိုးတစ်ခက်မှာကျတော့ ဇာတ်ရုံ ...။

အချိန်ရသည်ပဲလေ ..။ အချိန်တွေကုန်နေစေဖို့အတွက် ပွဲဈေးတန်းသည် သူ အချိန်ဖြုန်းစရာ နေရာတစ်ခုတော့ ဖြစ်နေပါချေ၏။ ပွဲဈေးတန်းတို့သာကမူ မုန့်ဆိုင်တန်းတွေလည်း များသည်။ ဒေသခံဆိုင်တွေလည်း ရှိသည်။ ရပ်ဝေးမှ လာရောင်းသည့် ဆိုင်တွေလည်း ရှိသည်။ သူတို့ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွေလည်း ရပ်ဝေးမှ လာရောင်းတာတွေနှင့် ရှိနေပါသည့်အဖြစ် ..။ တန်ဖိုးအနည်းအများ အစုံရောင်းချသည့် ဆိုင်တန်းတွေက အစီအရီ ..။

“တာတေ .. နင် .. သေချာရွေးပေါ့ဟ .. ကိုယ်စိတ်ကြိုက်တာ သေချာမှ ယူပေါ့ ..။ ခုကျတော့ နီတိုး ယူတာကြည့်ပြီးရင်.. နင် ပြန်လဲပြန်ရော .. အဲလို လဲပြီးရာက .. ဟော .. ဂျစ်တူး ရွေးတာ ကြိုက်တယ် ခြံပြန်ရော ..။ ရောင်းတဲ့လူ မျက်စိနောက်အောင် မလုပ်နဲ့ .. သေချာအေး .. လူရှစ်ယောက်လာတဲ့အထဲမှာ ပစ္စည်းယူလိုက်လဲလိုက်လုပ်နေတာ နင် အများဆုံး .. ငါ .. ဝယ်မပေးဘဲ ထားလိုက်ရ ..”

နားကြားများ လွဲချေသည်လား ..။ လန့်ရှိန်က ရင်ကိုဆောင့်၏။ နီရလေ .. ဟုလည်း ညည်းမိပြီ ..။ ခက်သည်က ဤကောင်မလေး၏ အသံကို သူ့နားက စွဲနေခြင်း၊ မှတ်မိနေခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို ဆင်မင်း ဟု ခေါ်ခဲ့သည့် မယ်မင်း ၏အသံ ..။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဤကောင်မလေးအပေါ် ဖြစ်ရသည့်အချက်ထဲမှာ ဖေဖေပေးသော သူ့အနုလက်ဆောင်ကားကြီး၏ မှန်အက်ကုန်ရသည့်ကိစ္စက ထိပ်ဆုံးတန်းမှ ပါသည့်အဖြစ် ..။ ခု .. မယ်မင်း၏အသံကို ကြားနေရပြီ ..။ သေကြားရာကို ကြည့်မိသည့် သူ့အကြည့်က စိတ်ညစ်ကြည့် ..။ တွေ့ရပြီ ..။ ရှေ့ဘက်နှစ်ဆိုင်လောက်မှာ ကလေးတွေ ဝယ်တတ်သော ရွှေ

တု ကော်ရည်စိမ်ဆိုင်တန်း...

ပြီးတော့ .. ကလေးတွေ ဝယ်ဝတ်သည့် ပလတ်စတစ်ဖြင့် လုပ်ထားသော ဟန်းဆက်က စားစရာတွေ၊ ကင်မရာပုံ ပလတ်စတစ်ရုပ်တွေ၊ သေနတ်တွေ၊ အစိမ်းရောင် အစွပ်ပါသော ဓားတွေ၊ အတော်အမယ်စုံသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မယ်မင်း ကို ကလေးတစ်အုပ်နှင့် တွေ့ရပါသည့် အဖြစ် ..။ သူက .. မယ်မင်း ကို ရှောင်ရင်း လစ်လာသည်။ မယ်မင်းနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တိုးရသည်တဲလား ..။ သူ ယောင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်က ကိုယ့်နဖူး ကိုယ်ရိုက်လိုက်မိသည့် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်ချေသည်။

“ဖြစ်ရလေနော် .. ဒီကောင်မလေးနဲ့ ငါ့မှာ ဆုံကိန်းကို များနေတယ် ..”

ဟု ရင်ထဲမှ ညည်းမိရပါ၏။ ညည်းသာ ညည်းမိသည်။ လူက ထိုအုပ်စု အရေအတွက်ကို ရေတွက်နေမိသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေရပါ၏။ အံ့မယ် ..။ ကလေးက ခုနစ်ယောက် ..။ မယ်မင်း ကို ထည့်ရေတွက်မှ ရှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်တည်း ..။

“လူ ရှစ်ယောက်လာတဲ့အထဲမှာ .. ဆိုတော့ .. သူလည်း ပါနေတာ.. ကလေးအုပ်ထဲရောထည့် ရေတွက်ထားတာ ..။ သူ့ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး .. ဘာပုံထွက်နေပြီလဲ ..”

ရပ်လျက် ကြည့်နေပေမယ့် အတင်းအုပ်နေမိရပြီ ..။ တကယ်လည်း ဘာပြောရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့ပြီတည်း ..။ တည်ကြည်ပိုမို ဟူ၍ တည်ကြည်မှုမှာ ပိုနေဖို့ အမည်ပေးထားသည်တဲ ..။ အန်ကယ်ဦးရုဏ်ရောင် ပြောတာ ကြားခဲ့ရဖူးသည်။ မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းကို သူကြည့်နေရင်း ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာသည်။

လည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးတုတွေ ဆွဲထားသည်။ လက်မှာ လက်ပတ်နာရီ ကော်ရည်စိမ်ကို ပတ်ထားသည်။ ကင်မရာကြိုးတွေ ဘာတွေ

သည့် ကစားစရာ ကော်တင်မရာကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည်။ ခါးမှာက အစိမ်းရောင် ဓားအိမ်ပါသော ကစားစရာ ဓားရှည်ကို ခါးပတ်နှင့် ချိတ်ထား၏။ မျက်နှာမှာကျတော့လည်း အပန်းရောင်ကိုင်းတပ် ကော်ဆုတ်မှန် ပန်းရောင်ကြီး တပ်ထားသည်။ လက်ထဲမှာလည်း သုံးရောင်လောက် ရွေးချယ်ထားသော မျက်မှန်သုံးလက်ပါသည့် ကျွတ်ကျွတ် အိတ်အကြည်ကို ကိုင်ထားပါ၏။

ဒူးဆစ်ဖုံး ဘောင်းဘီနက်ပြာစင်းနှင့် ..။ ထုံးစံအတိုင်း လက်နားလွန်ပါသော လက်ပြတ်အင်္ကျီ အပြာရောင်လေးနှင့် မယ်မင်း ..။ ဒီမိုင်းအတော့ မပြောင်း ..။ အဝတ်အစားမှာ အရောင်သာပြောင်းသည့် မယ်မင်း ..။ ဝတ်စုံမပြောင်း ..။ အရောင်ပဲ ပြောင်းတာမို့ ..။ အဝတ်တွေ ဘယ်နှစ်စုံလောက် ချုပ်ထားသည် မသိဟု တွေးမိကာ သူ စုပ်သပ်၍ ဆောင်းခါမိရပါ၏။ ထိုသို့ ကလေးလေးလိုနေသည့် မယ်မင်း နှင့် သူက ထက်ထပ်ရမည်တဲလား ..။

လက်ရှိမြင်ကွင်းကို သူတစ်ယောက်တည်း မမြင်လို ..။ ဖေဖေနှင့် အခုကိုပါ မြင်လိုက်စေချင်သည်။ ကလေးတစ်အုပ်ကိုလည်း ဝယ်ပေး၊ ဆိုယ်တိုင်လည်း ကလေးဗိုလ်လုပ်ကာ စုံစေနေအောင် ဝယ်ယူဆင်မြန်းထားပါသည့် မယ်မင်း ကို မြင်ကြလျှင်ဖြင့် ဖေဖေနှင့် မေမေ မျက်ဝန်းချစ်ဆံတွေ ပြူးကုန်ကြမှာ သေချာသည်တည်း ..။

ချာတ်တိတ်အုပ်ကိုကြည့်တော့လည်း သိပ်မထူး ..။ အားလုံး မယ်မင်းနှင့် ပစ္စည်းတူ ဝယ်ထားကြတာမို့ ..။ ကင်မရာကိုယ်စီ .. ဓားကိုယ်စီ.. ဆတ်ပတ်နာရီကိုယ်စီ .. မျက်မှန်ကိုယ်စီဖြင့် ယိမ်းထွက်ကမည့် အုပ်စုနှင့် တူနေသည်။ အားလုံးပစ္စည်းတူတွေ ဖြစ်နေကြပါ၏။ ဆွဲကြိုးတွေသည် ဆွဲထားသည်ပါပဲ ..။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်၊ တပ်ထားသည့် မျက်မှန်အတော့ ကလေးတွေတပ်သည့်မျက်မှန်က နည်းနည်းငယ်သည်။ မယ်မင်း ကတော့ အရွယ်ကြီး မျက်မှန် ..။

www.burmeseclassic.com

“တယ်လီဖုန်း .. ဟန်းဖုန်းဝယ်မယ် .. ဟို ဖုန်းရောင်လိုချင်တယ်.. ဒါမှ ဖုန်းပြောတမ်း ကစားလို့ ရမှာ .. မမပို မှာက ဖုန်းအစစ်ရှိတာပဲ.. မလိုပါဘူး ..”

“တာတေ .. နင် အဖျက်မလုပ်စမ်းပါနဲ့ .. ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့လည်း ဝယ်ပေးရဦးမယ် .. ငါက ဘက်ပဲလည်း ကျန်ခဲ့ရဦးမယ်တဲ့လား .. ဟဲ့ .. ဖုန်းပြောတမ်းကစားတဲ့အခါကျတော့ ဖုန်းအစစ်နဲ့ ဘာလို့ကစားရမှာလဲ .. ကစားစရာနဲ့ ကစားမှ .. ကစားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ .. နားလဲ မလည်ဘဲနဲ့ .. ကဲ .. ဖုန်းဝယ်ကြ .. ငါလည်း ဝယ်မယ် .. ငါက ဒီအဝါရောင်လေး ရွေးမယ် .. နင်တို့လည်း ကြိုက်တာရွေးကြ .. တာတေ .. လဲခွင့်နှစ်ခါပဲ ပေးမယ် .. ဟိုရွေး .. ဒီရွေး .. ဟိုဟာယူလိုက် ပြန်ချလိုက် .. ဒီဟာယူလိုက် ပြန်ချလိုက်နဲ့ နင့်လက်ကြီးပဲ ဖြစ်နေတာ မျက်စိနောက်တယ်နော် .. ဒါပဲ ..”

ဟု ဖုန်းဝယ်ခြင်းကိစ္စ ခွင့်ပြုချက်လည်း ချ .. ကိုယ်တိုင်လည်း အဝါရောင်လေး ရွေးနေချိန်မှာ ကလေးအုပ်ကတော့ ဖုန်းလေး ထပ်ဝယ်ရမှာမို့ အသံလေးတွေ ကျယ်ခနဲ ထွက်အောင် ပျော်ပြ .. ရွေးကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်ကြပြန်သည်။ ရောင်းသည် အစ်မကြီးကလည်း ပြုံးနေသည်မှ အားလုံးနှင့် ရောနှောပျော်နေသည့်နယ်ပါ ..။ ကလေးတစ်အုပ်နှင့် လူတွင်ကျယ်လုပ်နေသည့် မယ်မင်း ကိုလည်း ချစ်နေပုံရသည်။ အကြည့်က ချစ်ခင်သည့်အကြည့် ..။

“ဤကြည့်ဖို့ ဖျာ သေချာငုတ်ရိုက်ခဲ့ရလား .. ညကျတော့မှ .. လာကြည့်ချိန်မှာ .. ကိုယ့်ယိုးဒယားဖျာ သူများမယ်ပစ်ပြီး သူတို့ဖျာခင်းထားတာ ကြုံရတယ်လို့ ငါ မကြားချင်ဘူးနော် .. ငါ့ဖျာလည်း ပျောက်သွားရမှာ .. ပေစီ ဖျာစောင့်ကျန်ခဲ့တာ .. သူ့အတွက်အားလုံး တစ်စုမကျန် .. ဒီပစ္စုကတွေ ငါ ဝယ်ပေးတာ သေချာ သူ့လက်ထဲအပ် .. မုန့်လဲ ဝယ်ကျွေးရဦးမှာဆိုတော့ .. ဒီနေ့အဖို့ ဝယ်တာ ဒီလောက်နဲ့ ရပ်ကြ-

မနက်ဖြန်ကျတော့မှ ထပ်ဝယ်ပေးမယ် ..၊ တော်ပြီ .. ဒီနေ့အဖို့ တော်ပြီ.. ကဲ .. မုန့်ဆိုင်တန်းသွားကြမယ် .. ပေစီ အတွက်လဲ ငါ ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်မှာနော် ..၊ ပြီးရင် .. နေ့လယ်ဘက်ကျရင် တာတေ .. နင် .. ဆစ် နေရာ ဖျာစောင့်ရမယ် .. ပေစီ နားပေစေ .. ညနေကျရင်.. အောင်ဆောင်း က ဖျာစောင့် ..၊ အိမ်က ထမင်း သေချာစားပြီး သွားစောင့် .. တာတေ က အဲဒီတော့မှ အိမ်ပြန် ထမင်းစား ..”

အံ့မယ် ..၊ စီမံနေသည်များ ထောင့်စေ့နေသည့် သူငယ်မ ..။ ကြည့်ရတာ .. နှစ်စဉ် ပွဲဈေးတန်း ပွဲလည် ..၊ ဖျာခင်းကိစ္စ ..၊ အားလုံး စီမံခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ စေ့စပ် သေချာ ထောင့်စေ့ ဖြစ်နေသည်တည်း။

“ဖေဖေက ပွဲပေးမကြည့်လို့ ငါ မပါရပေမယ့် .. နင်တို့ .. ညတစ်ဝက်ကျိုးရင် .. အိမ်ပြန်ကြရမယ်နော် ..၊ မုန့်ဖိုး ငါပေးတာကိုလည်း အကုန်ဝယ်မစားနဲ့ .. ချွေတာရမယ် သိလား ..”

ဆိုင်ထဲက မထွက်သေးခင်မှာ မှာတမ်းခြွေနေသည့် တည်ကြည်မို့ ..၊ သူ ရယ်ချင်လာသည်။

“ဘာတဲ့ .. ချွေတာရမယ်တဲ့ ..၊ သူကြည့်လိုက်ရင် .. တစ်ကိုယ်လုံး ချွေထားတဲ့ ဆွဲကြိုး .. ကင်မရာ .. စား .. မျက်မှန် .. စုံစေ့လို့ .. ကော်ဖုန်းတောင်ပါသေး ..၊ ခုလည်း .. မုန့်ဝယ်စားဦးမယ် .. ကလေးတစ်အုပ်နဲ့ .. ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကုန်ပြီလဲ မသိ ..”

သူ ရပ်နေဆဲ ..။ ကလေးအုပ်တွေထဲမှ တစ်ယောက်က ..

“တို့ဟူးသုပ် စားမယ် ..”

ဟု တခြားသုံးလေးယောက်ကို မေးပြီး အတည်ပြု ရွေးချယ်သံကို သူ ကြားနေရသည်။ သူ့ဘာသာသူလည်း အံ့ဩလာသည်။ သူက ဘာလုပ်နဲ့ ချာတိတ်တစ်အုပ်နှင့် မယ်မင်း တို့ကိစ္စကို ရပ်ကြည့်နေရပါသတဲ့ထဲ ..၊ လှည့်ပြီး ပြန်လစ်သွားရမည့်ကိစ္စ ..၊ ဘာကြောင့် .. ပွဲတစ်လုံးလုပ်ပြီး ရပ်ကြည့် စိတ်ဝင်စား လုပ်နေရသတဲ့လဲ ..။ ကလေးတစ်အုပ်နှင့်

တည်ကြည်ပိုပို ဆိုသည့် မယ်မင်း .. ဘာတွေလုပ်နေနေ .. သူက ဘာ ကိစ္စ ရပ်ငေးအလုပ်ကို လုပ်နေရသတဲ့လဲ ..။ ပြန်လှည့်မည့်အကြံ မအောင်မြင်လိုက်ရ ..။ လှည့်လာသည့် ကလေးအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက် က အရင်မြင်သည်။

“ဟယ် .. မမပို .. ဟိုအစ်ကိုကြီး သိလား .. ကားမှန်ကွဲတဲ့ အစ်ကို ကြီး ..”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို လက်ညှိုးညွှန်တာတွေ လုပ်တော့ လက်ညှိုးညွှန် ရာ အားလုံး လိုက်ကြည့်သည့်အထဲမှာ မယ်မင်း လည်း ပါ၏။

“ဟယ် .. မောင်မင်း ပါလား .. ဟယ်တော့ .. ဆောရီး .. အစ်ကို လေးပါလား ..”

ဟု လန့်အော်သည်။ နောက်တော့ ကလေးအုပ်နှင့်အတူ သူ့ရောဂျာကလာပါ၏။ နီးလာလေလေ .. ကလေးနှင့် ပိုတူလာလေဟု သူ့ နေရပါ၏။ ဆံပင်နှစ်ဖက်ကျစ်နှင့် ဘာမှကို လိမ်းခြယ်ထားတာ မရှိသည့် သူငယ်မ ..။ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနှင့် ကလေးတွေနှင့် ပွဲဈေးတန်းရောင် နေပုံရသည်။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲဟင် .. ပွဲရှိတယ်ဆိုလို့ .. သိသိ ရန်ကုန်က .. ပွဲခင်း လာလည်တာလား ..”

ဟုတ်နေသေးသည့် သူငယ်မ ..။ တမင်တကာ ပွဲလည်လာသည်ဟု ပင် ထင်နေသေးသည့်အဖြစ် ..။ သူ ခေါင်းခါသည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ လာကြတာ .. မေမေ့ကို ဖေဖေက ဒီမြို့ဆေး ကို လှလို့ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ .. မနေ့က ရောက်တယ် ..”

ဟု သူ ဖြေရသည်။ မဖြေဘဲ လှည့်ပြန်သွားလျှင် .. ထိုသတိ ဖေဖေထံ ရောက်လျှင် မလွယ် ..။ ရိုင်းချောသကောဟု ဆူမည်။ သူ့ရောက်မှာကလည်း သေချာသည်။ ဖေဖေ့ကို မယ်မင်း တိုင်နိုင်သည့် ဖေဖေနှင့် တည်ကြည်ပိုပို ဆိုသည့် ကလေးမကြားမှာ သားအဖလို ရင်း

နေသည့် ဆက်ဆံရေးဖြစ်ခဲ့ပြီးမှာလည်း သေချာနေသည်။ ဒါကြောင့် .. မယ်မင်း ကို ဖေဖေ သမီးလေးလိုချစ်ပြီး .. ရွေးမလေးအဖြစ်ပါ ရွေးချယ် လာတာ ဖြစ်ရမည်။

“ဟယ် .. အန်ကယ်ပါ .. ပါလာတာကိုး ..။ အန်ကယ်ကြီးက ပိုပို ကို သိပ်ချစ်တာ .. လာမယ်ဆိုရင် ပြောရင် .. ပိုပို .. ဘယ်ပွဲခင်းလည်ပါ့ ..။ ခလဲ ..။ အခု .. အန်ကယ်က အိမ်မှာလား .. ဟုတ်လား ..”

ဟု မေးနေတာကိုကြည့်၍ သူ ပို၍ သေချာလာရပါပြီ ..။ ဖေဖေနှင့် ပိုပို ဆိုတာ သားအဖလို ရှိနေကြချေမည်ဟု ..။

“အန်ကယ်က ပိုပို အတွက် ပုံပြင်စာအုပ်တွေတောင် ပို့လာသေး တယ် .. အမြန်ချောပို့နဲ့လေ ..။ ဒီကောင်တွေကို ပုံပြင်ပြောဖို့တဲ့ .. အဟက် ..”

ရယ်ပင်ရယ်လိုက်သေးသည့် သူငယ်မ ..။ ဘယ်တုန်းကများ ဖေဖေ သည် ဤသူငယ်မလေးအတွက် ပုံပြင်စာအုပ်တွေ ဝယ်ပို့ခဲ့သည် မသိ ..။ သူ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိရပါပြီ။ ရင်ဆိုင်ရမည့်ကိစ္စသည် သိပ်တော့ လွယ် ညွှန်ကိန်း မမြင် ..။ တည်ကြည်ပိုပို ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ဖေဖေ တကယ့်ကို သမီးလေးလို ချစ်နေတာ ပို၍ သိနေရပြီတည်း ..။ သားနှင့် နေရာချပေးချင်သည့်ကိစ္စ .. တော်ရန်နှင့်တော့ ဖေဖေ နောက်ဆုတ်ပေးမှာ မဟုတ် ..။

“တို့ဟူးသုပ်စားကြမယ်လေ .. လာပါ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. ကလေး တွေနဲ့ အတူစားကြရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ် သိလား ..”

ဟု ခေါ်တော့လည်း သူငြင်းလျှင် ဖေဖေ့ကို ပြန်တိုင်မှာ လန့်ရသည် မို့ မငြင်းဖြစ်ဘဲ ပါလာရပြန်သည်။

တို့ဟူးသုပ်ဆိုင်မှာ ဖျာချောခင်းအထိုင် ..။ စားပွဲပိုင်းပုလေးတွေရှိရာ ဆိုင်မှာ တူတူထိုင်ရ ..။ တို့ဟူးသုပ် မှာတာ ငြိမ်ကြည့်ရနှင့် သူ့ရှိရပြန် သည်။

ခုမှ သေချာကြည့်မိသည်။ အံ့မယ် .. ပွဲဈေးတန်းမှာ ဆံကုတ်လေးဝယ်တပ်ထားပုံ ရသည်။ ခေါင်းမှာ အနီရောင် ကော်ဆံကုတ်ကြိုးလီလေးဖြင့် ဆံပင်တွေကို သိမ်းကုတ်အုပ်တပ်ထားပြန်သေးသည့် မိန်းကလေး ..။ လုံးဝ ကလေးလေးနယ်ရှိသည့် ကောင်မလေး ..။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း .. ဖြူစင်သည့် ကောင်မလေးဆိုတာကိုတော့ ငြင်းမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာရပါပြီတည်း။

“ဒီက အစ်ကိုလေးအတွက် ငရုတ်သီးမထည့်နဲ့ .. ပိုပို အတွက်တော့ ထည့် ..။ နင်တို့ကိုတော့ မှာထားမယ်နော် .. နိုင်သလောက် အစပ်စား .. ကိုယ့်ဝမ်းအကြောင်း ကိုယ်သိ .. ဗိုက်နာအောင် မစားနဲ့ .. ဒါပဲ ..”

ဟု ရှေ့မှာ လိုက်ပွဲအဖြစ် ငရုတ်သီးကြော် အစပ်ဘူး ဇွန်းတစ်ထုပ် ကြည့်၍ မှာနေသည့် ကောင်မလေးကို သူ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိသည်ပါပဲ ..။

“ပွဲဈေးတန်းရှိရင် ပိုပို သိပ်ပျော်တာ အစ်ကိုလေးရ .. ငယ်တုန်းက ဘဝကို ပြန်ရသလိုပဲ သိလား .. ခုလိုပဲ .. ပိုပို ငယ်တုန်းက ဝယ်ခဲ့တာ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. ခုလည်း ကလေးတွေနဲ့ .. ပွဲဈေးလည်တယ် .. ဝယ်တယ် ..။ ဒီအုပ်စုက .. ပိုပို တို့ရဲ့ ဝိုင်ချက်စက်ရုံက အုပ်စုလေ .. ခုဖေဖေ ဟိုတယ်ဆောက်တော့ .. ဦးဦးလွင် တို့က .. လူရင်းအဖြစ် ဆောက်လုပ်ရေးထဲ ဖေဖေ ထည့်ထားလိုက်တာ ..။ တာတေ တို့ ဖေဖေ တို့ဆိုပါတော့ .. ဂျစ်တူး ရဲ့ဖေဖေလည်း ပါတယ် .. ဒီအုပ်စုက ဖေဖေတွေ အားလုံး ပါတာလေ ..”

တို့ဟူးသုပ် ပန်းကန်လေးတွေ စားပွဲပေါ်သို့ ဆိုင်မှ ကောင်လေးလာချပေးသည်။ တစ်ရှူးဘူးလေးက စားပွဲအလယ်မှာ ရှိနေပါ၏။ သဘောက လက်သုတ်လိုက် သုတ် ..။ လက်သုတ်ပဝါအစား တစ်ရှူးစက္ကူဖြူလေးတွေကို ယူသုံး ..။ ရွှေတည်ကြည်ပိုပို ကတော့ တစ်ရှူးဘူးလေး

ထဲမှ စက္ကူဖြူကို အလိပ်ထဲမှ ဆွဲယူ၍ တစ်ခုဖြတ် .. ချာတိတ်လေးတွေတို့ တစ်ခုပေးနှင့် အလုပ်များနေ၏။ သူ့အတွက်လည်း ပေးသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း လက်တွေ့ဘာတွေ တစ်ရှူးစက္ကူဖြတ်စနှင့် သုတ်လိုက်သေး၏။

“စားနော် အစ်ကိုလေး .. ခုလိုကြုံတော့ ပိုပို ဖြင့် ဝမ်းသာသွားတာပဲ ..။ ပိုပို ကြောင့် အစ်ကိုလေး ကားမှန် အက်ရာဖြစ်သွားတာ အလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ အစ်ကိုလေးရဲ့ ..။ လန့်တော့လည်း .. အချင်သောင်ဆောင်မိတာလေ ..။ ဒါပေမယ့် .. အစ်ကိုလေး ပြန်သွားပြီးချိန် ထတည်းက .. သတိတရကြီးကို ဖြစ်နေရပြန်ရော ..။ ပိုပို ကြောင့် အစ်ကိုလေးရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ရ ကားသစ်ကြီး အပျက်အစီးဖြစ်ရလေခြင်းဆိုပြီးတော့ပေါ့ ..။ နှမြောမှာပဲလေဆိုပြီး အစ်ကိုလေးအကြောင်းတွေ တွေး .. သတိတရကြီးကို ဖြစ်ဖြစ်နေရတာမို့ .. တာတေ တို့ကို ဆောင် ပြောပြမိသေးတယ် ..။ ဟုတ်တယ်နော် .. နင်ကလည်း ပါးစပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အစားအသောက်အတွက်ပဲ အသုံးချနေတယ် ..။ ငါ့အပြောကိစ္စ ထောက်ခံပေးပါလား .. ကြားထားတာ အမှန်ပါဆိုတာ ဝင်ပြီး စကားထောက်ပေးတော့ နင့်တို့ဟူးသုပ် တစ်လုတ်စာ လျော့သွားမှာမို့လို့လား .. ကဲ ..”

သူ့မှာ ငြိမ်နားထောင်ရ အခက် ..။ ရယ်ပစ်လိုက်ရ အခက် ..။ ခွင့်လွှတ်စကားပြောပေးလိုက်ရအခက်နှင့် ဖြစ်နေရသည်။ အခက်က မသေး ..။ သုံးခက် ..။ အခက်သုံးခက်စလုံးသည် သူ မလုပ်ချင်သည့် အခက် ဖြစ်နေသည်။ ငြိမ်လည်း နားမထောင်ချင် ..။ ရယ်စရာကောင်းနေသည့် ကောင်မလေး ပြောပုံဆိုပေါက်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ရမှာလည်း စိတ်ဓပါ ..။ ရယ်ကြည့် ..။ ကောင်မလေး ရောင့်တက်မည်။ ခွင့်လွှတ်ပြီဟု ထင်မှာ သေချာသည်။ ဗာကယ်က .. သူ့ကားကြီး မှန်အက်ရာ ထင်ရသည့်ကိစ္စ .. ဘယ်နှယ်ခွင့်လွှတ်ချင်စရာ ဖြစ်ချေမည်တဲ့လဲ ..။ ခုထိ ..

သူ့ရင်ထဲမှာ နှမြောနေရဆဲ ..။ ရင်ထဲကို မချီ ..။ နောက်ဆုံးတော့ ခင်
တည်တည်ပဲ နေလိုက်သည့်နည်းကို သုံးလိုက်ရပါသည်အဖြစ် ..။ ကောင်
မလေးကတော့ကြုံတုန်း ကောက်၍ တောင်းပန်စကား ပြောခြင်းဖြစ်
မည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုလေးရ .. မမပို က တကယ့်ကို နှမြောပေးနေ
တာ ..။ ကိုကိုလေးရဲ့ကားကြီးက အသစ်ကြီးတဲ့ ..။ အားလုံး တောက်
နေတာတဲ့ .. မှန်ကြီးအက်နေတော့ ဘာတန်တော့မှာလဲ .. ရောင်းရင်
တောင်မှ အော်ရရှင်နယ်မှန်ကြီး အက်နေတော့ ဝယ်မယ့်သူက အင်
တင်တင်လုပ်မှာတဲ့ .. ကားသစ်ကြီးစီးတော့လည်း မှန်အက် .. မစီးချင်
ဘဲ ရောင်းရင်လည်း ဈေးမရနဲ့ .. ဂိုဒေါင်ထဲ ကားခြုံထည်ကြီး အင်
သိမ်းထားဖို့ပဲ ကျန်မှာတဲ့ ..”

သူ့ရင်ထဲ အောင့်ခနဲ ဖြစ်သည်။ ဘယ်မှာများ ခွင့်လွှတ်ချင်စရာ
ကောင်းသည့်စကား တစ်လုံးလောက် ပါဖော်ရသတဲ့လဲလေ ..။ တစ်လုံး
မျှ မပါ ..။ သူ့ကားတစ်စီးလုံး ဂိုဒေါင်ထဲ ခြုံထည်ကြီး အုပ်ထားရုံ
တန်ဖိုးကျန်သည်တဲ့ ..။

“တောက် .. ငါတွေ့ရာနဲ့ ကောက်ထုလိုက်ရ .. ခေါင်းမှာ ဘုံကြီး
ထွက်တော့မယ်။ ငါ့ကားကိုများ .. ပလတ်စတစ်ကားလောက်ပဲ တန်ဖိုး
ကျန်တော့သလို အားမနာလျှာမကျိုး နောက်ပိုင်းကနေပြီး ကလေးတွေ
နဲ့ ပြောနေတာ .. ဒီလောက်ထိ အလိုက်ကန်းတရားမသိတဲ့ ကောင်
လေးမျိုးနဲ့ ငါ လက်ထပ်ရရင် အသက်တိုမယ် .. နေ့တိုင်းရန်ဖြစ်နေရှာ
အေးတိုးလည်း ဖြစ်မယ် .. နလုံးရောဂါလည်း ရမယ် .. ရောဂါထိ
မိန်းမယူပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်မှူးတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ငါ ရပ်တည်
ရမှာ .. ဖေဖေကို အံ့ပါရဲ့ .. ဘာများ ကောင်းကျိုးပေးမှာမို့လို့ ဒီကောင်
လေးကို အထင်တကြီး ချွေးမအဖြစ် ချွေးချယ်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားပါလိမ့်
ငါ့ကို .. အသက်တိုစေမယ့် ကောင်မလေး ..”

ရှေ့မှာ တို့ဟူးသုပ်ပွဲကို စားချင်စိတ်ပင် မရှိ ..။ ကားချစ်သည့်
စိတ်စောဖြင့် ဒေါသတွေနှင့် ဆွေမျိုးစပ်နေသည့် ကိုယ့်စိတ်ကို မနည်း
ပြန်ထိန်းနေရသည့်အဖြစ် ..။

“တာတူး .. ဟိုဘက်ဆိုင်က လက်ဖက်ရည် သွားမှာ ..။ ရယ်လို့
ပြော ..။ ချက်နဲ့ လုံးဝ မှားမထည့်နဲ့လို့ ပြော .. နို့စိမ်း သေချာထည့်လို့
ပြော ..။ ကဲ .. သွား .. ကိုးယောက်စာနော် .. သေချာပြော .. ကိုးခွက်..”

အစားအသောက်ကိစ္စ ထောင့်စေ့ပါပေ၏။ သူ လက်ဖက်ရည်
မသောက်ဘဲလည်း နေ၍ရမှာ မဟုတ်တော့ပြီ ..။ မစား၍လည်း မဖြစ်
တော့ပြီ ..။ တို့ဟူးသုပ်ပန်းကန်ကို ဇွန်းဖြင့်ဈေးပြီး သူ စားရပါ၏။
မစားမသောက်ဘဲ ပြန်ကြည့် ..။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဖေဖေကို-ဤ
မယ်မင်း တိုင်မှာ သေချာသည်။ မှာပေးသည့်အစား မစားဘဲ ပြန်သည်
ပေါ့ ..။

“မစားချင်ရင် အစကတည်းက ဆိုင်ထဲ မလိုက်သွားနဲ့ပေါ့ကွ..”

ဟု ဖေဖေကလည်း သူ့ကို ငေါက်မည်။ သည်တော့ .. မြန်မြန်စား
မည်။ မြန်မြန်ပြန်မည်။ ဤကောင်မလေး ပွဲဈေးမှာ ကြာဦးမည့်အချိုး
ကြာပေစေ ..။ ဖေဖေနှင့်-မေမေကလည်း သိမ်ကြာကြာတော့ ပုန်းညက်
မြိုင်မှာ နေမှာမဟုတ်။ ခုပင် အချိန်က လင့်လာနေပြီ ..။ သူမရှိ၍ ခြံထဲ
ဖေဖေဆင်းကြည့်နေပြီလားပင် မသိ ..။

စားလိုက်တော့လည်း သူ တစ်ချက် ဝန်ခံမိရပါ၏။ တို့ဟူးဝါဝါ
လေးတွေက နူးညံ့သည်။ တို့ဟူးကြော် ကိုလည်း အရွယ်ညီ ကတ်ကြေး
ကိုက်ညှပ်ပြီး ထည့်သုတ်ထားသည့်အတွက်မို့ စား၍ ခံတွင်းလိုက်၏။
ကြက်သွန်ခြံတံ၊ နံနံပင်နှင့် တို့ဟူးနှစ်ကို ကြက်သွန်ဖြူကြော်လေး၊ ဆီ
ကျက်နိုင်နိုင်ဖြင့် သုတ်ထားရာ မုန့်ပွဲမှာ မုန့်လာထုပ်မျှင်မျှင်လေးတွေပါ
ထည့်သုတ်ထားသည်မို့ စားကောင်းပါ၏။ မတတ်နိုင် ..။ မယ်မင်း ကိစ္စ
ခေါင်းထဲပျောက်၍ အစားထဲ စိတ်ကိုနှစ်ပြီး စားလိုက်ရပါ၏။ မယ်မင်း

ကို ခေါင်းထဲထည့်ထားလျှင် အစားအသောက် မျက်သည်လေ ။ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေ တစ်ဖက်ဆိုင်မှ ကောင်လေး လှုပ်လှုပ်ထဲထည့်၍ လာချပေး၏ ။

မယ်မင်း ကတော့ ချာတိတ်တစ်အုပ်ဖြင့် တို့ဟူးသုတ်နှစ်ပွဲ ကုန်အောင် တီးသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ဤကောင်မလေးမှာ ဘာဆိုဘာမျှ သောကမရှိ ။ ဟန်ဆောင်တာ မရှိ၊ ဟန်ကြီးပန်ကြီး မရှိ ။ အကြောင့်ကြ ကင်းလိုက်ပါဘိ .. ဟု အားကျချင်ချင်ပင် ဖြစ်ဖြစ်လာနေရပါ၏ ။

သူ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သောက်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဖန်ခွက်မှာ ကပ်နေသည့် ခပ်မည်းမည်းအဖတ်တစ်ခုကိုတွေ့တော့ ငြိမ်၍ စိုက်ကြည့်မိသည်။ စိတ်ထဲ မသတိချင် ။ သူကြည့်နေတာကို မယ်မင်း လိုက်ကြည့်ပါ၏ ။ အဖတ်လေးကိုလည်း တွေ့ပုံရသည်။ ဖန်ခွက်လေးကိုယူ၍ ထစ်ရှူးဖြင့် အမည်းဖတ်လေးကို သုတ်ပေးပြီး သူ့ရှေ့ပြန်ချပေးသည်။

“အဲဒါက .. ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်ထဲက .. တူးနေတဲ့ အဖတ်လေး တစ်ခု ဖြစ်မှာပါ ။ သူတို့က ပေါင်မုန့်လည်း ကြော်တယ်လေ .. ကြော်ဥနှစ်နဲ့ ကြော်တာ .. သကြားလည်း ပါတယ် ။ မနေ့က .. အဲဒီဆိုင်မှာ အဲဒါတွေ ဒီအုပ်စုနဲ့ ပွဲဈေးတန်း ဈေးဝယ်ကြရင်း အပြန်မှာ ဝယ်စားခဲ့ကြတာ .. အဲဒါလေး ကပ်နေတာပါ ။ ပွဲဈေးတန်းဆိုင်ဆိုတော့လည်း လက်ဖက်ရည်ဖျော်လိုက် .. မုန့်ပွဲကို ကောက်ထည့်ပေးလိုက်နဲ့ လက်ထဲမှာ ကပ်နေတာ ဖြစ်မှာပါ ။ အဲဒီတူးဖတ်လေး တစ်ဖက်ဆိုပါတော့ ။ ကီးဆရာက မုန့်ပွဲလည်း အဲဒီပေါင်မုန့်ကြော်ဖန်းကြီးထဲက ယူယူပြီးထည့်ပေးတာလေ .. သောက် အစ်ကိုလေး .. သောက် .. သန့်ပါတယ် ..”

.. ဟု ရှင်းတမ်းပင် တစ်ဆက်တည်း ခြေပါသည့် မယ်မင်း ။ သူ့မျက်စိမှိုက်၍ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ပစ်လိုက်ရပါ၏ ။ သောက်ပြီးတာနဲ့ ခပ်မြန်မြန်ထသည်။

တို့ဟူးသုတ်ဆိုင် ကောင်တာမှာ ငွေသွားရှင်းသည်။ မယ်မင်း လက်ကောက်ဖြင့် ...

“ဟယ် .. မရှင်းပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. ပိုပို မှာ ပိုက်ဆံပါပါတယ်။ နို့တို့ တစ်အုပ်လုံးအတွက် အစ်ကိုလေးက ရှင်းပေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်ဘာင်းပါမလဲ .. အစ်ကိုလေးက ဧည့်သည်ပဲ ဥစ္စာ .. ဒုက္ခပါပဲ .. ဘာဆို ရှင်းတာလဲ ..”

ဟု မျက်စိမျက်နှာပျက်ရင်း ဆေးမှာလာရပ်၍ ညည်းရှာပါ၏။ အကူတော့လည်း လူလည်မကျသည့် မယ်မင်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ ပိုက်ဆံရှင်းရသက်သာလားဆိုသည့်စိတ်မျိုး ဤသူငယ်မမှာ မရှိ ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ကုမန်းကတမ်းပြေးသည်ကလည်း တည်ကြည်ပိုပို ပါ ။

ငွေမြေးရှင်းခြင်း .. လက်ထဲမှာက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကြီးကိုင် သုတ် တစ်ဝါတည်း ပါသွားသည့်အဖြစ် ။ သူ ငွေရှင်းမှာစိုး၍ မြေးခြင်းဆိုတာ သူလည်း သိသည်ပါပဲ ။ ဘာမျှပြောမနေတော့ဘဲ သူ ဆိုင်ထဲမှ သုတ်ခဲ့သည်။

ကျန်ခဲ့ပေရော .. ကလေးတစ်အုပ်ဖြင့် .. ။

အခန်း(၄)

ပွဲဈေးတန်းမှ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် သူ ကြိုး၍ လျှောက်ရသည်က မယ်မင်း ရန်ကို လန့်၍ပါ ...။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပြေးရှင်းပြီးတာနှင့် နောက်ကလိုက်လာမှာကို သူ လန့်သည်လေ ...။ ကလေးတစ်အုပ်ကြီးဖြင့် တစ်တွဲကြီး သူ့မှာ မယ်မင်း နှင့် အတူရှိရာကို ရှက်သည်။ ကလေးဆိုတာမျိုးကလည်း ငြိမ်တတ်ကြတာ မဟုတ် ...။ စကားတပြောပြောဖြင့် လေတကျယ် မိုးတကျယ်ဖြင့် တူတူညီညီ ဆူဆူ ဆူဆူဖြင့် အသံတွေ လျှံနေကြမှာလည်း သေချာသည်။

ဟိုကကြည့် .. သည်ကကြည့်ဖြင့် ရှိချေလျှင် သူ ရှက်ရမည်ပေါ့ ...။ ဒါကြောင့် တစ်ချိုးတည်း ပွဲခင်းမှ သူ ခြေကုန်သုတ်ရပါ၏။ ခပ်ဝေးဝေး ရောက်မှ အသက်ရှူချောင်ရပါသည့်အဖြစ် ...။

မျက်မှောင်တွန့်၍ သူ စဉ်းစားရပါပြီ ...။ ဘယ်လို အချိန်တွေ ဖြန့် လျှင် ကောင်းမည်လဲ ...။

“လောလောဆယ် အန်ကယ့်အိမ်ကိုလည်း မပြန်ချင်သေးဘူး - တစ်နေရာမှာ အချိန်တစ်ချက်ဖြုန်းမှ ဖြစ်မှာ ...။ ဟုတ်ပြီ - ဟိုလမ်းထောင့် မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆိုင်းဘုတ်တွေ ရတယ် ...။ အဲဒီမှာထိုင်မယ် ...။ ငြိ ရော့ ... မယ်မင်းတို့ တစ်အုပ်လုံး သူရိ၊ ပုန်းညက်မြိုင်ကို ပြန်ရောက်ပြီး

အတော်ကြာလောက်မှပဲ ...။ ငါ ပြန်ရင် ကောင်းမယ် ...။ ဒီတော့ ဖေဖေနဲ့ အမေလည်း သိပ်ကြာကြာ ဆက်နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ...။ ဟိုမှာရှိနေ ကြတာလည်း အချိန်အတန်လင့်ပြီဆိုတော့ ...။ ထပြန်ကြမှာပဲ ...။ ကောင်း ဘယ် ...။ ဒီနည်း ကောင်းတယ် ...။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လိုက်မယ်”

ကိုယ့်အတွေးဖြင့်ကိုယ် ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားကာ တကယ်ပဲ လမ်း ထောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်၏။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ထသည်။ ပေါင်မုန့်စော့ဝတ်သုတ်တစ်ချပ် မှာစားသည်။ စားသောက်ပြီး တော့လည်း ရေခွေးကြမ်းလေး သောက်လိုက် ...။ ဆိုင်မှာ ချထားပေးသည့် ဆတင်းစာကို ဖတ်လိုက် ...။ ဂျာနယ်တွေ ယူဖတ်လိုက်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်း ခြိပ်သည်။ အတော်ကြီးကြာတော့မှ ညောင်းနေသည့် ခါးကို တစ်ချက် ခါးကြီးဆန့် ...။ ထရပ် ...။ နာရီကိုကြည့်တော့ နာရီဝက်ကျော်လောက် အချိန်ဖြုန်းပြီးနေပြီ ...။

မတတ်နိုင် ...။ နောက်ထပ် နည်းနည်းလောက်တော့ ဆက်နေလိုက် ခဲ့မည်။ နောက်ထပ် ဂျာနယ်တစ်စောင်ယူကာ ထိုင်ဖတ်မိရပြန်၏။ ထပြန်လာချိန်သည် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ဖြုန်းပြီးသွားချိန် ဖြစ်ပါ၏။

ပုန်းညက်မြိုင်သို့ သူရောက်တော့ မော်တိုကိုအောက်မှာပဲ သူရှိနေ သေးသည်။ မယ်မင်း ၏အသံလေး တစာစာကို ကြားရချေပြီတည်း ...။

“အားပါး ...။ ခုထိ ...။ မယ်မင်း က ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေတုန်းလား ...။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီပဲ ...။ ခဏတဖြုတ် ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်နဲ့တွေ့ရင် ဆက်ပြီပေါ့ ...။ ပွဲဈေးတန်းက ပြန်လာရတာ မော့ပြီပဲဥစ္စာ ...။ အခန်းထဲ ပြန်မှာသင့်တာပေါ့”

သူများအိမ်ကိုလာသည့်ကိုယ်က အိမ်ရှင်ကို စည်းကမ်းသတ်သလို ဖြစ်နေပြီ ...။ စိတ်ထဲလည်း လေးနေရပါ၏။ မတတ်နိုင် ...။ ဧည့်ခန်းထဲဝင် မဖြစ်တော့မှာမို့ ဖိနပ်ချွတ်စင်လေးရှိရာမှာ ဖိနပ်ချွတ် ...။ ခြေသုတ်ပုန်လေး

မှာ ခြေထောက်ကို အထပ်ထပ် သုတ် ...။ တတ်နိုင်သမျှ အိမ်ထဲမဝင်နိုင်ဖို့ အချိန်ဆွဲနေမိရပြန်သည်။

ကောင်မလေး ဧည့်ခန်းမှ အပေါ်ထပ်တက်သွားလျှင် ကောင်းမည် ဟု တောင့်တမိရပြန်၏။ ဒါပေမယ့် ဆုတောင်းမပြုမည် ...။ ဧည့်ခန်းထဲ သူဝင်လာချိန်ထိ မယ်မင်းက ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေလျက် ...။

ရှိနေသည်မှ ... မေမေ့ရှေ့မှာ လက်ကလေးပိုက်၍ ရပ်နေသည် အချိုး ဖြစ်နေသည်တကား ...။ ဆရာမရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် တပည့်အချိုး ...။ မေမေကလည်း ပြုံး၍ မော့ကြည့်နေသည်။

“ဟ ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ... မေမေ့မျက်နှာ ဒီလောက်ထိ ပြုံးနေ အောင် ဒီကောင်မလေး ဘာတွေများ လုပ်ထားပြီးပြီလဲ မသိဘူး ...။ ဒီ မယ်မင်း ဟာလေ ... မျက်နှာလေး ပြုံးချို ... ပြုံးချိုနဲ့ လူခင်အောင် အလွန် လုပ်တတ်တဲ့ မယ်မင်း ဖြစ်နေတယ် ... အဲဒါ ငါ့အတွက် ကံဆိုးတာပဲ ... ဒီလောက် ကလေးစိတ်မပျောက်သေးတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ငါ့ကို လက် ထပ်ပေးချင်တဲ့ကိစ္စ ငါက စိတ်ညစ်နေပေမယ့် ... မေမေကတော့ - မယ်မင်း ကို တချစ်တခင်ကြီးတောင် ကြည့်နေပါရောလား ...။ သွားပြီး ငါနဲ့သာ မယ်မင်း လက်ထပ်ရရင် ... ကလေးထိန်းအလုပ် ငါက လုပ်ရ မှာ ...။ မထူးပါဘူး ... မူကြိုကျောင်းဖွင့်ပြီး ဆရာမလက်ထဲ အဲဒီကလေး ဗိုလ်ကို အပ်ထားလိုက်တာမျိုးပဲ ကောင်းတော့မယ် ...”

စိတ်များ မသက်မသာ ဖြစ်ချက် ...။ ကမ်းကုန်သည်။ ရင်ထဲမော့ ချက် ...။ ရင်ဆို့ပြီ ...။ မေမေ သဘောမကျပါစေနဲ့ မယ်မင်း ကိစ္စကို သူ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိရပါ၏။ သူ ဝင်လာတာမှီ အားလုံး လှမ်း ကြည့်ကြတော့ မယ်မင်း လည်း လိုက်ကြည့်လာပါ၏။ ဖေဖေကတော့ မျက်မှောင်ကုတ်ထားသည်။ သူပျောက်နေသည်ကိုးလေ ...။ မပွင့်တဖွင့် သူ ပြုံးပြရသည်က ဖေဖေကိုပါ ...။

“ဟော ... အစ်ကိုလေး ပြန်ရောက်လာပြီ ... ပိုပို လိုက်ရှာသေးတယ်

အစ်ကိုလေးရ ...။ တို့ဟူးသုတ်ဖိုး အစ်ကိုလေးရှင်းတာမို့ ... လက်ဖက်ရည် ဖိုး ပိုပို ပြေးရှင်းတုန်း ... အစ်ကိုလေးက ပြန်သွားတာကိုး ...။ အစ်ကိုလေး နဲ့ ကြွတာကို အားလုံး ပိုပို ဒီမှာပြောပြပြီးပြီ ... ပိုပို ကဖြင့် အစ်ကိုလေး ပြန်တောင်ရောက်နေပြီလို့ ထင်တာ ...။ ပိုပို တို့ တစ်အုပ်လုံး ပွဲဈေးတန်း ကို နောက်ထပ်နှစ်ပတ်လောက် လှည့်ပြီးမှ ပြန်ရောက်ကြတာလေ ...။ အဲဒါတောင်မှ အစ်ကိုလေးက ပြန်မရောက်သေးဘဲ ဖြစ်နေတာ သိရတော့ ပိုပို ဖြင့် အံ့သြယူရော ...”

ပြောလည်း ပြောနိုင်သည့် ပါးစပ်ပေါက်လေးပါတကား ...။ ပြောပုံ ကလည်း တရင်းတချာဆန်နေသေးသည့်အဖြစ် ...။

“နေစမ်းပါဦး ... ညည်းနဲ့ငါ ဘယ်တုန်းကများ တခင်တမင် ရှိခဲ့ ကြလို့တုန်း”

ဟု ငေါက်ပစ်ရအောင်ကျတော့လည်း လူကြီးတွေရှေ့ ဖြစ်နေသည်။ ငေါက်၍လည်း ကောင်းသည့်စကားအရာ မဟုတ် ...။ ကလေးက တရင်း တချာလေး လုပ်နေတာကို သူက မှင်မောင်းတင်းနေသည်ဆိုတာက တော့ သူ့အလွန် ဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ သူ တစ်ခုသိထားသည်က ... ကား ကိစ္စကြောင့် ဤကောင်မလေး ဖားနေတာလည်း ဖြစ်နေသည်ဆိုသည့် အချက် ...။

မယ်မင်းကြောင့် သူ့ကားမှန်ကြီး အက်သွားရသည်ကိုးလေ ...။ ဒါကို အပြစ်မကင်းသည့်စိတ်ဖြင့် ကောင်မလေး သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း အပြစ်ရှိသူ ဟိ ဖားနေခြင်း ...။ ပွဲဈေးတန်းမှာလည်း ဖားသည် ... ခုလည်း ဖားနေ ဆဲ ...။ ဖော်လံဖားနေသည့် ကောင်မလေးကို သူ မျက်ကြောကြီး တင်း၍ ကြည့်လျှင်ဖြင့် ဖေဖေ မျက်စိတွေမှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ သူ့မှာ မယ်မင်းနှင့် ရောပြုံးရ အခက်။ မျက်နှာတည်ရအခက်ဖြင့် အနေကျင့်ရ ပြန်သည်ပါပဲ ...။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ... သား ခြံထဲရောက်တော့မှ ပွဲခင်းဘက်

သွားကြည့်ချင်လာတာနဲ့ .. ထွက်သွားမိတာ ဖေဖေ .. သိပ်ကြာကြာနေဖို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး .. လူလည်း စိတ်ထဲ လန်းဆန်းသွားအောင်ဆိုပြီး သွားလိုက်တာပါ .. မမျှော်လင့်ဘဲ ပွဲဈေးတန်းမှာ ကလေးတစ်အုပ်နဲ့ တည်ကြည်ပိုပို ကို တွေ့တာပါပဲ .. တည်ကြည်ပိုပို က .. သားကို တို့ဟူးသုပ်စားဖို့ ပြောတာနဲ့ .. ဝင်စားခဲ့ရတာပါ .. နောက်တော့လည်း .. ပွဲဈေးတန်းတွေဘက် ဟိုဟိုသည်သည် ဆက်လျှောက်ကြည့်နေရင်း ကြာသွားတာပါ။”

“ဟင် .. ဟုတ်လား .. ဒါပေမယ့် .. ပိုပို တို့ နှစ်ပတ်လောက် ဆက်လှည့်ကြသေးတာတောင်မှ .. အစ်ကိုလေးနဲ့ မတိုးဘူး ဖြစ်သွားတယ်နော် .. ကကယ်ဆို တိုးရမှာ .. အင်း .. နည်းနည်းလေးတော့ လွဲလွဲ သွားတယ်ထင်တယ်”

ဟု မယ်မင်း ဝင်ပြောလာတော့ သူ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြရသည်ပါပဲ။ သူ ပြန်မရောက်ခင်ကတည်းက သူနှင့် ပွဲခင်းမှာ တိုးခဲ့တာတွေအားလုံး ပြန်၍ ဖောက်သည်ချပြီးနေပြီဖြစ်သည့် မယ်မင်း ကိုလည်း လျှာအတော် ချောင်သိသည်ဟု မေတ္တာပို့မိသည်ပါပဲ .. ဒါကြောင့်လည်း မယ်မင်း ကို ရွှေငှက် ဟု ခေါ်ကြတာ ဖြစ်မည်။ အန်ကယ်ဂုဏ် ပြောပြဖူးသည်ပဲလေ ..။

“ဪ .. ဟုတ်ပါရဲ့ .. ပိုပို မေ့သွားတယ် အန်တီမွေး .. အန်တီမွေး က ဟိုးကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်လောက် စပ်ပြပါလားလို့ ပြောထားတာနော် ..”

ခုမှ သတိရသလို မယ်မင်း ပြောနေတာကို သူကြည့်နေရင်း သိလိုက်ရပြန်ပြီ ..။ မေမေ ကဗျာဆရာမဖြစ်တာကို ပြောပြထားလိုက်ပြီထင် .. ဖေဖေပဲ .. မယ်မင်းကို ပြောပြမှာ သေချာသည်။ သူ မေမေကိုကြည့်တော့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရှုန်းလှနေတာကို မြင်ရသည်။ ရင်ထဲ လေးခနဲ ခံစားရပြန်၏။

ခက်ပြီ ..။ စိတ်သက်သာစရာကို လတ်တလောမှာ မကြုံရသေးဘဲ ခြစ်နေတာ ဆိုးသည်တည့် ..။ မေမေမျက်စိထဲ ဤကောင်မလေးကို သဘောတွေ့သွားလျှင်တော့ဖြင့် အခက်ကြုံပြီကောလေ ..။ သူ ရွှေခနဲ မယ်မင်းကို ကြည့်မိရပါ၏။

လည်ဝင်းမှာ ရွှေရည်စိမ် ကော်ဆွဲကြိုးတွေ ဆွဲထားလျှော် ..။ လက်မှာ ရွှေရောင် ကော်လက်ပတ်နာရီ ပတ်ထားကာ ခေါင်းမှာ ကော်ဘီးကုတ် ကြိုးလိမ်ပုံလေးကို ကုတ်ထားပါသည့် ဆံပင်နှစ်ဖက်ကျစ်နှင့် မယ်မင်း ..။ တစ်ဖက်ဆိုဖာမှာက ကော်ဓားအိမ်တပ် ဓားနှင့် ကော်ကင်မရာတို့ကို အသားကျ တင်ထားတာကို သူမြင်ရသည်။ ထိုမျှ ကလေး စိတ်မပျောက်သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မေမေ ချွေးမအဖြစ် တော့ လက်မခံတန်ရာ ..။

“ဖေဖေကိုပဲ အံ့ပါရဲ့ .. ဘာများ မျက်စိထဲ ဒီ မယ်မင်းကို သဘောတွေတယ် မသိပါဘူး ..။ သား တစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ဥစ္စာ .. ဒီ မယ်မင်းလက်ထဲ ထိုးအပ်ရက်တယ် .. ငါ့ကားမှန်ကြီး ဘာကြောင့် အဲဒီဘဝ ရောက်ရတယ်ဆိုတာ ငါ့ကို ဖေဖေမေးခဲ့တုန်းက ငါ မဖြေဘဲ ဆကပ်ကပ်နေခဲ့တာကိုက .. မယ်မင်း နဲ့ ငါ ဆုံခဲ့ကြပုံကို ပြန်မပြောပြချင်လွန်းလို့ပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ဖေဖေ ဒီကို လတစ်ဝက်လောက်ရောက်လာတုန်းက .. အန်ကယ်ဂုဏ် အဲဒီကားမှန်ကိစ္စ ပြောပြရင်း တောင်းပန်ခဲ့တာမို့ .. အဲဒီတော့မှ ဖေဖေ အဲဒီကိစ္စ သိခဲ့ရတာ ..။ ဖေဖေက ငါ့ကို တစ်မျိုးမျိုး ထင်နေလား မသိဘူး .. မယ်မင်း ကို အပြစ်တင်မှာ စိုးရိမ်ပြီး ငါမပြောဘူးလို့ထင်တဲ့ လေသံမျိုးတောင် ပြုံးစိစိနဲ့ ငါ့ကို .. ဖေဖေ မပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ ..”

ဟုတ်သည် ..။ ဖေဖေ ပုန်းညက်မြိုင်မှ ကြာရိပ်ညိုသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ နေ့တုန်းက ထိုသို့ပြုံး၍ ပြောခဲ့ဖူးသည်ပဲ ..။

“ဖေဖေက သမီးတစ်ယောက် အရမ်းလိုချင်နေတာ .. သားတစ်

ယောက် သမီးတစ်ယောက် လိုချင်တယ်လို့ ညည်းတတ်တဲ့ ဖေဖေ သမီးမထွန်းကားခဲ့တာနဲ့ .. မယ်မင်း ကိုမြင်တော့ .. သမီးလေးလို ချစ်သွားပုံရတယ် .. ဖေဖေ ဒီမှာ လတစ်ဝက်လောက် နေနေတုန်း ဘယ်လောက်များ ချွေးနေခဲ့မှန်းမှ မသိတာ .. ရုပ်ကိုကြည့်ပါလား .. ပြုံးချိုပြုံးချိုနဲ့ .. မယ်ပြုံးချို လုပ်နေတာ .."

တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိ စိတ်ထဲက ရွတ်နေချိန်မှာ မယ်မင်းက တော့ဖြင့် ကောင်းကင်ကြီးကို လက်ပိုက်၍ ငေးငြိမ်နေသည်။ နောက်တော့ လည်ချောင်းရှင်းသံ ပေါ်လာ၏။ သဘောက .. ကဗျာရွတ်တော့မည် သဘော ...။

သူကလည်း နားစွင့်လိုက်မိသည်ပါပဲ။ တော်တော်ညံ့သည် ကဗျာတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်မှာ သေချာသည်။ အထင်ကြီးစိတ်ကို မရှိ ...။

"အဟမ်း .. ဟက် .. ဟက် .. ရှက်တော့ရှက်တယ် အန်တီမေး .. ပိုပို က ကဗျာသိပ်မစပ်တတ်ဘူး အန်တီရဲ့ .."

ရှက်စနိုးပုံလေးဖြင့် ပြောနေတာကို မြင်တော့လည်း သူကြည့်မရချင်သည့် ကောင်မလေးမှာ ချစ်စရာဟန်လေးတွေ ပိုင်စိုးနေတာကို ဝန်မခံဘဲ နေ၍ မရပြန် ...။ ဟုတ်သည် ..။ ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ရယ်ပြရင်း ရှက်တာနှင့် အနေခက်တာလေးတွေ ရောထွေးပြောနေပုံလေးက ချစ်စရာလေးတော့ ဖြစ်နေသည်။ အရမ်းကို အပြစ်ကင်းသော ကလေးတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်နဲ့ ...။

သူ လန့်လာသည်။ မယ်မင်း မှာ ထူးခြားသောပါရမီ ရှိနေချေသည့်အတွက် ဝန်ခံပေးလိုက်ရတော့မည်လား မသိ။ သူ ကြည့်မရသည့် ကြားထဲမှ မယ်မင်း ကို ချစ်စရာလေးဟု ဝန်ခံစိတ် ဖြစ်တည်လာအောင် ပါရမီထူးလျှင်ဖြင့် ...။

ဖေဖေ ချစ်တာကတော့ မဆန်း။ မေမေ ချစ်သွားမှာကိုလည်း လန့်လာရပြီ ...။ ဖေဖေရော မေမေပါ မယ်မင်း ကို ချစ်စရာလေးဟု ဆုံးဖြတ်

ဆိုက်လျှင် သူ့အတွက် အလားအလာ မကောင်း ...။

"ရွတ်ပြပါ ပိုပို ရဲ့ .. အန်တီ နားထောင်ကြည့်ချင်လို့ .."

"အန်တီ ကဗျာစာအုပ်တွေ ပိုပို ဖတ်ဖူးတာမှ အများကြီးရယ် .."

ကဗျာက ရယ်စရာ ဖြစ်တော့မှာ .."

မဝံ့မရဲလေး ပြောနေပုံကို မေမေကြည့်ကာ ရယ်ပါ၏။ အဲမယ်..။

မယ်မင်း က မေမေကဗျာစာအုပ်တွေ ဖတ်သည်တဲ့ ..။

သူ ပို၍ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းလာရပြီ။ မေမေကတော့ မယ်မင်း

ဆိုတော့ မေမေပရိသတ် ဖြစ်နေသည်ဆိုတာကြောင့်ပင် ရင်ထဲ ကြည်နူး

ချေမည်သာ ...။

"ရွတ်ပြပါ ပိုပို ရဲ့ .. ကဗျာလေးက ချစ်စရာလေး ဖြစ်မှာပါ .."

ကို အန်တီကြည့်နေရင်း သိနေတယ် ..။ ပိုပို မှာ အလွန်ရှင်းလင်းနေ

တဲ့ ခေါင်းလေး ရှိနေတယ်လေ .. အမြဲ အပြစ်ကင်းကင်းနဲ့ နေချင်တဲ့

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းလေးဟာ .. အမြဲလန်းဆန်းနေမှာ ..။

ကဗျာလေးတွေကလည်း လှလှပပလေး ရင်ထဲမှာ ရှိနေမှာ .."

ဟု မေမေ အားပေး၏။ အားတက်သွားပုံလေးဖြင့် ပိုပို လက်က

ဆေး တင်းနေအောင် ပိုက်ကာ မေမေကို ကြည့်သည်။

မေမေလို ကဗျာဆရာမတစ်ယောက်၏ရှေ့မှာ ကဗျာလေး ရွတ်ပြ

ရယ်ဟု မယ်မင်း ဘယ်လိုမျှော်လင့်ထားပါ့မည်တဲ့လဲ ..။ အတော်လေး

စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ လည်း သိသာနေသည်။

"ကောင်းကင်ဆိုတာ

တိမ်မြင့်ကွာတွေနဲ့ ပျော်ရင်ပျော်

တိမ်ညိုအုပ်တွေနဲ့ ဂျိုရင်ဂျို

ထပ်ချွန်းပိုးနဲ့ နေချင်နေ

ကြယ်စင်တွေနဲ့ ကစားရင် ကစား

လရင်ခွင်မှာ နားချင်နား
အလှတရားတွေနဲ့ ပြည့်ဝ
ချစ်မဝစေတဲ့ အရာထဲမှာ
ကောင်းကင်ဆိုတာ ရှိတယ် ..”

သူ ရုတ်ခန့် မယ်မင်း ကို ကြည့်မိရချေပြီ တကား ..။ လက်တန်း
ကောက်ရွတ်ပြလိုက်နိုင်ပါသည် ကဗျာလေးသည် အဘယ်မျှ လှပနေပါ
သလဲ ...။ သူ လုံးဝကို မထင်ထားမိ ..။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ စွန်းထင်းနေ
သည့် မျက်နှာလေးဖြင့် မေမေ့ကိုကြည့်ကာ .. မေမေ့နှုတ်မှ ဘာတွေမျှား
မှတ်ချက်စကားတွေ ပွင့်ကျလာမည်လဲဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေသည့်
မယ်မင်း ၏ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေ ..။ အတန်မျှ နေရခက်နေသည့်
ဟန်လေးလည်း ဖြစ်နေသည်။

မေမေကတော့ တစ်ချက် ငေးခန့် မယ်မင်း ကို ကြည့်နေရာမှ
ရုတ်ခန့် ထရပ်ကာ မယ်မင်း ၏ပါးလေးကို လက်ဖဝါးလေးဖြင့် အုပ်မိုး
၍...

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ကဗျာလေးပါလား ပိုပို ရယ် .. သမီးက
ကဗျာအစပ်ကောင်းပဲ ..။ ကြည့်စမ်း .. ကောင်းကင်ပြာမှာ တိမ်တွေရှိ
နေတယ် .. အဲဒါကိုကြည့်နေရင်းက .. ဆွဲဆန်ပြီး အတွေးနုနုလှလှလေး
တွေနဲ့ ရွတ်ပြသွားလိုက်တာကွယ် .. သမီးရဲ့ ကဗျာအရည်အသွေး
အလွန်တောက်ပပါတယ် ကလေးရယ် .. အဟုတ်ပြောတာ ဦးဂုဏ်ရောင်
အစ်ကိုကြီးရဲ့သမီးလေးဟာ .. တစ်နေ့မှာ ကဗျာဆရာမလေး တည်
ကြည်ပိုပို ဖြစ်မှာ အသေအချာပါပဲ ..”

ဟု အန်ကယ်ဂုဏ် ကိုလည်း ပြော ..။ မယ်မင်း ကိုလည်း နဖူးလေး
နမ်းနှင့် ဖြစ်နေသည်ကဲ မေမေပါ။ ဖေဖေကိုကြည့်တော့လည်း ပြုံးနေ
သည်။ အန်တီ ဒေါ်ဟေမန် ကို ကြည့်တော့လည်း ပီတိဖြစ်နေတာကို

ကြုံသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ မျက်နှာသေကြီးနှင့် မကြည့်နူးနိုင်
ဘဲ ဖြစ်နေပါသည့်အဖြစ် ..။ ဘယ်နှယ်လုပ် ကြည့်နူးနိုင်ပါမည်တဲ့လဲ...။
မေမေဘက်ကလည်း မယ်မင်း ကို ချစ်စနိုးလေးပင် ဖြစ်နေချေသည်ကိုး
လေ ..။

အစက ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည့် ချွေးမ
ရွေးချယ်ပွဲတစ်ခုထဲမှာ မေမေလည်း ရောနှောပါသွားပြီဆိုလျှင်ဖြင့် သူ
ထံကြံ့မှာသည် အလားအလာ မကောင်း ..။ သူ .. တစ်ချက် မယ်မင်း
ထံ ကြည့်မိရပါ၏။ ဟုတ်သည် ..။ ရုပ်လေးကိုက ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေ
တာ အမှန်။ ဒါပေမယ့် .. သူ .. မချစ်...။ ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ
နလုံးသားက လက်မခံနိုင် ..။ ဤသည်ကို .. အချစ်၏ ထူးခြားသော
ခံစားမှုဟု ခေါ်ရမည်ထင် ..။

“တကယ်ရော ကောင်းနေလို့လား မမမွေး ရယ် .. ဟေမန် ဖြင့် ..
သူ ကဗျာစပ်တယ်ဆိုတာဇီလာက်သာ သိထားရတာ .. သူကဗျာလည်း
ကောင်းမဖတ်မိပါဘူး မမမွေး ရယ် .. သူကလည်း ကလေးလိုပဲ နေနေ
တာဆိုတော့ .. ကလေးပဲ ဖြစ်နေမိတာ ..။ အဖေလုပ်သူကလည်း သမီး
လုပ်သူ ကလေးလိုနေတာ အလွန်သဘောကျတာ မမမွေး ရဲ့ .. ခုလို ..
ပွဲဈေးတန်းသွား .. ချာတိတ်တွေနဲ့ ဝယ်ချင်တာ ဝယ် .. စလွယ်သိုင်း
လွယ်ချင်တာလွယ်ပြီး ပြန်လာရင်လည်း သဘောကျတာပဲ...။ ကလေးက
အစစ်ဆိုတာတွေ မဝယ်ဘဲ ခုလို .. ကစားစရာတွေဝယ်တာ သဘောကျ
သတဲ့ .. အကုန်အကျတောင် သက်သာတယ်ဆိုပဲ .. ကင်မရာအစစ်တွေ
ဘာတွေဆို ဈေးကြီးသတဲ့လေ .. အဲသလို သားအဖ မမမွေး ရယ် ..”

အန်တီ ဒေါ်ဟေမန် ပြောတော့ ဦးဂုဏ်ရောင် ရယ်နေသည်။

“မထူးပါဘူး ညီမရယ် .. မွေး ရဲ့သားဆိုတာလည်း မွေး ရဲ့ကဗျာ
စာအုပ်လေး ယူဖတ်ဖို့ သတိတောင် ရတာမဟုတ်ဘူး .. ကိုရွှေလူ လည်း
တူတူပါပဲ ..။ မွေး ရဲ့ကဗျာတွေထက် အလုပ်ပဲ ပိုအာရုံစိုက်နေရတာ

လေ .. ခုလို .. သမီးလေးရဲ့ကဗျာကို .. ယူမဖတ်ဖြစ်ကြတာ မဆန်းပါဘူး .. နောက်များမှာတော့ .. သမီး ပိုပို ရဲ့ ကဗျာလေးတွေကို ဟောမန်ကလည်း ယူဖတ်တာတွေဘာတွေ လုပ်ပေးပါ .. ဒါမှ .. ကလေးပိုအားရှိမှာပေါ့”

ဟု မေမေ ပြောလာသည်။ အကြည့်ကလည်း သူ့ထံသို့လည်း ရောက်သည်။ ဖေဖေထံသို့လည်း ရောက်သည်။ မေမေကဗျာတွေ ဘာတွေကို သူ တကယ်လည်း စိတ်ဝင်တစား ယူဖတ်မိတာမျိုး မရှိခဲ့တာမို့ ခုလို မေမေ ဖွင့်ပြောတာ ခံရတော့လည်း အနေခက်သည်ပါပဲ ..။ မေမေ အပေါ် တာဝန်မကျေတာကို မျက်နှာပူရသည်လေ ..။ ဒါပေမယ့် .. သူ့မှာကလည်း စက်ရုံကိစ္စ .. အလုပ်ကိစ္စ .. အရောင်းစင်တာကိစ္စ .. အားလုံးနှင့် လက်မလည်နိုင်အောင် အလုပ်များနေရသည်သာ ..။ ဖေဖေလည်း ထိုနည်းနှင့် ..။

ဒါကြောင့် .. မေမေကဗျာတွေ ဘာတွေကို တကန်တက အာရုံထားဖို့ အတွေးတွေလည်း ရောက်မလာနိုင် ..။ အချိန်ကလည်း မရှိ ..။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် နားပစ်လိုက်ချင်တာတွေပဲ ရှိနေသည်လေ ..။ အိမ်မှာပင် ညဘက်ဆို သားအဖနှစ်ယောက် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အလုပ်ကိစ္စ၊ စာရင်းအင်းတွေနှင့် ရှိနေရတာက ပါပါလာနေသေးသည်ပဲ ..။

မယ်မင်း ကတော့ မျက်နှာလေး လန်းနေကာ ချီးကျူးခံရ၍ အားတက်နေတာ သေချာနေသည်တည်း ..။

“ကဲ .. ပိုပို .. ရေခိုးချိုး .. ပွဲဈေးတန်းက ပြန်လာတာ ချေးတွေနဲ့ ဖြစ်နေပြီ ..။ သနပ်ခါးလည်း ရေချိုးပြီးရင် လူးဦး .. အပျင်းမထူနဲ့ .. မေမေပြောတာ ကြားတယ်နော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ဒါဆို ရေချိုးတော့ .. ပြီးရင် .. သမီးအန်ကယ် .. အန်တီ .. ဒီက အစ်ကိုလေးတို့နဲ့ နေ့လယ်စာ စားဖို့ကိစ္စ .. ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ ရှိတယ်”

ဟုပြောတော့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြသည် မယ်မင်း ..။ ချက်ချင်း အားသေးဘဲ မေမေကိုကြည့်တာ သူ မြင်နေရသည်။ မျက်နှာလေးက ငိုနေသေးသည့်အဖြစ် ..။

“တကယ်ရော .. ကဗျာလေးက ကောင်းနေလို့လား အန်တီ ..”

ဟု မဝံ့မရဲလေး မေးနေပုံလေးကလည်း အားငယ်ပုံလေး ဖြစ်နေသည်။ စောစောက အချီးကျူးခံရစကတော့ ပျော်နေသည်မှ မျက်နှာလေး အနီးနေသည့်အဖြစ် ..။ ခုကျတော့ နည်းနည်း မဝံ့မရဲပြန်ဖြစ်လာပုံရသည်။ မယုံမရဲလေးဖြင့် မေးခြင်း ..။ သနားစရာ ဟန်ပန်လေး ဖြစ်နေသည်။ ချစ်စရာ .. သနားစရာ ဟန်လေး ..။ မေမေ ပြုံး၍ ..

“တကယ်ပါ ပိုပို ရဲ့ .. အန်တီဘေးမှာ ထိုင်ပါဦး .. အန်တီကို အိမ်ကဗျာလေး ပြန်ရေး .. အန်တီမှတ်စုစာအုပ်လေးထဲမှာ ရေးပေး .. ထုတ်ပြီလား ..”

ဟု မေမေမှ မယ်မင်း ကိုလည်း ဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ အညိုရောင် ကတ်ထုပ်မှ မှတ်စုစာအုပ်ငယ်လေးကိုလည်း ထုတ်သည်။ မယ်မင်း လက်ထဲလည်း ထည့်ပေးသည်။ တစ်ဆက်တည်း လက်ချွဲအိတ်ထဲမှ ဘောလ်ပင်လေးကိုပါ ထုတ်ပေးခြင်း ..။

မယ်မင်း ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရွှန်းလဲ့လာသည်။ မေမေလို ကဗျာဆရာမတစ်ယောက်၏ စာအုပ်လေးထဲမှာ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရေးပေးဖို့ကို ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားပုံ မရ ..။ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ငြည်နူးနေသည့် မျက်နှာလေး ..။ ပြီးတော့ .. စိတ်လှုပ်ရှားရင်း မျက်ရည်တွေလည်း လည်တက်လာနေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ မယ်မင်း၏ အတွင်းမနောဖြူဖြူလေးကို ချလည်း အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေ၍ မရနိုင်။ သနားစိတ်လည်း ရင်ထဲမှာ အိမ်တည်လာနေသမျှ ဝန်မခံဘဲလည်း မနေနိုင် ..။ ဒါပေမယ့် .. သနားစိတ်သည် ချစ်ခြင်းကိုတော့ ရင်မှာ မအပ်နှင်းနိုင်သည်ပဲလေ ..။

မယ်မင်း ၏ လက်ချောင်းလေးတွေ မသိမသာ တုန်ခါနေတာ သူ မြင်နေရသည်။ မေမေလည်း မြင်နေချေမည်သာ ..။ မေမေလက်က မယ်မင်း ၏လက်လေးပေါ် ခဏမျှ ဖေးအုပ်ထားသည်။ ပြုံး၍ ခေါင်း လေးလည်း မေမေ ညိတ်ပြသည်။ အားပေးခြင်း ..။ ကဗျာလေးကို ချရေး လိုက်တော့ဟု ပြောသည့်သဘော ..။

မယ်မင်း စာအုပ်လေးကို ဖွင့်သည်။ စာတစ်မျက်နှာမှာ ကဗျာလေး ကို ချရေးနေသည်။ ရေးနေရင်းဖြင့်လည်း မျက်ရည်ကျလာချေသည် တကား ..။

မေမေလက်တွေက .. မယ်မင်း ၏ကိုယ်လေးကို ညင်ညင်သာသာ ထွေးပွေ့လိုက်တာကို သူမြင်နေရပြီ ..။ ဆံစလေးကိုလည်း သပ်ပေးနေ ပြီ..။

“ဖြူစင်လိုက်တာ ကလေးရယ် ..”

ဟု မေမေထံမှ ချစ်ကြင်စွာ ညည်းလိုက်သံလေးကိုလည်း သူ ကြား လိုက်ရချေပြီတကား ..။

အခန်း(၅)

နေ့လယ်စာကို တကယ့်ကိုပဲ ပုန်ညက်မြိုင်မှာ စားဖြစ်သွားရပါ၏။ သူတို့ရောက်လာမည်ဆိုတာ ကြိုတင်မသိထားရသည့် ကြားထဲမှ ချက် ချင်း အန်တီဟောမန် စီမံချက်ပြုတ်ရာ ထမင်းပွဲသည် စားမြိန်သည်ပါပဲ။ ငါးဖိန်းပေါင်း ..။ ပဲကျားဟင်းရည် ..။ ပဲပြားနှင့် ပဲပင်ပေါက်ကြော်..။ ငါးမုန့်ခြောက်ကြော် ..။ မြေပဲဆံလှော်ထောင်းထားကာ ခရမ်းချဉ်သီး ခီးဖုတ်၊ ဆီကျက်၊ ငရုတ်သီးစိမ်း လှီးထားရာတို့ဖြင့် သုတ်ထားပါသည့် မြင်းခွာရွက်သုပ်တို့ဖြင့် ဟင်းအမယ်တို့သည် စပ်ဟပ်လွှင့်စွာ စား ကောင်းနေပါသည်အဖြစ် ..။

အန်တီဟောမန် သည် ဟင်းအချက်ကောင်းသည့်သူဆိုတာ နားလည် လာရသည်ပါပဲ ..။ ပထမတစ်ခေါက် သူ ရောက်ခဲ့စဉ်တုန်းက ရောက် တာနှင့် ချက်ချင်းပဲ အန်ကယ်ဂုဏ်နှင့် အလုပ်ကိစ္စ စကားပြော ..။ ဟိုတယ်သို့ပြန်ကာ နောက်တစ်နေ့မှာ သူ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ခြင်းပါ..။ အန်ကယ်ဂုဏ် က ပုန်းညက်မြိုင်မှာ ထမင်းစားဖို့ အတန်တန်ပြောပေ နော် သူတစ်ပါးအိမ်မှာ ခုပဲရောက် ..။ ခုပဲ ထမင်းတွေဘာတွေစားဖို့ဆို တာ အလွန်နေရကျပ်သည်ကိစ္စပေမို့ သူကလည်း အတန်တန် ငြင်းခဲ့ရ သည်တည့် ..။

အလုပ်ကိစ္စရှိနေပါ .. ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ထိုစဉ် တုန်းက ငြင်း၍ အောင်မြင်ခဲ့ပေမယ့် ..။ ခုကျတော့ ဖေဖေရော မေမေ ပါ ထမင်းစားမည့်ကိစ္စ မငြင်းကြချေသည်မို့ သူ ဘာတတ်နိုင်မည်တဲ့လဲ လေ ..။ စားလိုက်ရသည်ပါပဲ ..။ စားတော့လည်း စားကောင်းနေသည်မှာ အမှန် ..။

“ညီမ ဟေမန် လက်ရာက အလွန်ကောင်းတာမို့ .. မမမွှေး ဖြင့် အမြဲသတိရနေတော့မှာပါပဲ ..”

ဟု ထမင်းပွဲမှာ မေမေ ပြုံး၍ပြောတော့ တူတူထိုင်၍ ထမင်းစားနေ ပါသည့် ဖေဖေမှ ရယ်ပါချေသတည်း ..။ မေမေ နားမလည်သလို ဖေဖေ ကို ကြည့်တော့ ဖေဖေ ဆက်ရယ်သည်။

“ညီမဟေမန် ရဲ့လက်ရာ မဟုတ်ဘူးဗျ .. တည်ကြည်ပိုပို ရဲ့ လက်ရာ ..။ မီးဖိုဆောင် ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စ .. ပိုပို အမြဲတာဝန်ယူ သဗျ .. အမေလုပ်သူက ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်ဆိုရင် .. ပိုပို ချက်တာပဲ..။ သူ့စိတ်ကြိုက်လည်း ချက်ချင် ချက်တာပဲ .. ကိုယ် ဒီမှာ လတစ်ဝက်ကျော် လောက် နေခဲ့တုန်းကတည်းက ပိုပို လက်ရာတွေ စားစားလာတာဗျ..။ အစတုန်းကတော့ မွှေး ထင်သလို ကိုယ်လည်း ထင်မိတာ .. ညီမဟေမန် ချက်သလားလို့ပေါ့ .. တကယ်တမ်းကျတော့ ပိုပို ချက်တာလေ ..။ နောက်တော့မှ ထမင်းဝိုင်းမှာ ပြောကြဆိုကြရင်း သူ့လက်ရာမှန်း သိ ရတာလေ .. အဲသလို အချက်ကောင်း ..”

စားလက်စ ထမင်းလုတ်သည် လည်ချောင်းထဲ ကသောင်းကနင်း ဝင်ကုန်ပြီ ..။ ရုတ်တရက် ထ၍ ချောင်းဆိုးကာ ထမင်းသီးသလို ဖြစ် တာမို့ အန်တီဟေမန် မှ ရေဖန်ခွက်ကို ကမ်းပေးရှာသည်။ မေမေလည်း ထမင်းစားရပ်လိုက်ရကာ သူ့ကျောကို ပွတ်ပေးလာရပါ၏။ သူ့ လည် ချောင်းထဲ ထမင်းသီးနေသည့်ကိစ္စထက် အံ့သြစိတ်ဖြင့် မယ်မင်း ကို ကြည့်မိရပါပြီ။

ပွဲဈေးတန်းမှာ ကလေးတစ်အုပ်ဖြင့် ဝယ်ချင်တာတွေ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်ဝယ်တတ်သည့် ကောင်မလေး ..။ လည်ပင်းမှာ ကော်ဆွဲကြိုး ရွှေရည်စိမ်တွေ တစ်ထောကြီး ဆွဲခဲ့တာကို သူ မြင်ခဲ့ရပါသည့် ကောင် မလေး ..။ ကလေးတွေ မက်မောဝယ်တတ်ရာ ကစားစရာ ကင်မရာတွေ၊ ဓားတွေကို ကလေးတွေကိုလည်း ဝယ်ပေး .. ကိုယ်လည်းဝယ်ပြီး ကျော နှာ စလွယ်သိုင်း လွယ်တတ်သော ကောင်မလေးက ..။ ဤမျှကောင်း သော ဟင်းအမယ်တွေကိုလည်း အစပ်အဟပ် မြန်အောင် ချက်ပြုတ်တတ် သည်တဲ့လား ..။ ယုံရမှာ ခက်နေသည်ကိစ္စ ..။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး .. အန်တီဟေမန် က သူ့သမီးကို ဇွတ်အမွှန်းတင် တာပဲ ဖြစ်မယ် .. လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး .. ဒီလောက်ထိ မချက်ပြုတ်တတ်နိုင် ပါဘူး ..။ ကြက်ဥတောင် ပြုတ်တတ်ရဲ့လား မသိဘူး .. ရုပ်အချိုးက ..”

မယုံကြည်နိုင်ဘဲ စိတ်ထဲက ရှုံ့ရှုံ့ချချလည်း လုပ်သည်။ နေရင်း ထိုင်ရင်းပင် အန်တီဟေမန် ကို လိမ်ပြောတတ်သူအဖြစ် စွပ်စွပ်စွဲစွဲတွေ ဇွတ်လုပ်နေမိသည်အထိ မယ်မင်း နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘာကိုမှ အထင်ကြီး၍ မရနိုင်သည့်စိတ်က ရင်ကို အုပ်စီး၏။ ဒါပေမယ့် ခက် သည်က မေမေသည် သူနှင့် စိတ်သဘောထားချင်း မတူဘဲ ဤကိစ္စမှာ ဖြင့် မယ်မင်း ကို အထင်တကြီးတွေ ဖြစ်နေတာ ..။ ကျေနပ်တာတွေ သူ့မြင်နေရပါသည့်အဖြစ် ..။ ရင်ထဲ ပို၍ လေးလာရပါပြီတည်း ..။ သဘောမကျပါစေနှင့် ..။ သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းများ၏ ဖေးမမှု တို့ ရယူလိုပါ၏ဟုသာ အော်လိုက်ချင်ပြီ ..။ ဟုတ်သည် ..။ မယ်မင်း ကို မေမေ သဘောမကျပါစေနှင့် ..။

“ပွဲဈေးတန်း အလည်မသွားခင် အားလုံးချက်ပြုတ်သွားတယ်ဆို တာကိုတော့ ငါ ယုံမပေးနိုင်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် .. ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဆဲဖေကိုယ်တိုင်က ပြောနေပေါ့ဥစ္စာ ..”

ဟု ရင်ခတ်၍ ညည်းနေမိရသည်က အသံထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတည်။

သူ ထိုသို့ မယုံမကြည်တွေ ပြောကြည့် .. ပထမဆုံး အပြစ်တင်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာမည်က ဖေဖေ ဖြစ်မည်။ နောက် .. မေမေအကြည့်ကလည်း သူ့ကို ရိုင်းလေသည်ကော .. ဟု အပြစ်တင်ကြည့်မျိုးပဲ ဖြစ်လာမည်။ မတတ်နိုင် ..။ မယ်မင်း ချက်ပြုတ်သည်ဆိုသည့်ကိစ္စ .. သူ ဘယ်လိုမှ မှတ်ချက်ပြုစရာ အခွင့်အလမ်း မရှိ ...။ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရေသောက်နေရုံပဲ ရှိမည်။ ရေတစ်ဖန်ခွက်ကုန်အောင် သောက်ပြီးချိန်မှာ ထမင်းလည်း ဆက်စား၍ မရတော့ပြီ ..။ ဖေဖေအတွက် ထမင်းလိုက်ပွဲလေး ထပ်ဖြည့် ထည့်နေရင်းမှ မယ်မင်း စိတ်မကောင်းသလို သူ့ကို လှမ်းကြည့်လာတာ ကိုလည်း သူ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိချိန်မှာ အကြည့်ဆုံ၍ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ရ ..။ ကြုံဖြစ်အောင် ကြုံရပြန်ပါ၏။ ကြည့်မိသည့် ကိုယ့်အပြစ်ကိုပဲ ကိုယ် နာနာကြီး ကျိန်ဆဲပစ်မိချိန်မှာဖြင့် ...

“ထမင်းသီးသွားပြီး ထမင်းစားပျက်သွားပြီနော် အစ်ကိုလေး - အသုပ်ထဲမှာ ငရုတ်သီးစိမ်းလေးတွေ ပါနေတော့ အစ်ကိုလေး လည်ချောင်းတွေ စပ်နေမှာ ..။ ပိုပို အအေးဖျော်လာပေးမယ်နော် ..”

ဟု စေတနာစောလေးဖြင့် ပြောတော့ သူ လက်ကာသည်။ ခေါင်းလည်း ယမ်းသည်။ မယ်မင်း အပေါ် ဖေဖေရော မေမေရော ပို၍ အချစ်တိုးလာစေနိုင်မည့် အရာမှန်သမျှကို သူ တားဆီးရမည်။ ပိုပို မှ သူ့အတွက် အလိုက်တသိ အအေးတွေဘာတွေ လာပေးသည်ဆိုတာမျိုးကိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင် ...။

“ရတယ် .. ရတယ် .. မယ်မင်း .. နေပါစေ .. နေပါစေ”

သူ လွှတ်ခနဲ ကသောကမျော ငြင်းလိုက်ခြင်းက စိတ်စောဆောင်ရာ အတိုင်း ဖြစ်သွားတာမို့ ...။ မယ်မင်း .. ဆိုသည့်အမည် သူ့နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ ရောထွေးပါသွားရချေပြီတကား ...။ မေမေအကြည့်က မျက်မှောင်ကုတ်၍ သူ့ထံ ရောက်လာပြီ ..။ အန်ကယ်ဂုဏ်မှ ရယ်၍ ...

“ပိုပို က .. သူ့ကို မောင်မင်း လို့ ခေါ်သလေ .. အဲဒါ .. လူလေးက

ဆည်း ပိုပို ကို မယ်မင်း လို့ ခေါ်ပစ်ရတာပေါ့ ..”

ဟူ၍ ဝင်ပြီး အဖတ်ဆယ်ပေးဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ ဒါပေမယ့်... “မဟုတ်ဘူးလေ ဖေဖေကလဲ .. အစ်ကိုလေးရဲ့ ကားမှန်ကြီး ပိုပို ဆာလုံးမှန်ပြီး အက်သွားတုန်းက .. အစ်ကိုလေး စိတ်ဆိုးပြီး ဆူတာ .. ထေမင်း က ဘာကိစ္စနဲ့ ကလေးတွေထဲ ကစားတာလဲ .. ဘာလဲဆိုပြီး ဆူတော့ .. အဲ .. ငေါက်တော့ .. ပိုပို က .. အစ်ကိုလေးနာမည်လည်း သိတာမို့ .. မောင်မင်း ဆိုပြီး ကွယ်ရာမှာ ခေါ်မိရာက .. ဖေဖေရှေ့မှာ.. အဲဒါသွားတာပါ .. မေ့သွားပြီလား ဖေဖေရဲ့ ..”

သူက မယ်မင်း ဟု အရင်ခေါ်၍ မယ်မင်း ကလည်း သူ့ကို မောင်မင်း ဟု ခေါ်ရခြင်းပါဟု ဝင်၍ ရှင်းပြလင်းပြ .. စကားပြင်ပြနေပါသည့် မယ်မင်းကို သူ ခေါင်းပဲခါ၍ ကြည့်လိုက်ရသည်ပါပဲ ...။ ထမင်းပိုင်းကဖြင့် ရယ်သံနှင့် ဝေစည်ကုန်သည်ပါပဲ ...။

“သားက အကြီးလုပ်ပြီး ဘာလို့ .. ကလေးကို မယ်မင်းလို့ ခေါ်ရတာလဲ .. မောင်မင်း... မယ်မင်း ဆိုတာတွေ ဇာတ်ထဲမှာ ပြောသလို ဖြစ်နေပြီ ..”

မေမေ သူ့ကိုဆူတော့ သူ ပြုံးပဲပြုံးပြတာ တတ်နိုင်သည်။ ထမင်းနှိုင်းမှ အစောဆုံး သူ ထခဲ့ရသည်ပါပဲ ...။ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင် .. မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကိုဖတ်နှင့် ခဏတော့ အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရပါ၏။ ဖေဖေတို့ အားလုံး စားသောက်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာကြတော့ သူ ဝမ်းသာအားရ ထရပ်လိုက်မိပါပြီ။ ဟိုတယ်သို့ ပြန်မည်။ ပြန်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်ပဲလေ ...။

“သားရေ .. မေမေ့ကို .. ဟိုတယ် ပြန်ပို့လိုက် ..။ မေမေဆေးမေ့ခဲ့တယ်တဲ့ .. ထမင်းစားပြီး သောက်ရတဲ့ အားဆေးကို မှန်မှန်သောက်ရမှာလေ ..။ ကဲ .. မွေး ရေ .. သားနဲ့လိုက်သွား .. ပြီးရင် .. ဟိုတယ်မှာ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက် .. ဟုတ်ပလား ..။ ကိုယ်နဲ့သားဟိုက ..”

ဒီမှာ လုပ်နေတဲ့ ဟိုတယ်ဆောက်တဲ့အလုပ်တွေ အစ်ကိုကြီးဂုဏ်နဲ့ တူတူ လိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် .. သားလဲ ဟိုတယ်က ပြန်လာခဲ့ .. ဟုတ်ပလား .. သားမေမေကို နားပေစေ .."

ဟု ပြောလာသည့် ဖေဖေစကားကြောင့် သူ စိတ်မောသွားရပါ တည်း။ ဘာတတ်နိုင်မည်တဲ့လဲလေ ..။ တကယ်ပဲ မေမေကို ဟိုတယ် လိုက်ပို့ပေးရသည်။ မေမေက သွေးအားနည်းသည်။ အမြဲဆေးသောက် ရသည့်အဖြစ် ..။ သမားတော်ပေးသော ဆေးကို တစ်နေ့သုံးကြိမ် သောက် ရသည်။ ခု .. မေမေ ဆေးယူဖို့ မေ့လာသည်မို့ သူ ဟိုတယ်သို့ လိုက်ပို့ဆေး ရခြင်းပါ ..။ တကယ်က မုန်းညက်မြိုင်မှာ နေ့လယ်စာ စားဖြစ်မည်ဟု လည်း မေမေ သိမှ မသိနိုင်သည်ပဲလေ ..။ ဟိုတယ်မှာပဲ နေ့လယ်စာ စားဖြစ်မည်ဟု ထင်ထားတာမို့ ဆေးကိုလည်း ယူမလာဘဲ ရှိခဲ့တာဖြစ် မည်။

မေမေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးတိုက်ခဲ့ကာ ယောင်ပေယောင်စေ့နဲ့ ဟိုတယ်မှာ သူ အချိန်ဖြုန်းနေမိပြန်သည်။ ပုန်းညက်မြိုင်သို့ သွားလာ မသွားချင် ..။ ဖေဖေနှင့် မေမေအခန်းမှာ မေမေကို ဆေးတိုက်ပြီးတာနဲ့ သူ ပုန်းညက်မြိုင်ကို သွားရမည်ကိစ္စ ..။ ခုကျတော့ မေမေကို အလုပ် လုပ်နေသယောင်ယောင်ဖြင့် မေမေခုတ်ငါးခြေရင်းရှိ ဆိုဖာရုံညှပ်ကြီးမှာ သူထိုင်နေမိရင်း ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေညှပ်ကာ အပြည့်ဖြင့် ရှိနေသည်ပါပဲ ..။ ခုတင်မှာ လှဲနေပါသည့် မေမေမှ သူ့ကို ကြည့်လာသည်။

"သား .. ပုန်းညက်မြိုင်ကို သွားတော့လေ .. ဟိုမှာ သားဖေအေး အန်ကယ်ဂုဏ် တို့ သားကို မျှော်နေကြမှာပေါ့ .. ကြည့်နဲ့အိမ်ရာ ဆောက် လုပ်ရေးက ကိုစိုးထိုက် ဆိုတာက သားဖေဖေလက်စွဲဆိုတော့ .. အလုပ် ကို သေချာလုပ်ပေးမှာ သေချာစိတ်ချရပေမယ့် .. အလုပ်သဘောအရ လုပ်ရတာ .. ကိုယ့်ဘက်က ကြည့်နဲ့အိမ်ရာနဲ့ လုပ်ပါဆိုပြီး ဦးဂုဏ်ရော .."

ဟို သားဖေဖေက ပြောခဲ့တာဆိုတော့လည်း .. ရောက်တဲ့အချိန်လေးမှာ ကိုစိုးထိုက် နဲ့တော့ သားမဲ့ဖေဖေ ဟိုတယ်ဆောက်နေတဲ့နေရာကို သွား ဆွေတာတို့ .. အလုပ်တွေ လိုက်ကြည့်တာတို့ .. အကြိတ်ထပ်ဖြည့်ပေးတာ ဆိုတော့ ရှိရမှာပေါ့ကွယ် .. သားလည်း တူတူ .. ရှိနေသင့်တာပေါ့ ..။ ထဲ .. သွား .. သွား .."

ဟု ပြောတော့ သူ စိတ်ညစ်နေမိရသည်ပါပဲ ..။ မသွားချင်ပါဟု နှိုးပြော၍ကလည်း မရ ..။ ဘာကြောင့် မသွားချင်ပါဆိုတာကို ရှင်းပြ ရမည်။ ရှင်းပြဖို့ဆိုတာကလည်း မဖြစ်ပြန် ..။

"အဲဒီ တည်ကြည်ပိုပို နဲ့ မဆံ့ချင်ဘူးဗျာ .. မေမေတို့က သားနဲ့ ဆေးစားချင်နေတာ သား သိတယ် .."

ဟု ဖွင့်ပြော၍လည်း ဖြစ်တာမဟုတ် ..။ ခုထိ .. တည်ကြည်ပိုပို နဲ့ ပတ်သက်၍ မေမေနှုတ်မှ သဘောတူသည့်စကားမျိုး အတည်တကျ ပြောလာတာ မရှိသေး ..။ သူက ကြိုတင်ငြင်း၍ မဖြစ် ..။ သူ့ကိုလည်း ခုထိ .. သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ .. အတိအလင်း ဖွင့်ပြောလာတာမျိုးလည်း မဖေရော မေမေရော တိတိလင်းလင်း ပြောပြလာတာ မရှိသေး ..။

"မယ်မင်းကို ငါ မဆံ့ချင်ဘူးဆိုတာ အခုအချိန်မှာ မေမေကို ငါ သွားပြောပြနေရင်လည်း .. ကလေးတစ်ယောက်လိုနေတဲ့ တည်ကြည် ပိုပို ကို အလကားနေရင်း မျက်မှန်းကျိုးနေတယ်လို့ပဲ ငါ့ကို မေမေ အပြစ် တင်မှာ .. ကျွတ်!... ခက်တော့တာပဲ .. ငါနဲ့ မယ်မင်း ကို နေရာချပေး ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း .. ဖေဖေက မေမေရှေ့မှာပဲ ငါ့ကို .. ကြာရိပ်ညို နှာကတည်းက .. အသိပေးသင့်တာပေါ့ .. အဆုံးစွန် .. ဒီဟိုတယ်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် .. အသိပေးထားသင့်တာပေါ့ ..။ ခုညွှနက .. ငါ့ကို နေရာချထား ဆုံးချင်နေတဲ့ အဲဒီကိစ္စ .. ငါ့ဘာသာငါ .. ကြားခဲ့ရလို့ သိနေရတာပဲရှိ တယ် .. အစကတည်းက .. ဖေဖေ ငါ့ကို .. ငါ့သဘောထားလေးပဲ ဖြစ် ဖြစ် .. တီးခေါက်သင့်တာပေါ့ .."

မှိုင်းတွေချ၍ သူ ငြိမ်နေချိန်မှာ မေမေ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေတာကို သူ ခိုး၍ မေမေကို ကြည့်တော့ သိနေရပြန်သည်။ စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်လာသည်ပါပဲ ...။

“ဟဲ့ .. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ .. ခေတ်လူနော် .. အလုပ်ကိစ္စ ဖင့်ဖင့်လေးလေးနဲ့ အပျင်းထူတာ ဖေဖေမည်း မကြိုက်ဘူး... မေမေလည်း မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သား သိတယ်နော် ..။ အခု .. အဲဒီဟိုတယ် ဆောက်နေတဲ့နေရာကို သွားကြည့်တယ်ဆိုတာ .. အလုပ်ကိစ္စ ..။ သားရဲ့ စက်ရုံထွက်ပစ္စည်းတွေဝယ်ပြီး ဟိုတယ်ဆောက်နေတဲ့ ဦးဂုဏ်ရောင်ကိုလည်း သားဘက်က .. စိတ်ကျေနပ်မှုရှိအောင် လုပ်ပေးသင့်တာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးသင့်တာပေါ့ ..။ ဒီကိုရောက်လာချိန်မှာ .. သားလို အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရတစ်ယောက်က .. အဲဒီဟိုတယ်ဆောက်နေတဲ့နေရာကို သွားကြည့်ပေးတယ်ဆိုတာ .. ဦးဂုဏ်ရောင် ဘက်ကလည်း ကျေနပ်စရာ ဖြစ်မယ် .. သားတို့ဘက်ကလည်း တာဝန်ယူ ကျေပွန်ရာ ရောက်မယ် ..။ ဘာကိစ္စနဲ့ .. ပျင်းတိပျင်းတောင် လုပ်နေရတာလဲ .. သွားတော့ ..”

ဟု မေမေ ဆူလာတော့ သူ ဘာတတ်နိုင်မည်တဲ့လဲလေ ..။ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ထွက်လာရပါသည့်အဖြစ်။ ပုန်းညက်မြိုင်သို့ရောက်တော့ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပါပဲလေ...။ ဖေဖေနှင့် အန်ကယ်ဂုဏ် တို့ ဟိုတယ်ဆောက်နေသည့်ဘက်ကို ရောက်သွားကြပြီ ...။ သူရောက်လာလျှင် ဟိုတယ်နေရာဘက်ကို လိုက်လာခဲ့ပါဟု ဖေဖေမှာခဲ့သည်ဟု အန်တီဟောမန် ပြောပြပါ၏။ သူ .. ခေါင်းညိတ်ကာ ဟိုတယ်ဘက်သို့ လျှောက်လာရသည်ပါပဲ ...။

ပုန်းညက်မြိုင်သည် ဧကလိုက်ကျယ်သော မြေနေရာ၏အလယ် လောက်မှာ ခုံခုံထည်ထည်ကြီး တည်ဆောက်ထားလျက် ...။ ခု .. ဟိုတယ်ဆောက်သည်ကလည်း ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုတည်းမှာပဲ ဖြစ်နေကာ- ဟိုတယ်၏ ရှုခင်းရှုကွက်သည် စံပယ်ချောင်းကမ်းကို လှမ်းလင့်မြိုင်နိုင်

လုပ်သော နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါ၏။ နောက်ထပ် လုံးချင်းဟိုတယ်ဆောင်တွေလည်း ဆက်ဆောက်ဦးမည်။ ငါးထပ်အဆောက်အအုံ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုလည်း ထပ်ဆောက်ဦးမည်။ ရေကူးကန်လည်း ထားမည်။ ပန်းဥယျာဉ်လည်း တပြန့်တလျား ရှိရမည်။ ကျောက်ဆောင်ပမာ သားမှ ထိုးထွက်နေရာ သဘာဝကျောက်သားဆောင် ပုံစံမျိုးစုံသည်လည်း ဤခြံဝန်းကျယ်ကြီးမှာ ရှိလျက် ...။ သဘာဝ ကျောက်ခက်သစ်ခွပေါက်နေသည်မို့လည်း ထိုနေရာသည် ကျောက်သစ်ခွမြိုင်ဟူသောမည်ဖြင့် ခရီးသည်များကို ဆွဲဆောင်နိုင်မည်တဲ့ ...။

ဒါတွေကို အရင်တစ်ခေါက် သူလာကတည်းက အန်ကယ်ဂုဏ်အတူ အလုပ်ကိစ္စတွေလည်း ပြောဆိုရင်း ...။ ဟိုတယ်ဆောက်ရာသို့လည်း တူတူလိုက်ကြည့်ခဲ့ရင်း ...။ ကျောက်ဆောင်သစ်ခွမြိုင်သို့လည်း နက်ရင်းဖြင့် သိခဲ့ရသည်များပါတည် ...။ တကယ်လည်း သာယာလှပသော ဟိုတယ်ကြီးများကို ဤပုန်းညက်မြိုင်မှာ ဖြစ်တည်လာစေမည် ...။ အံ့စကတည်းကိုက .. လှပသော ဥယျာဉ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီး ...။ မြက်ခင်းစိမ်းမြဲမြဲတွေ ...။ စက္ကူပန်းရောင်စုံတွေ ...။ သရဖီပင် ...။ တွန့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတွေ ညိုနေအောင် မြိုင်နေအောင် ရှိသော ...။ သဘာဝအားဖြင့်ကိုက ဟိုတယ်နှင့် ပတ်သက်ညှို့ငင် ပိုင်စိုးရာတစ်ခုအဖြစ် ရှိနေသည့် ပုန်းညက်မြိုင် ...။

သူ ခြေလှမ်းနှေးနှေးဖြင့် ဟိုတယ်ဆောက်သည့်နေရာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့စဉ်ခိုက် ...။ စက္ကူပန်းရောင်စုံတွေ စိတ်နှိုး၍ ပေါက်ရောက်ရာရာဆီသို့ အရောက် ...။

“ဟဲ့ .. မယ့်ဘူးလား .. ပိုပို တက်ယ်ပြောတာ .. အဲဒီ အန်တီမွေးအစ်ကိုလေးရဲ့ အမေက .. ကဗျာဆရာမ ဟဲ့ .. အန်တီမွေး ရဲ့ ကဗျာအုပ်တွေမှ ငါ့ဆီမှာ အများကြီးရယ် .. နင်တို့ယုံအောင်လို့ ဒီတစ်အုပ်ကို ယူလာပြတာ ..။ ဟဲ့ .. တာတေ .. နင်ဟာလေ .. လက်ပေကြီးနဲ့

ငါ့စာအုပ်ကို အရမ်းမကိုင်ပါနဲ့ .. ပေကုန်မယ် သိလား ..

“ဟာ .. မမပို ကလည်း .. တွန့်တိုလိုက်တာ .. ဒါဘောင် မမရဲ့ ကဗျာစာအုပ် မဟုတ်သေးဘူး ..။ မမပို ရဲ့ စာအုပ်သာဖြစ်ကြည့် အဝေးကပဲ မျက်စိနဲ့ အဖုံးဝေးလေးကို ကြည့်ရုံပဲကြည့်ဆိုပြီး ဥစ္စာချောက်နေမှာ”

“ဟဲ့ .. ချောက်သင့်ရင်တော့ ချောက်ရမှာပဲ .. စာအုပ်ဆိုတာ ရှိသေးရတယ် ..။ နင် ဘာနားလည်လို့လဲ .. နင့်ကျောင်းစာအုပ်တွေဆိုရင် သူများစာအုပ်နဲ့ တူလို့လား .. အဖုံးလည်း မဖုံးဘူး .. ညစ်ပတ်နေတာပဲ လက်ရေးကလည်း ပဲပင်ပေါက်ကျနေတာပဲ .. လှလည်း မလှဘူး ..

အရေးထဲ ကလေးနှင့်ပြိုင်၍ ရန်ဖြစ်နေသည့် မယ်မင်း ပါတကာ .. လူကိုတော့ မမြင်ရသေး ..။ စက္ကူပန်းရုံတန်းဆိုတာက သူကြားမှာ စက္ကူပန်းရုံ အုပ်ကျင်းကြီးတွေကလည်း ရှိနေသေးသည်။ သူ ငြိမ်ရပ်၍ ရှေ့ဆက်ရန် ..။ နောက်လှည့်ရန် ဖြစ်နေရပါ၏။

သွားရမည့်လမ်းက စက္ကူပန်းရုံဘက်ကို မရောက်၍မရ ..။ ရောက်လျှင် မယ်မင်းနှင့် မတိုးဘဲ မရ ..။ ချွေးမအဖြစ် ဖေဖေ စိတ်ကူးယဉ်နေသည့် မယ်မင်း နှင့် သူ မဆုံချင် ..။ နေရတာ ရင်ထဲမှာ မလှချင် .. အနေရ ကျပ်သည်။

“တာတေ .. မမပို ကို ပြန်မပြောရဘူးလေ .. မနက်ဖြန် ပွဲဈေးတင်မခေါ်ရင် ကျန်ခဲ့မှာနော် ..”

ဟု မယ်မင်း ၏အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။ မသိမသာ သူ ဇွန်ပန်းဘက်ဆီမှ ခေါင်းလေးပြု၍ လှမ်းကြည့်မိပါ၏။ ပန်းရောင်စက္ကူပန်းကြီးက စင်ခံ၍ပင် ထားရအောင် ဝေနေအောင်လည်း ပွင့် ..။ အနီးလည်းရသည်မို့ ..။ သူ့ရှိရာဘက်ကို ကျောပေးကာ ဖျာတွေဘာတွေစင်၍ ထိုင်နေသည့် မယ်မင်း တို့အုပ်စုကို တွေ့ရပါပြီ။ စားစရာတွေ တွေ့လည်း ပါလာပုံရသည်။ ချာတိတ်တွေမှ ဖျာအလယ်ကက်ဆီသို့ ကို

သေးတွေ ကိုင်း၍ ကိုင်း၍ ယူယူစားနေကြတာ သူ တွေ့နေရသည်။

သောလောဆယ်မှာဟော ဇွန်ပန်းရုံတန်းကိုလည်း ချာတိတ်တွေ စိတ်ဝင်စား ..။ စက္ကူပန်းရုံတွေကိုလည်း အလှူမခံစားအားကြ ..။ စားကြသောက်ကြဖို့ပဲ အာရုံနှစ်နေကြသည်။

“အဲဒီအန်တီက ချောလားဟင် ..”

ချာတိတ်တစ်ယောက် မေးတော့ ကျောပေးလျက် ပုံစံလေးဖြင့် နိုင်နေသည့် မယ်မင်း ၏ ကျောပြင်ကို သူ ဝေးကြည့်မိသည်။ ကြည့်မိန်း ..။ အကြောငုံကြကင်းကင်းဖြင့် ပြောချင်တာ ပြော .. စားချင်တာ ..။ ကလေးတစ်အုပ်ဖြင့် .. အဖော်လုပ်ကစ .. စက္ကူပန်းရုံကြီးအောက်က ရှိနေပါသည့် မယ်မင်း ..။ ကပ်ဖက်တစ်ချက်မှာလည်း စက္ကူပန်းရုံကြီးက စင်တွေခံထားတာလည်း ရှိ ..။ ပုံစံသွင်း ညပ်ထားတာလည်း နေလျက် ..။ အပွင့်တွေကတော့ မြိုင်နေအောင် ရောင်နံတန်းကြီးတစ်ခုပင် ပွင့်နေကြသည်ပဲ ..။

“ချောတယ်ဟဲ့ .. သိပ်ချောတာ သိလား .. မင်းသမီးကျနေတာ

..။ အသားဆိုရင်လည်း ဖြူနေတာမှ ဥနေတာ .. ဖြူပြနေတာပဲဆိုတာ ကြားဖူးဟယ် မဟုတ်လား ..။ အေး .. အဲသလို ဖြူပြနေတာ .. လက်အလေးတွေဆိုရင်လည်း ကလျာဆရာမမို့လား မသိဘူး သိလား .. သိပ်တောပဲ .. အကြောလေးတွေ စိမ်းမြနေအောင် မြင်နေရတာ .. နုလိုက်တာပဲ အရမ်းပဲ သိလား ..။

မမပို .. မီးပိုသောင်ထဲမှာ ပေါ်လေးဂျော့နဲ့ ပန်းကန်တွေ ဆေးတန်း .. အန်တီမွေး ပြန်သွားရတာတဲ့ .. ဆေးမေ့လာလို့တဲ့ဟယ် ..။ မမပို ဖြင့် ဧည့်ခန်းကို ဝမ်းသာအားရကြီး အလုပ်တွေပြီးလို့ ကူးသွားတာ .. အန်တီမွေး ကဖြင့် မရှိတော့ဘူး ဖြစ်နေတယ် .. အစ်ကိုလေးတို့ကတော့ ..။ ဒါနဲ့ မမပို လည်း နင်တို့ကို ကြားရအောင် ဒီလက်ဖက်သစ်ရယ် .. လက်ဖက်ရည်ချိုရယ် .. နေကြာစေ့ရယ် .. သယ်လာပြီး ..

ဖျာတစ်ချပ်နဲ့အတူ .. ကြားနေရတာပေါ့ .. တာတူး ရဲ့ .. ဟဲ့ .. ဂျစ်တ
နေကြာစေ့ခွံကို .. အမှိုက်ထည့်ခြင်းလေး ငါ ယူလာတဲ့စွာ .. အဲဒီအထဲ
ထည့် .. စည်းကမ်းပျက်တာ မမပို မကြိုက်ဘူးနော် .. မနက်ဖြန် ..
ဈေးတန်း မခေါ်ဘဲ ထားလိုက်ရ ..”

အရေးထဲ ငေါက်သံက နောက်ဆက်တွဲ ပါလာနေသေးသည့်
အဖြစ်။ သူ လွှတ်ခနဲ ပြုံးမိရပါ၏။ ကလေးငိုလိပ် .. ဟုလည်း သေ
မိသည်။ နောက်တော့လည်း အလိုလို မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်လာမိကာ ..

“သူ့ကို နင်က .. ဘာကိစ္စ .. ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေရတာလဲ ..
ကြည့်စမ်း .. မေမေသာရှိရင် .. မေမေ့ကို ချောတယ်ပြောသံကြား
အချစ်တုံးဦးမှာ ..၊ တော်သေးတယ် .. မေမေ ငါ့ဘေးမှာ မရှိနေလို့
တော်တော်ချွဲတတ်တဲ့ မယ်မင်း ..”

သူ့ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်နေရသည့် ခံစားမှုတစ်ခု ..၊ ခေါင်း
ထဲက ထုတ်လိုက်တော့ ရင်ဘတ်ထဲ ရောက်လာသည်။ ရင်ဘတ်ထဲက
ထုတ်လိုက်တော့ ခေါင်းထဲစွဲနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရင်ဘတ်ထဲက
ခေါင်းထဲမှာပါ စွဲထင်လာသည့် ခံစားချက်က ဖျောက်မရဘဲ ဖြစ်နေစဉ်
ချစ်စရာလေးတော့ ချစ်စရာလေးဆိုသည့် မယ်မင်း အပေါ် ခံစားလာ
ရသည့် ကိစ္စ ..။ သူ မောင်းထုတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်တကား ..
ခေါင်းကို သူ စုံကုတ်ပစ်မိသည်ပါပဲ ..။

“သူနဲ့ဆုံရတာ .. ဆုံရမှာကို .. ငါ .. စိတ်ညစ်နေတဲ့သူပဲ ဖြစ်နေ
က .. ဘာကိစ္စနဲ့ .. ချစ်စရာလေးဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို ကူးလာရတာလဲ ..

ဟု မအီမချင့်ကြီး တွေးနေချိန်မှာ နားထဲတိုးဝင်လာသည့် စကား
သံတွေကိုတော့ မကြားပဲနေ၍ မရ ..။ ကြားနေရသည်ပါပဲ ..။

“အဲမယ် .. ပိုပို ကဗျာလေးတောင် အန်တီမွေး ရဲ့စာအုပ်လေးထဲ
ပိုပို လက်ရေးနဲ့ ရေးပေးလိုက်ရသေးတယ် သိလား ..”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ကြွားသံကို ဆက်ကြားနေရသည်။

“မမပို နဲ့ အဲဒီအန်တီ ဘယ်သူပိုချောလဲ .. ဟင် ..”

“တစ်မျိုးစီ ချောကြမှာပေါ့ဟာ .. အမြဲမှ မဟုတ်တာ ..”

တစ်ယောက် မေးသည်။ မယ်မင်း က ဖြေသည်။ သူ ပြုံးမိပြန်
သည်။ ဘာတဲ့ ..၊ တစ်မျိုးစီ ချောမည်တဲ့လားလေ ..။ တကယ်လည်း
နဲ့နေသည်။ တစ်မျိုးစီတော့ ချောနေကြသည်သာ ..။ သူ ချက်ချင်း
ခေါင်းခါပစ်မိပြန်သည်။

“ဟဲ့ ခေတ်လူ .. မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကောင်မလေးကို ချောတယ်
ဆိုတဲ့အတွေးတွေ ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်နေပြန်ပြီလဲ .. သေတော့မှာပဲ”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမနေချိန်မှာ မယ်မင်း ၏အသံကို ဆက်
ကြားနေရဆဲ ..။ တော်တော်လည်း စကားပြောနိုင်သည့် မယ်မင်း ဟု
မြည်တွန်တောက်တီးနေမိရပြန်၏။ အလိုလိုနေရင်း ရှင်သန်ခေတ်လူ
ဆိုတာက သူများကို အလကားနေရင်း အဘိဇ္ဈာများနေသည့်လူ ဖြစ်မှန်း
မသိ ဖြစ်လာနေရပြီတည်း ..။

“အန်တီမွေး က လူကြီးချော ချောတယ်ဟယ် .. မမပို က ကလေး
ချော ချောတယ်ဟယ် .. အဲသလို သဘောပေါက် .. ရှင်းတယ် မဟုတ်
လား ..”

“အို .. ငါတို့ မမပို က အချောဆုံး .. ဒါပဲ”

မယ်မင်း ၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ကလေးတစ်ယောက်က အဆုံးသတ်
သည်။ နောက်တော့ ..

“မမပို ပုံပြောပြမယ်ဆို .. တစ္ဆေပုံပြင်ဆိုတာလေ ..”

ဟု ပြောသံ ..

“အေး .. ပြောမယ် .. ဂျစ်တူး ..၊ ကိုယ့်ဇွန်းနဲ့ ကိုယ်စား .. တစ်
ယောက်ကို ဇွန်းတစ်ချောင်းစီ သေချာရေတွက်ပြီး အတိအကျ မမပို
ယူလာတာနော် ..၊ ပါးစပ်တစ်ပေါက်နဲ့ ဟိုဇွန်းကော်စား .. ဒီဇွန်းနဲ့
ကော်စားလုပ်ရင် .. နောက်တစ်ခေါက် .. ပွဲဈေးတန်း မလှိုက်ရဘူး..

ဒါပဲ ..။ ကံ .. ပြောမယ် .. ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက .. တစ္ဆေကြီး ဖြူရဲဆိုတာ ရှိသတဲ့ .. အသားကလည်း ဖြူတယ် .. မျက်ခုံးမွေးကလည်း ဖြူတယ် .. မျက်လုံးဆိုတာ ဝိုင်းနေတာပဲတဲ့ ..။ သွားတွေက အရှည်ကြီးဆိုပေမယ့် အစွယ်တွေကလည်း ဖွေးနေတာတဲ့ .. သူ့မှာ ဂျုံကုတ် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် အဖော်ရှိသတဲ့ .. ဂျုံကုတ် က နားရွက်လေးကုတ်နေလို့ သူ့အမေက ချစ်လို့ပေးထားတာတဲ့ ..။ ဂျုံကုတ်မှာ နွားတစ်အုပ်ရှိသတဲ့ .. အဲဒီနွားတွေကို နွေရာသီကျောင်းပိတ်တဲ့အခါ ဂျုံကုတ် က နွားကျောင်းပေးရတာပေါ့ ..။ အဲဒီမှာ ဖြူရဲ နဲ့ တိုးတာတဲ့ .. ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပလွေမှုတ်နေတဲ့ ဂျုံကုတ် ကို ဖြူရဲ က လာမိတ်ဆွေဖွဲ့တာတဲ့ .. ပန်းသီးတွေ .. စပျစ်သီးတွေလည်း ကျွေးတယ်တဲ့ ..။ ဘိစကစမုန့်လည်း ပေးတယ်တဲ့ ..”

“ဟင် .. မပေါ့ရဲ့ တစ္ဆေကြီးကလည်း ကြောက်စရာလည်း မကောင်းဘူး”

“ဟဲ့ .. တစ္ဆေဆိုတာ ချစ်စရာကောင်းအောင် ရေးလည်း တစ္ဆေက ချစ်စရာ ဖြစ်သွားတာပဲ ဂျစ်တူး ရ .. အဲဒီ ဖြူရဲ က လျှာကြီးထုတ်ပေးရင် ဂျုံကုတ် က အဲဒီလျှာမှာ စက်တံစီးတယ်တဲ့ .. နားရွက်ပေါ် တက်ထိုင်ထိုင်ပြီးရင် .. ဆပ်ပွေးတွေကို လက်နဲ့ဆုပ်ကိုင်ပြီး နွယ်ကြီးစီးသလို လုပ်ကစားလို့လည်း ရတယ်တဲ့ .. မျက်တောင်မွေးပေါ် တက်အိပ်ရင် မျက်တောင်ခပ်ပေးတာမို့ ဒန်းစီးသလိုပဲတဲ့ ..”

ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဘူးသော တစ္ဆေဖြူရဲ နှင့် ဂျုံကုတ် သူငယ်ပုံပြင်ကို နားထောင်ရင်း သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာမိရပါပြီတည်း။ နေ့၍ မဖြစ် .. ရပ်နေရတာ ခြေညောင်းလှပြီ ..။

ဟိုတယ်ဆောက်နေသည့်ဘက်ကို သွားမည်ဆိုလျှင်လည်း မယ်မင်းတို့အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် လှမ်းမြင်မည်။ မယ်မင်း ကလည်း မြင်နိုင်သည်။ သူ့ကိုခေါ်ပြီး လက်ဖက်သုပ် ကျွေးနေလျှင် အခက် ..။

တစ္ဆေပုံပြင် နားထောင်နေရတာတွေလည်း ကြုံနေနိုင်သည်။ မေးကိုလည်း မယ်မင်း မေးနေဦးမည်။ မနက်ဖြန် လာမှာလားဆိုတာလည်း ပါလာနိုင်သည်။

မတတ်နိုင် ..။ သူ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာမိရပါပြီတည်း။ ဘာတော်တော်နိုင်သည့် တည်ကြည်ပိုပို ..။ တစ္ဆေဆိုတာကိုပင် ကလေးက ကြောက်ဘဲ ချစ်လာအောင် .. ပြောနိုင်သည့် မယ်မင်း ..။

လူတွေ မယ်မင်း ကို ချစ်ကြမှာ မဆန်း ..။ သူသာ .. မချစ်နိုင်ဘဲ နေလျက် စိတ်ညစ်နေရတာပဲ ရင်ထဲမှာ ယှဉ်တွဲ၍ ပါလာရပါသည်။

ဤကောင်မလေးက ကလေးစိတ်ကို မပျောက် ..။ ထိုသို့သော ကောင်မလေးနှင့် သူက လက်ထပ်ရမည်တဲ့လား ..။ စိတ်ထဲထင်တာတွေ ချစ်တာ ကောက်ကောက်လုပ်သမျှ .. သူ ထိန်းနိုင်မှာလည်း မဟုတ်။ သူ့ချစ်လင့်ထားသော တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည့် အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းမျိုး မယ်မင်း မှာ မရှိ ..။

မတတ်နိုင် ..။ တကယ်တမ်း ဖေဖေနှင့် မေမေ တို့ဘက်က .. မယ်မင်း နှင့် သူ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့အထိ .. ဆုံးဖြတ်ပြီး .. သူ့ကို အသိပေးလာလျှင် .. သူ ငြင်းရမည်သာ ..။ ဤသည်က သူ့ထဲမှာ ရှိနှင့်နေပြီတည်း။ ခိုင်မာသော အဖြေတစ်ခု ..။ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခု ..။

အခန်း(၆)

စခန်းမြိုင်သာတွင် တစ်ပတ်မျှ နေခဲ့ကာ .. ကြာရိပ်ညိုသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီးသည့် နောက်တစ်ရက်မှာပင် မေမေသည် သူ့ကို စာကြည့်ခန်းသို့ခေါ်ကာ ညနေစောင်းလေးမှာ တည်ကြည်ပိုပို ဆိုသည့် ကောင်းမွန်စွာနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောလာသည့်အဖြစ်ကို သူ ရင်ဆိုင် ကြုံလိုက်ရပါ၏။

“ပုန်းညက်မြိုင်မှာ မေမေ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့တယ် .. လယ်စာလဲ စားဖြစ်တာ များတယ် .. တည်ကြည်ပိုပို နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေ လေ့လာခဲ့တယ် သား .. ပိုပို ဟာ ကလေးလိုနေတယ် .. မြန်မာအဓိက ဒုတိယနှစ် အဝေးသင်ကို တက်နေတယ် .. မီးဖိုဆောင် နိုင်ခဲ့တယ် .. မိဘချမ်းသာပေမယ့် ကြွားကြွားဝါဝါ မနေတတ်ရှာဘူး .. အပြစ်ကင်းစင်တဲ့စိတ်ထားနဲ့ ချောမွေ့တဲ့ ရုပ်ရည်လေးကို ပိုင်ဆိုင်တယ် ဆံပင်ဆိုရင်လည်း အရှည်ကြီး .. ကလေးလိုပဲ ဆံကျစ်နှစ်ဖက်ကျစ်နေတတ်တယ် .. ပိုပိုလေး ခမာ မေမေနဲ့ အမြဲတကပ်ကပ်နေချင်ရှာတယ် ကလေးပါ .. ဟေမန် က လူကြီးတွေ စကားပြောတဲ့နေရာမှာ လာတယ် မရှုပ်ရဘူးဆိုလို့သာ .. အမြဲတူတူ လာကပ်နေတာမျိုး မလုပ်ရဲရှာဘူး .. အမေက မလာရဘူးဆိုတော့လည်း .. ကလေးတွေအုပ်ထဲမှာ သွားနေနေလိုက်ရှာတာပါပဲ .. ထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းရင် သေသေသပ်သပ် လုပ်တတ်တယ် .. ဘေးက ဟင်းလိုက်ပွဲ .. ထမင်းလိုက်ပွဲ အမြဲစောင့်ကြည့်ပေးတတ်တယ် .. ချစ်စရာ အလွန်ကောင်းတဲ့ ကလေးပါ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ လန့်စ ပြုလာပြီ ..။ ဘုရားရေ ..။ မေမေသည် သူ့ကို တည်ကြည်ပိုပို ဆိုသည့် မယ်မင်း နှင့်များ နေရာချထားပေးခဲ့တာတွေ ပြောလာချေတော့မည်လား မသိ။ ဖေဖေကတော့ ရေချိုးနေသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေခြင်းပါ။ ဖေဖေသာ အတူရှိနေလျှင် မယ်မင်း အပေါ် ပို၍ ချီးကျူးခန်းတွေ ဖြည့်စွက်ပြောနေမှာ သေချာနေသည့်အဖြစ် ..။

“တည်ကြည်ပိုပို ဟာ .. စာပေကိုလည်း ဝါသနာပါတယ် .. စိတ်ထားလေးကလည်း ရိုးစင်းတယ် .. အဲဒါကို မေမေ ချစ်တာ .. ဘယ်လောက်ရုပ်ချောချော .. ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ .. စိတ်ထားကောင်းရင် တန်ဖိုးမရှိဘူး သား .. ပိုပိုလေး က .. အလွန်ဖြူစင်တာ”

မေမေ မပြောသေးဘဲ တစ်ချက် သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လာသည်။

“သားက .. အဲဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဟိုတယ်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ ဝဲနေလိုက်တယ် .. ထမင်းစားခေါ်ရင်လည်း ဟိုကအလုပ်သမားတွေနဲ့ အတူစားလိုက်ပြီဆိုတာပဲ ဖြစ်နေတော့ .. ပိုပိုလေး နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်ဆုံကြုံရတာတွေ မရှိခဲ့ဘူး ဆိုပါတော့ .. ဟိုက အလုပ်သမားတွေနဲ့ အတူ သား စားလိုက်တယ်ဆိုတာကလည်း ဦးဂုဏ်ရောင် တာဝန်ယူ ကျွေးမွှေးတဲ့ အဲဒီထမင်းဟင်းတွေက ကောင်းလည်း ကောင်းတယ် .. ပြီးတော့ .. ဟိုမှာက မောင်စိုးထိုက် လည်း တူတူရှိနေတယ်ဆိုတော့ .. လူငယ်ချင်းတူတူ .. ဟိုမှာပဲ စားလိုက်တာကို မေမေ နားလည်ပါတယ် သား .. ပုန်းညက်မြိုင်မှာ စားရမှာ သား အားနာနေတာကိုလည်း မေမေ သိပါတယ် .. ခွါကြောင့် .. မေမေကလည်း သားကို ဟိုမှာ စားလိုက်တာကိုပဲ သဘောကျပါတယ် .. ပိုပိုလေး ကိုလည်း မေမေ အေးအေးဆေးဆေး ခိုပြီးတော့ အကဲခတ်လို့ ရတာပေါ့ ..”

အကဲခတ်သည်တဲ့လား ..။ မေမေကို တစ်ချက် လန့်ရိပ်ဖြင့် ကြည့်

မိသည့်။ မေမေပြုံး၍ ကြည့်နေဟန်နှင့် ကြုံရပါ၏။ မေမေ ထရပ်လိုက်ကာ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်သည်။ သူ့ဆံစတွဲကို သပ်ပေးသည်။

“မေမေမှာ သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် သား .. မေမေတို့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သား သိတယ် .. အဲဒီချမ်းသာခြင်းကြောင့် မေမေသားကို ချက်စီကျကြတဲ့ မိန်းကလေးရှင်တွေ အများကြီးရှိတယ် .. မေမေကိုမှာ လိုအပ်တာက .. ချမ်းသာမှုတွေ ဟေ့တဲဘူး .. ဖြူစင်မှုဖြစ်တယ် သား .. ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သားကို နေရာချပေးချင်တယ် .. ခုကျတော့ .. ပိုပိုလေး ဟာ ချမ်းသာတဲ့အပြင် .. ဖြူစင်နေတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ် .. မေမေအတွက်က .. အဲဒီဖြူစင်ခြင်းဟာ တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်တဲ့အရာ ဖြစ်နေတယ်ကွယ် .. သား ဖေဖေက .. သားကို တည်ကြည်ပိုပို နဲ့ နေရာချပေးချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တုန်းက .. မေမေ သိပ်စိတ်မတွေ့ချင်ဘူး .. ကိုရွှေလူ တစ်ယောက်လည်းသဘောနဲ့ ရွေးချယ်ချင်နေတဲ့ ရွေးမဟောင်းလျာလေးအဖြစ်ပဲ မေမေ သာမန်ကာလျှံကာ တွေးခတ်တာ .. သိပ်အလေးအနက် မရှိဘူး .. ဟိုရောက်မှ ပွဲဈေးတန်းက ပြန်လာတဲ့ ပိုပိုလေး ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော .. တကယ်အဖြူဆိုမှ အဖြူလေးပါလားလို့ သိလည်း သိ .. ချစ်လည်း ချစ်သွားမိတာ ..”

ရွှေရောင်စိမ်း ကော်ဆွဲကြိုးတွေ တစ်ယောက်ကြီးဖြင့် ကလေးကစားစရာ ကင်မရာ၊ ဓားတွေ ဘာတွေနှင့် ရှိပါသည့် မယ်မင်း ... ကော်မျက်မှန်ကြီးနှင့် ကော်ဘီးကုတ်ကြီးဖြင့် ရှိနေပါသည့် မယ်မင်းကို မေမေက ဖြူဖြူစင်စင် ကောင်မလေးအဖြစ် ချစ်သွားသည်တဲ့ ...

သူ စိတ်ပိုညစ်လာသည်။ ရိုးသားဖြူစင်တာ အကြားအဝင်မရှိတာ ကလေးလိုနေတာတွေကြောင့် သူက မယ်မင်း ကို ချစ်လိုက်ရမည်တဲ့လား ... ချစ်ခြင်းဆိုတာက ထိုအရာတွေနှင့် ပြည့်စုံတာကြောင့်ပင်လျှင် ဖြစ်တည်သွားနိုင်မည်တဲ့လား ... ဟင်အင်း .. မဖြစ်တည်နိုင် .. ခုထိ -

သေချာနေတာကတော့ဖြင့် သူ့သည် မယ်မင်း ကို လုံးဝ မချစ် ...။

“လူကြီးချင်းတော့ စကားမလွန်ကြသေးပါဘူး သား .. ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ကတော့ .. ပိုပိုလေး ကို .. သမီးလေးအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့မိကြပြီ .. သား သေချာစဉ်းစားပါ .. အဖြေကစီရင် ကေးပါကွယ် .. မေမေ သဘောကိုတော့ သားသိအောင် ပြောပြီးပြီပဲလေ .. မေမေအတွက်လည်း သမီးတစ်ယောက် တိုးတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူတာပဲ .. ကဲ.. ဘဲ .. သား သားနားတော့ .. သွားနားတော့ ..။ ခြောက် .. သားရေ .. သားဖေဖေ ဖုန်းလေး ယူသွားပါကွယ် .. စောစောက ဒီအခန်းထဲမှာ မေမေနဲ့ အတူရှိရင်း ရေချိုးမယ်ဆိုပြီး တကယ်သွားဟာ ဖုန်းကျန်ခဲ့တယ် .. ရော့ ..”

ဟု ပြုံး၍ပြောပြီး ကမ်းပေးလာသည့် ဖုန်းကို သူ ယူလိုက်ရပါ၏။ မိတ်ထဲမှာတော့ ဖုန်းကျပ်နေတာပဲ ပြည့်သိပ်နေသည်။ သူ့ကို မေမေ စာကြည့်ခန်းသို့လာဖို့ မခေါ်မီမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေသည် တည်ကြည်ပိုပိုနှင့် ပတ်သက်၍ ဤအခန်းထဲမှာ ပြောကြဆိုကြ တိုင်ပင်ကြတာတွေ နှိုင်းခဲ့စဉ်လား မသိ။ သူ့ကို အသိပေးလိုက်ဖို့တာဝန်ကို ဖေဖေသည် အမှေ့ကဲ့ပဲ ပေးခဲ့ပုံရသည်။ ဒါမှမဟုတ် .. မေမေကောင် လိုလိုလားလားဖြင့် မေမေဆန္ဒကို ပြောပြချင်ခဲ့သည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မေမေတက်ကတော့ တည်ကြည်ပိုပို ကို ရွေးမလေးအဖြစ် ရွေးချယ်လိုပါသည်ဟု သူ့ကို မေမေကိုယ်တိုင်က အသိပေးချင်နေတာ ပိုဖြစ်နိုင်သည်တည်း။

အပေါ်ထပ်သို့ သူ တက်လာချိန်မှာ မေမေကတော့ မီးဖိုဆောင်ထက်သို့ သွားလိုက်ပြီ ..။ မကြာမီ ညစာစားဖို့ ထမင်းပွဲပြင်မည့်ကိစ္စ .. ခေါ်ကြီးလှိုင် နှင့်အတူ စီမံပေးဦးတော့မည်တည်း ..။

သူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာရင်း ဝိုင်နေမိရသည်ပါပဲ ..။ ဖေဖေနှင့် မေမေအခန်းသို့ သူဝင်တော့ ရေချိုးခန်းထဲမှ သီချင်းညည်းသံကို ကြားနေရသည်။ ဖေဖေကတော့ ဤသို့ပါပဲလေ ..။ ရေချိုးရင်း သီချင်းညည်းချင်ညည်းလည်။ သီချင်းကို အော်ဆိုချင် ဆိုမည်။ မိမိနပ်စွဲ ရေချိုးကန် ကြွေ

လေးကြီးထဲမှာ ရေစိမ်းချိုးမည်။ တော်တော်နှင့် ပြန်ထွက်လာဦးမည် မဟုတ်။ ဖေဖေ ပြောဖူးသည်။ ဖေဖေသည် ရေချိုးရင်း အလုပ်နှစ်ခု လုပ်သည်တဲ့ ...။

တစ်ခုက ရေချိုးသန့်စင်ခြင်း ...။ နောက်တစ်ခုက သီချင်းဆိုရင်း ဖြင့် ခေါင်းကို ဆေးကြောကြည့်လင်စေခြင်း ...။ အလုပ်တွေဖြင့် ခေါင်း တွေ နောက်နေသမျှ ရေချိုးရင်း ဆေးကြောပစ်သည်တဲ့ ...။ ဦးနောက်ကို လန်းဆန်းစေသည်တဲ့ ...။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ဖေဖေကို အား ပင် ကျချင်ချင် ...။ ဖေဖေကတော့ အမြဲ တက်ကြွလန်းဆန်းနေသည့် ဖေဖေပဲ ဖြစ်နေတတ်သည်ပါပဲ ...။

ဖေဖေဖုန်းကို ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ် ချလိုက်ရာမှ တွေ့ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သည်။ ကမန်းကတမ်း ဖေဖေဖုန်းထဲမှ မှတ်သားအမည်တွေဆီထဲက နာမည်လေးတစ်ခုကို ရှာဖွေလိုက်မိရပါပြီ ...။ တွေ့ရချေပြီတည့် ...။ တည်ကြည်ပိုမို ၏ အမည်ဖြင့် ရှိနေပါသည့် ဟန်းဖုန်းနံပါတ်လေး ...။ သူ ကမန်းကတမ်း ဖေဖေစာကြည့်စားပွဲထဲကမှ မှတ်စုစာအုပ်ကို ယူ သည်။ စာတစ်ရွက်ကို ဆွဲဆုတ်ယူမည်ဖြုတ်ပြီးမှ ခေါင်းခါလိုက်ကာ ...။ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဘောလ်ပင်ဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ရေးမှတ်လိုက်ရ ပါ၏။ လက်ကို ဖြန့်ထားလျက် သူ အခန်းသို့ သုတ်သုတ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ဖုန်းမှတ်စုစာအုပ်လေးထဲမှာ နံပါတ်လေးကို မှတ်သားလိုက် ရပါ၏။ သူ မယ်မင်း ထံ ဖုန်းဆက်ရမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာ လွတ်လမ်း ဆို၍ မယ်မင်း ၏ အကူအညီရဖို့ပဲ ကျန်သည်။ သူ့ကို ငြင်းလိုက်သည့် မယ်မင်း ၏ အဖြေတစ်ခုကို သူ ရချင်သည်။

ထိုသို့ ငြင်းလိုက်ဖို့ဆိုတာကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က ရှင်းပြ အကူ အညီတောင်းရလိမ့်မည်။ ကလေးစိတ်မပျောက်ဘဲ ပျော်ပျော်နေတတ် သည့် မယ်မင်း ဆိုတာကလည်း ချစ်ရေးချစ်ရာကို စိတ်ထဲမှာ ရှိပုံပင် မရ ...။ ဒါဆိုလျှင် .. အိမ်ထောင်ရေးကို ခေါင်းခါချင်မည်သာ ...။

"ဟုတ်တယ် .. မေမေဆန္ဒကို ငါက ငြင်းလိုက်ရင် .. မေမေ စိတ် ဆိုက်မှာ .. မယ်မင်း က ငြင်းတယ်ဆိုရင် .. သူတို့ဘက်က ငြင်းတာမို့ တတတ်နိုင်မှာလဲလို့ မေမေ စိတ်လျှော့လိုက်မှာပေါ့ .. ဖေဖေလည်း ဆိုလျှော့လိုက်မှာပါပဲ ...။ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ငြင်းတာကိုး ... ဒါ ဆိုရင် .. ငါ့ဘက်ကလည်း အပြစ်ကင်းတာပေါ့ .. အပြစ်လွှတ်တာပေါ့ .. မဟုတ်ရင် .. ဖေဖေရော မေမေရော .. ငါ့အပေါ် စိတ်တော့ကွက်ကြ တယ် ..."

နည်းနည်းတော့ အတ္တကြီးနေသော စိတ် ...။ မယ်မင်း ကိုလည်း သက်မထပ်ဘဲ နေ၍ရမည်။ မယ်မင်း ငြင်းတာမို့ သူလည်း အပြစ်လွှတ် ခြင်း ကိုယ့်ဘက်ကိုပဲ ကြည့်သည့် အတ္တ၏ နှိုးဆော်တိုက်တွန်းမှု တစ်ခု ဆက်သို့ သူ တကောက်ကောက် ပါသွားသည်ကတော့ အမှန်ပါ။ သူ့ထဲမှာ မင်းစားချိန် နီးလာသည်အထိ သူ အခန်းထဲ အောင်းနေသည်။ သူ့ထဲမှာက စကားလုံးတွေ ဘယ်လိုဆိုတာ စကားစီနေမိရပါ၏။ တော်သည် ...။ စကားစီခြင်း ...။ ပြေပြေပြစ်ပြစ်ဖြစ်အောင် စာကို စီသည် ဆိုလျှင်ဖြင့် .. ပြေပြေပြစ်ပြစ်ဖြစ်အောင် စကားစီသည်ဆိုတာလည်း အဆုံးအနှုန်း မှန်နေသည်သာ ...။ မယ်မင်း နှင့် ပြောဆိုသည့်အခါမှာ သူ့စကားတွေသည် ပြေပြေပြစ်ပြစ်တော့ ဖြစ်နေဖို့လိုသည်။ တစ်ဖက် အရင်ထဲအောင်သွားတာမျိုးကိုတော့ ရှောင်ရမည်ဆိုတာ သူ အသေ အရာ သဘောပေါက်ထားသည်လေ ...။

"ငါ မရိုးသားသလို ဖြစ်နေပြီလား .. ငါ့ စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခု ဆွတ် မယ်မင်း ကို ခုတုံးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားစိုင်းပြင်းနေတဲ့ ရှင်သန် စိတ်လူ ဖြစ်နေတာကိုက .. ယောက်ျားမဆန်ဘူးလို့ ပြောလို့ရနိုင်နေပြီ ဆိုပါရဲ့ ...။ ငါ တကယ်လုပ်သင့်တာက .. မယ်မင်း ကို ငါ လက်မထပ် ခြင်းဆိုရင် .. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို ဖြောင့်ဖြောင့်စင်း စင်း အဖြေပေးသင့်တာပေါ့ .. ခု ဥစ္စာက မဟုတ်သေးပါဘူး .. ငါ့ဘက်

က အပြစ်လွှတ်အောင် လုပ်နေတာကိုက မမျှမတ ဖြစ်နေသလိုပဲ .. ငြိတော့ ကောင်မလေးထက် ငါက အများကြီး အသက်ကြီးတာ .. လူကြီးဆန်သင့်တယ် .. ဟုတ်တယ် ..”

အတ္တကို သူမောင်းထုတ်ဖို့ အသိတရားက ကြိုးစားပမ်းစား တိုးဝင်လာသေးသည်။ ဒါပေမယ့် .. နောက်ဆုံးတော့ အတ္တသည် သူ့အစေ့လွမ်းမိုးလာပြန်ပါ၏။

“မေမေက သွေးအားနည်း ဝေဒနာ ရှိတယ် .. စိတ်ထိခိုက်ရင် .. အအိပ်ပျက်တာ .. အစားမျက်တာက ဖြစ်တာမို့ .. ပိုပြီး အားနည်းနွမ်းပျော့ကုန်မှာ .. မယ်မင်း အပေါ်မှာ မေမေ တကယ့်ကို ချွေးမအဖြစ် အရမ်းကို မျှော်လင့်ထားတယ်ဆိုတာ မေမေမျက်လုံးတွေ ရွှန်းဘောက်နေတာတစ်ခုနဲ့ပဲ သိသာနေတာပဲလေ .. ငါက .. မေမေဆန္ဒကို အတိအလင်း ဆန့်ကျင် ငြင်းပယ်ပြလိုက်တယ်ဆိုရင် .. မေမေ အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ် .. စိတ်ထိခိုက်မယ် .. မေမေစိတ်ထဲမှာက .. မေမေဆန္ဒကို ငါ ငြင်းရက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားပုံရတယ် .. ငြိတော့ မယ်မင်း ကိုလည်း ငါ ချစ်မြတ်နိုးနိုင်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်ထားပုံရတယ် .. လောလောဆယ်မှာတော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘဲ ရှိနေခဲ့တာတွေတော့ မေမေ သိနေတာပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ခက်တာက .. မယ်မင်း ဟာ .. တကယ်လည်း ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေတာမို့ .. ငါ့ဘက်က .. မေမေဆန္ဒကို မငြင်းဘဲ မယ်မင်း ကို လက်ထပ်လိုက်ဖို့ .. ခေါင်းညိတ်လိုက်နိုင်မယ်လို့ မေမေ ထင်နေမှာပေါ့ .. ကျွတ်!... ငါကလည်း .. ချစ်လို့မရ .. ခက်ပြီပဲ ..”

သူ စိတ်မောကိုယ်မောဖြင့် ဆိုဖာထက်မှာ ကျောမှီချလိုက်ပြီး မျှော်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်ထားမိရပါ၏။ စိတ်သည် ပြေးနေ၏။ မယ်မင်း မဖုန်းဆက်ဖို့ မဆက်ဖို့သည် လူးလားတုံတင် ပြောင်းနေသည်။ ဆက်မည်ဟု အတ္တက တိုက်တွန်း၏။ မဆက်နှင့် ဆင်ခြင်ခြင်းက ဟန့်တား၏။

နောက်ဆုံးတော့ မတတ်နိုင် .. ဟန့်ဖုန်းကို သူတင်းနေအောင် ကိုင်ထားလိုက်မိရပါပြီတည်း။ မတတ်နိုင် .. သူ မနှစ်သက် မမြတ်နိုးနိုင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ဘဝတာ လက်ထပ်လိုက်ရ .. အတူနေရမှာတွေထက်တော့ ခုအချိန်မှာ အတ္တတစ်ခုကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်လိုက်တာက သင့်မြတ်ပါလိမ့်မည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးတာနှင့် တွေဝေမနေချင်တော့သည့်ဇောဖြင့် မယ်မင်း ၏ ဟန့်ဖုန်းနံပါတ်လေးကို နှိပ်လိုက်ရပါပြီတည်း။ ဖုန်းခေါ်သံ ပေါ်လာသည်။ တစ်အောင့်လောက်ပဲ ကြာသည်။

“ဟယ်လို .. ပိုပို ပါ ..”

ဟု ထူးသံလေး ပေါ်လာပါသတည်း။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မယ်မင်း ခေါ်။ သူ ဆက်ဖုန်းလည်း သိနိုင်မှာ မဟုတ် ..။ ဘယ်ကခေါ်ပါလိမ့်ဟု တော့ တွေးချေမည်သာ ..။ မယ်မင်း ၏ ဟန့်ဖုန်းလေးမှာ ပေါ်နေမည့် ဆိုသူ၏ ဖုန်းနံပါတ်သည် ဘယ်တုန်းကမှ မယ်မင်း ထံ ဆက်သွယ်လာဖူးခြင်းမရှိသော နံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်နေမည်ကိုးလေ ..။ သူ တစ်ချက် ငြိမ်နေပြီးမှ ..

“ကိုယ်ပါ .. ရှင်သန်ခေတ်လူ ပါ .. ကိုယ်ပြောတာ သေချာနားထောင်ဖို့ အရင်ပြောချင်တယ် .. တည်ကြည်ပိုပို ဆိုတာ ကလေးစိတ်လေးနဲ့ ပျော်နေတာ ကိုယ် သိသလို .. ကိုယ်ကလည်း .. အိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတဲ့ ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေတယ်လေ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေက တည်ကြည်ပိုပို ကို ချစ်ကြတယ် .. ဒါကြောင့်လည်း မင်းနဲ့ ကိုယ့်ကို နေရာချပေးချင်ကြတယ်တဲ့လေ .. ဒါပေမယ့် .. မင်းကလည်း တလေးလိုနေတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်အဖြစ် .. ရှိနေသလို .. ငါကလည်း မင်းကို .. အဲသလို .. လွတ်လပ်ကြည်စင် .. ကလေးလေးလို နေတာကို ပိုပြီး မြင်ချင်ပါတယ် တည်ကြည်ပိုပို .. ဒါပေမယ့် .. မေမေ့မှာက သွေးအားနည်းဝေဒနာရှိတော့ .. မေမေ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွား

ရင် .. ဝေဒနာပိုခံစားရမှာ ငါ စိုးရိမ်တယ် .. ဒါကြောင့် မင်းရောငါရော ဒီအတိုင်း လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေဖြစ်ကြဖို့ဆိုတာက .. အကယ်၍များ.. ကိုယ့်မိဘဘက်က .. မင်းရဲ့မိဘများထံကို စကားမြန်းလာတာမျိုး ကြုံခဲ့ရင် .. မင်း ငြင်းလိုက်ဖို့ပါပဲ .. အဲသလို ငြင်းလိုက်ရင် မင်းလည်း ကလေးလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆက်နေရမယ် .. ယောက်ျားလေး ကာယကံရှင်က ငြင်းတယ်ဆိုတာထက် .. မိန်းကလေးက ငြင်းတယ်ဆိုတာလည်း မင်းအတွက် သိက္ခာလည်း ပိုစေတယ် .. အဲဒါကြောင့် .. မင်းဘက်က ငြင်းလိုက်ပါ .. အဲဒါ ကိုယ် ကြိုတင်ပြောပြ ညှိနှိုင်းတာပါ တည်ကြည်ပိုပို ..”

အတော်ကြီးကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိနေမည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားမိရပါသည့် စကားလုံးတွေဖြင့် သူ ပြောနေမိခြင်းပါ ..။ မယ်မင်း ဘက်က ကြည့်မည်ဆိုလျှင်လည်း သူသည် မယ်မင်း ကို ကလေးလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆက်နေစေချင်သည့် စေတနာတွေဖြင့် ပြည့်ဝနေသော သဘောကောင်းကြီး ရှင်သန်ခေတ်လူ ပင် ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ သူ မေတ္တာစောင့်ဆိုင်းနေမိသည်က မယ်မင်း ထံမှ တုံ့ပြန်လာမည့် စကားသံပါ။ ထူးဆန်းသည်က ဘာသံမျှ ပေါ်မလာ ..။ တုံ့ပြန်စကား မရှိ ..။ လုံးဝ ပကတိ ငြိမ်နေခြင်းပဲ ကြုံနေရသည်။

သူ တစ်ချက် စောင့်နေသေးသည်။ သူ့ဘက်ကလည်း စကားကုန်ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ ..။ တစ်နည်းကြည့်လျှင်ဖြင့် .. မယ်မင်း ကို သူ လက်မထပ်ချင်ပါ .. ဟု ပါးပါးနပ်နပ် အသိပေးရာလည်း ရောက်နေသည်။ မယ်မင်း မခံချင်များ ဖြစ်သွားချေပြီလား မသိ။ မတတ်နိုင် ..။ အကြိုးစားနိုင်ဆုံးသော ကြိုးစားမှုဖြင့် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဖြစ်နိုင်သမျှသော စကားလုံးတွေဖြင့် သူ့ဘက်က သဘောထားကိုတော့ တိတိပပ ပြောပြလိုက်ပြီးပြီမို့ သူ တာဝန်ကျေပြီ ..။

မယ်မင်း လည်း ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်

အာ မရှိ ..။ ဘယ်မိန်းကလေးပင် ဖြစ်စေ .. ကိုယ့်ကို လက်မထပ်လိုပါဘူး ပြောလာသည့် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မေတ္တာလည်း မရှိနိုင် ..။ လက်လည်းထပ်ဖို့ မရှိ ..။ မေတ္တာတုံးတာပဲ နည်းတည်း ..။ ခဏလောက် သူစောင့်နေပြီးတော့မှ ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်၏။ ပဲခူးတွန့်ပြီး သူ ထရပ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းရှိနေရပေမယ့် နီယိုလိပ်ပြာလည်း ကိုယ်မသန့်ချင် ..။ ကလေးလိုနေသည့် ကောင်မသားတစ်ယောက်ကို အားမနာ လျှာမကျိုး ပြောခဲ့သည်ပဲ .. ဟု .. ခုကျောလည်း အားနာလာမိရပြန်၏။

“မပြတ်မသားနဲ့ကွာ .. မင်းဟာ အမြဲတမ်း ပြတ်သားတဲ့ ရှင်သန်ခေတ်လူ ပါ .. ခုကျောတော့မှ .. မယ်မင်း ကို အားနာလိုက်တာ .. ဆိုတာ ဖြစ်လာရသတိလား ..။ မင်းမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်းမှ မရှိတာ .. အဲဒါ သိစမ်းပါ ရှင်သန်ခေတ်လူ ..”

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကာကွယ်သည့် အားပေးခြင်းတွေ ဖြစ်လာစေဖို့ ခြိုးခြံမိသည့် ခံစားချက်သည် ထိထိမိမိတော့ သိပ်ပြီး အကျိုးမသက်ရောက် ..။ ရင်ထဲမှာ အနေခက်တာပဲ ထင်ကျန်ခဲ့ရသည်ပါပဲ ..။

“ဟာ .. မတတ်နိုင်ဘူး .. နောက်ပြန်ဆုတ်လိုလည်း မရတော့ဘူး ..။ ပြောချင်တာ ပြောခဲ့ပြီးပြီ .. အဲဒါကလည်း တကယ်ကို ငါ့ရင်ထဲ အမှန်ရှိနေတဲ့ ခံစားချက်ကို ပြောပြခဲ့တာပဲ .. မယ်မင်း အေးအေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ငါ့ကို ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့သူလိုတောင် ခြင်္လာနိုင်သေးတယ် .. ကျေးဇူးတောင် တင်နေဦးမှာ .. သူ့မှာလည်း ကလေးပဲ .. ခံပြင်းမာနဆိုတာတော့ ရှိမှာပေါ့ .. မခံချင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိမှာပါပဲ ..။ အဲသလို သူ မခံချင်စိတ် မဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း တစ်ခုပဲ သာမယ် .. အဲဒါကတော့ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်တာပဲ ဖြစ်တယ် .. မချစ်တာကို မချစ်နိုင်ကြောင်း ပြောပေးတာကို .. သူ .. ကျေးဇူးတင်မှာပဲ ..”

ဟု ဆင်ခြေတွေ ဖြစ်တည်နေစေရင်း သူ ခုတင်ထက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိရပြန်သည်။ ရုတ်ခနဲ ခံစားလာမိရပြန်သည်။ ကိုယ့်ပြဿနာကို .. မိသားစုထဲမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြေမပေးဘဲ .. တစ်ဖက်သားကို အဖြေပေးခိုင်းခဲ့ခြင်းသည် သူ့ဘက်က .. အတ္တကြီးနေခြင်းဟု အဖေတလဲလဲ .. လိပ်ပြာမရဲစွာ ဆက်တိုက်ခံစားလာနေမိရပြန်သည်ကော။ ဒါပေမယ့် .. သူ .. ထိုလမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးပြီ ..။ လက်တွေ့လည်း လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ..။

“ငါ မချစ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို .. လက်မထပ်ဘဲ နေနိုင်ဖို့ရာအတွက် .. ငါ့ လွတ်လမ်းကို .. ငါ မရှာလို့မှ မဖြစ်တာ ..”

ဟု တွေးမိပြန်သည်။ နေရာမှ သူ ထလိုက်ပါ၏။ အောက်ထပ်သို့ သူ ဆင်းခဲ့သည်။ ညစာစားအပြီးမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေကို သူ အဖြေတစ်ခု ပေးလိုက်မည်။

“မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကိုလည်း အရင်တီးခေါက်ကြည့်ပါ မေမေ အထူးသဖြင့် တည်ကြည်ပိုပို ရဲ့ ဆန္ဒကို မေးသင့်တယ် ..”

ဟု ဖြေရမည့်စကားလုံးတွေကို ခုကတည်းက စကားစီနေမိရပြီ တည် ..။ အတ္တဆိုတာ .. တစ်ခါတစ်ခါမှာ .. ကိုယ့်ဘဝအတွက်တော့ မဖြစ်မနေ .. လိုအပ်လျက် ..။ အသုံးလည်း ချမှ ဖြစ်ချေသည်ပဲ .. ဟု သူ ဆက်တွေးမိပြန်သည်။

ဒါပေမယ့် .. သူ .. ဘာကြောင့် .. ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်မလာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရပါသတဲ့လဲ ..။

အခန်း(၇)

ဖေဖေအတွက် နို့ကြက်ဥလုပ်ပေးဖို့ နို့အိုးတည်ထားကာ နို့အဆူကို ဆိုင်ရင်း ကြက်ဥကိုလည်း ကြက်ဥခြင်းလေးထဲမှ ယူနေချိန်မှာ ဖုန်း ဖြည့်လာသည်မို့ တည်ကြည်ပိုပို ဖုန်းလေးကို စားပွဲပေါ်မှ ယူလိုက်ရပါ ။။ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ပိုပို တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေချိန် ..။ ဒေါ်လေး သူ့ လည်း ပန်းခြံထဲမှာ ဦးဦးလွင် နှင့်အတူ ပန်းခြံ ရေဖျန်းနေပြီ ..။ ရှေးထဲ စားပွဲထက်မှ ဟန်းဖုန်းလေး ဖြည့်လာတာမို့ နွားနို့အိုးဆူမှာ လည်း စိတ်ထဲပူရ ..။ ဖုန်းလေးလည်း ကမန်းကတမ်း ယူထူးရနှင့် ခဲခဲ့ရသည်က ပိုပို ပါ ..။

“ဟယ်လို .. ပိုပို ပါ ..”

ဟု ထူးလိုက်ချိန်မှာပင် နို့အိုးဆူကာ ဝေကျလာတာမို့ ဖုန်းလေး ဆူကယာ စားပွဲပေါ်ချကာ လက်နှီးဝတ်ဖြင့် နို့အိုးကို လျှပ်စစ်မီးဖို ပေါ်မှ ချရ ..။ နို့ဆူကျထားသမျှ မီးဖိုလေးပေါ် ကပ်တူးနဲ့ထွက်လာ သို့လည်း မီးခလုတ်ကို သုတ်သုတ်ပိတ် ..။ ရေဆွတ်အဝတ်လေးဖြင့် သုတ်ရနှင့် အလုပ်များသွားရကာ ဖုန်းကိစ္စ မေ့မည်မေ့သွားရသည်ပါပဲ။

မီးဖိုခန်းထဲမှာလည်း နို့ဝေကျရင်း မီးဖိုပေါ် တူးကပ်ကုန်သည့်အနံ့ ချွန်ကျနေသည်ပါပဲ ..။

ပြေး၍ ပြတင်းပေါက်တွေဆီမှ ခန်းဆီးတွေ ဘေးဘက်ကို ဆွဲစုမချက်နာကြက်ပန်ကာကို ဖွင့်နှင့် အလုပ်များပြန်သည်။ မေမေက ဝိုင်းနမောနမဲ့နိုင်တာမျိုး လုပ်တာကိုင်တာ လက်မခံ။ နို့တေကျ၍ တူးသထဲ အနံ့မျိုးကြီး မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ မွှန်နေတာမျိုးကို မေမေ ဘယ်လိုသဘောကျမှာ မဟုတ် ...။ အလိုလိုက်စရာရှိလျှင်လည်း မေမေက အထဲလိုက်သည်။ စည်းကမ်းကြီးတာကလည်း ကြီးသည်။ ဖေဖေအတွက် နို့ကြက်ဥတစ်ဖန်ခွက် ဖျော်ဖျော်ပိုရန်ကိစ္စ နောက်ပင် ကျနေပြီ။ နို့တေမျိုးတွေ အခန်းထဲ လျောလာမှပဲ သက်မချနိုင်သည်က ပိုပို ပါ ...။ မေမေရောက်လာသေး ...။ တော်သေးသည်။

စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားချိန်ကျတော့မှ ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသည်။ ဖုန်းခေါ်ထားသည့်ကိစ္စ ဖြစ်ပါ၏။ ဖုန်းလေးကို ပြန်ကိုင်၍ ထူးလိုက်မယ့် ...။ တစ်ဖက်က ဖုန်းပိတ်သွားပြီ ...။ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ပြန်ကြည့်တော့လည်း ပိုမို မသိသည့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်နေပါ၏။

“ဖုန်းမှားခေါ်မိတာနဲ့ တူပါရဲ့ ... မှားခေါ်မိတာသိသွားလို့ ပြန်ပိတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်.. အဲဒီလူ နမောနမဲ့နိုင်တာ.. ရုပ်တိရုပ်ပြာနိုင်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်မှားနိပ်တာ ကိစ္စမရှိဘူး.. ငါ့မှာ.. နို့အိုးလည်း ဝေရတယ်.. နို့တေလည်း မွှန်နေလို့ မေမေ့ကိုလည်း လန့်ရတယ် .. အဲဒါပြောတာ.. အဲဒါပြောတာ .. မေမေစကား မှန်လိုက်ပုံများ .. အခုကြည့်မိန်း .. ဟိုဘက်က ဦးရှုပ်ပြာ.. ဒေါ်ရှုပ်ပြာကြောင့် .. ငါ့မှာ အဲဒီဒဏ်ကို ခံလိုက်ရပြီ.. ငါ့နမောနမဲ့မနိုင်နဲ့လို့ မေမေ အမြဲပြောတဲ့ကိစ္စ .. ဆူတဲ့ကိစ္စ .. ခု လက်တွေ့ကျကျ ကြုံတော့မှ .. တယ်မှန်သကဲ့သို့ .. ဝန်ခံရတော့တာပါပဲ ..

ဟု ပျစ်တီးပျစ်တောက် ရွတ်ပြီးသည့်နောက်မှာ သင်္ကြာကို ဖန်ခွက်ထဲ ထည့် ...။ နို့ပူပူကို လောင်းထည့် ...။ ကြက်ဥစိမ်းကို သီးခြားဖန်ခွက်ထဲ ထည့်၍ ကြက်ဥ လတ်.. မလတ် အရင်စစ် ...။ စစ်ဆေး ...။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းပြန်သည်က ပိုပို ပါ ...။

“အဲဒါ ပြောတာ .. အဲဒါပြောတာ .. မေမေက ကြက်ဥကို ဖန်ခွက်ထဲ အရင်ခွဲထည့်စစ် .. ကြက်ဥလတ်ရင် .. နို့ပူပူကို ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းထည့် .. ပြီးရင် .. မွှေခေါက်လိုက် .. သင်္ကြာကို နောက်ဆုံးမှထည့် .. အဲသလို မှာထားတာ .. သင်္ကြာအရင်ထည့်ပြီး ကြက်ဥခွဲထည့်ရင် .. သင်္ကြာပျော်သွားအောင် ခေါက်တဲ့အခါ .. နည်းနည်းကြာမယ် .. ကြက်ဥထို နို့ပူနဲ့ အရင်လောင်း .. အဲသလို ပြောတာ ...။ ခု .. နို့နဲ့သင်္ကြာကို အရင် ဟိုဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ထားမိပြီ .. ကဲ .. မတတ်နိုင်ဘူး .. နို့ကို ဒီခွက်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်တော့မယ် .. ဟတ်ချလောင်း ..”

တစ်ယောက်တည်း ပြောလည်း ပြော ...။ နားနို့ကို ကြက်ဥရှိရာ ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းထည့် ...။ ဖွန်းလေးဖြင့် ခေါက်မွှေ ...။ ပြီးတော့ .. သင်ပန်းလေးပေါ် ဖန်ခွက်ကိုတင်ကာ လက်သုတ်ပဝါလေးဘေးမှာ အကျသားတင်၍ ဖေဖေရှိရာ စာကြည့်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ရပါသတည်း။ ဆမေ့ကိုလည်း ဖေဖေနှင့်အတူ ကွေ့ရတာမို့ ...

“မေမေ .. ဟောလစ်သောက်မလား ..”

ဟု မေးမိတော့ မေမေ ခေါင်းညိတ်သည်။ ညစာစားချိန် နည်းနည်း နောက်ကျတတ်သည်မို့ ...။ လောလောဆယ် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ တူတူ နို့ကြက်ဥသောက်သူက သောက် ...။ ဟောလစ်သောက်သူက သောက်ရင်း ဟိုတယ်ကိစ္စ ပြောကြဆိုကြချောင်းမည်ထင် ...။ မေမေအတွက် ဟောလစ်ချက်က တစ်ကျော့ပြန်စဉ်မှာ ဖေဖေ ဖုန်းပြောနေတာနှင့် တိုးသည်။

“ဟာ .. ကိုရွှေလူ ကလည်းဗျာ .. ဘာများ အရေးတကြီးစကား ပြောစရာရှိနေလို့ .. ဒီလောက်ထိ .. ကြိုကြိုတင်တင်နဲ့ .. စိတ်မရှိဖို့တွေ ဘာတွေ ပြောနေတာလည်း ဗျာ .. ပြောပါဗျ .. ညီအစ်ကိုလို ရှိနေပေါ့ဥစ္စာဗျာ ...။ ကိုကြီးဂုဏ် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့တွေ့ဘာတွေ အရင် ပြောနေရတယ်လို့ .. ဘာလဲ .. ပစ္စည်းပိုရတဲ့ စရိတ်ကိစ္စ .. နည်းနည်း ဦးယူဖို့ ရှိနေလို့လား .. ဒါမှမဟုတ် .. အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေ ဈေးနှုန်း

နည်းနည်းတက်ဖို့ ရှိလာလို့လား .. ရပါတယ်ဗျာ .. ဒါက ဖြစ်တတ်တာပဲ .. အားမနာပါနဲ့ .. ကွာလတီကောင်းတဲ့ပစ္စည်းတွေရဖို့ အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ .. ခုလို .. ပစ္စည်းကောင်းတွေကို ကိုရွှေလူ တို့စက်ရုံက စိတ်ချလက်ချ .. စိတ်အေးလက်အေး .. ဝယ်ဖြစ်တာပဲ 'ဝမ်းသာနေတာပါ' "

ဖေဖေပြောနေသည်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပါ ..။ နောက်တော့ ဖေဖေဆက်နားထောင်နေသည်။ ဖေဖေမျက်နှာထက်မှာ အံ့သြရိပ်ထင်၏။ ဘာသံမျှ တုန်ပြန်သံ ထွက်ကျမလာ ..။ မေမေရှေ့မှာ ဟောလစ်ဖန်ခွက်လေးချပေးနေသည့် ပိုပို ကိုလည်း ဖေဖေကြည့်သည်။ မေမေကိုလည်း ကြည့်သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း အတော်ကြာအောင် ပြောနေခြင်း ..။ အန်ကယ်ဦးရွှေလူ ထံမှ ဆိုတာ ပိုပို သိရတာမို့ ဖေဖေထံမှ ဖုန်းကို ခဏစောင့်ပြီး ဖေဖေပြောပြီးပြီဆိုလျှင်ဖြင့် အန်တီမွေး နေကောင်းလားဟု မေးဖို့ စိတ်ကူးလက်ရဖြင့် ပိုပို ကုလားထိုင်လေးတစ်လုံးမှာ ထိုင်စောင့်နေမိရပါ၏။ မေမေကလည်း ဟောလစ်သောက်ရင်း ဖေဖေ ဖုန်းပြောနေသမျှကို နားစွင့်နေသည့်ဟန် ..။ ပိုသည့်ပစ္စည်း ဈေးနှုန်းတက်မှာမျိုးကိုတော့ မေမေက သိပ်တော့ သဘောကျနိုင်ပုံ မရ ..။ မျက်နှာမကောင်း ..။ မိန်းမသားပေမို့ ငွေပိုကုန်ကျမှာမျိုးကိုတော့ မေမေ တွန့်ဆုတ် စိတ်ညစ်မည်သာ။

"ဟာ .. မဟုတ်တာဗျာ .. ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလို့လဲ .. ဒါ .. စကားကမ်းတာပဲ ကိုရွှေလူ ရယ် .. ကိုကြီးဂုဏ် ဟေမန် နဲ့လည်း ပြောဆိုရဦးမယ်လေ .. ကလေးဆန္ဒလည်း မေးရမှာ ရှိသေးတယ် .. ကိုကြီးဂုဏ်ဘက်ကတော့ .. ဘာမှကို .. ငြင်းစရာ မရှိတာပါဗျာ .. "

ဟုပြောကာ ပြောနေသည့် ဖုန်းကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ ..

"မယ်ပို .. ဒေါ်ရွှေငှက် .. ဘာထိုင်နေတာလဲ .. လူကြီးတွေ စကားပြောနေတာ ထိုင်နေစရာလား .. မီးဖိုဆောင်ကို သွားချင် သွား .. ညည်းဒေါ်လေးကျော ဆီ သွားနေချင် နေ .. နေစမ်းပါဦး .. ရေမချိုးသေးဘူး မဟုတ်လား .. ကြောင်ဂျိုးရုပ်နဲ့နော် .. ရေချိုးချေ .. ဖေဖေ ပြောထား

သယ်မဟုတ်လား .. မညစ်ပတ်ရဘူးလို့ .. "

"ဖေဖေအတွက် .. နို့လာပို့တဲ့ဥစ္စာ .. ချိုးမှာပေါ့လို့ .. အန်ကယ်နဲ့ဘားပြောချင်တယ် ဖေဖေ ရ .. "

"အလိုက်ကမ်းတရား မသိဘူး မိပိုပို .. ဟိုမှာ .. ပစ္စည်းဈေးတက်စကားကမ်းလာပြီလား မသိဘူး .. ညည်းလေးက .. လူကြီးတွေအထုပ်ကိစ္စ ပြောကြဆိုကြ .. ကြာချင်ကြာမယ့်ကိစ္စ .. ဘာကြောင့် .. လေး .. ခြေထောက်လေးလွှဲပြီး ဒီမှာ ရှိနေချင်ရတာလဲ .. "

ဟု မေမေဝင်ဆူတော့မှ မထွက်ချင်ထွက်ချင်ဖြင့် ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာကြည့်ကာ ပိုပို ထွက်ခွဲရပါသတည်း ..။ ကိုယ့်လက်ကိုယ်နှိပ်နှိပ်ကြည့်ရင်းမှလည်း ..

"ဈေးနဲ့ မနံပါဘူး .. သန့်နေတဲ့ဥစ္စာ .. ငါ့မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးအထွက်တာလေးများ .. ကြောင်ဂျိုးရုပ်တဲ့ .. ရုပ်ရုပ်ပေါ့ .. စောစော .. နို့ဝေကျလို့ လန့်ဈေးကျပြီး သနပ်ခါးကွက်တာများ .. ညစ်ပတ်သယ်လို့ ဖေဖေက မြင်နေတာ ..။ ကဲ .. တတ်နိုင်ဘူး .. ရေချိုးလိုက်မယ် .. မချိုးရင်လည်း ရမှာမှ မဟုတ်တာ .. "

တညည်းညည်း တညူညူဖြင့် ပိုပို ရေချိုးခန်းဝင်သည်။ ရေနွေးနှင့် ရေစိမ်ချိုးလိုက်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကြည်လင်လန်းဆန်းသည့် ခံစားချက်တွေဖြင့် ရှိသွားရကာ ..။ ရေချိုးပျင်းသည့်အကျင့်က အချိန်မှာတော့ ပျောက်သွားရပြန်သည်ပါပဲ ..။ ရေစိမ်ချိုးပြီးဆိုလျှင် ညည်း တော်တော်နှင့် မထွက်ချင်ပြန် ..။ သီချင်းတညည်းညည်းဖြင့် နိမ့်နိမ့်နေမိရပြန်ပါ၏။

"ပိုပိုလေး .. မမဟေမန် က ရေချိုးရပ်တော့တဲ့ .. သနပ်ခါးပြန်လူးတဲ့ .. ထမင်းစားမယ်တဲ့ .. "

ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်လေးကျော ရေချိုးခန်းတံခါးဝဆီမှ အသံလာသည်။

“ဟင် .. ဒေါ်လေးကလည်း .. ဒီမှာ ရေစိမ်နေတုန်းဥစ္စာ .. မေ့
မတွန်းရသေးဘူး .. မြန်မြန် .. ဆပ်ပြာတိုက်လိုက်ဦးမယ် .. မကြာဘူး
သိလား .. မေမေ မေးရင် .. ရေချိုးခန်းက လွှက်နေပြီလို့သာ လိမ်ပြေး
လိုက် သိလား ..”

“လိမ်လို့မရဘူးဆိုတာ ကြပ်ကြပ်သတိထား မိပို .. မေမေ အ
အပြင်ဘက်မှာ ရပ်နေတယ် .. ထွက်ခဲ့ .. ဆပ်ပြာ မြန်မြန်တိုက် .. အဲဒါ
ပြောတာ .. အဲဒါပြောတာ .. ခုထိ .. မိဘအပေါ်တောင် လူလည်ကျရ
နေသေးတယ် .. ဒေါ်လေးကျော့ ကို လိမ်ခိုင်းရသလား မိပို .. ရွှေငှက်
နော် .. အလိမ်အညာ မေမေ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိရက်နဲ့ ..”

မေမေအသံ တံခါးပြင်ဘက်မှ ကြားရတော့ လျှာလေးထုတ်မိကာ
သုတ်သုတ်ပါအောင် ဆပ်ပြာတိုက်ရ ..။ ရှာပါနဲ့ ရေမြန်မြန်ချိုးရအောင်
ရှိသွားရသည်က ပိုပို ပါ ..။ တဘက်ကြီးခြုံ၍ ထတီရင်လျား ခြေသလံ
ပေါ်ဖြင့် ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်လာသည့် ပိုပို ..။ မေမေ့ကို အရင်ဆုံး
ချောဖက်ဖက်ပစ်တော့ မေမေ့အဝတ်တွေ ရေစိုကွက်ကျားလေးတွေ ဖြစ်
ကုန်ရသည်ပါပဲ ..။ မေမေ ခေါင်းကို ဟိုသည်တိမ်းငဲ့၍ ..

“ဪ .. ဒီကလေးနယ် .. မေမေ့အဝတ်တွေ စိုကုန်ပြီ .. မြန်မြန်
အဝတ်ခြောက်လဲ .. သနပ်ခါးလည်း လူးဦး .. ထမင်းစားစောင့်နေကြ
မှာ ကြာမှာမို့ဆိုပြီး မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးမတင်ဘဲ အပျင်းထူ ဆင်းမလာ
နဲ့ .. ထမင်းက ခူးခပ်ဖို့ပဲရှိတာ .. ဟင်းတွေလည်း အားလုံး ပြန်နွေးထား
ခဲ့တယ် မဟုတ်လား မိပို .. ညည်း ဒေါ်လေးကျော့ က ဟင်းချိုအိုး ထပ်
နွေးနေတယ် ..”

ဒေါ်လေးကျော့ မရှိတော့ပြီ။ မီးဖိုခန်း ပြန်ရောက်နေပြီထင်
ပိုပို အမြန်ဆုံး အဝတ်လဲနေချိန်မှာ မေမေ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားမိ
၏။ မေမေ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ပိုပို ထင်သည်။ မျက်
နှာထက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖုံးကွယ်ထားဖို့ ကြိုးစားနေသည့်အရိပ်တွေ

မေမေ့မျက်နှာမှာ စွန်းထင်းနေသည်ဟု ထင်သည်။ ပိုပို ကို ကြည့်သည့်
အကြည့်တွေကလည်း ပြုံးရိပ်လည်း ပါသည်။ တစ်ခုခုကို လွှမ်းဆွေးနေ
သယောင်လည်း ရှိသည်။

“အံ့တယ် .. မေမေက ပိုပို ကိုကြည့်ပြီး .. ဘာကိုများ လွှမ်းဆွေး
နေသလို ဖြစ်တာတဲ့လဲ .. ငါ့မျက်နှာမှာ လွှမ်းစရာကောင်းလောက်
အောင် ဘာမှကို ဖြစ်မနေတာ .. ရုပ်ကလည်း အဝေးတည်းကအတိုင်း
ချောမောမွှေးဥနေတာပဲ .. ဟက် .. ဟက် .. ဪ .. ငါ့သမီးလေး
ရုပ်ဆိုးသွားရှာတယ် .. ဝက်ခြံတွေ ထွက်နေရှာတယ် .. အရင်မျက်နှာ
လေး လွှမ်းလိုက်တာလို့ မေမေ ဖြစ်စရာကို မရှိတာ .. ဟက် .. ဟက်..”

မှန်ထဲဆင်နေသည့်အရိပ်ကိုကြည့်ကာ ကလေးလိုပဲ အလှကြီးလှ
နေသည်ဟုပင် ဘဝင်လေးကို မြင့်ချင်နေသေးသည်က ပိုပို ပါ ..။ သနပ်
ခါး သုတ်သုတ်သွေး .. အနစ်ဝါဝါ ပျစ်ပျစ်လေးတွေကို ပွတ်လူး .. ပါး
ကွက်ကျားတင် .. ခေါင်းဖြိုး သုတ်သုတ်ဆင်းလာရသည်က ပိုပို ပါ ..။
ဆံပင်တစ်ဖက်ကို ကျစ်ပြီးပေးမယ့် .. တစ်ဖက်က ကျစ်ရင်းတန်းလန်း
ဆင်းလာခြင်း ..။

ထမင်းပွဲကို ဒေါ်လေးကျော့ နှင့်အတူ ပြင်ရသည်။ ဆိတ်သားကို
အာလူးနှင့်ချက် ..။ ပဲဟင်းချက် ..။ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ် ..။ ရွှေပဲသီး၊
ပန်းမုန့်လာနှင့် ဂေါ်ဖီထုပ်ကို ကြက်သည်းကြက်မြစ်ဖြင့် အစိမ်းကြော်
ကြော် ..။ ပဲပုတ်စေ့ကြော်ဖြင့် ထမင်းပွဲကတော့ စားမြိန်သည်ပါပဲ ..။

“မိပို လက်ရာလေးကတော့ .. လွှမ်းစရာ ဖြစ်နေပြီကွယ် ..”

ဟု ဖေဖေ တစ်ချက်ငေးခနဲဖြစ်ကာ ပြောလာတော့ မေမေ မျက်နှာ
မကောင်းချင် ..။ နောက်တော့လည်း ပိုပို ကို လွှမ်းကြည့်သည်။ စားလက်
ခ ထမင်းလုတ်ကို ဝါးနေရင်းဖြင့် ပိုပို လည်း နားမလည်နိုင်သလိုလေး
ဖေဖေနှင့်မေမေ့ကို ကြည့်မိရပါ၏။ ပိုပို လက်ရာ လွှမ်းရမည်ဟု ..။
ဘာသဘောတဲ့လဲလေ ..။ ပိုပို ကိုများ သင်တန်းတစ်ခုခု ကျက်ခိုင်းကြ

မည်လား မသိ။ ဖေဖေက ကွန်ပျူတာလည်း သင်တန်းတက်ခိုင်းချင်နေသည်။ ရန်ကုန်မှာ သွားတက်ရမည်မို့ .. အဝေးကိစ္စဖြစ်၍ ငြိမ်နေခြင်း။
ခု - အန်ကယ်ဦးရွှေလူ ၏ အိမ်မှာများ ပိုပို ကိုပို၍ သင်တန်းတက်ပို့စိတ်ကူးလက်ရ ဖြစ်လာချေပြီလား မသိ ..။

“ဟာ .. ဘာသင်တန်းမှ မတက်ဘူးနော် ဖေဖေ .. ဒီမှာပဲနေမှာ .. ကလေးတွေ အဖော်မရှိဘဲ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့..”

ကိုယ်မသွားချင်သည့်ကိစ္စ တာတူးနှင့် တာတေ တို့ကို ခေါင်းစဉ်တပ်၍ ငြင်းခြင်း ..။ ထမင်းပင် ဆက်မစားချင်သလိုကြီး ဖြစ်လာရပါ၏။

“နေစမ်းပါဦး .. ညည်းကို သင်တန်းပို့မယ်လို့ ဖေဖေပြောလိုလား .. အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့ .. ထမင်း ဆက်စားစမ်း ..”

ဖေဖေ လှမ်းပြောတော့မှ ပိုပို ရယ်နိုင်ပြီးနိုင်ဖြစ်ကာ ..

“ဪ .. ဟော် .. ဟော် .. မသိပါဘူး .. ဟက် .. ဟက် .. သင်တန်းများ ပို့မလားလို့ .. ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး ဖေဖေရ - ဖေဖေက ဘာသိလို့လဲ .. ဒီမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ချစ်နေရတာမှ .. ခွဲကို မခွဲနိုင်တဲ့ ဥစ္စာ .. ဟိုကောင်တွေကလည်း ပိုပို ကို မခွဲနိုင်ကြဘူးလေ .. သူတို့ကိုလည်း ပိုပို က မခွဲနိုင်ပါဘူး .. တူတူပါပဲ .. ပြီးတော့ .. ဟိုတယ်ကြီး ဆောက်ပြီးသွားတဲ့အခါ .. ပိုပို က .. မန်နေဂျာ လုပ်မှာလေ .. ဖေဖေနဲ့ တူတူလုပ်မှာပေါ့ .. ရုံးခန်းထဲမှာ တူတူနေကြမယ် သိလား .. ဟက်ဟက် .. ဟင်း .. ဟင်း .. တကယ်ပြောတာ .. စတိုင်နဲ့နေမှာ .. ရှိုးလေးနဲ့လေ .. မန်နေဂျာ တည်ကြည်ပိုပို ဆိုပြီးတော့ .. မယုံရင်ကြည့် .. အလွယ်ကလေးနဲ့ကို အဲဒီအလုပ်တွေ ပိုပို လုပ်နိုင်မှာ ..”

ထမင်းလည်း ဆက်စား ..။ စကားလေး တဖောင်ဖောင်ဖြင့်လည်း ရှိနေပါသည့် ပိုပို ကို မေမေ ငေးကြည့်နေသည်။

“မယ်ကျော .. ဒီနေ့တော့ .. ပန်းကန်တွေ တစ်ယောက်တည်း ဆေးလိုက်တော့ .. ပိုပို .. ထမင်းစားပြီးရင် .. မေမေနဲ့အတူလိုက်ခဲ့ -

ပြောစရာရှိတယ် .. ဟုတ်ပလား ..”

ဟုပြောကာ ထမင်းခိုင်းမှ မေမေ အရင်ဆုံး ထရပ်သည်။ မေမေ ခန်းကန်ထဲမှာ ထမင်းလက်ကျန် အတန်မျှ ကျန်နေသေးသည့်အဖြစ်။
ဆေဖေလည်း မေမေကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်တာကို ခြင်ဖြစ်အောင် ပိုပို မြင်ရတော့ စိတ်ထဲ လေးခနဲ ဖြစ်သွားရပါပြီ။ တစ်ခုခု တော့ ဖြစ်နေပြီဟု အလိုလို နားလည်လာသည်။ မေမေ မျက်နှာမကောင်း..။
ဆေဖေလည်း မျက်နှာထက်မှာ တစ်ခုခုကို ကြိုတင်တွေးထားနှင့်ရင်း.. ခင်ဆိုင်ပို့ အားယူနေသည့်သူတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာလေးနဲ့ ..။

ဝင်လက်စ ထမင်းလုတ်သည် လည်ချောင်းမှာ ဆိုခနဲ ပိုပို ဖြစ်သွားရပါ၏။ ထမင်းလက်ကျန်လေးကို ကုန်အောင်မစားဖြစ်တော့ဘဲ ပန်းကန်သိမ်းကာ ပန်းကန်ဆေးစင်နေရာမှာ သွားထားမိပြီး ပြန်လှည့်လာချိန်မှာ ဆေဖေလည်း မရှိတော့ပြီ။ ထမင်းပွဲမှ ထသွားပြီ ..။ ဖေဖေပန်းကန်မှာ ညည်း ထမင်းမကုန် .. အနည်းငယ် ကျန်နေသည်။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ .. ဘာတစ်ခုခုလည်းဆိုတာ မသိရတာ ဆိုတယ် .. မသိတာက အခက်တစ်ခု .. ဖြစ်နေတဲ့ တစ်ခုခုဆိုတာ အခက်တစ်ခု .. ဒီတော့ .. အခက်နှစ်ခုနဲ့ ငါ တိုးတော့မှာ .. မေမေ ဘာပြောမလို့လည်း မသိပါဘူး .. သင်တန်းပို့တော့မယ် ထင်တယ် .. စိတ်ညစ်ပါရဲ့ .. ဟိုမှာက .. သူများအိမ်ကြီးဥစ္စာ ..”

ဟု ကြိုတင်၍ စိတ်တလေးလေးဖြင့် မေမေအခန်းသို့သွားတော့ နိုင်စောင့်နေသည့် မေမေကို တိုးသည်ပါပဲ ..။

“လာ .. ဒီမှာထိုင် .. မေမေဘေးမှာထိုင် .. သမီးဖေဖေကတော့ .. အောင်လောက်နေမှ ရောက်လာလိမ့်မယ် .. မေမေက အမေဆိုတော့ .. သမီးကို ပြောစရာရှိတာ နားလည်အောင် ပြောပြရမယ်တဲ့ .. အဲသလို ပြောတယ်”

"ဟာ .. အဲဒီအိမ်ကို မသွားဘူးဆို မသွားဘူးနော် .. အန်ကယ်နဲ့ အန်တီမွေး တို့ကို ပိုပို ချစ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .. သူများအိမ်မှာ နေရမှာ မေမေရ .."

ဟု ခေါင်းတခါခါဖြင့် ပိုပို မျက်ရည်ဝဲရင်း ငြင်းတော့ မေမေ အံ့ဩတကြီး မှင်တက်ကြည့်လာကာ ...

"ဟင်!... ပိုပို သိနေတယ် .. ဟုတ်လား..."

ဟု ဖွင့်မေးလာပါသတည်း။ သေချာပြီ ... ပိုပိုကို သင်တန်းပို့တော့မည်။ ပိုပို မျက်ရည်လည်တက်လာရင်းမှ ...

"သူများအိမ်မှာနေရတာ .. ဒီမှာလောက် ဘယ်လွတ်လပ်မလဲ မေမေရ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုများ ပိုပို က ခွဲနိုင်နေလို့လားလို့ .. သင်တန်း မတက်ရတော့ကော ဘာဖြစ်လည်းလို့ .. ကွန်ပျူတာ မတတ်တာနဲ့ပဲ .. တုံးတုံးအအ .. ထူထူနန .. ဖြစ်မှာကျလို့ .. မသွားဘူးဆို မသွားဘူးနော် မေမေ .. သင်တန်းမတက်ချင်ပါဘူးဆိုမှ .. မတက်ဘူးဆို .."

ဟု မျက်ရည်တွေကျလာရင်း ငြင်းနေသည်မှ ခေါင်းမာရိပ်လေး ဖြင့်ပါ ...။ မေမေ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ပိုပို ကို ဖက်လာပါ၏။ ပိုပို ကလည်း မေမေရင်ဘတ်ကို အစွမ်းကုန် မျက်နှာလေး ကပ်ပစ်ကာ မေမေ ကျောကို ဖက်ထားလိုက်သည်ပါပဲ ...။

"သင်တန်းတက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ပိုပို ရဲ့ .. ခု ဥစ္စာက .. ခု ဥစ္စာက ..."

ဟု မေမေပြောနေရင်း စကားတန့်သွားတော့ ပိုပို အံ့အားတသင့် ဖြင့် နားမလည်နိုင်သလိုလေး မေမေကို မော့ကြည့်မိရပါ၏။ မေမေရင် ခွင်မှ ခွဲကာ အကဲခတ်သလိုလည်း ကြည့်မိရပါပြီ ...။ မေမေ တစ်ခုခုကို ပြောပြဖို့ အားယူနေတာ သိသာနေသည်။ မျက်တောင်လည်း တဖျတ် ဖျတ်ခတ်နေသည်။ ဘာတွေလဲ .. ဟု ပိုပို လန့်လာပါ၏။ မေမေ စောစောက ပြန်မေးသည့် စကားထဲမှာ တစ်ခုပါသည်လေ ...။ အန်ကယ်တို့အိမ်

ပိုပို သွားရမည်ထင်ပြီး ပိုပို ငြင်းခဲ့စဉ်က ...

"ဟင် .. ပိုပို သိနေတယ် .. ဟုတ်လား .."

ဟု ပြန်မေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ...။ ဒါဆို ...။ ဒါဆို .. ပိုပို က အန်ကယ်အိမ်ကို သွားရမည်ဆိုတာကတော့ ဖေဖေနှင့် မေမေ စီမံထားသည့်နယ် ဖြစ်နေသည်တည့် ...။ ပြီးတော့ .. သင်တန်းတက်ရမှာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ...။ ဒါဆို .. ဘာသွားလုပ်ရမည်တဲ့လဲ ...။ ပိုပို မှာ အိမ်နှင့် ဘာနှင့် ...။ ဖေဖေမေမေနှင့် ...။ အားလုံးကို အဆင်ပြေချောမောပြီး သုံးနှိုင်း မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေသည်ပဲ ဥစ္စာ ...။

"မေမေပြောမယ် ပိုပို .. သေချာနားထောင် .. မေမေလည်း စောစောက .. ပိုပို ဖေဖေ ပြောပြတုန်းက ဘုံ့ဩနေမိရတာပါပဲ ...။ ဒါပေမယ့် .. ဩခြင်းဆိုတာက .. စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာကို မဖြစ်မနေ ခံစားရစေမလို့ မပြောအပ်ဘူး သမီး ...။ တချို့ အံ့ဩမှင်တက်စရာတွေ .. ကြည့်နူးနူးမြဲစရာတွေလည်း ဖြစ်နေတတ်တယ် .. အဲသလို ခံစားကြည့်နူးရင်းလည်း မခွဲနိုင်စရာလေးတွေကြောင့် ခံစားရပြန်ရော .. ဒါပေမယ့် ပိုပို ကလေး .. ဖြစ်မြဲဓမ္မတာဆိုတဲ့အရာမှာ .. အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကတော့ တည်ရစမြဲပဲလေ ...။ မေမေလည်း မေမေမိဘများအိမ်မှာ ပျော်နေတဲ့ ခန့် ဖြစ်နေပေမယ့် .. သမီးဖေဖေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ် .. ဘဝလည်း လှပတယ် .. စိတ်လည်း ချမ်းမြေ့ရတယ် .. မေမေမိဘများဖြစ်သလား .. သမီးလေးရဲ့ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတွေဟာလည်း မေမေအတွက် စိတ်ချချာ နေခဲ့ရသလို .. ကွယ်လွန်ချိန်ထိလည်း သမီးဖေဖေရဲ့ အစောင့်အရှောက်ကိုလည်း ခံခဲ့ကြရတယ် .. အလားတူပါပဲကွယ် .. ကိုဂုဏ်ရောင်မိဘများ .. သမီးရဲ့ ဘိုးဘွားတွေလည်း မေမေကို သမီးလေးလို ချစ်ကြသလို .. မေမေကလည်း မိဘများလို ချစ်ရှိသေခဲ့တာ .. ပြုရခဲ့တာ .. ကွယ်လွန်ကြသည်အထိပါပဲ ...။ သမီးဘိုးဘွားတွေ ဆုံးပါးကြစဉ်တုန်းကတော့ .. သမီးလေး ငယ်သေးတယ် .. သုံးလေးနှစ်သမီးအရွယ်လေး

မှာ မဟုတ်လား .. ကဲပါလေ .. မေမေပြောချင်တာက .. မိန်းကလေးဆိုတာ .. တစ်နေ့မှာ အိမ်ထောင်ပြုရတယ် .. မိဘအိမ်ကို ချန်ခွဲရတယ် .. ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ မိဘကို .. မိဘများလို ချစ်ရုံသေရတယ် .. ကိုယ့်မိဘများကိုလည်း ရိုသေရတယ် .. ဒါပေမယ့် .. အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ရင်တော့ .. ခင်ပွန်းသည်ဘက်ကို လိုက်သွားရတာ ခမ္မတာပဲလေ ..

ဟု ပြောလာတော့မှ ပိုပို မျက်လုံးလေး ဝန်းစက်ပြူးကျယ်သွားပါပြီတည်း ..။

“ဘုရားရေ .. မေမေက ငါ့ကို ဟိုအိမ်မှာ သွားနေရမယ်ဆိုတာ သိနေလားလို့လည်း မေးတယ် .. ပြီးတော့ .. အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စလည်း ပြောနေပြီ ..။ ဒါဆို .. ပိုပို က .. ဟိုအိမ်ကို .. ဟိုလူကြီးနဲ့ လက်တက်သွားနေရမယ်လို့များ မေမေ ပြောနေတာလား .. ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်လဲ .. မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့နေတဲ့ အဲဒီလူကြီးနဲ့ ငါ လက်ထပ်လိုက်ရင် ဖြင့် သူ့မျက်နှာကြာတင်းကြီးကြောင့် .. အသက်တိုဖို့ပဲ မြင်တယ် -

ဟု တွေးကာ လန့်လန့်ဖြင့် ထရပ်မိသည်က ပိုပို ပါ ..။

“ထိုင်ပါ သမီးရယ် .. ထိုင်ပါ .. သမီးဖေဖေက ပြောတယ် .. သမီးရှင်ဆိုတာ .. သားရှင်ဘက်က စကားကမ်းလာချိန်မှာ သင့်ထောင့်သို့ဆိုရင် လက်ခံသင့်တာပဲတဲ့ .. မိဘဆိုတာ .. တစ်သက်လုံး သားသမီးကို ချစ်သွားတာ မှန်ပေမယ့် .. သားသမီးတွေရဲ့ တစ်သက်လုံးကိုတော့ စောင့်ရှောက်နိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ .. အသက်အရွယ် သဘောအတိုင်း မိဘဆိုတာ .. သားသမီးထက် အရင်ကွယ်လွန်ကြရတာ ကြုံရဖို့ .. ကိုယ့်သမီးလေး .. လောကအလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မှာမျိုးကိုတော့ .. အဖြစ်မခံသင့်ဘူးတဲ့ ..။ ကောင်းမွန်တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို သမီးလေးအတွက် ထူထောင်ပေးရမယ့် ဝတ္တရားဆိုတာ ရှိတယ်တဲ့ .. ခု .. သမီးလေးကို .. ဦးရွှေလူ တို့ဘက်က တန်ဖိုးထားပြီးတာကို စကားကမ်းတာ .. သူတို့ .. ဒီကိုလည်း ထပ်လာကြဦးမယ်တဲ့ -

ခမ်းခမ်းနားနား .. စကားမြန်းချင်ပါသတဲ့ .. လက်ထပ်ပေးချင်ပါသတဲ့ .. သမီးကို ဦးရွှေလူ ရော .. မမမွေး ရော .. အလွန်ချစ်ကြတာ .. မောင်ခေတ်လူ ကလည်း .. မိဘသဘောကို လက်ခံတယ်တဲ့ .. သမီးသဘောဆို မေးဖို့ရယ် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ သဘောထားကိုလည်း မေးဖို့ရယ် .. မောင်ခေတ်လူ က ဖြေတယ်တဲ့ .. ဦးရွှေလူ တို့ဘက်က ဝမ်းသာအားရကြီး စကားကမ်းလာတာ ..”

ဟု မေမေ ဆက်ပြောနေတော့ ပိုပို ငိုနေသည်။ ပိုပို သိတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ပိုပို ခုလိုပဲ နေချင်သည်။ ဖေဖေမေမေတို့နှင့် မခွဲနိုင်။ ဘာကိစ္စ လက်ထပ်ဖို့ အဖြစ်ကြီးတစ်ခုက လာကြုံနေရပါသတဲ့လဲ ..။ မေမေကတော့ဖြင့် တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း နားချနေချေပြီကောလေ ..။ အကျိုးအကြောင်းလည်း ထည့်ပြောပြရှာသည်။

မေမေသည်လည်း ပိုပို ကို အမေတစ်ယောက်အဖြစ် မခွဲနိုင်တာလည်း သိသာနေသည်။ ထိုသို့ ရှိပါသည့်ကြားထဲမှပင် တိုက်တွန်းရှာပါ၏။

“မေမေတို့လည်း သမီးကို မခွဲနိုင်ပါဘူး သမီးရယ် .. ဒါပေမယ့် .. သူကောင်းသူကောင်းလေးနဲ့ သမီးကို နေရာချပေးရမယ်ဆိုတာကိုတော့ တတ်ရမှာပဲပေါ့ .. သမီးကို မောင်ခေတ်လူ နဲ့ နေရာမချပေးဘူးဘဲ ခေါ်ခို .. ဒါပေမယ့် .. တစ်နေ့မှာ .. တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ .. သင့်တော်သူနဲ့ နေရာချပေးရမှာပဲလေ .. ဒီတော့လည်း .. လူကောင်းလေးဖြစ်တဲ့ မောင်ခေတ်လူ နဲ့ မေမေတို့ ခေါင်းညိတ် လက်ခံသင့်တယ် .. ဘုတ်လား .. အထူးသဖြင့် - ယောက္ခမရယ်လို့ ကြုံကြရမှာ .. ယောက္ခမဆိုတာ .. ကောင်းတဲ့သူ ရှိ .. ဆိုးတဲ့သူ ရှိတတ်ကြတယ်လေ ..။ ခုကျတော့ .. သမီးရဲ့ ယောက္ခမရယ်လို့ ဦးရွှေလူ နဲ့ မမမွေး တို့ ရှိကြတဲ့အခါ .. သမီးအတွက် မိဘတိုးလာသလို ရှိစေမယ့်အတွက် .. မေမေ စိတ်မချရတယ် သမီး .. သမီး ဖေဖေကလည်း အဲဒါကို ပြောတယ် .. ဒီအောက် ပြည့်စုံ စိတ်ချရစေမယ့် မောင်ခေတ်လူ တို့ဘက်ကို ခေါင်း

ညီတံသင့်တယ်တဲ့ .. စာကြည့်ခန်းမှာ .. သမီးဖေဖေက .. ဟိုဘက်က ဆက်လာတဲ့ ဖုန်းကိစ္စလည်း ပြောပြရင်း.. မေမေ့ကိုလည်း နားချတယ်.. သမီးကို မေမေ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်တဲ့.. ဖေဖေကလည်း မခွဲနိုင်ပါဘူးတဲ့ .. ဒါပေမယ့် .. ခွဲရမှာတဲ့ .. သမီး စိတ်ချရဖို့ လိုတယ်တဲ့.. အရေးကြီးတယ်တဲ့ ..”

ဟု မေမေပြောကာ ပိုပို ကို ထွေးပိုက်လာတော့ ပိုပို မေမေ့ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးမို့အပ်၍ မျက်ရည်ကျလာသည်ပါပဲ ..။

“ငါ .. ဒီလို လက်ထပ်ရမှာ တွေ့ကြုံလာမယ်လို့ ထင်ကို မထင်ထားတာ .. စိတ်ကူးထဲမှာကို မရှိခဲ့တာ ..။ ငါ .. ငါ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေဆုကို ဖွင့်မေးဖို့ကို မလိုတော့ဘူး .. ဖေဖေရော မေမေရော .. အဲဒီ ရှင်သန်ခေတ်လူ ဆိုတဲ့လူကြီးနဲ့ ငါ့ကို သဘောတူနေတာ သိနေရပြီ.. ငါ ငြင်းရင်လည်း ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ စိတ်ဆင်းရဲရရှာမှာ ..”

ဟု သဘောပေါက်လာရသည့် အသိတရားတစ်ခုက ပိုပို နှုတ်ဖွင့်ဟပြင်းဆန်မည့် စကားလုံးများကို ပိတ်ဆို့ ဟန့်တားနေကြသည်တားဆီးနေကြသည်။ အင်အားနှင့် လည်ချောင်းတစ်လျှောက်လုံး ပိတ်ကာထားလိုက်သည့်နှယ် ရှိနေပြီ ..။

ဖေဖေ အခန်းထဲ ဝင်လာတာကို မြင်နေရသည်။ ပိုပို မျက်ဝန်းများ မျက်ရည်တွေပြည့်နေသည်မို့ ဖေဖေပုံရိပ်သည် လှုပ်နေ၏။

“သမီးလေးကို နားလည်အောင် ဟေမန် ပြောပြနေပါတယ်အစ်ကို .. သမီးနားလည်မှာပါ အစ်ကိုကြီးရယ် ..”

“ဖေဖေ သိပါတယ် သမီးရယ် .. ဖေဖေချစ်တဲ့ ပိုပို ဟာ .. ကလေးလို နေပေမယ့် .. တွေးခေါ်တတ်တယ် .. မိဘရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာရှိတာဆိုတာကို နားလည်တတ်မယ် .. နားထောင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ .. ဖေဖေ သိပါတယ်ကွယ် .. ဖေဖေတို့ဆီကို သမီးလာလာလည်နိုင်သလို .. အဖေနဲ့ မေမေကလည်း ဟိုကို လာလည်နိုင်ကြတာပဲ .. ဖေဖေ ယုံကြည်တာ

သစ်ခပ် ရှိတယ် ပိုပို ..။ ဖေဖေစကားကို နားထောင်တဲ့ သမီးလေးဟာ.. သယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်ဘူးဆိုတာပါပဲ .. အထူးသဖြင့် သမီးလေးလို ချစ်နေကြတဲ့ ကိုရွှေလူ နဲ့ မစောမွေး တို့ရဲ့အရိပ် .. သမီးကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တဲ့ မောင်ရှင်သန်ခေတ်လူ ရဲ့ အရိပ်မှာ .. သမီး .. ထုံခြုံအေးချမ်းတဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာပါပဲ ..”

ဟု ဖေဖေ ပြောနေရင်းမှ ပိုပို ဆံစလေးတွေကို သပ်ပေးနေပါ၏။ မိမိ မျက်ရည်ကျလာသည်။ ဘေးမှာရပ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေ့ရင်ခွင်သို့ ကိုယ်လေးကို မေမေ့ရင်ခွင်မှပြောင်း၍ တိုးဝင်လိုက်ကာ ဖေဖေ၏ မော့ခနဲ မျက်ရည်တွေဖြင့် ကလေးလို မော့ကြည့်မိရင်းမှ ...

“ပိုပို ကို .. ဘာလို့ .. လက်ထပ်ပေးချင်ရတာလဲ ဖေဖေ .. ဟင်.. ခုရော ဖေဖေရဲ့ .. ပိုပို တို့ ခွဲရမှာ ..”

ဟု ငိုရင်း မေးမိရပါပြီ။ ဖေဖေ မျက်ရည်လည်နေရင်းမှ အားယူ၍ ပြောသည်။ ဆံစလေးကို သပ်ပေးနေသည်။ နောက်တော့ သမီး၏ ကိုယ်သားကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပိုက်ထားရင်းမှ ...

“ချစ်လို့ပေါ့ သမီးလေးရယ် .. ချစ်လို့ပေါ့ ..”

ဟု ငိုသဖြင့်ပင် ပြန်ဖြေပါ၏။

ချစ်လို့ ဆိုသည့် ဖေဖေအသံသည် ဖေဖေ မေမေတို့နှင့် မခွဲနိုင်ဘဲ နီးခြင်းဆန်နေသည့် ဇောတစ်ခုကို ရင်ထဲမှ ပြုဆင်း ရှုံးနှိမ့်စေလိုက်ပြီသာလေ ..။

ဖေဖေတို့ချစ်၍ .. ပိုပို ကို .. ချစ်လွန်း၍ .. လက်ထပ်ပေးလိုသည် .. ပိုပို .. မိဘစိတ်မချမ်းမြေ့အောင် မလုပ်ရက် ..။

ဖေဖေနှင့်မေမေသည် .. ပိုပို ကို မခွဲနိုင်အောင် ရှိနေကြပေမယ့် ..။ ရှင်သန်ခေတ်လူ ဆိုသည့် သူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့ ခေါင်းညိတ်နေကြချိန်မှာ ..။ သမီး၏ နောင်ရေးအတွက် စိတ်အေးချမ်းချင်၍ ဆိုတာ သိနေရခြင်းဖြင့်ပင် ..။

တည်ကြည်ပိုပို ဆိုသည့် သမီးတစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှ မိဘ၏ မခွဲနိုင်သောစိတ် ...။ မိဘရင်ခွင်မှာပဲ နေချင်သောစိတ်ကို မျှိုသိပ်လိုက်ရင်း ...။ ခေါင်းညိတ် အဖြေတစ်ခုကို .. မိဘအတွက် .. ပိုပို ပေးရပါတော့မည်။

ထိုအဖြေတစ်ခုအတွက် ပိုပို ရင်းနှီးလိုက်ရသည်က ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးကြေကွဲမှုကြီး ဖြစ်ပါ၏။ ဖေဖေမေမေတို့နှင့် အတူနေရသည့် ဖော်စရာဘဝတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမည်။ ဖေဖေ မေမေတို့နှင့် ခွဲရမည်မို့- ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေရသည်။ အနှိုင်းမဲ့ကြေကွဲခြင်းဆိုတာကို သိနေရင်း မျက်ရည်လည်း ဖြာခနဲ ကျ ...။ ဖေဖေရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးတိုးကပ်ထားရင်း ...

“မခွဲနိုင်ဘူး ဖေဖေရဲ့ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေကို မခွဲနိုင်ဘူး”

ဟု အော်လိုက်ချင်သည်။ ဟစ်၍လည်း ငိုချလိုက်ချင်ပြီ ...။ ဒါမယ့် .. ဖေဖေ မေမေတို့ ပို၍ မခံစားစေချင်သည်မို့ ...။ မျက်ရည်သွန်ကျနေရပါချေသည်တကား ...။

ငါ့နှလုံးသားမှာ

အချစ်ဆိုတာလည်း

ခွဲခွဲခြားခြား မရှိခင်

ကွဲကွဲပြားပြား မသိခင်မှာ

မင်္ဂလာသတို့သမီး၏ လက်တစ်ဖက်

ငါ၏လက်မှာ တွဲချိတ်စဉ်

ငါ့ဖြစ်စဉ် ငါ့နှလုံးသား

အမုန်းတရားသာ ပြည့်နှက်လျက်

ငါ့ဘဝတစ်သက်မှာ ဖြစ်တည်ရင်း

မုန်းခြင်း၏သင်္ကေတ

မိန်းမလှတစ်ယောက်အပေါ် ခတ်နှိပ်

အမုန်းစိတ်ကို ဖွဲ့စည်း

အမုန်းပြီး အမုန်းသာ

ငါ့ပိုင်ဆိုင်ရာလည်း ဖြစ်လိမ့်...

သူပိုင်ဆိုင်မှာလည်း ဖြစ်လိမ့်...

ဪ...

သူပိုင်ဆိုင်မှာလည်း ဖြစ်လိမ့်...

အခန်း (၈)

အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီ ...။ သူ့ဘဝသည် မိန်းမတစ်ယောက်အဖော်
အမုန်းတရားတွေပဲ အပ်နှင်းရင်း ရှင်သန်ရမည့်ဘဝတစ်ခုကို သူ စတင်
လိုက်ရချိန်သည်...။ လွတ်လပ်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ရှင်သန်ခေတ်
၏ ကျန်ခဲ့ရာ ဘဝတစ်ခုသည် အလုံးစုံ ပျက်သုဉ်းခြင်းဖြင့် နိဂုံးသတ်သွား
ခဲ့ပြီတည်း ...။

ဆက်လက်ဖြတ်သန်းရမည့် သက်ဆုံးတိုင်မျှဖြစ်သော အချိန်ကြီး
တစ်ခုသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခါးခါးသီးသီး နာကြည်းမုန်းတီး
သည့် စိတ်တစ်ခုဖြင့် တည်ရှိသွားချေလိမ့်ဦးတော့မည်။ ဒါပေမယ့် သူ
အမုန်းကို ထိုမိန်းမတစ်ယောက်အား ဖွင့်ပြောရန် ဆန္ဒလည်း မရှိတော့
ပြော၍လည်း ထူးအံ့မထင် ...။

ဘာကြောင့်ဆို ... သူ့ဘက်က.. လက်မထပ်လိုပါဟု အသိပေးထား
ပါလျက်ကယ်နှင့် ထိုမိန်းမတစ်ယောက်သည် သူ၏လက်ကို သတိသန်
တစ်ယောက်၏လက်အဖြစ် တွဲချိတ်ဝံ့သည့်သတ္တိ ရှိနေသောကြောင့်
ပါ ...။

“ငါက .. သူဟာ .. ငါ့ကို .. လက်မထပ်ချင်ပါဘူးလို့ သူ့မိဘကို
ဆိုလိုက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုထင်ထားမိခဲ့တာ .. အဲဒါ ငါ့အမှားပဲ ..
အထူးတော့ .. သူဟာ အလွန်ရိုးစင်းဖြူစင်တဲ့ သရုပ်သကန်ရှိရာ မျက်နှာ
ဆူးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေရင်းနဲ့ .. ငါ့ဘဝထဲကို အတင့်ရဲရဲနဲ့ တိုးဝင်လာ
ခဲ့တဲ့ တည်ကြည်ပိုပို ဖြစ်သွားပြီးပြီ .. သူ့ဘက်က သူ့မိဘတွေကို ခေါင်း
ညှိတ်တဲ့ အပြေတစ်ခု မေးလိုက်တဲ့နောက်မှာ .. ငါဟာ ငါ့စကားနဲ့ငါ
ငါ့အိမ်နဲ့ .. ငါ့မျှော် ငါပတ်ရင်းနဲ့ .. ဒီကောင်မလေးကို ငါလက်ထပ်
ချိန်ရပြီ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေက ကြည်ကြည်နူးနူးကို တခမ်းတနားကြီး
ငါ့ကို ဒီမိန်းမရဲ့လက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီ .. ဘယ်လောက် ရင်နာဖို့ကောင်း
နေသလဲ ..။ သူဟာ .. ဒီလောက်ထိ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ယောက်ျား
ဆစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရဲတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်လို့ကို မထင်
ဆာမိတာ ငါ့အမှားပဲ .. သူ့ကို .. အဲဒီတစ်ချက် အထင်ကြီးသွားမိတာကို
ငါ ငါ့ရဲ့ ပျော့ညံ့ချက်ပဲ ..။ အလွန်ကြီးမားတဲ့ အပြင်းစား ပျော့ညံ့ချက်
ကြီး ဖြစ်နေပါရောလား ..”

သူ ဆက်တိုက်တွေးနေရပေမယ့် လူကတော့ လှိုင်းနှစ်အိမ်ဟု
အမည်နုနုလှလှလေး မေမေ ရွေးချယ်ပေးထားရာလည်း ဖြစ်သော ..။
အဖေနှင့် မေမေတို့ လက်ဖွဲ့ရာလည်းဖြစ်သော အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းမှာ
အတ္တိပါကော်ဇောထက်၌ ထိုင်နေသော ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေရပါ၏။

တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရခြင်း မဟုတ် ..။ သူမုန်းသော မိန်းမ
ဆစ်ယောက်နှင့် တူတူယှဉ်၍ ထိုင်နေရခြင်း ..။ နှစ်ဖက်မိဘကို ကန်တော့
ကြမည့် သတို့သားနှင့် သတို့သမီး တူစုံမောင်နှံအဖြစ် ရှိနေရခြင်းပါ
တကား ..။

လက်အုပ်လေးချီကာ ကန်တော့ကြစဉ်မှာ ဖေဖေနှင့် မေမေ
ထလည်း ပြုံးနေကြသည်။ အန်ကယ်ဂျက် နှင့် အန်တီဟောမန် တို့က
လည်း ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရှိနေကြသည်။ နောက်တော့

လက်အုပ်လေးချီကာ ရှိနေကြစဉ်မှာ...

“သာဓု .. သာဓု .. သာဓု .. ဒီလင်ဒီမယား သက်ဆုံးတိုင်မျှ ချန်ကြင်နာကြပါစေ .. ဘဝခရီးလည်း ရှည်လျား .. မေတ္တာလည်း ပွားများနိုင်ကြပါစေ .. ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းနဲ့လည်း ပြည့်စုံ .. ဂုဏ်သရေသာတင်လည်း ကြီးမား .. လိမ္မာရေးချမ်းရိတ် သားသမီးရတနာလည်း ထွန်းကားကြပါစေ ..”

အန်ကယ်ဂုဏ် မှ ကြည်နူးပြီးဖြင့် ကြည့်ကာကြည့်ကာ ဆုပေးလာသည်။ အန်တီဟောမန် ကလည်း ဘေးမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် လိုက်၍ ဆုပေးနေသည်ပါပဲ ...။ သမီးဖြစ်သူကိုလည်း ကြည့်ကာ ...

“အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ပြီနော် ပိုပို .. ကလေးလို နေတတ်တဲ့ သမီးကို မေမေတို့ကလည်း ချစ်တော့ အလိုလိုက်ထားမိတာ ရှိခဲ့ပေမယ့်- ခုကျတော့လည်း .. မှာရတော့မှာပါပဲ..။ အိမ်ထောင်ရှင်မတာဝန် ကျေပွန်ရမယ် သမီး .. သမီးရဲ့ အစ်ကိုလေးဟာ သမီးထက် အတော်လေးကြီးတယ် .. ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူကို ရိုသေရမယ် ..။ ခင်ပွန်းသည်အဖြစ်လည်း ရိုသေရမယ် .. အသက်ကြီးသူအဖြစ်လည်း ရိုသေရမယ် .. အကြီးဖြစ်သူရဲ့စကားကို ဆင်ခြေမပေးရဘူး .. မဆန့်ကျင်ရဘူး .. ဟိုအကြောင်းပြ သည်အကြောင်းပြနဲ့ .. မငြင်းရဘူး .. ကြားရဲ့လား သမီး .. အိမ်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ထိန်းကျောင်းရမယ် .. သမီးရဲ့ လက်ထူသန့်သန့်လေး စားချင်တယ်လို့ကို မောင်ခေတ်လူ က ပြောထားတာနော် .. သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ စားကောင်းသောက်မြန်အောင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရမှာ သမီးရဲ့တာဝန် ..”

ဟု မေမေမှာတော့ တည်ကြည်ပိုပို ခေါင်းညိတ်တာကို သူ မသိမသွင်းကြည့်ရင်း မြင်နေရသည်။ ဤမျှ ကလေးစိတ်မကုန်သည့် သူငယ်မက .. သူ့ဇနီးအဖြစ် သေသေဝပ်ဝပ် နေမည်ဆိုတာကိုတော့ သူ လုံးဝ မျှော်လင့်မထား ...။ တစ်ခါက သူ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် တွေးဖူးသော အတွေး

ရုတ်ခနဲ တိုးဝင်၏။

နေ့ကလေးထိန်းကျောင်း ဖွင့်ပြီး ကလေးတွေကိုလည်း လက်ခံ...။ ဆရာမတွေလည်း ခန့်ကာ ...။ ကိုယ့်မိန်းမကိုပါ တစ်ပါတည်း ဆရာမတွေက ထိန်းပေးရဖို့ဆိုသည့်အတွေး ...။ စိတ်ထဲ မသက်သာလိုက်သည့် ခံစားချက် ...။ အတော်ပြင်းသော မွန်းကျပ်မှုကြီးတစ်ခုတို့က ရင်ကို ခိတ် ...။ အသက်ကို ရင်အုံကြီး မောက်ကြွလာအောင် ရှူပစ်လိုက်ချင်သည် ...။ တကယ်က .. မေမေ့ကို သူ ပူဆာသည့်စကားက မရိုးသား...။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်လျှင်ဖြင့် သီးခြားအိမ်နှင့် နေချင်ပါသည်ဟုလည်း ပြောခဲ့သည်။ တည်ကြည်ပိုပို ၏ လက်ရာသန့်သန့် စားချင်သည်မို့ အိမ်ဖော် မခေါ်ချင်ပါဟုလည်း ပြောခဲ့သည်။ ပထမပိုင်းတော့ မေမေ လက်မခံချင် ...။ ဖေဖေက မေမေ့ကို ဖျောင်းဖျာသည်။ သားခါစ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်တည်း သီးသီးသန့်သန့် နေချင်၍ ဖြစ်ချေမည်ဟုလည်း ပြောခဲ့လျက် ...။ ခုလို .. အိမ်ဖော်မရှိရလေသော အိမ်တစ်အိမ်အဖြစ် ရှိခဲ့ရခြင်းပါတည့် ...။

တကယ်က .. သူ့မှာ သီးခြားအကြံတွေ ရှိနေ၍ ထိုသို့ မေမေ့ကို ပူဆာခဲ့ခြင်းပါ ...။ ဒါမှလည်း .. သူနှင့် တည်ကြည်ပိုပို တို့၏ အေးစက်သော ဆက်ဆံရေးတစ်ခုကို .. အဘယ်အိမ်ဖော်ကမှ မေမေ့ထံသို့ သတင်းဆက်ပို့တာမျိုး ဖြစ်မလာနိုင်မှာပဲ ဖြစ်ချေသည်ကိုးလေ ...။

ဒါပေမယ့်မေမေက ကြာညိုရိပ်မှ ဒရိုင်ဘာဖြစ်သည့် လေးလေးခင် ကိုတော့ လှိုင်းနှစ်အိမ်၏ ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ထားရှိခဲ့ပါ၏။ အိန်ကယ်ဂုဏ် အိုလက်ဖွဲ့ရာ မာစီဒီးကားကြီးကို လေးလေးခင် မောင်းရပါလိမ့်မည်။

“သမီးလေး .. အန်တီမွေး စီစဉ်ထားတာ ရှိတယ် သိလား .. နှစ်လသောက်နေပြီးရင်တော့ .. လှိုင်းနှစ်အိမ်အတွက် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရယ် .. ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရယ် .. အန်တီမွေး ရအောင်ပို့မှာ ..။ တစ်ယောက်တည်း အကြာကြီး သမီးလေး ပင်ပန်း

နေမှာမျိုးကိုတော့ အန်တီမွေး လက်မခံနိုင်ဘူးကွယ် .. လောလောဆယ်တော့ .. ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက်နေပြီးရင် .. လျှိုင်ခမ်းမွန်းဆိုတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့လေးကို သားနဲ့သမီးလေး တူတူ ဟန်းနီးမွန်းခရီးလည်း သွားကြဖို့ ရှိတယ် .. ဟိုမှာလည်း ဆယ်ရက်လောက် ကြာကြရမယ်ဆိုတော့- လောလောဆယ် သားသဘောဆန္ဒအတိုင်း အိမ်ဖော်နဲ့ ထမင်းချက်တွေ မထားသေးတာပါ .. နှစ်လလောက်နေပြီးရင်တော့ ကြာရိပ်ညိုက ထမင်းချက်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်လှိုင် ရဲ့အစ်မကြီး ဒေါ်မြိုင် ဆိုတာကို ရွာက ဒေါ်လှိုင် သွားခေါ်လာလိမ့်မယ် .. တူမဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်း တူတူပါလာလိမ့်မယ် .. ဒီမယ် သား.. အဲဒီအခါကျတော့လည်း ပိုပိုလေးရဲ့ လက်ရာ သီးသီးသန့်သန့်စားရတာ ကျေနပ်လောက်ပြီ .. သမီးလေး အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်လိုသကွယ် .. သိရဲ့လား .. ခုတော့ .. လှိုင်နဲ့ အိမ်အတွက် ကြာရိပ်ညိုက ကိုဖြူခင် .. ဥယျာဉ်မှူးအဖြစ်ရော - ဒရိုင်ဘာအဖြစ်ရော .. ရှိရလိမ့်မယ် .. နောက်တော့မှ ဥယျာဉ်မှူးအသစ် တစ်ယောက်လည်း ထပ်ခေါ်ရလိမ့်မယ် သား .."

ဟု မေမေပြောနေသမျှ ဖေဖေကလည်း ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်နေသည် ပါပဲ ..။

"သားက သီးခြားအိမ်နဲ့ နေချင်တယ်ဆိုလို့ .. ဖေဖေတို့က လက်နဲ့ ရတာနော် .. တကယ်က .. ကြာရိပ်ညိုမှာပဲ ခေါ်ထားချင်တာ .. အလေ .. တစ်နှစ်လောက်တော့ ဒီမှာ နေကြပေါ့ကွယ် .. နောက်တော့လည်း ကြာရိပ်ညိုကို ပြန်ပြောင်းလာကြပေါ့ .. မဟုတ်ဘူးလား .."

ဟု တူတူနေချင်သည့်ဇောကို ဖေဖေ ပါးပါးနပ်နပ် ဖွင့်ပြောလာ၏။ လတ်တလောမှာ သူ ဘာမျှ မငြင်းဆန်သေးဘဲ ငြိမ်နေတာက ကောင်းမည်။

"ဖေဖေကတော့ ဖေဖေသားနဲ့ သမီးကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လိုက်ရတာဝန်နဲ့ နေကြရပါစေလို့ တစ်လုံးတစ်ဝတ်ည်း ပြည့်စုံနေတဲ့ဆု"

ပေးချင်တယ် .. သားကို ဖေဖေ မှာမယ် ..။ သားနဲ့ သမီးပိုပို တို့ဟာ နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘတွေက လိုလိုလားလား ထူထောင်ပေးတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေ ဖြစ်ကြသလို .. သားနဲ့သမီး ပိုပို နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကလည်း မိဘရည်မှန်းသူကို သဘောတူမျှ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြတာလည်း ဖြစ်တယ် .. ဒီတော့.. သားက အကြီးပီပီ .. ပိုပိုလေး ကို အလိုလိုက်ရမယ် .. စိတ်ရှည်ရမယ်.. ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ စာနာစိတ်ကိုလည်း မွေးရမယ် .. စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်နဲ့ ဘယ်တော့မှ အလောတကြီး ပြစ်တင်ဆူပူတာမျိုးတွေ ပိုပိုလေး အပေါ်မှာ မလုပ်မိပါစေနဲ့ .. သမီး ပိုပိုဟာ ကလေးလို နေတဲ့သူ ဖြစ်တယ် .. ဇီဝရင်းကောင်း မနောဖြူလေးကို သား လက်ထပ်ခွင့်ရတာကိုက ကံကောင်းလှပြီ .. သားမှာ ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ် .. တစ်ခါတစ်ခါမှာ ဖြစ်ချင်တာကို လုပ်တတ်တဲ့အကျင့် .. ခုကြည့်စမ်း .. သီးသန့်နေချင်တယ်ဆိုလို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ လှိုင်နဲ့အိမ်ကြီးကို ရှာဖွေဝယ်ကြရတယ် .. ပိုပိုလေး ရဲ့ လက်ရာကို သန့်သန့်စားချင်တယ်ဆိုလို့ .. အိမ်ဆော်လည်း မခေါ်နိုင် ဖြစ်နေတယ် .. အိမ်ဖော်ရဖို့ဆိုတာကလည်း ချက်ချင်း အလွယ်တကူ ရနိုင်တာမျိုး မဟုတ်သလို .. ဥယျာဉ်မှူးဆိုတာကလည်း အလွယ်တကူ စိတ်တိုင်းကျရနိုင်ဖို့ မလွယ်တာတော့ အမှန်ပဲ ..။ ခလိုင် ရဲ့အစ်မ မမြိုင် ဆိုတာနဲ့ တူမဆိုတာ ရွာမှာရှိနေကြတယ်ဆိုလို့ သာ အိမ်ဖော်နဲ့ ထမင်းချက်တွေဘာတွေ ရဖို့ ရှိလာနိုင်သေးပေမယ့် ဥယျာဉ်မှူးဆိုတာမျိုးက ခက်ခဲတယ်ကွယ် .. ခုကြည့်လေ .. မောင်ဖြူခင်တို့ ဒရိုင်ဘာအဖြစ်ရော .. ဥယျာဉ်မှူးအဖြစ်ရော ကြာရိပ်ညိုကနေပြီးတော့ ဒီမှာ ပြောင်းပို့ထားရပြီ .. မင်္ဂလာပွဲကပ်တော့မှ .. အချိန်ကပ်ပြီးတော့ ခလို .. သီးသန့်နေချင်တယ်တွေ ဘာတွေ သား ပြောလာတော့.. ဘယ်လောက်ထိ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ လုပ်ရကိုင်ရတာ ကသောကရော နိုင်ခဲ့ရသလဲ .. ဘယ်လောက်ထိ ကသီလင်တ ဖြစ်ခဲ့ရသလဲ .. သားနဲ့ ပိုပိုလေး တို့ကို လက်ဆက်ပေးမယ့်ကိစ္စ .. ခေါင်းညိတ်တဲ့အဖြေ နှစ်

ဖက် အတည်ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတဲ့အချိန်ကတည်းက .. သား ခုလို သီးသန့်နေချင်တယ်ဆိုတာတွေ ပြောရင်ဖြင့် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ လှိုင်းနှစ်အိမ်အတွက် အစစ ပြည့်စုံအောင် ထောင့်စေ့စေ့ စီမံနိုင်တာပေါ့ ..

ဟု ဖေဖေ ပြောလာပါ၏။ သူ သီးသန့်နေချင်သည့်ကိစ္စကို မေမေ မကြိုက်ဘဲ ဖြစ်နေချိန်တုန်းက ညားခါစ ဇနီးမောင်နှံ အေးချမ်းလွတ်လွတ် စွာ နေကြပါစေ .. ဟု ဖေဖေ ဖျောင်းဖျစ်ပေးမယ့် .. ဆုံးဆုံးမမ ပြောလာသည့် မင်္ဂလာရက်အချိန်မှာ သတိပေးစကားတွေကို စကားရှည်ကြီးဖြင့် ဖေဖေ ပြောလာချေသည်တကား ..။

သူ ငြိမ်၍ နားထောင်နေရပါ၏။ ဘာတစ်ခုမျှ ဆင်ခြေပေးစကားကို အထွန့်တက်ပြောဖို့ သူ မကြိုးစား ..။ ခုလို ငြိမ်နားထောင်ပေးခြင်းက ပို၍ သက်သာမည်လေ ..။ ရှင်းလေ သူ့ဘက်က မိဘတွေအပေါ် ဝန်ပိအောင် လုပ်ခဲ့တာတွေက ပို၍ မြင်သာလာလေလေ ဖြစ်မည်ကိုးလေ ..

“လူလေးကို မဆူပါနဲ့ ကိုရွှေလူ ရယ် .. မိဘများရဲ့စကားကို ဒီကလေးနှစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်လက်ခံပေးကြတာကိုက .. လိမ္မာရေးချားရှိကြတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီပဲ .. ကလေးဘက်က သူဖြစ်ချင်ရာလေးကို အချိန်ကပ်ပြီးတော့ပဲ ပြောပြော .. အဲဒါ .. အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ..”

အန်ကယ်ဂုဏ် မှ ဝင်၍ သူ့ဘက်မှ ပြောပေးရင်း ဖေဖေ မဆူသွား ဆူသွား စကားကို အဆုံးသတ်စေခဲ့ပါလေ၏။

“လူလေးက ဆိုးမှာမဟုတ်ဘူး .. ဒီက မိမိပို အတွက်သာ ဖေဖေစိုးရိမ်နေတာနော် သမီး .. ကလေးဆိုးကြီးလို သမီးရဲ့ အစ်ကိုလေးတို့ မလုပ်မိစေနဲ့ .. ကြားလား ..”

ဟုလည်း သမီးကို အန်ကယ်ဂုဏ် သတိပေးပြန်သည်။ လူကြီးတွေ ဘက်က ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီးကိုချည်း သတိတွေ နင်းကန်ပေး .. ဆုံးဆုံးမမဖြင့် အလွန် အပေးအယူဖြောင့်နေကြချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲမှာဖြင့် အေးစက်သော အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ဘယ်နှယ်ဖြတ်သန်းပါ့ဟု စဉ်

မော့ရှာတာတွေပဲ မျှီသိပ်ခံစားခြင်းတွေဖြင့် ရှိနေရပါသည့်အဖြစ်..။ သိမ်သာ မယ်မင်း ကိုကြည့်တော့ ခေါင်းလေးငုံ့ ငြိမ်နေတာ မြင်သည်။ ရင်ထဲ ရုတ်ခနဲ တိုးဝင်လာသည်က စာနာစိတ် ..။

“သူ့ခမ္မာလည်း .. ခံစားရမှာပဲ .. မိဘတွေက မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါ ဖြန်ကြတော့မှာ .. မိဘနဲ့ ရေခြားမြေခြား နေရမှာဆိုတော့လည်း ခံစားရမှာပဲလေ ..။ ငါက .. ကြာရိပ်ညို ကို နေ့တိုင်းရောက်နိုင်တယ် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေကို မတွေ့မမြင် ခွဲနေရမှာမျိုး ဖြစ်မနေဘူး .. သူက .. မိဘတွေတို့ တကန်တက သွားလည်တဲ့အခါမှသာ တွေ့နိုင်မှာ .. အန်ကယ်နဲ့ အန်တီဟောမန့် တို့ကလည်း မယ်မင်း ကို အလွန်ချစ်ပြီး အလိုလိုက်ကြတာ ဆိုတော့ ကလေးလို နေခဲ့ရက .. ခု .. အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ရချိန်မှာ .. မိဘကိုမခွဲနိုင်တဲ့ဇောနဲ့ .. စိတ်ထိခိုက်နေမှာ သေချာတယ် ..”

ဟု တွေးမိရင်း ငေးခနဲ တစ်ချက် ကြည့်မိရပါ၏။ ထူထဲသော ချက်တောင်ကော့လေးတွေ စိုက်ချထားရင်း ငြိမ်နေသည့် မယ်မင်း သည် တောင်၍ နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖွေးဖွေးလေးတွေဖြင့် ဖေးကိုက်လာပြီ။ စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ထိန်းနေခြင်းဆိုတာ သူ နားလည်လာနေရပါ၏။ သနားစိတ်က ပို၍ ရင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်။ နောက်တော့ အံ့သြခြင်းက အရာယူလာ၏။

ဘုရားရေ ..။ သူက .. သူက .. သူမုန်းသည်ဆိုသည့် မယ်မင်းတို့ သနားနေသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေရပြီတဲ့လား ..။

“ဘာသနားစရာရှိလဲ .. တကယ်ဆိုရင် .. သူ ခေါင်းခါလိုက်ရင် နှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားမယ့်ကိစ္စ .. သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်လို့ ခုလို အလုပ်ထဲ သူရောငါရော ပြိုင်တူရောက်နေရတာ .. အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်အဖြစ် သူရောက်ချင်လို့ သူ လက်ခံခဲ့တာပဲ .. လုပ်ပေါ့ ..။ အိမ်ထောင်ရှင်မအဖြစ် ဈေးဝယ် .. ထမင်းချက် .. အိမ်သိမ်း .. အိမ်သိမ်းမှာ အတုတ်ကုတ်နဲ့ အလုပ်လုပ် .. မိဘနဲ့လည်း ဝေးဝေးနေ .. လွမ်းရင် ..

ငို .. ခံစားပေစေ .. သူရွေးတဲ့လမ်း .. သူလျှောက်ပေါ့ .. ဘာသနားစရာ ရှိလို့လဲ .. ခေတ်လူ နော် .. စိတ်က မာကျွတ်ကျွတ် ရှိသလေးဘာလေးနဲ့ ထင်တစ်လုံးရှိနေရာက .. ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီမယ်မင်း ကို ကရုဏာသက်တာတွေ လာလာဖြစ်နေတာလဲ ..

သူ့မှာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေရင်း ရှုပ်ထွေးမွန်းကျပ်သည့် ခံစားချက်တွေအောက်မှာ နှစ်မြုပ်ပျော်ဝင်နေသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေရသည်။ တကယ်ကတော့ သိပ်တော့မကောင်း နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘတွေကို ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထားရင်း ..။ မကောင်းသည့် စိတ်တွေ မယ်မင်း အပေါ်မှာ မွေးမြူသိမ်းဆည်းထားနေသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေတာကိုက မရိုးသားရာ ရောက်နေသည်။ သတို့သားတစ်ယောက်အဖြစ် သတို့သမီးနှင့် တူတူယှဉ်တွဲထိုင်ရင်း မိဘတွေကို ကန်တော့ပြီးချိန်လေးမှာ မယ်မင်း အပေါ် မကောင်းစိတ်မွေးနေတာကိုက .. သတို့သားတစ်ယောက်၏ အတ္တတစ်ခုဖြစ်နေသည်ဟု သူ ခံစားလာရပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး .. ငါ .. ခံပြင်းနေတာ .. ခံပြင်းနေတာ ..”

ဟုတ်သည် ..။ မုန်းသောအရာသည် ခံပြင်းမှုမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်း..။ သူ့ကို အတင့်ရဲရဲဖြင့် လက်ထပ်ရဲနေသော မယ်မင်း ကို သူမုန်းနေခြင်းသည် မျှမျှတတ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ခံယူမိပြန်သည်တည်း ..။

“ပိုပို တော့ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေကို လွမ်းနေမှာပဲ .. ဆေးမှန်မှန် သောက်နော် ဖေဖေ .. နို့ကြက်ပု မှန်မှန်သောက်တာကိုလည်း ရပ်မပေးနဲ့နော် .. ပိုပို မရှိတော့ မေမေ မီးဖိုထဲမှာ ပင်ပန်းမှာ .. ဒေါ်လေးကော့ ရှိတာတော့ ရှိတာပေါ့ မေမေရယ် .. ဒါပေမယ့် .. မေမေ ဝင်ဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်နေရတော့မှာ .. ပြီးတော့ .. ပိုပို ကို ဖုန်းဆက်နော် မေမေ .. ဖေဖေလည်း နေ့တိုင်းဆက်ပါနော် .. ဖိုပို လည်း ဆက်မှာ ..”

ဟု မျက်ရည်ကျလာရင်း မယ်မင်း ပြောလာတော့ အားလုံး ငေးနေ

ခြင်ကုန်ကြသည်။

“ပိုပို .. ကလေးဆိုးလို ဆိုးခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့သမျှ .. ခွင့်လွှတ်ပါ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေ .. ပိုပို ကန်တော့ပါတယ် .. ပုန်းညက်မြိုင်မှာ ပိုပို မရှိဘော့ပေမယ့် .. အဲဒီအိမ်ကြီးဟာ .. ပိုပို အိမ်ကြီးပါ .. ပိုပို .. လွမ်းနေမှာ .. ညတိုင်း .. ဖေဖေနဲ့မေမေကို ရည်စူးပြီး ပိုပို ကန်တော့ပြီးမှ အိပ်မှာ .. ညဆယ်နာရီဆိုရင် ကန်တော့နေပြီ ဖေဖေနဲ့မေမေ .. အဲဒီပုန်းညက်မြိုင် .. နေပြီ .. ပိုပို ကို ညဆယ်နာရီတိုင်းမှာ ဆုပေးပါနော် ဖေဖေနဲ့မေမေ”

ကလေးလေးလို တမော့မော့ကြည့် ..။ မျက်နှာလေး ငိုခဲ့မဲ့ဖြစ်လာရင်းမှ မျက်ရည်တွေ ကျလာရင်း ရင်ထဲမှအရာတွေကို ခါချနေသလိုလေး တွတ်တွတ် ပြောလည်း ပြော ..။ နောက်ဆုံးတော့ ရှိုက်သံတွေ အဆက်မပြတ် ပြိုကျလာပါသတည်း။ လူကြီးတွေကလည်း မနေနိုင်တော့ပြီ..။ ခံနိုင်ရည်မရှိသည့်နှယ် ဖြစ်ကုန်ကြရလျက် မျက်ရည်တွေ လိုက်ကျရ..။ အန်ကယ်ဂုဏ် နှင့် အန်တီဟေမန် တို့လည်း သမီးကို ပွေ့ပိုက်ကြနှင့် ခံနိုင်စွမ်းမလုံး ကော်ဇောထက်မှာ တူတူထိုင်ဖြစ်ကုန်ကြသည်ပါပဲ..။ ဖေဖေနှင့် မေမေလည်း မနေသာ ..။ ကော်ဇောကြီးထက်မှာ လိုက်၍ ထိုင်ကြရင်း မယ်မင်း ကို ခေါင်းလေးသပ်ပေးကြ ..။ မျက်ရည်သုတ်ပေးကြနှင့် ရှိကြချိန်မှာ ..။ သူသည် ငေးငေးငူငူကြီး ငုတ်တုတ်ငြိမ်သက်ထိုင်ကြည့်နေသူသက်သက် ဖြစ်နေသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း သူ မသိ။

မိဘနှင့်ခွဲရမည့်အရေး မျက်ရည်တွေတွေကျနေသည့် သတို့သမီး တစ်ယောက်၏ဘေးမှာ အနေခက်စွာ ထိုင်နေရသည့် သတို့သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေရခြင်းကလည်း နေရထိုင်ရ ကျပ်လွန်းသည့်အဖြစ်ထဲ ဆက်နေခြင်းပဲ ဖြစ်ချေသည်။

“မငိုနဲ့နော် .. အန်ကယ်ဂုဏ် နဲ့ အန်တီဟေမန် တို့ ပြန်တဲ့အခါ ဘုတုလိုက်သွားပါ တည်ကြည်ပိုပို ..”

ဟု သူပြောပေးရမည်တဲ့လား ..။ သဘာဝမကျသော ဖျောင်းဖျစ်ကား

တစ်ခု ဖြစ်သွားရုံမျှမက .. အလိုက်ကမ်းတရားမသိသည့် လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ တည်ကြည်ပိုပို ကို ပြန်လိုက်သွားပါဟု ဆိုပြော၍လည်း ဖေဖေနှင့်မေမေကလည်း လက်ခံမှာမဟုတ်။ အန်ကယ်ဂုဏ်နှင့် အန်တီဟေမန် တို့ကလည်း ခေါ်သွားမှာမဟုတ်။ .. ငိုနေသည့်ကလေးကလည်း မယ်မင်း သည် မိဘတွေကို မခွဲနိုင်၍ ငိုနေခြင်း ..။ ဒါဆို သူက ဘာစကားလုံးတွေကို ရှာဖွေ၍ ဖျောင်းဖျရမည်တဲ့လဲ။ စကားလုံးမရှိ ..။ မရှိသည့်အတူတူ အနေကျနေသည့် သတို့သားတစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရုံပဲ ရှိနေမည်ပေါ့။ ..

“တိတ်တော့ သမီးရယ် .. ပိုပိုလေး ဒီလောက် ခံစားနေတော့ လူလေး ခေတ်လူ လည်း ဘယ်နေတတ်ရှာတော့မလဲ .. ကြည့်ပါဦး သူ့ခမျာ မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းရှာတော့ဘူး .. လူလေးကို စိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ်နဲ့လေ ပိုပိုလေး ..”

အန်ကယ်ဂုဏ် မှ သမီး၏ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးနေရင်း ချော့ချော့စကားဆိုစဉ်မှာ သူ ပို၍ အနေခက်ရပါပြီ။ အန်ကယ် ထင်နေသည်က သူ စိတ်ထိခိုက်နေသည်ဟု .. တကယ်က .. သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသော သတို့သား ဖြစ်နေသည်။ ဟုတ်သည်။ မင်္ဂလာဦးရက်မှာ ကိုယ်မှန်းသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အတူတူရှိနေရင်း ..။ နှစ်ဖက်မိတ်တွေရှေ့မှာ ငိုနေသည့် ထိုမိန်းမ၏ အဖြစ်တွေကို အနေခက်စွာ .. ဖျောင်းဖျစရာ စကားရှာမရသည့် သတို့သားတစ်ယောက်အဖြစ် ငုတ်တုတ်ငြိုးထိုင်နေရသည့်အဖြစ်ထက် အဘယ်အဖြစ်က ပို၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်စရာ ကောင်းနေချေမည်တဲ့လဲ ..။

အန်တီဟေမန် ကလည်း သမီး၏ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ထားကာ နုနုကို နမ်းသည်။ မျက်ရည်တွေ မခြောက်တတ်သေးသည့် မျက်နှာလေးကိုလည်း ကြင်ကြင်နာနာ ကြည့်သည်။

“မေမေလည်း သမီးဖေဖေနဲ့ ဒီမိထောင်ကျတော့ .. သျှောင်နေတာ

ဆဲထုံးပါခွဲရတာပါပဲ သမီးရယ် .. ပိုပိုလေး ငိုနေတော့ ဒီက သမီးရဲ့ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီမွေး တို့လည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ .. မောင်ခေတ်လူ ဆိုရင်လည်း အနေရခက်ရှာမယ် .. မငိုနဲ့နော် .. တိတ်တော့ .. ပုန်းညက်မြိုင်ကို သမီးနဲ့ ခေတ်လူလေး တို့ လာလည်ကြသလို .. ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့လည်း သမီးတို့ဆီကို အလည်လာကြမှာပေါ့ .. ကဲ .. နားတော့ .. နားတော့ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့လည်း ကြာရိပ်ညိုကို အန်ကယ် အန်တီတို့နဲ့ အတူပြန်ကြမယ် .. ဟုတ်ပလား ..”

ဟု အန်တီဟေမန် ချော့ချော့ပြောတော့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြုရှာသည်က မယ်မင်း ပါ ..။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်ဟု ပြောပြောဆေးနေကြတာမို့ထင် ..။ သူ့ကိုလည်း မယ်မင်း အားနာကြည့်လေးဖြင့် ဖင် လှမ်းကြည့်လာရှာသည်။ ငိုပြီးစမျက်နှာလေးသည် နီမြန်းမြန်း ဖြစ်နေလျက် ပို၍ပင် နုဖန့်လာသယောင် ရှိ၏။ မျက်ရည်လည်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေက ပို၍ စိစိလှဲလှဲ ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ .. ကြည့်သည့် ဟန်လေးကလည်း ပီဘီ ကလေးတစ်ယောက်နယ် အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ ဟန်ဆောင်ခြင်း မပါ။ တကယ်ကို အားနာကြည့်လေး ဖြစ်နေသည်တည့် ..။ တောင်းပန်ကြည့်လေးပင် ပါနေသေးသည့်အဖြစ် ..။ သူ့ရင်ထဲ တစ်ချက် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်၏။ ထူးခြားသော ခံစားမှု အသစ်အဆန်းတစ်ခုက သူ့ရင်တွင်းသို့ ပထမဆုံး စတင်တိုးဝင်လာခြင်း ..။ မျက်ရည်စိုလှဲနေသော မျက်ဝန်းမျက်တောင်လေးတွေဖြင့် နုနုဖန့်ဖန့်လေး ရှိနေသော မိန်းမသားတစ်ယောက်သည် သူ၏ သတို့သမီးဖြစ်နေလျက် ..။ ထိုမိန်းမသား၏ နူးညံ့ခယသော တောင်းပန်ကြည့်တစ်ခုကို အနီးကပ်ကြုံလိုက်ရချိန်မှာ သူ့ရင်သည် ဘာကြောင့် ဤသို့ သိမ့်ခနဲ ခါသွားပါသတဲ့လဲ။ သူ မခံစားစဖူး ..။ သူ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ဘာကြောင့် ဤကောင်မလေး၏ မျက်နှာလေးကို လှမ်းငေးကြည့်နေမိရပါသလဲ ..။ ဒါကြောင့်လည်း ထိုအားနာကြည့်လေးကိုလည်း ကြုံရသည်။ တောင်းပန်ကြည့်

လေးကိုလည်း ဆုံရသည်။ ပြီးတော့ .. ရင်ထဲမှာလည်း လှုပ်ရှားသိပ်သိပ် ဖြစ်ရသည်။ ကမန်းတကမ်း အကြည့်ကို ပြတင်းဆီသို့ လွှဲမိ၏။ အပြာ နုရောင် ဇာခန်းဆီးက လေအနောမှာ တလွန်လွန် ..။

“စားသောက်စရာတွေအားလုံး .. ဒီနေ့တော့ ဒီမှာချက်ပြုတ်ဖို့ မလိုဘူး .. အိမ်မှာ လာစားကြ .. ဟုတ်ပလား .. ကဲ .. သွားကြမယ် - သမီးပိုပို .. ဒါက လှိုင်းနစ်အိမ်ရဲ့ မီးခံသေတ္တာသော့ .. အဲဒီမှာ သမီးလေး အတွက် ရတနာတွေ အန်တီမွေး ထည့်ထားတယ် .. ငွေကြေးလည်း အပြည့်အဝ ရှိလေရဲ့ .. သမီးပိုပို ကို .. ဒီအိမ်ကြီးနဲ့အတူ အန်တီမွေး ရဲ့သားကို အပ်ခဲ့ပြီ ..”

ဟု အန်တီမွေး ပြုံး၍ပြောကာ ဆံစလေးကိုလည်း သပ်ပေး .. အနုစိပ်ခြယ်ထားသော အပွင့်အခက်အရွက်လေးတွေဖြင့် လှပစွာရှိရာ ငွေသားချိန်းလေးမှာ တွဲလျက်ရှိနေပါသည့် မီးခံသေတ္တာသော့ကိုလည်း မယ်မင်း ၏ လက်ဖဝါးလေးထဲ ထည့်၍ အပ်လိုက်သည်က မေမေဝံ တည့် ..။ သော့နှင့် ငွေသော့တွဲကို ငေးခနဲကြည့်ကာ မယ်မင်း တစ်ချက် တွေ့ခနဲ ဖြစ်ရာမှ သူ့ကို မော့၍ ကြည့်လာပါ၏။

“အစ်ကိုလေးပဲ ယူထားပါနော် .. ပိုပိုက .. လိုသမျှ အစ်ကိုလေးဆီ က တောင်းသုံးပါ့မယ် ..”

ဟု ပြောလည်း ပြော ..။ သူ့ထံ သော့တွဲကို ကမ်းပေးတော့ မေမေ ရယ်၍ အန်တီဟောမန် ကို ကြည့်ကာ ...

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ ဟောမန် ရယ် .. မမမွေး ချစ်တာ အဲဒါပဲ .. လောဘမရှိ .. ဘာမရှိ .. တကယ့်ကို အဖြူအစင်လေး ဖြစ်နေတဲ့ ပိုပို ကို .. သမီးလေးအဖြစ် အပိုင်ရတာ မမမွေး တို့ ကံကောင်းတာပါပဲ .. ကဲ .. ကဲ .. ပိုပိုလေး .. သော့တွဲကြီး ပြန်သိမ်းထား .. အဲဒါ .. သမီးပိုပို ရဲ့ သိမ်းဆည်းရမယ့် တာဝန်ကွယ် ..”

ဟုပြောကာ သော့တွဲကို မယ်မင်း ၏ လက်ဖဝါးထဲ အပ်မိနေနီ

အလက်တွေက အပေါ်မှ မေးအုပ်လိုက်ပါသတည်း ..။

ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ရပ်ထားပါသည့် ကားပေါ်သို့ ဖေဖေနှင့်

လည်း တက်ကြကာ ..။ အန်ကယ်ဂုဏ် နှင့် အန်တီဟောမန် တို့

နောက်မှာ ရပ်ထားပါသည့် မာစီဒီးကားကြီးပေါ် တက်သွားကြ

ထိ သူရော မယ်မင်း ပါ မျက်နှာငယ်လေးတွေဖြင့် ရပ်ကြည့်

ဆက်ကြရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ အပျော်ဆိုတာကို မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မင်း ကို ကြည့်တော့လည်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ရှိနေကာ ..။

လည်း အလိုလို စိတ်တွေလေးလံညစ်ကျနေရင်း မျက်နှာမသာမယာ

နေရမည်ပါပဲ ..။ လေးလေးခင် ကတော့ အန်ကယ်ဂုဏ် တို့မှ

မင်း နှင့် သူ့အတွက် လက်ဖွဲ့ထားရာ မာစီဒီးကားကြီးကို မောင်းနှင်

သည့် ဒရိုင်ဘာလည်း ဖြစ် ..။ လှိုင်းနစ်အိမ်၏ ဥယျာဉ်မှူးအဖြစ်လည်း

မင်း .. ကျန်ခဲ့ပါ၏။

ကားနှစ်စီး ရှေ့နောက်ဆင့်၍ ထွက်သွားချိန်ထိ သူရော မယ်မင်း

ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ငြိမ်သက် ကျန်ခဲ့ကြရသည်ပါပဲ ..။

သူ .. မယ်မင်း ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ငေးငေးဖြင့် ခြံတံခါးမ

ဘက်ကို ကြည့်နေတာ မြင်သည်။ ကားတွေလည်း ချိုးကွေ့သွားပြီ။

လေးခင် မှ ခြံတံခါးမကြီးကို ပိတ်နေပြီ။ ဘာဆက်ရပ်နေစရာ

ကြောင်းမှလည်း မရှိတော့ပြီနို့ ..

“အိမ်ထဲဝင်ကြစို့ တည်ကြည်ပိုပို ..”

ဟုပြောကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ဝင်တော့ နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ

မင်း လိုက်လာသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ သူ ဦးဆောင်၍ တက်တော့

နောက်မှ လိုက်လာသည်ပါပဲ ..။ မင်္ဂလာမန်းမဆောင်ကြီးထဲ

ထဲတော့ သူ အခန်းကို ဝေကြည့်သည်။ ပန်းတို့ဝေနေအောင် အလှ

ပန်းအိုးကြီးတွေဖြင့် ရှိနေပါသော အခန်း ..။ အပန်းရောင် ဖဲသား

ပန်းခက်ပန်းလက်တွေ ထိုးထားရာ အိပ်ရာသည်လည်း ပန်းတို့

ဝေနေသည်နယ် ရှိ၏။

ပန်းချီကားချပ်တွေ လှပစွာ ရှိနေပါသည့် အိမ်၏နံရံ ပန်းနုကွေ့သည်လည်း လှပနူးညံ့ခြင်း၏ အလှတရားတစ်ခုနယ် ရှိချေ၏။ အရောင် ဓာအန်းဆီးတွေက ပြတင်းတံခါးပြည့် ရှည်လျားစွာလည်း ရှိအတွက်လွှဲ လှိုင်းထနေအောင်လည်း လှပစွာ ရှိနေသည်ပါပဲ။ အထိမီရီ ..။ စာကြည့်စားပွဲနှင့် အနားယူရန် ရှိနေပါသော ဆိုဖာနီညိုရောင်ကြီးများနှင့် ပန်းကန်ဆက်ဆက်တီစားပွဲ ..။ ထိုစားပွဲထက်မှာ နေအောင် အဖြူရောင် ဆုပ်ခဲခဲ နှင်းဆီပွင့်တွေ ဖြိုင်နေအောင် ထိုးထားပါသည့် ကြေးပန်းအိုးကြီး ရှိနေသည်။ သူ့အကြည့်က မီးခံသေတ္တာတစ်ချက်တန်၏။ ညော် .. သူ နေထိုင်ရမည့် ဤအိမ်ကြီးမှာ ရှိပါသော မီးခံသေတ္တာကြီးတစ်ခု၏ သော့သည် မယ်မင်း ထံမှာ ရှိနေချေသတည်းကား ..။ သဘောက .. သူလိုသည့်ငွေကိုပင် မယ်မင်း ထံမှာ လာဖဝါးကြီးဖြန့်ဖြန့်တောင်းနေရမည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ပူပူတော့ ကောင်းနေသည်ပါပဲ။ သူသည် အရိပ်တစ်ခုအောက်မှာ နေသွားရသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေရပြီဟု ခံစားလာနေရသည်။

“အဲဒီအဖြစ်ဟာ .. ငါ့တစ်သက် ဖြစ်နေရတော့မှာ ..”

ဟု သိလာရလေလေ ..။ ပို၍ မွန်းကျပ်လာရလေလေ ..။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ကြီး ဖြစ်လာရလေလေ ..။ မပျော်မွေ့ခြင်းဆိုသည့် အတန်ခိုဆိုတာက ပျော်မွေ့ခြင်းဆိုတာကို အဆုံးရှုံးခံလိုက်ချိန်မှစ၍ တည်ရချေသည်ပဲ ..။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာရစေသည်က .. လွတ်လပ်ကြည်စင်သော ပျော်မွေ့ခြင်းဆိုသည့်အရာကို လက်လွှတ်ပေးရခြင်းသည် တည်ကြည်ပိုပို ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လက်ချိန်က စတင်ကာ .. အဆုံးမရှိသော .. မပျော်မွေ့မှုများကို ရင်ထဲ အသွယ်ခံလိုက်ရသည့်အတွက်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ထိုင် .. ဒီမှာ ထိုင် ..”

ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ မယ်မင်း ကို ထိုင်ခိုင်းတော့ ကလေးလိုပဲ သေသေထပ်လေး ထိုင်လာပါ၏။ လှမ်းကြည့်တော့လည်း နုနုဖန်ဖန်လေးဖြင့် လေးလေးလို့ပဲ အပြစ်ကင်းစင်စင်လေးကို မြင်မြင်နေရပြန်၏။

“ကျွတ် .. ခက်ပြီပဲ .. ငါတော့ .. ကလေးတစ်ယောက်ကို .. အပေါ်မှာ နိုင်စားနေတဲ့ ခေတ်လူ ဖြစ်နေတော့မလား မသိဘူး .. သူက ရိုးရိုးသား ဖြစ်နေတယ် .. ငါက .. သူ့အပေါ် စိတ်ထားသန့်သန့် မထားဘူး .. ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ဖြစ်နေပြီ .. ခု .. ကြည့်စမ်း .. ငါက .. သူ့ကို .. ကိုယ်ကိုယ် ကာတာလုပ်မယ့်စကားတွေပြောဖို့ စဉ်းစားကြံစည်နေချိန် .. သူက .. ငါ့ပြောလာမယ့်စကားကို တလေးတစား နားထောင်နေမယ်မင်း ဖြစ်နေပြန်တယ် .. အဲသလိုကြီး ဖြစ်နေတော့လည်း ငါ့ .. နှုတ်ပြန်ရော ..”

ဟု ရင်ထဲမှာ ညည်းတွားနေမိရပြန်ပါ၏။ ချောင်းတစ်ချက် တိုးတိုးတာ သူ တစ်ချက်ငြိမ်သည်။ ပြောရမည့်စကားကို သေချာစီနေခြင်း၊ စိတ်သေသည့်အကျင့်သည် ဤ မယ်မင်း ကြောင့် သူ့မှာ အလေ့အကျင့် ခုလို ဖြစ်လာချေတော့မည်ထင် ..။

“ဒီလိုလေ .. တည်ကြည်ပိုပို ကလည်း ကလေးလေးလို နေခဲ့တာ .. အဲဒီအေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် .. စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် .. ကလေးလေးလိုနေ .. ကလေးတွေနဲ့ ပျော်ခဲ့တာဆိုတော့ .. ခုလို .. အိမ်ထဲက ရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်တွေ ယူရမှာကို .. ကိုယ် .. မပေးဘူး ..။ အရင်လိုပဲ .. ပျော်ပျော်နေစေချင်တယ် .. တစ်ဖက်ကလည်း စိတ်လူကြီးမိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ထားတာလည်း အမှန်ပါပဲ ..။ ဒီတော့ .. ဒီအခန်းမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း တည်ကြည်ပိုပို နေပါ .. ကိုယ်က .. ဟိုဘက်က .. အခန်းမှာ နေမယ် .. အဲဒီအေးအေးချမ်းချမ်း နေ .. ဟုတ်ပလား ..။ ကိုယ်ကလည်း .. တည်ကြည်ပိုပို ကို .. အရင်လိုပဲ .. ကလေးလေးလို ပျော်နေတာပဲ ဖြစ်

ချင်တာပါ .."

ဟု သူ စကားတွေစီပြီး ပြောတော့ တည်ကြည်ပိုပို ဆိုသည့် သတို့သမီး မယ်မင်း သည် မျက်ဝန်လေးတွေ ရွှန်းလဲ့လာရင်းမှ -

"ဟင် ... တကယ်လား ... အစ်ကိုလေး .. ပိုပို .. ကလေးပျော်ပျော် ဆက်နေရမယ်ပေါ့ .. ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုလေးရယ် -

လုပ်သော မင်္ဂလာခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ သူနှင့် တူတူရှိနေရသူ အရေး အနေမတတ်ဘဲ ဖြစ်နေပုံရပါသည့် မယ်မင်း သည် ဟန်မဆော့ စတမ်းလေးပင် ဝမ်းသာအားရကြီး ပြောလာပါသတည်း။ သူ ခေါ် ညီတော်သည်။

"ကိုယ် .. မနက်ခုနစ်နာရီမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်တယ် အဲဒါ အတိအကျ အချိန်မှန် သောက်တာပါပဲ .. နေတာထိုင်တာ မှ ကြိုက်တယ် .. အိမ်ကအစ .. မီးဖိုဆောင်အဆုံး .. လူရော .. ဝူရော .. သန့်နေမှ ကြိုက်တယ် .. ညစ်ပတ်ရင် ကိုယ်ရွံတယ်လေ .. အလေးတစ်ခုတော့ တည်ကြည်ပိုပို ဂရုတစိုက်ရှိနေချင်တယ် .. အဲဒါ အဓိကပါပဲ .. နေ့လယ်စာကတော့ ကိုယ် စက်ရုံမှာပဲ စားဖြစ်တယ် .. ညနေစာဆိုရင် .. ခြောက်နာရီ စားတယ် .. ညဘက်မှာ .. ဟောလင်း ဖြစ် .. နွားနို့ဖြစ်ဖြစ် .. ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် .. တစ်ခုခုကို .. ကိုးနား သောက်တတ်တယ် .. အချို့မကဲတဲ့ ဗုဒ္ဓတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ဆိုပါတော့ - ရိပ်ညိုမှာတော့ ဒေါကြီးလှိုင် က လုပ်ပေးတယ်လေ .. မေမေကလည်း စီမံလုပ်ကိုင်ပေးတယ်ဆိုပါတော့ .. ဒီမှာကျတော့ .. တည်ကြည်ပုံကို .. ပြောပြမှဖြစ်မှာဆိုတော့ .. ပြောပြထားတာပါ .. ကျန်တာက အချက်ချင်တာ ချက်ပါ .. ချက်တာစားမယ် .. အိမ်ကြီးကလည်း ပြတယ်ဆိုတော့ .. ကိုယ် အလုပ်သွားချိန်မှာ .. မင်းပျင်းဖို့ အချိန်မထင်ပါဘူး .. အိမ်အလုပ်တွေက များနေမှာလေ .. တစ်ပတ်လေး နေပြီးရင်လည်း လျှိုင်ခမ်းမွန်းဆိုတဲ့ မြို့ကို ဟန်နီးမွန်းထွက်ကြဖို့ အ

နဲ့ မေမေက စီစဉ်ထားတာဆိုတော့ .. ဒီကြားရက်ထဲမှာ .. စက်ရုံက အလုပ်ကိစ္စတွေကို ပိုပြီး ဂရုတစိုက် လုပ်ထားခဲ့ရမှာလေ .. ဖေဖေ တစ် သောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ချိန်မှာ ပိုပင်ပန်းမှာစိုးရတယ် မဟုတ်လား .. ဒီတော့ .. ကိုယ်က အလုပ်မှာပဲ အလုပ်များနေဖို့ ရှိတယ် .. တည်ကြည်ပိုပို ကလည်း အိမ်မှာ အလုပ်များနေမှာပါပဲ .. ကဲ .. ကိုယ်လည်း နားလိုက်ဦးမယ် .. နာရီဝက်လောက်ကြာရင် .. အအေးတစ်ခုခု .. ကိုယ်တို့သောက်ကြတာ ဆို .. ရေချိုးပြီး အနားယူလိုက်ပါ တည်ကြည်ပိုပို .."

ဟုပြောကာ သူ ထရပ်တော့ ကျေးဇူးတင်တင်ဖြင့်ပင် တည်ကြည်ပိုပို သရိုတသေလေး ထရပ်ပါ၏။ သူ ဘာပဲပြောပြော ... မကောင်းဘက်က တွေးဘဲ ကောင်းသည့်ဘက်က တွေးပါသည့် ကောင်းမလေး ..။ ခုလည်း အနေမခက်အောင် သူ ပြောပေးဆိုပေးနေခြင်းဟု ယုံကြည်လျက် .. သရိုတသေလေးပင်မက .. တလေးတစားဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပုံစံလေး ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်လာပါသတည်း ..။

သူ တစ်ချက်တော့ လိပ်ပြာမလုံသလို ခံစားရသည်။ တကယ်က .. သူ .. မယ်မင်း နှင့် ကင်းကင်းနေချင်သည်။ တရင်းတနီးပင် မရှိချင်။ သူ့ကို အမိအရ လက်ထပ်ယူသည်ဟု ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် မယ်မင်း ကို မုန်း နှလင်းဖြင့် အံ့သြစိတ်ကလည်း တိုးဝင်၏။ သူ့ဘက်က ငြင်းသည့်စကား မျိုး စကားဦးသမ်းခဲ့ပါလျက်ကယ်နှင့် မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ လက် ထပ်ခဲ့ပါသည် မယ်မင်း သည် .. ခု .. သူက .. ကင်းကင်းနေတာကို ကျေးဇူးတင်ဖြင့်ပင် .. ရှိနေသေးသည်တဲ့လား ..။

"ဒါဆို .. သူက .. ရှင်သန်ခေတ်လူ ရဲ့ ဇနီး ဖြစ်ရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်နေပြီပေါ့ .. ငါက တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုတော့ .. ချမ်းသာမှုတွေအားလုံးဟာ သူ့ချမ်းသာပဲ ဖြစ်မှာဆိုပြီးတော့များ လက် ထပ်ခဲ့တာများလား .. ငါ မြင်ခဲ့ရဖူးတဲ့ မယ်မင်း ဟာ .. ကလေးတွေနဲ့ ဆုတ်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ဘဝနဲ့ ဖြတ်သန်းတဲ့သူပါ .. ဒါပေမယ့် ..

၁၃၆

မဟူရာ (လွှဲကြွေ)

လက်တွေ့ ငါကြုံနေရတာက .. ပိပိရီရီနဲ့ .. ရိုးသားသူတစ်ယောက်အဖြစ် လူတွေကို အယုံသွင်းနိုင်အောင် ဉာဏ်ပြေးတဲ့ မယ်မင်း ဖြစ်နေသလိုပဲ။

ဟု မခံချင်စောဖြင့် တွေးလာမိသည့်အတွေးဖြင့်ပင် သူသည် မယ်မင်း ကို ပို၍ မုန်းလာမိရပြန်ပါ၏။

ဒါပေမယ့် ခက်သည်က .. မယ်မင်း ဘက်က .. ခုထိ .. ရိုးသားလွန်းသူဆိုသည့်ဂုဏ်ကို .. မျက်နှာနုနုလေးပေါ်မှာ ဖေးတင်ထားနိုင်နေဆဲပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်အချိန်ကျတော့မှ ထိုဟန်ဆောင်မျက်နှာမှ ကွာကျလာမည် မသိ ...။

ကွာကျလာချိန်ဆိုလျှင်တော့ဖြင့် .. သူသည် .. တည်ကြည်ပိုမို ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို .. ကွာရှင်းပြတ်စွာ ရလိုက်သော ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်သွားနိုင်မည်သာ ...။

ထိုအဖြစ် .. ထိုနေ့ကို .. သူ တောင့်တလိုက်မိရပြန်သည်။

ဒါဆိုလျှင် .. ထိုမိန်းမတစ်ယောက်၏အရိပ်မှ သူ လွတ်မြောက်ပြီ။

တံခါးအနီးရောက်ချိန်မှာ သူ ရက်စနဲ့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်ရပါ၏။ တည်ကြည်ပိုမို သည် သူ့ကို နေရာမှာ ရပ်ရင်း ငေးကြည့်နေဆဲ ...။ သူ ရက်စနဲ့ လှည့်ကြည့်လာတာကို ကြုံတော့လည်း ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။ မပြောင်းလဲ ...။ ဟုတ်သည် ...။ ထိုအပြုံးသည် မပြောင်းလဲ ...။ ပွဲဈေးတန်းမှာ သူ ဆုံစဉ်က မြင်ခဲ့ရသော မယ်မင်း ထံမှ ထိုအပြုံးတွေ ရှိခဲ့သည့်နယ် ကလေးတစ်အုပ်နှင့် ပျော်နေချိန်မှာ သူမြင်ခဲ့ရသည့် အပြုံးနယ်ပင် ... ခုလည်း .. ချစ်စဖွယ်လည်း ကောင်းလျက် .. အပြစ်လည်း ကင်းစင်လွန်းနေသော အဖြူစင်ပြုံးကို မပြောင်းလဲစွာပဲ .. သူ မြင်နေရပြန်ချေသည် တကား ...။

ဤကောင်မလေး၏ အပြုံးတိုင်းသည် .. ဟန်ပန်တိုင်းသည် .. အပြစ်ကင်းစင်ခြင်းဆိုသည့်အရာနှင့် တွဲလျက် ရှိရှိနေခြင်းသည်လည်း မယ်မင်း အတွက် ကံကောင်းနေခြင်းပဲ ဖြစ်ချေသည်တည်း ...။

အချစ်ငှက်ဆောက်တို့ သစ်ခက်အိမ်

၁၃၇

သို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဖေဖေနှင့် မေမေ၏ နှလုံးသားကို သိမ်းကျုံး၍ နှိုးသွားစေလျက် .. သမီးရွေးမလေးအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်စေနိုင်ချေသည် တကား...။

"ဒါပေမယ့် .. မင်းဘက်က .. အဲဒီအပြုံးကိုရင်းပြီး .. ငါ့နှလုံးသားတော့ .. ညှို့ဝင်ပိုင်စိုးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး တည်ကြည်ပိုမို ..."

ဟုတွေးကာ အရုံးမပေးသူတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးကို သူ ပြုံးပြနိုင်မိပါ၏။ သူ၏ တုံ့ပြန်ပြုံးသည် .. အတ္တကဲ့သောအပြုံး ဖြစ်နေသည်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေသည်။

ဒါပေမယ့် .. ထိုအတ္တသည်.. မှန်သော အတ္တဟု သူ ခံယူပါ၏။

အခန်း(၉)

လွိုင်ခမ်းမွန်း...!

လုပ်သော တောင်ပေါ်မြို့လေး တစ်မြို့...။

သူ မောင်းနေကျ ပရာဒိုကားကြီးဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းတက်လာရပါသော ဟန်းနီးမွန်းခရီးဆိုတာကဖြင့် သူ့အတွက်ရော မယ်မင်း အတွက်ပါ သိပ်တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှသော ခရီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ပါပဲ ...။

လွိုင်ခမ်းမွန်း တောင်ပေါ်ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုကြသည်ကိုက ဆာချင်းယုဉ် အခန်းနှစ်ခန်းမှာ သီးခြားနေကြသည်။ မနက်စာ ဘရိုက်ဖတ်တူတူစားသောက်ကြပါသည့် ဒိုင်းနင်းစွမ်းခန်းဆောင်မှာ တူတူစားသောက်ဖြစ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သုံးရက်ရှိလာပြီ ...။ ဘယ်ကိုမှလည်း အလည်အပတ်ဟူ၍ မသွားဖြစ်ကြ ...။ မနက်စာ တူတူစား ...။ နေ့လယ်စာ တူတူစား ...။ ညစာ တူတူစားနှင့် ရှိခဲ့တပဲ ဖြစ်လျက် ...။ ကျန်အချိန်တွေကတော့ ကိုယ့်အခန်း သူ့အခန်း ပြန်နေကြတာပဲ ဖြစ်လျက် အလွန်ငြိမ်ကျအေးစက်နေသော ပျားရည်ဆမ်းခရီးတစ်ခုကို သူ ရင်ဆိုင်ကြုံကြိုက်ရချေမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှပင် မမျှော်လင့်ထားမိခဲ့ ...။ ဒါမယ် လက်တွေ့မှာ ဖြစ်နေပြီ ...။

လေးရက်မြောက်၏ မနက်ခင်းမှာ စတင်၍ ပြဿနာနှင့် တိုးရပါသည့်အဖြစ် ...။ မေမေ့ထံမှ ဖုန်းဝင်လာခြင်းပါတည် ...။

“နေရာ တော်တော်နဲ့အောင် လည်ဖြစ်နေကြပြီလား သား .. တစ်ပတ်ဆိုပေမယ့် .. လည်ပတ်ချင်သေးတယ်ဆိုရင်ဖြင့် .. နောက်ထပ် ဆက်နေပါ သားရယ် .. ပိုပိုလေး ကို သူ့သွားချင်သမျှ လိုက်ပို့ပေးပါကွယ် .. သား လက်ထပ်ထားရတဲ့ ပိုပိုလေး ဟာ ကလေးလေးလို နေခဲ့ရာတာနော် .. ကလေးစိတ်မကုန်တဲ့ ကလေးကို အလိုလိုက်ပါ သားရယ်”

ဟု မေးလာတော့ သူ အကြံအစိုက်နေရပါပြီ ...။ လောလောဆယ် ဘာဖြေရမှန်း မသိ။ ခုလို မေမေ ဖုန်းဆက်မေးမြန်းလာနိုင်မည်ဆိုတာကို ဘာကြောင့်များ သူ ကြိုတင် တွေးမထားနိုင်လောက်အောင် ညံ့ဖျင်းနေမိရပါသတဲ့လဲ ...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေမိရပေမယ့် ဦးနှောက် အမြန်အဆန် အလုပ်လုပ်နေရပါ၏။ မေမေ့ကို အဖြေပေးရမည်လေ...။ သူ တစ်ချက်လန့်နေရသည်က မေမေသည် သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီးတာနှင့် မယ်မင်း ကို မေးမှာ သေချာနေသည့်အချက်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။ မယ်မင်း နှင့်လည်း စကားပြောချေဦးမည်။

“ငါ မေမေ့ကို ဟိုဖြန်းဖြန်း သည်ဖြန်းဖြန်းနဲ့ ပတ္တီးရိုက်တဲ့အလုပ်ကို လန့်လန့်နဲ့ လုပ်ပြီးချိန်မှာ .. ဟို မယ်မင်း ကို ဖုန်းဆက်ပြောချင်လို့ ဆိုပြီး တစ်ဆက်တည်း မေမေ ပြောလာရင် .. ငါ့မှာ အခက် .. ငါဖြီးဖြန်းဘာနဲ့ မယ်မင်း ပြန်ဖြေတာတွေနဲ့ လွဲချော်ကုန်ရင် အလိမ်တွေ ပေါ်ကုန်မှာ .. ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်တဲ့ မေမေ ချက်ချင်း နားလည်သွားမှာကဖြင့် တစ်ခုခုတော့ ငါနဲ့ မယ်မင်း တို့ကြားမှာ လွဲချော်မှုတွေ ရှိနေပြီဆိုတဲ့ အချက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် .. တစ်ခန်းတည်း တူတူနေတဲ့သူ နှစ်ယောက်ဟာ အတူတူပဲ အခုလည်း ရှိနေရမှာ ဖြစ်သလို .. ဟိုသည်သွားတယ် လည်တယ် ဆိုတာတွေကလည်း တူနေဖို့လိုတယ် .. မယ်မင်း ကို ငါ ဘယ်မှ ခေါ်သွားဖူးတာ မရှိတော့ .. ဘယ်နေရာကဖြင့် ဘယ်မှာ

ရှိတယ် .. ဆိုတာ မယ်မင်း ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ .. ခက်ပြီ .. မယ်မင်း ကို မေမေက မေးမှာ သေချာတယ် .. ပိုပိုလေး ရေ .. ဘယ်ကို အလည်သွား ပြီးပြီလဲ ဆိုတာတွေပေါ့ ..”

ဟု ခုမှ ချောက်ပေါက်တိုးလျက် ခြေကိုင်ရမလို .. ခေါင်းကိုင်ရ မလို .. ထိုင်ရမလို .. ပြေးရမလိုဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်နေရပါသည့် အဖြစ် ..။

“ဟဲ့ .. ဘာငြိမ်နေတာလဲ သား .. ခေတ် .. ဖြေလေ ..”

ငြိမ်ကျနေသည့်သူ့ကို မေမေ စိတ်မရှည်သလို လှမ်းမေးလာတော့ သူ လန့်လန့်ဖြင့် ..

“လည်သမျှတွေကို .. မေမေ ပိုပိုလေး တို မေးပေါ့ .. သူ ဖြေတာ က ပိုပြီးပြည့်စုံမှာ .. နေ .. နေ .. ပိုပို ကို ခေါ်လိုက်မယ်နော် .. ရေချိုးနေ တယ် မေမေရ .. ဟေ့ .. ပိုပိုလေး .. ပိုပိုလေး .. မြန်မြန်ချိုးကွာ .. မေမေဖုန်းလာနေတယ် ..”

သူ ဟန်ပန်အပြည့် တစ်ယောက်တည်း ဉာဏ်တွေပြန့်ကြဲနေချိန်မှာ မေမေရယ်သံ ပေါ်လာပါ၏။ အံ့မယ် ..။ သူ့ခေါ်သံက ပိုပိုလေး .. ဆို တာတစ်ခုတည်း မဟုတ် ..။ ချိုမြိန်အေးမြနေအောင် လုပ်ထားသည်ကိုး လေ ..။ ချစ်မြတ်နိုးစွာ လှမ်းခေါ်သံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ကဲပါ .. ကဲပါ .. ကိုယ်ပိုလေးတဲ့ဥစ္စာတွေကို .. ပိုပိုလေး နဲ့ ခြေ နှိုင်းပြီးတော့ .. သက်သေထူမယ်ဆိုပါတော့ .. ကဲ .. ကဲ .. ပိုပိုလေး အေးအေးဆေးဆေး ရေချိုးပါစေ သားရယ် .. တစ်အောင့်လောက်နေမှ မေမေ ပြန်ခေါ်ပါမယ် .. သုံးရက်လောက်တော့ မေမေ တမင်ဖုန်းမခေါ် ဘဲ ထားတာ သား .. သားတို့ သွားလာလည်ပတ်ချိန် .. နားချိန်တွေ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင်လို့လေ .. ဒါနဲ့ .. ပိုပိုလေး ရေချိုးနေတယ် ဆိုတော့ .. အဲဒီမှာ .. အေးများအေးနေသလား သားရယ် .. ရေချိုးမှား ပါ့မယ် ..”

“ဧပြီလဥစ္စာ မေမေရယ် .. ဘာလို့အေးရမှာလဲ .. မေမေနော် .. သားအတွက် စိတ်မပူဘဲ .. မေမေချွေးမအတွက်ပဲ ပူနေ ..”

ဟုတ်သည်လေ ..။ တပေါင်းလမှာ မယ်မင်း နှင့် မေမေ တွေ့ခဲ့ရ သည်။ တစ်ခါတည်း ချွေးမအဖြစ် လက်ခံပစ်လိုက်ကာ ..။ ဧပြီလထဲ နှာ လက်ထပ်လိုက်ရပါသည့် သူ့အဖြစ် ..။ ခုကျတော့ နွေခေါင်ခေါင်ကြီး နှာ ချွေးမ ရေချိုးမှားမှာ မေမေက စိုးရိမ်မှု ကဲနေသည်တဲ့ ..။ နည်းနည်း တော့ သူ ကျွဲပြီးခတ်ချင်လာပြီ ..။ မှုန်တေတေ ဖြစ်ချင်လာပြီတည်း ..။ နှာလိုစိတ်က မယ်မင်း အပေါ် စုပြုံသက်ဆင်းပြန်သည်။ အားလုံး အချစ်တွေက မယ်မင်း ထံ ပြိုဆင်းနေကြပြီ ..။ သူ့လို သားအရင်းကိုပင် စိတ်မပူ ..။ မယ်မင်း အတွက် မေမေ စိတ်ပူနေသည်တည်း ..။

“ဪ .. သားကလည်း .. တောင်ပေါ်မြို့လေးဆိုတော့ .. အေး ချင်လည်း အေးမှာပေါ့လို့ တွေးမိတာပေါ့ သားရယ် .. မကြားဖူးဘူး သား .. တပေါင်းတန်ခူး မိုးသားကြူးတဲ့ .. မိုးငွေ့လေငွေ့ မကင်းဘဲရှိ ဘတ်တယ် .. မိုးရွာတတ်တယ် .. မကြားဖူးဘူးလား .. မြေသင်းနဲ့သာ ဆိုတာ .. နွေကာလမှာ မိုးစက်မိုးပေါက်ကျတော့ .. မြေသင်းနဲ့သာ ခန့် .. မြေမှာ ရတယ်တဲ့ ..”

ကဗျာဆရာမပေမို့လား မသိ ..။ မေမေစကားတွေက တစ်ခါတစ် ခါ ချစ်ဖို့ကောင်းနေတတ်သည်ပဲ။။ တခြားအချိန်ဆိုလျှင်ဖြင့် သူ ကြည်မွေ့စွာ ရယ်မိမည်။ မေမေပြောသော မြေသင်းနဲ့သာ .. ဆိုသည့် ခန့်ကို မိုးများ ရွာချလိုက်ပြီးချိန်မှာ တကုန်တက ရှူရှိုက်နိုင်ဖို့အတွက် မိုးရေစိုစွတ်နေသော မိုးတိတ်စ မြေလမ်းတစ်ခုအပေါ်မှာ သူ လမ်းလျှောက် မိမှာလည်း သေချာသည်။ ခုကျတော့ သူ့မှာ စိတ်လက်မွန်းကျပ်နေတာ ဝဲ ရှိနေတာမို့ မြေသင်းနဲ့သာကိစ္စလည်း ခေါင်းထဲ ကြာကြာထည့်သို့ ထားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“မေမေ ဖုန်းပြန်မဆက်နဲ့နော် .. ပိုပိုလေး ရေချိုးပြီး ထွက်လာ

တော့ .. မေမေကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်မယ် .. မေမေပြောလည်း ပြော
စရာပါပဲ .. ပိုပိုလေး က .. ရေချိုးရင်လည်း ကြာတယ်ဗျ ..

ဟု သူ မသေပီရိစ္ဆာ အလိမ်လမ်းကြောင်းကို ဆက်နေချိန်မှာ
မေမေကတော့ ရယ်သံဖြင့် ...

“အဲသလောက် မကြာအောင် သားက ချောမော့ပြောရမှာပေါ့
ကွယ် .. ကလေးပဲ ဥစ္စာ ..”

ဟု ချစ်စနိုးလေးပြောပြီး ဖုန်းချသွားပါ၏။ ကလေးပဲ .. ကလေးပဲ
နှင့် မယ်မင်း ကိုပဲ ပိုင်း၍ ချစ်နေကြတာက ပို၍ မရူစိမ့်စရာတွေ ရင်ထဲ
မွေ့နေပြီ ...။ မတတ်နိုင် ..။ မနာလိုတာကို ဘေးခဏချထားပြီး မယ်မင်း
အခန်းတံခါးသို့ ပြေးရပြန်၏။ မေမေထံ ဖုန်းဆက်ခိုင်းရမည်လေ ..။
မဆက်ခင်မှာ .. ဘယ်ကိုလည်သည်ဆိုတာ သေချာသင်ပေးရမှာကလည်း
ရှိနေသေးသည်။

“ဟိုတယ်မှာ ငါလျှာချောင်ပြီး ရွမ်းဘွိုင်လေးတွေကို မေးထား
တာက အထောက်အကူတော့ ဖြစ်မှာပဲ .. ဒီမှာက မြို့ဦးဘုရားရှိတယ်
လျှိုင်ခမ်းရေကန်ကြီး ရှိတယ် .. တောင်ခြေမှာရှိတဲ့ ရေကန်ကြီးမို့ .. လျှိုင်
ခမ်း လို့ ခေါ်သတဲ့ .. တောင်ပေါ်မှာ ဆုတောင်းပြည့်စေတီရှိတယ် ..
အဲဒီကို လည်ခဲ့ပြီလို့ မယ်မင်း ကို သင်ပေးရမယ် ..”

ဟု တွေးကာ တံခါးခေါက်တော့ ငြိမ်နေသည်။ ဘာသံမျှ မကြား
ရ ..။ အိပ်များအိပ်နေသည်လား မသိ ...။ နေ့လယ်စာ စားသောက်ပြီး
ဝမ်းဖြည့်အားပြည့်လျက် အိပ်တော်မူနေပြီထင် ..။ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သံ
ညည်းမိကာ ...

“ဟေ့ .. တည်ကြည်ပိုပို .. တည်ကြည်ပိုပို ..”

ဟု တံခါးလည်း ခေါက် ..။ အသံလည်း ပေးပေမယ့် ဘာသံ
မကြားရ ..။ စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် တံခါးရှက်ကြီး ဆောင့်ကန်ချင်စိတ်
ပေါက်လာရပြီ ..။ သည်လောက် အအိပ်အနေ မေ့မြောနေသလောက်

ရမည်တဲ့လား ...။

“တောက် .. သူခိုးဝင်ခိုးရင်ဖြင့် .. သူ့ကိုပါ ထမ်းထုတ်သွားတောင်
မဟုတ်ဘူး .. သူခိုး ပခုံးပေါ် အိပ်မက်ဆက်မက်နေမယ့် မယ်မင်း
ဖြစ်နေမှာ .. ခက်ပြီပဲ .. ခွတော့ကျပြီ .. မေမေဆီ ဖုန်းဆက်တာက
အိပ်ကြာနေလို့ မကောင်းဘူး ..”

သူ စိတ်အိုက်အိုက်ဖြင့် တံခါးဆက်ခေါက် ..။ အသံဆက်ပေးနှင့်
သေမယ့် အတွင်းဆီမှ လူသံ မဆိုထားနှင့် .. အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံပင်
ပြန်သံအဖြစ် ထွက်မလာ ..။ ခေါင်းကို စုံကုတ်ကာ သူ ဟီးချ၍ ညည်း
ရပါပြီ ..။ ဟန်းနိုးမွန်း ထွက်လာသည့်ခရီး ..။ သူက နီးတော်
မင်း၏ အခန်းရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လျက် အထဲမှ စက်တော်ခေါ်နေသည့်
အသံကို ခေါ်မရပြုမရ ဖြစ်နေသည်ကိုစွ့ ..။ ခေါင်းကုတ် ခေါင်းထု
ပြီး ရှိနေသမျှ ဘေးကမြင်လျှင် ဘာထင်မည် မသိ ...။

“ငါသေချင်တယ် .. ငါသေချင်တယ် .. သေရင်ကောင်းမယ်..”
တာကယ့်ကို သေချင်နေသည်ပါပဲ ..။

“ဘာသေချင်နေတာလဲ ..”
နောက်ကျောမှ မေးသံ ..။ လန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ ကမန်းကတမ်း
ညှစ်ကြည့်တော့ နီးတော် မယ်မင်း ပါတကား ..။ အဝါရောင် ချည်
ဝန်းပွင့်ရိုက်ဂါဝန်ရှည်နှင့် မယ်မင်း ကိုမြင်တော့ သူ ဝမ်းသာသွား
မိသလို ဟန်ပင် ဆောင်မရ ..။ ခုမှ ချောက်ကျက်နိုးမှ လွတ်မြောက်ရ
တော့လေ ..။

“အံ့မယ်လေး .. ကယ်တင်ရှင်ရယ် .. မြန်မြန်လာစမ်းပါ .. မြန်မြန်
စမ်းပါ ..”

မယ်မင်းကို အခန်းသော့ဖွင့်တာတွေ ဘာတွေပင် မခိုင်းနိုင် ..။
နောက်ကိုယ်ပါကြီး မယ်မင်း လက်ကိုဆွဲ၍ ဘေးကပ်လျက် သူ
နီးသို့ ခေါ်လာတော့ မယ်မင်း ပါလာသည်။ သူ့ခြေသလုံးတွေကို

တိုက်နေသည့်အရာ ...။ ခုမှ သတိတရဖြင့် ငုံ့ကြည့်မိတော့ မယ်မင်း လက်ထဲမှ လက်ဆွဲစက္ကူအိတ်ကြီးတွေ ...။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေ ... လက်နှစ်ဖက်ပြည့် ပါလာသမျှ ...။ သူဆွဲရာ မယ်မင်း ၏ လက်တစ်ဖက် ဆီမှ ပါလာသော အိတ်တွေက သူ့ခြေသလုံးကို လာလာတိုက်နေခြင်း တကား ...။

စောစောက ဝမ်းသာစောဖြင့် မယ်မင်း တစ်ယောက်ကိုပဲ မြင်သည့် လက်ထဲကဥစ္စာတွေကို အာရုံပင် မရလိုက် ...။ ခုမှ အံ့သြစိတ်ဖြင့် ရုတ်တရက် မယ်မင်း ကို ငုံ့စိုက်ကြည့်တော့ သူ အံ့သြနေတာကို သိပုံပင် မရ ...။ ခုလို .. အလောတကော အလောသုံးဆယ်ကြီး လက်ဆွဲအခေါ်ခံရာ ကိုပဲ အံ့သြနေပုံဖြင့် မော့ကြည့်နေတာနှင့် ကြုံသည်။

မတတ်နိုင် ...။ အခန်းထဲရောက်အောင် ခေါ် ...။ ဆိုဖာရှည်ထိုင်ခိုင်းနှင့် သူရှိနေချိန်မှာ မယ်မင်း ကဖြင့် လက်ထဲက အိတ်တွေ ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ နေသားတကျ စီကာရီကာချနေတော့ ရင်ထဲမှာ ရသည်ပါပဲ ...။

“နေစမ်းပါဦး .. ငါ့မှာဖြင့် ညည်းကို အခန်းရှေ့မှာ တံခါးခေါ် လိုက် .. ခေါ်လိုက်နဲ့ .. ဘယ်လောက်ကြာနေတယ် ထင်သလဲ .. ညည်း ကို အိပ်နေတယ်လို့ ထင်ထားမိတာ .. ခု .. ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ .. ဒီလောက် တစ်ပွဲတစ်ထွေး အိတ်တွေဘာတွေနဲ့ ..”

သူ တအံ့တသြလည်း မေးမိရသည်ပါပဲ ...။ မယ်မင်း ထရပ်သည့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့်ပုလင်းကို သွားယူသည်။ မော့သောက်သုံး ပြီးတော့ .. ရေပုလင်းကို ပြန်မထားဘဲ ယူလာကာ ဆိုဖာရှည်မှာ ထိုင် ၏။ ရေဆက်သောက်သည်။

“သူ့အခန်းထဲက ဥစ္စာကျနေတာပဲ .. ငါ့အခန်းထဲက ဥစ္စာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ယူနေပုံများ ..”

မျက်စိအမြင်မကြည်ချိန်မို့လား မသိ ...။ မယ်မင်း ကို ရှေ့

အိပ်ပုလင်းပင် မသထာပဲ ဖြစ်နေရပါသည့် အဖြစ် ...။ မယ်မင်း ကတော့ ဆီပုံ မရ ...။ သိမှာလည်း မဟုတ် ...။ အေးအေးဆေးဆေး ရေပုလင်းလေး အဖွဲ့ပေါ်ချကာ ...

“ကုန်တိုက်သွားတာလေ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. လျှောက်လည်တာ ဆိုလို့ ..”

ဟု ဖြေလာတော့ သူ မျက်စိမျက်ဆံ ပြူးသွားရလျက် ...

“အဲမယ် .. ကုန်တိုက် .. ဟုတ်လား .. နေစမ်းပါ မယ်မင်း ရယ်.. အယ်နေရာတွေအထိများ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ရောက်ပေါက်ပြီးကုန်ပြီ ဆို .. ငါက .. ညည်းကို အခန်းထဲ အိပ်လိုက် .. စားချိန်တန် ငါနဲ့တူတူ ခိုတယ်ရဲ့ စားသောက်ဆောင်မှာ စားလိုက်နဲ့လို့ ထင်နေတာ .. ညည်း အယ်ပြီး ခြေဖွေပါပါလား .. ဟင် ..”

“ရောက်တာတော့ အစ်ကိုလေးရယ် .. ကုန်တိုက်သုံးခုလောက် ဆောက်ပြီးပြီ .. လျှိုင်ခမ်း ရေကန်က စွန့်ပလွန်တော့ကိုလည်း ရောက် ခဲ့တယ် .. စားသောက်ဆိုင်လေးတွေက လှတယ် သိလား .. အစားကောင်း သည်း ရတယ် .. အဲမယ် .. ငါးထမင်းနယ်ဆိုတာ အစ်ကိုလေး မစားဘူး ဆိုမယ် .. ပိုပို တို့ စခန်းမြိုင်သာမြို့ကလည်း တောင်ပေါ်မြို့ဆိုတော့ .. သိမှာလည်း ရှိတယ်လေ .. ဒီမှာရတဲ့ ငါးထမင်းနယ်ကလည်း .. ကောင်း သယ် သိလား .. ဂျူးမြစ်လေးနဲ့ စားရတာ ..”

ဝယ်လာသမျှတွေကို ဟိုအိတ်ယူကြည့် ...။ သည်အိတ်ကိုင်ကြည့်နှင့် နေရင်း ဖြေနေသည့် မယ်မင်း ကို သူ ငြိမ်ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး ဘာများ ဆက်နိုင်မည်တုလဲလေ ...။

“မြို့ဦးဘုရားလည်း ဖူးခဲ့ပြီ .. တောင်ပေါ်က လွမ်းစေတီလည်း ဖူးခဲ့ပြီ .. အဲမယ် .. ဓာတ်လှေကားရှိတယ် သိလား .. စေတီက ကျောက် ဆောင်ပေါ်မှာ ရှိတာ .. မြင့်တယ် .. ဓာတ်လှေကား ရှိတယ် .. ကျောက် ဆောင်မြင့်ကြီးပေါ်ကကြည့်ရင် .. တစ်မြို့လုံး မြင်နေရတာ သိလား..”

ဟိုဘက်မှာများ လယ်ကွက်တွေ ရှိတယ် ..”

မြို့ရှစ်ပင် ထည့်ပြောနေသည့် သူငယ်မ ..။ သူ သြချရင်း ငုတ်တုတ် ငြိမ်ကြည့်နေမိရပါ၏။ သူက အခန်းအောင်းနေသည်။ မယ်မင်း ကို လည်း အခန်းထဲမှာ ရှိနေမည်ဟု ထင်နေသည်။ မယ်မင်း က နေရာနဲ့ နေပြီ ..။ လည်ပတ်တော်မူခြင်း အခန်းကဏ္ဍ ပြီးမြောက်သလောက်ပင် ရှိသွားပြီ ..။ ဝယ်ခြမ်းသည့်အလုပ်တွေလည်း လုပ်နေသည်။ ကိုယ့်နုနု ကိုယ်သာ ရိုက်လိုက်ချင်တော့သည်ပါပဲ ..။ ယောက်ျားက အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်နေသလိုကြီး ဖြစ်နေသည်တည်း ..။

“ဒီမှာ တက္ကစီလဲ ရှိတယ်လေ .. အံ့မယ် .. မြင်းလည်းလဲ ရှိတယ် သိလား .. မနေ့က .. မြင်းလည်းတစ်စီးကို အပြတ်ငှားပြီး မြို့တစ်ပတ် ပတ်ပစ်သေးတယ် .. မြင်းလည်းစီးရတဲ့ အတွေ့အကြုံပေါ့ အစ်ကိုလေး ရယ် ..”

“ဟင် .. ညည်းက .. လူတစ်ယောက်ရဲ့ မြင်းလည်းကို အပြတ်ငှား ပြီး အဲဒီလူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ မြို့တစ်ပတ် ပတ်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား .. တခြားကို ခေါ်သွားရင် .. ညည်း ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ .. ရဲလိုက်တဲ့သတ္တိ”

“ဟာ .. အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မြင်းလည်းပါ အစ်ကိုလေး ကလဲ .. အသက်က ခြောက်ဆယ်နားကပ်နေပြီ .. ဆံပင်ကို ဖြူလို့ .. အဲသလိုမျိုး မြင်းလည်းကိုမှ ပိုပို က ငှားစီးတာပါ ..။ မြင်းလည်းလေးက ပြင်ဦးလွင်ကလိုမျိုး ရထားလုံးလေး သိလား .. ပိုပို က .. ရထားလုံးက လည်း ထိုင်စီးခဲ့တယ် .. မြင်းလည်းမောင်းတဲ့ ဘာဘရဲဘေးက မြင်းလည်း မောင်း ထိုင်ခဲ့ဘေးနေရာကလည်း တူတူထိုင်စီးခဲ့တယ် .. အမြင်နှစ်ချိန် ခံစားချက်နှစ်မျိုး ရတာပေါ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ ..။ ဘာဘကို လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ မြင်းလည်းရပ်ခိုင်းပြီး လက်ဖက်ရည် တိုင်ကီနှစ်ခွက် မှာပြီးတော့ .. ဘဲသားမုန့် တစ်ယောက်နှစ်ခုစီ တူတူစားခဲ့သေးတာ သိလား .. ဘာဘကို မြင်းလည်းငှားစီးခ သုံးထောင်ဆိုတာမှာ .. သုံးထောင်

ဒီးရာ ပေးခဲ့တယ် .. ဘာဘကဖြင့် .. ဆုတွေတောင် ပေးလိုက်သေး ..။ ချန်းမာပါစေ .. ချမ်းသာပါစေတဲ့ .. သိလား ..”

မနေ့က မြင်းလည်းစီးပြီးသကာလ ..။ ထိုဘာဘနှင့် လက်ဖက်ရည် ဆွဲ ဘဲသားမုန့်တွေ စားသောက်နေသည့် တည်ကြည်ပိုပို ..။ သူက .. အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း တီဗွီကြည့်လိုက် ..။ ပျင်းလိုက် ..။ ခွဲလိုက်ဖြင့် ပျင်းစရာရက်ကို ဖြတ်သန်းနေသည်တဲ့ ..။ မယ်မင်း ကဖြင့် မနာမနေ ပျော်နေသည့်အချိန်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ ပို၍ပင် မနာလို သာရပါပြီ ..။

“နေစမ်းပါဦး .. ဘာတွေ ဝယ်ခဲ့တာလဲ ..”
“အဝတ်အစားတွေလဲ ပါတယ် .. အရပ်တွေလဲ ပါတယ် .. ဒေသ ချွတ် ချယ်ရီသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အရပ်တွေမှ အများကြီးရယ် .. အရပ် သားသားလေးကနေ .. ဟောလောက်ရှိတဲ့ အရပ်တွေ ဝယ်ထားတာ နှိုတယ် သိလား .. ပိုပို အခန်းထဲလိုက်ကြည့် .. တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ အရပ်တွေပေါ့ .. ပြီးတော့ .. ထင်းရှူးပင်လို ထွင်းထားတဲ့ ထင်းရှူးသစ် အင်လည်း ဝယ်လာတာ ရှိတယ် .. အခန်းထဲ အလှထားလို့ ရတယ်လေ ..။ ယော်ရင် သုံးစုံဝယ်တယ် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေအတွက်ရယ် .. အန်ကယ်နဲ့ အန်တီမွေး အတွက်ရယ် .. ပြီးတော့ ပိုပို တို့ အိမ်အတွက်ရယ် ဆိုပါ ဆော့ .. ပြီးတော့ .. အရပ်တွေဆိုတာကျတော့ .. ပိုပို အတွက်လည်း ပါတယ် .. တာတေ တို့အုပ်စုအတွက် ဝယ်ထားတာလည်း ပါတယ် ..။ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ အလည်လာကြတဲ့အခါ .. လှိုင်းနစ်အိမ်ကနေပြီး အပြန်မှာ ထည့်ပေးလိုက်ဖို့လေ ..”

ဝယ်သည်မှ တာတေ တို့အတွက်ပင် မကျန်အောင် ထောင့်စေ့နေ သည့် မယ်မင်း ကို သူ စိုက်ကြည့်ရင်းမှ ..

“ငါ့အတွက်ရော ဘာပါသလဲ ..”
ဟု မမျှော်လင့်ထားပါဘဲနှင့် လွှတ်ခနဲ မေးမိရပါ၏။ ထိုသို့ မေးမိ

မည်ဟုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မထားမိ ..။

“အစ်ကိုလေးအတွက် .. ပုခိုးပါတယ် .. ဦးထုပ်ပါတယ် .. ရှပ်ပါတယ် .. အို .. နံလို့ .. နံလို့ .. အဲသလိုပဲ .. အားလုံးအတွက် အဝတ်အစားလည်း ဝယ်တယ် ..။ ပစ္စည်းလေးတွေ လှရာကောင်းရာတွေ ဝယ်တယ် .. ဒီမှာကြည့် .. ဒါက အစ်ကိုလေးအတွက် ရိုးလက်(စ်)နာရီ .. ရွှေရောင်လေး .. အဲဒါ .. ဖေဖေအတွက်ရော အန်ကယ်အတွက်ရော ဝယ်လာသေးတယ် သိလား ..”

ဝိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်ပါလာသည် မသိ ..။ အန်ကယ်ရဲ့ နှင့် အန်တီဟေမန် တို့ကလည်း ဝိုက်ဆံတွေ အတော်ကြီး သမီးကို ထားခဲ့ကြပုံ ရသည်။ ဟန်းနီးမွန်းခရီးမှာ သုံးချင်တာ သုံးဖို့ ..။ ရန်ကုန်လှိုင်းနှစ်အိမ်မှာ နေ့စဉ် ဝယ်ချင်တာဝယ်ဖို့ ဖြစ်မည်။ သူ .. ငေးမယ်မင်း ကို ကြည့်မိရပါ၏။ နာရီဘူးလေး စက္ကူကတ်ထူ လက်ဆွဲအိပ်လှလှကြီးထဲမှ ထုတ်၍ သူ့ကို ပေးနေသည့် ကောင်မလေး ..။ သူ့အတွက် နာရီဝယ်လာသည်တဲ့ ..။ သူက .. မယ်မင်းကို ဘယ်မှလည်း လိုက်ခိုင်းပေးခဲ့ ..။ ငွေလိုသလားဟုလည်း မမေးခဲ့ ..။ သုံးရက်ကျော်၍ လေးရက်ထဲ ရောက်လာပြီ။ မယ်မင်း အပေါ် ဘာမှ တာဝန်မကျေသလို ဖြစ်နေသည်။

မယ်မင်း က သူ့အတွက် နာရီဝယ်လာချိန်မှာ သူက မယ်မင်းအတွက် ဘာမှ ဝယ်မပေးသော ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေသည်တဲ့လေ ..။ အားနာစိတ်လည်း ဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ .. စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားသော ရှိန်းမြဲမြဲ ကြည့်နူးမှုလည်း ဖြစ်လာရသည်။ မယ်မင်း သည် သူ့အတွက် လက်ဆောင်ဝယ်လာသည်ကိုးလေ ..။ နာရီကို လုပ်သော မီးနီရောင်နာရီဘူးထဲမှ မယ်မင်း ထုတ်ကာ ရွှေရောင်နာရီကို ကမ်းပေးလာတော့ သူ ကိုင်ကြည့်မိရရင်း ..

“ဆောရီးပဲ ကောင်မလေးရေ .. ငါ .. တာဝန်မကျေခဲ့ဘူးကွာ ..”

ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ တောင်းပန်မိရပါ၏။

“ပတ်လိုက်လေ .. အန်ကိုလေးရဲ့ .. ပတ်လိုက် ..”

ဟု ပြောတော့လည်း အလိုက်သင့် လိုက်လျောစိတ်ဖြင့်ပင် ကြည်ကြည်သာသာ ပတ်လိုက်မိရပြန်သည်။ သူသည် မယ်မင်း ပြောတာကို ခြင်းမဆန် လိုက်နာသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်သွားချေသည်တကား။ အန်ကို ပတ်လိုက်ပြီးမှ မှားပြီဟု မခံချင်စိတ် ဖြစ်လာပြန်သည်။ သူက မယ်မင်း ခိုင်းတာကို မလုပ်သည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေရမည်လေ..။ တော့ .. နောက်ကျသွားပြီ ..။ ကြည့်နူးစိတ်ဖြင့် နာရီကို ပတ်လိုက်တာက အရင် ဖြစ်ကုန်ပြီတည်း ..။

“နေစမ်းပါဦး .. ဘယ်အချိန်တွေ ထွက်ထွက်ဝယ်နေတာလဲ .. ခုနကတွေကို ..”

“နေ့တိုင်းပေါ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. မနက်စာ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)ပြီးရင် အိမ်ခါထွက်တယ် .. နေ့လယ်စာ မတိုင်ခင် ပြန်လာ .. ရေမိုးချိုး .. ခဏနား .. နေ့လယ်စာစား .. ပြီးရင် .. တစ်ခါထွက် .. ဝယ်ချင်တာဝယ် .. နှုတ်ချင်တာလည်း .. ညနေစာမတိုင်ခင် ပြန်လာ .. ခဏနား .. ရေမိုးချိုး .. ခဏစား .. ပြီးရင် .. အခန်းမှာနား .. ပြီးတော့ .. ဟိုတယ်က .. အရောင်း .. ဆောင်မှာ ဝယ်ချင်တာ တစ်ကျော့ဝယ် .. ဟိုကြည့်သည်ကြည့် .. နှုတ်လည်း ဝယ် .. အဲသလို .. နေခဲ့တာ .. နေ့တိုင်းပဲ ..”

ဟုပြောတော့ သူ လူညံကြီးဖြစ်ရင်း နားထောင်နေရသူသက်သက် ဖြစ်နေရပါသတည်း။

“ငါက .. ဟိုတယ်က အစာကို စား .. အခန်းထဲအောင်းပြီး .. ဘာစားစရာမရှိတဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေပြီတော့ .. မယ်မင်း .. တော့ .. သူ့အခန်း ရေခဲသေတ္တာထဲ အစားပြည့် .. အသောက်ပြည့် .. အသီးပြည့်နဲ့ စည်းစိမ်ရစ်နေတာ .. ဖြစ်ပုံများ .. ခုကတည်းက .. ငါက .. ပြည့် .. အငတ်အပြတ် ဖြစ်နေသကိုး ..”

ဟုသာ စိတ်ထဲ ညည်းမိရပါသတည်း။ မယ်မင်း က .. ဟိုတယ် အရောင်းခန်းဆောင်တွေပင် ညစာအပြီးမှာ အခန်းထဲ ခဏနားပြီး လည်ပတ်ဝယ်ခြမ်းတာတွေ လုပ်နေသေးသည်။ အစားအသောက်ရောင်းသည့် ခန်းဆောင်မှလည်း စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ဝယ်ခြမ်းပြန်ပြီး ဝမ်းနည်းပါးစပ်စိုစိုဖြင့် ညတွေကို ဖြတ်သန်းနေသေးသည့်အဖြစ် ..။

“ညည်းပဲ တတ်နိုင်တယ် မယ်မင်း ရာ ..”

ဟု လွှတ်ခနဲ ညည်းတော့ မယ်မင်း သူ့ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်သည်။

“ကောင်းတယ် .. အဲသလို ခေါ် .. မယ်မင်း ဆိုတာကလည်း ချစ်စရာကောင်းတာပဲ .. အစ်ကိုလေးနဲ့ စတွေ့တုန်းက အစ်ကိုဆီ ခေါ်ခဲ့တာလေ .. ခေါ်ပါ .. ခေါ်ပါ .. အမှတ်တရ ပိုဖြစ်တာပေါ့ .. ပေမယ့် .. အစ်ကိုလေးကိုတော့ မောင်မင်း လို့ ပိုမို ခေါ်ပါဘူး .. စိတ်ချ .. ဒီမှာ .. တကယ်ပြောတာနော် .. မယ်မင်း လို့ ခေါ်တာ .. နားထောင်လို့ ကောင်းတယ် .. ချစ်စရာလေးနော် .. ခေါ် .. ခေါ် .. အစ်ကိုလေးက .. မှတ်မှတ်ရရကို ဒီနာမည်လေး ရင်ထဲထည့်ထားတာကိုး ..”

ဟု ပြောတော့ သူ အနေခက်ရသည်။ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း လွှတ်ခနဲ နှုတ်ကျိုးခေါ်မိရပြီမို့ လူမိမိလိုက်ရပြီတည်း ..။

“ဒီမှာ .. မယ်မင်း .. မေမေဆီက ဖုန်းလာတယ် .. ဘယ်လိုက်ပို့ပြီးပြီလဲလို့ မေးလာတာ .. ငါက .. ညည်းခရီးပန်းလို့ နားထောင်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘယ်မှကို မပို့ပေးသေးဘဲ ထားထားတာ .. ညည်းက ခြေရင်းနေပြီ .. အဲဒါ .. မေမေသိရင် ငါ့ကို ဆူဘော့မှာပဲ .. ကလေးတစ်ယောက်တည်း လွှတ်ရသလားတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ .. ညည်းကို .. ငါလိုပေးတဲ့ နေရာတွေကို .. ညည်းပဲ ပြန်ပြောလိမ့်မယ်လို့ ခပ်တည်တည် ငါ အပြစ်လွှတ်အောင် ပြောခဲ့ ဖြေခဲ့ရတယ် သိရဲ့လား .. ခုကျတော့ ညည်းက နေရာနဲ့နေပြီ .. ဒီတော့ .. တစ်နည်းပဲ ရှိတယ် ..။

နန်းဆက် .. ညည်းရောက်ခဲ့သမျှနေရာတွေကို ပြောပြ .. ငါနဲ့တူတဲ့ သွားတယ်လို့ ပြောပေး .. ငါက .. မနက်ဖြန် .. ညည်းကို .. ကားနဲ့ ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ပို့ဖို့ တွေးထားတာကွ ..”

တကယ်က .. သူ ဘယ်လိုမှ အစီအစဉ် မရှိ ..။ ပို့ဖို့လည်း စိတ်ကူးထား ..။ ဒါပေမယ့် .. မယ်မင်း ကို ခုလိုမှ မလိမ့်လျှင်လည်း မဖြစ်တော့ပြီမို့ ကိုယ့်အပြစ်လွှတ်အောင် လိမ်ရပြန်သည်။ ကြာလျှင် လူလိမ်ကြီးဖြစ်ခဲ့ကိန်း ဖြစ်နေရတိတည်း ..။

“ပိုပို က.. အစ်ကိုလေး ကားမောင်းရတာ ခရီးပန်းနေတယ် ထင်လို့ .. လိုက်မပို့နိုင်သေးရှာတာပဲဆိုပြီး သနားတာရယ် .. အလိုက်သိတာ ခယ်နဲ့ .. ပိုပို အစီအစဉ်နဲ့ ပိုပို .. လည်ပစ်လိုက်တာလေ .. ပြန်ရင် .. ဆက်ဆောင်မပါရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. ဒီတော့လည်း .. ဆူပယ်မထွက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ .. အဲသလိုရှိတာ .. မနက်ဖြန်ကျရင် .. လျှင်ခမ်းမွန်းရဲ့ .. စမ်းချောင်းနေရာကို သွားမလို့ .. ဘာဘဲကို မေးကြည့်ထားတယ်လေ .. အဲဒီမှာက .. လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဆိတ်နို့လည်း ခုတယ်တဲ့ .. စမ်းချောင်းလေးကလည်း သာယာတယ်တဲ့ .. ပြီးတော့ အဲဒီကဆိုင်တန်းလေးတွေမှာ .. ကြေးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ လက်ကောက် .. ခွေကြိုးလေးတွေ ရတယ်တဲ့ .. ခြေကျင်းလေးတွေတောင် ရှိသတဲ့ ..။ စမ်းချောင်းက အေးမြနေတာတဲ့ .. သဘာဝငါးကင်ဆိုင်တွေလည်း ရှိသတဲ့ .. ကောက်ညှင်းကို ငှက်ပျောရွက်နဲ့ထုပ်ပြီး အရင်ပေါင်းထား ဆွဲခွာတွေကို ပြန်ကင်ပြီး ငါးကင်နဲ့ရောင်းတာတဲ့ .. သွားစားမလို့ ဆလ .. အဲဒါ .. မနက်ဖြန်အစီအစဉ် ..”

သူပင် နားထောင်ရင်း ကောက်ညှင်းပေါင်းပြန်ကင်နှင့် ငါးကင်ဆို စားချင်စောဝင်လာရတာ လျှာကြောတွေထဲ သွားရည်တွေ စိမ့်နေနေ ကုန်ရပါသည်အဖြစ် ..။

“ငါ လိုက်ပို့မယ် .. ညည်းကို ..”

ဟု သူ ပြောတော့ မယ်မင်း၏မျက်နှာလေး ဝင်းကြည်လာသည်။
“ကတယ်လား အစ်ကိုလေး .. ဒါဆို လိုက်ဖို့ပေါ့ .. အဲဒီနေရာမှာ
လေ .. ခိုးရွာတတ်တဲ့အခါမျိုး ကြုံရင် အေးသတဲ့ ..”

တောင်ကြောတောင်ခြေမှာရှိသည့် နေရာဆိုတော့ သူ ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။

“မြင်းလည်းလိုက်စီးပါလား အစ်ကိုလေးရဲ့ .. ဘာဘကို မှာထား
တယ် သိလား .. အစ်ကိုလေးလည်း အတွေ့အကြုံရတာပေါ့ ..”

ဟု စည်းရုံးနေသေးသည်။

“ငါ့မှာ ပါးစပ်ပါတယ် .. အဲဒီနေရာ ဘယ်မှာရှိတယ် .. ဘယ်လို
သွားရမယ်ဆိုတာ ဟိုတယ်မှာဝန်ထမ်းလေးတွေကို ငါ မေးမယ် .. ညည်း
မြင်းလည်း ငါ မစီးရဲပါဘူး .. မြင်း လန့်ပြေးရင် .. တန်းလန်းပါသွား
မယ် သိလား .. လှည်းကြီးပေါ် ဟိုလူးသည်လိန်နဲ့ မဆင်းနိုင်မကယ်နိုင်
ပါသွားပြီး ချောက်ထဲရောက်မှာ ငါ လန့်တယ် .. ညည်း မလန့်ချင်နေ-

ဟု ပြောတော့ မယ်မင်း လက်ခုပ်လေးတီး၍ ရယ်သည်။

“အားပါး .. သတ္တိခံကြီး အစ်ကိုလေး ဖြစ်နေတာကိုး ..”

ဟု ရယ်ချိန်မဆုံးခင်မှာ သူ ဟန်းဖုန်းဖြည့်လာပြန်သည်။ သူ
နံပါတ်ကိုကြည့်တော့ မေမေဖုန်း ဖြစ်နေပါသတည်း...။

“ရော့ .. မေမေဆီက ဖုန်း .. ညည်း ပြောပေတော့ ..”

သူ ဖုန်းကို အပ်လိုက်ရပါသတည်း။ မကြာမီမှာ မယ်မင်း ၏အသံ
လေး တစာစာဖြင့် မေမေ့ကို ပြောနေသည့်စကားသံတွေကို ဆက်တိုက်
ကြားရပါချေတော့မည် ...။

အခန်း (၁၀)

သဘာဝတောင်ကျစမ်းချောင်းသည် အကျယ်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့်
ညည်းမြောင်းသောချောင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်မနေ ...။

ရေသည် ကြည်မြဲနေကာ အကျယ် ဆယ်ပေကျော်လောက်ရှိသည့်
ချောင်းသည် တချို့နေရာတွေမှာ ကျောက်ဆစ်ကျောက်သား ကျောက်
ခက်တုံးတွေကို အရှင်းမြင်နိုင်လောက်အောင်ပဲ ရေတိမ်နေတတ်ကာ...။
တချို့နေရာကျတော့လည်း အတန်မျှတော့ နက်မည်ဟု ထင်ရပါသည်
ဖြစ် ...။ ဘာကြောင့်ဆို .. ငါးမျှားနေသူတချို့ကို မြင်ရသည်ကိုးလေ...။
ဝန်းဖြေခရီးထွက်လာသူတို့ ငါးမျှားနေကြတာ ဖြစ်မည်။

ကားရပ်ရာ ခရေပင်ရိပ်သည် အေးမြမြရှိချေလျက် ...။ မြင်မြင်ရာ
ဘိုင်းသည် စိမ်းမြဲသစ်ပင်များ ...။ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများဖြင့်
အစိမ်းရောင်ခြယ်ထားသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးတစ်ခုတွင်းမှာ ကိုယ်
တိုင်ဆင်းသက်ရသည့်နှယ် ခံစားရစေသည်ပါပဲ။

မယ်မင်း ကတော့ ကြိုးသိုင်းသားရေအိတ်ကို စလွယ်သိုင်း၍ ကား
ဆီမှဆင်းနေပြီ။ အစိမ်းရောင်အခံတွင် အဖြူရောင်စံပယ်ပွင့်လေးတွေ
ဆီ ပန်းရိုက်ထားပါသည့် ဂါဝန်ရှည်လေးကို ဝတ်ထားသည့် မယ်မင်း...။
သူ အမြဲမြင်နေခဲ့ရဖူးသော ဒူးဆစ်ဖုံးဘောင်းဘီနှင့် လက်ပြတ်အဖျားတွန့်

အကျိုးမျိုးကိုတော့ဖြင့် မယ်မင်း ဝတ်မထား ..။ လက်ထပ်ပွဲ ပြီးမြောက်ကတည်းက ခုလိုဂါဝန်ရှည်လေးတွေကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်လာသည့် မယ်မင်း ပါ ..။ ဒါကလည်း အန်တီဟောမန် ၏အစီအမံပဲ ဖြစ်ဖို့မှာ သည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီမို့ မယ်မင်း ခုလိုဝတ်ဆင်နိုင်ဖို့ ချုပ်ပေးခဲ့သည့် ဂါဝန်တွေ အတော်လေးတော့ များပါချေလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂါဝန်ရှည်လေးမှာ ကြိုးလေးဖြင့် နောက်ဘက်ခါးနေရာမှာ သိမ်းချထားတာမို့ ခါးသိမ်သိမ်လေးလည်း ထင်းခနဲဖြစ်နေကာ ..။ သွယ်နဲ့ ကိုယ်ဟန်လေးနှင့် အချိုးတကျချုပ်ထားသော ဂါဝန်ရှည်လေးက လိုလိုက်ဖက်ဖက်တော့ ရှိနေသည်ပါပဲ။ ရုပ်လေးကိုက ထင်းခနဲ ရှိအောင် ဖြူညနဖန်နေကာ .. ကလေးမျက်နှာလေးဖြင့်လည်း ရှိတာချစ်စရာလေးတော့ အကောင်းသား .. ဟု သူ တွေးမိပြန်ပါသည့်အဖြစ်။

“ခေတ်လူ .. သူ့ကို မုန်းတယ် မုန်းတယ်နဲ့ .. ဘာကိစ္စ .. ချစ်လေးဆိုပြီး တွေးလာနေရပြန်တာလဲ .. ကင်းအောင်နေစမ်းပါ .. လာမထပ်ချင်တာကို ပါးပါးနပ်နပ် သူ့ကို အသိပေးထားတဲ့ကြားထဲ ငါ့ကို ရအောင်လည်းယူထားသေးတဲ့ ကောင်မလေးကို .. ဘာကိုချစ်စရာလေးတွေ ဖြစ်လာနေရတာလဲ ခေတ်လူ ..”

ဟု ခပ်နာနာပြန်၍ ကြိမ်းမောင်းပြစ်တင် လုပ်နေရသည်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဖြစ်နေပါ၏။ မယ်မင်းကတော့ဖြင့် ငါးမျှားနေတွေထဲ ရောက်နေပြီ။ မကြာ .. ဖြန့်ရောက်လာသည်မှာ တက်တကြွကြွလေးပါ။ ကြည့်နေရင်း သူ နားမလည်နိုင်တာတစ်ခုက ရင်တိုးဝင်လာပြန်ပါသည့်အဖြစ် ..။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကို ဖြစ်လို့ .. တယ်လီဖုန်း ငါ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကို လက်မထပ်ချင်တဲ့ကိစ္စ ပြောပြထားတာကိုမှလုံးဝ .. မကြားခဲ့ရတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတာကို ငါ အံ့သြတယ် .. မလုံခြုံနေတာမျိုး သူ့မျက်နှာမှာ ငါ တစ်စွန်းတစ်စလေးတောင် ရှာမရ

နေပါလား .. အတော်ဟန်ဆောင်ကောင်းပြီး မျက်နှာပြောင်တဲ့သူငယ်မပဲ .. အနေခက်တာလည်း မရှိဘူး .. အံ့ရော ..”

ဟု တွေးမိရင်း ကားကိုမီရပ်နေသည့်ဝံ့စံမပျက် ခပ်တည်တည်ပင်သူ နေပစ်လိုက်ရပါ၏။ မယ်မင်း ကတော့ သူ့ဘေးမှာ ရပ်လည်းရပ်..။ ခော့လည်း ကြည့်ရင်းမှ ..

“ငါးမျှားတံ ငှားလို့ရတယ် သိလား .. တစ်ခါငှားရင် ငါးရာပေးရမယ် .. ငါးစားလည်း ရှိတယ် .. ငါးစာ တီကောင်လေးတွေ တူးထားပြီးတော့ သေချာ ရေနဲ့သန့်ထားပြီးမှ ဘူးထဲထည့်ထားပေးတာတဲ့ .. တီကောင်က အရှည်လေးတွေ သိလား ..။ အဲဒါကို တစ်စတစ်စဖြတ်ပြီး ငါးမျှားချိတ်မှာ ချိတ်မျှားရမှာတဲ့ .. ငါးစာ တီကောင်ဘူးက တစ်ဘူး ငါးရာတဲ့ .. အဲသလို သိခဲ့ရတယ် .. မိတဲ့ငါးတွေက အများအားဖြင့် ငါးခူ .. ငါးရဲနဲ့ ငါးမြေထိုးနဲ့ ငါးခုံးမတွေ များတယ်တဲ့ ..”

အံ့လောက်ပါပေရဲ့ .. ဟု လက်ဖျားခါလိုက်ချင်သည်ပါပဲ။ ဖြုတ်ဆို ရောက်သွားပြီး ပြန်လာတော့ စုံတကားစေ့အောင် အားလုံး ပြောပြနေနိုင်သည့် မယ်မင်း ..။ မိသည့်ငါးတွေပါ အမည်နှင့်တကွ သူ့ထဲသတင်းတော်ပို့သည်။

“ဘာလဲ .. ငါးမျှားချင်နေသလား ..”

သူ ခပ်တည်တည် မေးတော့ မယ်မင်း ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ် ညည်းပါ၏။

“ခက်တယ် အစ်ကိုလေးရ .. အဲဒီဥစ္စာက အဓိကဖြစ်နေတော့ .. အခက်ကြီး ခက်နေတယ်လေ .. ငါးမျှားချင်တာတော့ အမှန်ပဲ .. တီကောင်ကြီးတွေ ဖြတ်ဖြတ်ပြီး ငါးမျှားချိတ်မှာ ချိတ်ရမယ့်ကိစ္စ .. မလုပ်ရက်တာနဲ့ .. ဒီအစီအစဉ်ကို ဖျက်ရမလို့ ဖြစ်နေတယ် .. ငါးမျှားလို့ရတာ ဒီရောက်မှ မြင်လို့ သိတာလေ .. အစောကြီးကတည်းကသိရင် .. မြို့ထဲက စတိုးဆိုင်ကြီးမှာ .. ငါးစာဘူး ဝင်ဝယ်ခဲ့ပါတယ် .. ခက်တာပဲ ..”

ဟု ညည်းနေတော့ သူ ပြီးချင်လာရပါသည့်အဖြစ်။ ကောင်မလေး ငါးလည်း များချင်နေသည်။ တီကောင်လည်း မကိုင်ရဲ ။ တော်သေးသည်။ ဒါမှမဟုတ်လျှင် ငါးများတာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေလျက် အချိန်က ပိုကုန်ဦးမည်။ သူခေါင်းထဲမှာရှိနေသည်က ကောက်ညှင်းပြန်ကင်နှင့် ငါးကင်စားဖို့ပဲ ဖြစ်သည်ကိုးလေ ။ သူ့အကြည့်က ငါးများနေသူတွေဆီသို့ ရောက်၏။ သူ့လူစု ။ ကိုယ့်လူစု ။ တူတူလာကြသူတွေ ချည်း သီးသန့်အုပ်စု ဖြစ်နေကြကာ ။ စမ်းချောင်းဘေးမှာ ငါးများတံကိုယ်စီဖြင့် ငါးများနေကြသည်က စမ်းချောင်းဘေး ကျောက်စရစ်ကမ်းနားနေရာလေးမှာ ဟိုဟိုသည်သည် တစ်ပြန့်တစ်လျား ရှိနေကြပါ၏။ အားလုံး အေးအေးလူလူ ရှိနေကြသည်။ ငါးစာ လာဟပ်မည့်အချိန်ကို အာရုံနစ်၍ စောင့်နေကြသူတွေလည်း ရှိနေကြလျက် ။ တချို့ကျတော့လည်း ငါးမိမည်အချိန်ကို အစားအသောက်စားရင်း သက်သောင့်သက်သာ စောင့်နေကြပါ၏။ ရုတ်ခနဲ ရင်ထဲတိုးဝင်လာသည်က ။ အားကျခြင်း ။ ဟုတ်သည် ။ အားကျခြင်း ။ အလုပ်တွေနှင့်ပိုနေခဲ့ရပါသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဆိုတာလည်း ခုလို အခွင့်အရေးလေး ကြုံချိန်မှာ ငါးများသည့်အလုပ်ကို လုပ်လိုက်ဖို့သင့်သည်ပေါ့ ။

“ကြည့်စမ်း ။ ဟိုအုပ်စုဆိုရင် ။ ကလေးလူကြီးအားလုံး လေးယောက်ရှိတယ် ။ ခြင်းထဲကစားစရာတွေ ယူယူစားနေလိုက် ။ ငါးမိခိုနီကို စောင့်နေလိုက်နဲ့နေကြတာ ဘယ်လောက် အကြောင့်အကြကင်းကင်းနဲ့ ခေါင်းကြည်လင်နေလိုက်ကြသလဲ ။ စိတ်ကြည်ကြည် ။ ခေါင်းကြည်ကြည်နဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိနေလိုက်ကြတာ ။ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ပိုနေတဲ့ အလုပ်တွေ ။ တာဝန်တွေ ။ ငွေကြေးကိစ္စတွေ ။ အားလုံးကို ခဏဖျောက်ထားပြီးတော့ ။ မုန့်လေးဝါးလိုက် ။ ဖျော်ရည်ဘူးလေး မောက်သောက်လိုက် ။ ငါးများနေလိုက်နဲ့ ။ ခဏလောက်တော့ နေ့ပစ်လိုက်သင့်တာပေါ့ ။”

ဟု တွေးမိလာရသည်က မြင်နေရသည့်မြင်ကွင်းဆီမှ ကူးစက်လာသော ခံစားချက်ကြောင့်ပါ။ သူ ကားပေါ်တက်လိုက်တော့ မယ်မင်းသူ့ကို နားမလည်သလိုလေးကြည့်ရင်း လန့်သွားသည့်အကြည့်။ စိတ်ညစ်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာပါ၏။

“ဟင် ... ပြန်တော့မလို့လား ..”

ဟုလည်း ဖွင့်မေးလာသည်။ သူ ပြန်မည်ဟုထင်ကာ လန့်သွားသည့် မယ်မင်း ကို ခပ်တည်တည် သူ ကြည့်ကာ ...

“ကားပေါ်တက် .. ဒါပဲ ပြောမယ် ..”

ဟု ဘာကြောင့်များ မှင်မောင်းအပြည့်ဖြင့် ပြောမိရပါသလဲ။ ဆောင်မလေးကို စိတ်ညစ်အောင် ဘာကြောင့်များ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်လေး ကျီစယ်ချင်စိတ် ဖြစ်တည်လာရပါသတဲ့လဲ။ မှန်တော့တော့ ဖွင့်ဖြင့် မယ်မင်း ကားပေါ် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးတက်တော့ သူ ဆုတ်နေမိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်စနိုး နောက်လိုက်သည့် သူကြီးတစ်ယောက်၏အပျော်မျိုး ဆန်နေပါသည့်အဖြစ် ။

“အလကား ဓာတ်ဆီကုန်တယ် ။ အနုမြောကိုမရှိဘူး ။ ဆီကုန်အဖတ်မှမတင်တာ ။ ပြန်မယ်ဆိုမှဖြင့် ဘာလို့လာသေးသလဲတဲ့..”

သူကြားအောင် အော်ပြောတာလည်း မဟုတ်။ မကြားအောင်တိုးရွတ်တာလည်း မဟုတ်။ သူကြားလောက်အောင် မတိုးမကျယ် ပျစ်တောက်ပျစ်တောက် ရွတ်နေခြင်း။ မျက်ခုံးလေးကို စုထားသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေက မှန်တော့အရောင်သမ်းနေပြီ။ နှုတ်ခမ်းခုထားသည်။ သူ့ကိုလည်း မကြည့်။ ရှေ့တည့်တည့်ကို မှန်တိမှန်တော့ ကြည့်နေသည်။ သူ ဘာမျှမပြောဘဲနေတော့ စွေ၍ကြည့်၏။ မျက်ခင်းထိုး၏။ သူ ။ ခိုးကြည့်နေမှန်းသိတော့ မျက်စောင်းကို သိသိသာသာ ထိုး၏။

“ဟေ့ .. ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်နေတာလဲ ..”

“ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်နေတယ်လို့ ထင်သလဲ ..”

အံ့မယ် ..။ သူ ခပ်တည်တည်မေးတော့ မယ်မင်း ကလည်း ခပ်တင်းတင်း ပြန်မေးလာသေးသည်တည်း။

“ဟေ့ .. ဒီကားထဲမှာ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာကွ-စူပူစူပူ အမယ်အိုပေါက်စလို ပျစ်တောက်ပျစ်တောက်လုပ်နေတာထဲ ငါက ခံရအောင် .. မင်းက ငါ့အတွားဖို့လို့လား .. ကဲ ..”

“အို .. ဖြစ်ကြည့်ပါလား .. အတွားသာဖြစ်ကြည့် .. တည့်တည့် ငေါက်ပစ်မှာပေါ့ .. ခုဥစ္စာက .. ကိုယ့်ထက်ကြီးနေတဲ့ အစ်ကိုလေး ဖြစ်နေလို့ .. မသိမသာ စောင်းကာမြောင်းကာနဲ့ မသိသိအောင် ကြိုးစား ရေရွတ် မြည်တမ်းလုပ်နေရတာ .. ဒီကားထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ သိတယ်ဆို .. ရှင်းနေတာပဲ .. အစ်ကိုလေးကို အပြစ်တင်တာ ကဲ ..”

“ဟ .. ငါ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ ညည်းက သိလို့လား .. ကဲ..”

“ဟိုတယ်ပြန်မှာ မသိဘဲ နေမလား .. ကဲ ..”

“ဟိုတယ်မပြန်ဘဲ .. ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ မင်း သိလို့လား ကဲ ..”

“ဟင် .. ဟိုတယ်မပြန်ဘူး .. ဟုတ်လား .. ဒါဆို .. ဘယ်ကိုပြန်လဲ .. ရန်ကုန်ပြန်မလို့လား .. ဒီမှာ .. စမ်းချောင်းကို မသွားရသေးဘဲ တော့ မပြန်ဘူးနော် .. ဟိုမှာ ပြန်ကင်နဲ့ငါးကင်စားဖို့ ရင်ထဲ အားခံထားတာ .. အစားအသောက် ဘယ်လောက်မက်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုလေး အသိနော် .. ပွဲဈေးတန်းမှာ စားခဲ့သောက်ခဲ့တာ မျက်မြင်နော် .. ငါ့က .. စားချင်ပြီဆို .. စားရမှ နေသာထိုင်သာရှိတာ ..”

သူ ရယ်ချင်လာသည်။ ရန်ကုန်ပြန်မည်ဟု ထင်သွားတာကို

၍ ပျော်လာ၏။

“ဟေ့ .. မယ်မင်း .. ညည်း ဦးနှောက်ရှိတယ်နော် .. ဟိုတယ်ကို ပြန်ဘဲ ရန်ကုန်တန်းပြန်ရအောင် .. ညည်းဝယ်ထားတဲ့ ဥစ္စာတွေက ညည်းတဲတဲနီဖိုးလား .. ငါ့အဝတ်အစားတွေရော ချန်ခဲ့ရဦးမှာလားကွ.. ညည်းနည်းလေး ခေါင်းသုံးစမ်းပါ ..”

ဟု ရင်ထဲက ရယ်ချင်တာကို ဟန်ဆယ်၍ ခပ်တည်တည်ပြောကာမှ မယ်မင်း ရယ်မောရင်း ကြည်ကြည်လင်လင်လေး မော့ကြည့်လာ၏။ ထိုသို့ ရုတ်ခနဲ ကြည်စင်လန်းမြဲသွားသော မျက်ဝန်းအကြည့်များတွေကို မြင်ရ .. လက်ခံလိုက်ရမည်ဟု သူလည်း ထင်မထား။ ခြေထောက်တက်ကြွရမည်ဟု ထင်ထားသည်ကိုးလေ။ ရုတ်ခနဲ ရင်ထဲမှ မြဲမြဲစားရသည်က အမှန်။ အံ့မယ် ..။ ခုလိုကျတော့လည်း ပျော်စရာလည်း ဖြစ်..။ အမှတ်တရစရီးလည်း ပို၍ဆန်လာသည်ကော ..။ သူ တွေးမိပြန်သည်။

“ဪ .. ဟော် .. မပြန်သေးဘူးလား .. တော်သေးတာပေါ့ .. ဆို .. ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ..”

ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် မေးလာပြန်၏။ သူ ဘာမှပြန်မဖြေ ..။ စားကို ဆက်မောင်းလာရသည်။ မြို့ထဲရောက်တော့ စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရေ့မှာ ကားကိုရပ်၏။

“ပြောထားတယ်နော် .. ညည်း .. ဆင်းလိုက်မလားနဲ့ .. ညည်း သွားရှည်နေတဲ့ဒဏ် .. ဆိုင်ထဲမှာ ငါ မခံနိုင်ဘူး .. ငြိမ်ငြိမ်ကျန်နေခဲ့ပါ .. ခါတတ်ပရယ် ..”

ဟု သူ တားယူရသည်။ ကားရပ်တာနှင့် တံခါးဖွင့်၍ ရှေ့ဆုံးက ဆင်းမည့်ဟန် ပြင်နေသည်ကိုးလေ ..။ ခြေထောက်ကို ပြန်သွင်း..။ မျက်လေးညှိ၍ မယ်မင်း ကျန်ခဲ့ပါ၏။ သူ ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ငါးစာသွားသည်။ စားစရာအဖြစ် ပေါင်မုန့် ..။ ဒိုးနတ်၊ ငါးမုန့်ကြော်၊ အလူး

ကြောင့်နှင့် ဆိုင်မှ ကိုယ်တိုင်လုပ်သည်ဆိုသော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
ပီဇာမုန့်ဘူးတွေပါ ဝယ်သည်။ မျှော်ရည်ဘူးလည်း ဝယ်...။ ထည့်စား
အဖုံးပါသော ပလတ်စတစ်ခြင်းပြားတစ်ခုကိုလည်း ဝယ်...။ ဆိုင်ထဲ
သူ ထွက်လာပါ၏။ မယ်မင်းကို သူ ကြည့်မိပြန်သည်။ ဆိုင်ထဲက ထွက်
ထွက်ချင်း ဘာကြောင့်များ မယ်မင်းကို အရင်ဆုံး လှမ်းကြည့်ချင်စေသ
ဖြစ်လာရသည် မသိ။ ကောင်မလေးကတော့ ဆိုင်ထဲမှ သူ ထွက်အလာ
ကို ကားပြတင်းပေါ် လက်ကလေးတင်၍ မေးဖျားက လက်ပေါ်တင်
ကာ မျှော်နေပုံလေးဖြင့် ရှိနေပြန်ပါ၏။

“ငါ့ကို မျှော်နေတာ .. ကလေးလေးကျနေတာပဲ .. အဲမယ်
ငါ့ဘဝမှာ .. ငါ့ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ရင်း ငါ့ကို ခုလို ကလေးမျှော်သလို
မျှော်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေပါလား .. ဒီနေ့လိုအဖြစ်နဲ့
လေးကို .. ငါ .. လက်တွေ့ကြုံရချိန်မှာ .. စိတ်ထဲမှာ ဘာလို့ကျေမနပ်
တွေ အင်အားနဲ့ တိုးဝင်လာနေရတာလဲ ..”

ဟု အံ့သြစိတ် ဖြစ်ရပြန်သည်က သူ့ခံစားချက်တွေကိုပဲ ဖြစ်
သည်။ ဤကောင်မလေးကြောင့် သူ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ကြည်နူးချမ်း
တာတွေပဲ ဘာကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်လာချင်နေရသတဲ့လဲ ...။ ရင်ထဲ
ပြန်၍ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာရသည်။ ကိုယ့်အပေါ်ကိုယ် ပြန်၍ မချင့်
ဖြစ်ရခြင်း ...။

“ဟေ့ကောင်-ခေတ်လူ .. မင်းမုန်းတဲ့ကောင်မလေးက .. မင်း
သူ့ရဲ့ရိုးသားဟန်ရှိတဲ့ ဟန်ဆောင်မှုအတတ်ပညာတွေနဲ့ ညှိငင် အနိုင်
ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ မမေ့စမ်းပါနဲ့ ..။ အာကျယ်အာကျယ်
မင်းရဲ့နှလုံးသားက မုန်းတယ်ဆိုပြီး အော်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေထဲ
ဒီကောင်မလေးက အသံပျောက်သွားအောင် လုပ်နေပြီဆိုတာ သိ
ကြပ်ကြပ်ထားစမ်းပါ... မင်း.. သူ့ရဲ့အတတ်ပညာတွေအောက်မှာ ထွက်
သွားလိမ့်မယ် သိလား .. သူက မင်းကို ကြိုးကိုင်သွားလိမ့်မယ် ..”

ပြန်၍တင်းလိုက်ရပါသည့် မြားကြိုး ...။ ကျောမှာလွယ်ယားသင့်
သည်က မယ်မင်း ကို ပစ်နိုင်မည့်မြားတစ်စင်း ...။ မယ်မင်း ၏ အတင့်
တိုးဝင်လာခဲ့သောမျက်နှာပြောင်တိုက် လက်ထပ်ပုံသည့်စိတ်ဓာတ်
ပို၍ကျအောင် သူ၏တင်းသောမြားကြိုးဖြင့် မြားတစ်စင်းကို ပစ်လွှတ်
အပြီးတိုင် ရုံးနိမ့်သွားအောင် ကြိုးပမ်းယူရမည်။ မယ်မင်း သည်
အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံ သေဝပ်စွာဖြင့် သူ၏အမုန်းအောက်မှာ
ဆိုင်သွားရမည့် မယ်မင်းပဲ ဖြစ်ရမည်။ မယ်မင်း ၏ စေခိုင်းရာကို
မသိသော ရှင်သန်ခေတ်လူ မဖြစ်စေရ ...။ သူ့ကို ရအောင်လက်ထပ်
နိုင်ခြင်းသည် အမှားတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း မယ်မင်း
ဆင်တဖြင့် နားလည်စေရမည်။ နောင်တဖြစ်စေရမည်။ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို .. ရအောင်လက်ထပ်လိုက်ရုံမျှဖြင့် မပိုင်ဆိုင်နိုင်ဆိုတာ
လည်း သဘောပေါက်သွားစေရမည်။ အလွန်အေးစက်သော အိမ်
ထဲရေးတစ်ခုထဲမှာ နေထိုင် ဖြတ်သန်းရခြင်းဖြင့် မယ်မင်း သည်
သန်ခေတ်လူ ကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမှာ အကြီးမားဆုံးသော အမှားတစ်ခု
ဖြစ်သည်ဆိုတာ မျက်ရည်တွေ ကျိတ်၍ ပြိုကျနေရင်း သိလာစေရမည်။
ထဲက ကြိုးဝါးနေရင်း ခပ်တည်တည် သူ ကားတွင်းသို့ဝင်သည်။
မင်းမင်း ကတော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို တကောက်ကောက် ကြည့်နေ
မို့ သူ ကားထဲဝင်လာတော့လည်း ကိုယ်လေးလှည့်ကာ သူ့ကိုလည်း
ကြည့် ...။ လက်ထဲကခြင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်တစားဖြင့် တကြည့်
လုပ်နေပါ၏။

“ဘာတွေလဲ အစ်ကိုလေး ..”
“နောက်တော့ သိမှာပေါ့ .. အမေးအဖြန်း မထူစမ်းပါနဲ့ .. ငါ
မောင်းနေရင် .. ဘေးက စကားများတာ မကြိုက်ဘူးနော် .. ပြော
သါရဲ့ ..”
ဟု ခပ်တည်တည်ပြောတော့ ရှေ့တည့်တည့်သို့ မယ်မင်း ပြန်

ကြည့်ပါ၏။ စောစောကနယ်ပင် မျက်နှာလေး မှုန်တိုမှုန်ကုတ်ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကို စွေကာစွေကာ မျက်စိလေးထောင့်ကပ်၍ မကျေမချမ်း ကြည့်လေး ကြည့်လာပြန်၏။

“အငယ်ဆိုပြီးတော့ နိုင်စားချင်တယ် .. အကြီးဖြစ်ပြီးတော့ သိပ်ဟောက်ချင်တာပဲ .. မသိလို့မေးတာများ .. ပြန်ဖြေလိုက်တော့ ပိုက်ဆံပေးရမှာကျလို့ .. လေပဲကုန်တဲ့ကိစ္စ နှမြောနေတယ် .. စောစောတုန်းကတော့ ကားမောင်းလာရင်း သူပဲ စကားတွေ နင်းကန်ပြောနေတာ .. အဲဒါက .. တခြားလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကျလို့ .. အပြောင်းအလဲကလည်း မြန်ဆန်ပါ .. အဲဒါပေါ့ .. လက်ထဲမှာ ခြင်းတစ်လုံးနဲ့ ဘာတွေမှန်းမသိတဲ့ ဥစ္စာတွေလည်း ဝယ်လာရော .. ပစ္စည်းရှင်ဆိုပြီး တဝင်ကိုင်တော့တာပဲ .. သူများကားကို ကပ်စီးလာရတော့ .. မျက်နှာငယ်တယ် .. ကိစ္စမရှိဘူး .. နောက်တစ်ခေါက်ကျရင် .. ဖေဖေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ မာစီးဒီးနဲ့လာမယ် .. ဘာမှတ်လဲ ..”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. စကားများနဲ့လို့ ပြောခါမှ .. ပိုပြီး စကားကြောရှည်ရှည်နဲ့ စောင်းချိတ်ချိတ် ပြောနေရသလားကွ .. စောစောက ငါစကားပြောရင်း ကားမောင်းပေးမယ် .. အခု မမောင်းဘူးကွာ .. နားညည်းမခံနိုင်ဘူးကွာ .. အဲသလိုဖြစ်သွားပြီ .. ကဲ ..”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ .. အဲဒါပြောတာပေါ့ .. စိန်ကဲကျောက်ကဲထက် .. လူကဲခတ် ခက်သည်တဲ့ .. စောစောက လေတပေါပေါနဲ့ .. ခုကျတော့ မာကျောကျောနဲ့ .. အပြောင်းအလဲက .. အဖြူနဲ့အမည်းလို့ ကွာခြားပါ .. လေတိုကိုသလိုပဲ ပြောင်းလဲတာ ကောင်းသလား .. သစ်ပင်တွေကို ကြည့် .. ဟိုဘက်ကတိုက်ရင် သည်ဘက်ကိုယိမ်း .. သည်ဘက်ကတိုက်ရင် ဟိုဘက်ကိုယိမ်း .. သစ်ပင် သစ်ရွက်လို ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်းနဲ့ .. အဲဒါ ကောင်းသလား .. ကဲ ..”

“ဘာလဲကွ .. ငါ့ကို သစ်ပင်လိုလူ ဟုတ်လား .. အဲဒါ ပြောရဲစရာ

အား .. ငါက အကြီး ..”

သူ ခံရခက်လျက် ငေါက်တော့ မယ်မင်း သူ့ကို မျက်မှောင်လေး ကုတ်၍ ကြည့်သည်။ နောက်တော့ ပြောချင်သမျှ အားရအောင်ပြောခဲ့သည်နယ် ရှေ့ဆက်စရာမရှိဆိုသည့်သဘောဖြင့် နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်နှိုးလေး ဒေါင်လိုက်ထောင်၍ ကပ်ကာ ပါးစပ်ပိတ်ပြပါသည်။

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. ဒါက ဘာသဘောလဲ .. ပါးစပ်ကြီးပိတ်ပြတာ ချစ်သူမြင်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြတာပေါ့ .. ငါ့ကို ဘေးက ဘာပြောလဲ ..”

သူ အော်တော့ မျက်စိလေးစွေ၍ ကြည့်သည်။ လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းမှ မခွာ ..။ ကားကြီး သစ်ရိပ်အောက်ပြန်ရောက်တော့လည်း ပေကပ်ထိုင်နေသည်။ ဒါပေမယ့် .. စမ်းချောင်းနေရာကို ပြန်လာတာမို့ ဆီခတ်ကြည့်တော့ ကြည့်ဖော်လေး ရလာပါ၏။ ကားပေါ်မှ သူဆင်းတော့ မယ်မင်း မဆင်း။ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးလေး ဒေါင်လိုက် တစ်ပုံစံဖြင့် မှုန်တေတေ ထိုင်နေဆဲ ..။

“ဟေ့ .. ကားပေါ်က ဆင်း .. ငါက စောင့်နေမှာမဟုတ်ဘူးနော် .. ညည်း ပေကပ်ထိုင်နေရင် ကျန်ခဲ့ရုံပဲရှိမယ် ..”

ဟု သူ လေသံတင်း၍ ပြောလာတော့မှ ဆောင့်အောင့်၍ ကားပေါ်ဆင်းသည်။ ကားကို သော့ပိတ်၍ သူ ရှေ့မှလျှောက်တော့ နောက်မှ လာပါ ..။ အသံ လုံးဝထွက်မလာတော့လည်း သူ့နားထဲ တစ်ခုခု နှိုးလာသလိုဖြစ်လာပြန်သည်မို့ လှည့်ကြည့်တော့ လက်တစ်ဖက်က လွှဲလွဲ၍ လမ်းလျှောက်နေပေမယ့် ..။ လက်တစ်ဖက်ကတော့ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးလေးဖေးကပ်ထားပုံလေးဖြင့် အကွေးလိုက်ပါလာသည့်ပုံစံ ဖြစ်နေသည်။ သူ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ...

“ဟေ့ .. ဘာသဘောလဲ .. ဘယ်လိုလျှောက်နေတာလဲ .. ဘာပုံစံလဲကွ .. ဟေ့ .. လက်တံတောင်ကြီးကွေးပြီး .. လက်ညှိုးက ပါးစပ်

ပေါ်တပ်ထားရင်း လုပ်ပြနေတာ .. ကြာလာပြီနော် .. ငါ့လက်နဲ့ ဆွဲခွာပစ်လိုက်ရမလား .. ကဲ ..

ဟု ငေါက်တော့ ဆတ်ခနဲ လက်ကိုပြန်ချ၍ ..

“နားညည်းသဆို .. နားညည်းသဆို .. ပါးစပ်ပိတ်ထားတော့လည်း နားအေးပါးအေး မနေရဘူး .. ဆူနေတာပဲ .. ဘာမှန်းကို မသိဘူး .. သိပ်စကားများတာပဲ .. သူ့ကိုယ်တိုင်ကျတော့ စကားနည်းတာကျလို့ .. ပျစ်တောက်ပျစ်တောက် .. ငေါက်လိုက်ဟောက်လိုက် .. မာန်လိုက် မဲလိုက်နဲ့ .. စိတ်တောင်ညစ်လာပြီ .. ဒီက မယ်မင်း ကဖြင့် .. အဲဒီစမောင်မင်း ကြောင့် ..”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. မခေါ်နဲ့ .. လူကြားကုန်မယ် .. ဘာလဲ .. ကိုယ့်ယောက်ျားကို မောင်မင်း လို့ ခေါ်ရသလား ..”

“စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်လာရင်တော့ ခေါ်သင့်ခေါ်ရမှာပဲ .. မခေါ်ချင်ရင် .. မခေါ်အောင် လုပ်ပေါ့ .. အဲဒါ .. မောင်မင်း ရဲ့တာဝန်ပဲ .. ဆင်ခြင်ပါ .. ဒါပဲပြောမယ် ..”

ဟု ပြောကာ မျက်ကြောလေးတင်း၍ ခပ်တည်တည်လျှောက်နေတော့ သူ ဆလံ တကယ်ပေးလိုက်ရပါ၏။ ခေါင်းခါ၍ ရှေ့မှလျှောက်သည်။ ငါးမျှားသူတွေနှင့်ဝေးရာမှ သူ ခြင်းကို ချ၏။ မယ်မင်း သူ့ကြည့်ကာ ..

“အဲဒီမှာရပ်နေ .. ငါ ပြန်လာခဲ့မယ် .. ခြင်းကို ဘယ်သူမှယူမသွားစေနဲ့ ..”

ဟု မှာတော့ ခြင်းဘေးမှာ ဆောင့်အောင့်၍ ထိုင်၏။ သူ .. ငါးမျှားတံအငှားနေရာသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာကာ ငါးမျှားတံနှစ်ချောင်း ယူသည်။ ခပ်မြန်မြန်ပြန်လာတော့ သူ လာရာဘက်ကို တစ်ကျောပေး၍ စိတ်ကောက်ကောက်ဖြင့် ထိုင်နေပါသည့် မယ်မင်း မြင်ရပါ၏။ နောက်ဘက်မှာရပ်တော့ လှည့်မကြည့် ..။

“ဟေ့ .. လှည့်ကြည့်စမ်း ..”

“ကြည့်စေချင်ရင် ရှေ့မှာ လာရပ်ပေါ့ .. ဘာလို့လှည့်ကြည့်ရမှာလဲ .. မလှည့်ကြည့်ဘူးဆို .. မလှည့်ဘူး .. ဒါပဲ .. ကဲ ..”

အဲမယ် ..။ တက်ကဲဖြင့် စကားအဆုံးမှာ သူ့လေသံ လိုက်နင်းနေသေးသည့် မယ်မင်း။ သူ လွှတ်ခနဲ ပြုံးမိသည်။ ရင်ထဲပျော်လာတာကို ငြင်းမရ။ ခုလို ကောင်မလေးနှင့်တူတဲ့ သွားလာနေရင်း ရန်ဖြစ်နေတာထလည်း ပျော်စရာကြီးဖြစ်နေသည်ဆိုတာ .. သူ ငြင်း၍လည်း ညာသည်ဆိုတာပဲ အဖတ်တင်မည်။ ပျော်တာက အမှန်အကန်ကြီး ဖြစ်နေသည်တိုးလေ ..။ သူ .. အပြုံးကို ပြန်၍ အရှိန်တန်ကာ မယ်မင်း ရှေ့မှာ သွားရပ်သည်။ မယ်မင်း ခေါင်းငုံ့စိုက်ချထားကာ တမင်မကြည့်ဘဲနေနေခြင်း ..။ ဒါပေမယ့် ကမ်းနားကျောက်တုံးချောချောတွေထက်မှာ ထောက်နေသည့် ငါးမျှားတံအရင်းပိုင်းကို မြင်ကိုမြင်ရသည်မို့ ..။ ဖြုတ်ဆို မော့ခနဲ ကြည့်လာသည့်အကြည့်သည် မှန်တောတောလည်း မရှိ။ နှုတ်ခမ်းလေးလည်း မစူ ..။ ပြုံးကျနေကာ မျက်နှာလေး ဝင်းစင်နေအောင် နှလုံးလန်းနေရင်းမှ ..

“ဟယ် .. ငါးမျှားတံကြီးကို .. ဟက် .. ဟက် .. ဆောရီး .. ဆောရီး .. အစ်ကိုလေးက .. ဝိုဝို ကို .. တမင်နောက်ချင်တာမို့ .. စိတ်ဆိုးအောင် ရှာကြံပြောတာကိုး .. တကယ်က .. ဝိုဝို ရုတ်ခနဲ ဆွက်သွားအောင် စောစောကရန်ဖြစ်စရာတွေ တမင် လုပ်ပြောနေတာကိုး .. သိမှမသိတာ အစ်ကိုလေးရာ .. သိရင် .. ဘယ်ရန်ဖြစ်နေပါ့မလဲ .. အစ်ကိုလေးက သိပ်အိုက်တင်ကောင်းတာပဲ .. တကယ်ကို .. နားညည်းသလိုလို .. ဘာလို့လို့တွေ လုပ်ပြတာကိုး .. ပေး .. ပေး .. ငါးမျှားတံ ..”

ဟု ပြောလည်းပြော ..။ စကားတွေ ချောမွေ့နေရင်း သူ့လက်ထဲမှ ငါးမျှားတံကို ပျော်ပျော်လေးယူတော့ သူ ရင်ထဲမှာ မကောင်း။ အပြစ်ကောင်းသလို ခံစားရသည်။ သူက .. စိတ်ပါလက်ပါ ဆူဟယ်ဟယ်

လုပ်ခဲ့သမျှ .. မယ်မင်း က ပြန်၍ပင် တောင်းပန်နေသေးသည်ကလေး...။ မယ်မင်း ကို နောက်ချင်စိတ်ဖြင့် တမင်စိတ်ဆိုးအောင် ချစ်စနိုးပြောနေသည်ဟု ထင်ပင်ထင်နေသေးသည့်တည်း ..။ ခုလို တစ်ဖက်က .. အရမ်းကို ဖြူစင်စင်လေးနေလာတော့လည်း သူ အားလားပြန်ပါ၏။ ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ချကာ ခြင်းအဖုံးကိုဖွင့်၍ ဝယ်လာသည့် ငါးစာဘူးကို ကမ်းပေးသည်။

“ဟယ် .. ငါးစာဘူးလေး တမင်သွားဝယ်တာကိုး .. ပိုပို ကတိကောင်နဲ့ ငါးမမျှားချင်ဘူးဆိုလို့ .. အစ်ကိုလေးက .. ငါးစာဘူးတကန့်ကကသွားပြန်ဝယ်ပေးတာကိုး .. ပိုပို မသိတာ .. မသိလို့ ကားပေါ်မှာရန်လုပ်မိတာ ဆောရီးနော် .. တကယ်တောင်းပန်တာပဲ အစ်ကိုလေးရယ် .. တကယ်ပဲဆောရီး .. ဟယ် .. ဒီမှာလည်း မုန့်တွေလဲ လာတယ် .. ဟယ် .. အာလူးကြော်ထုပ်ကြီးက အကြီးကြီး .. ပိုပို သိကြိုက်တာ အစ်ကိုလေးရ .. တော်လိုက်ပုံများ အစ်ကိုလေးရယ် .. ထောင့်စေ့နေအောင် စားသောက်စရာတွေလည်း ပိုပို အတွက် ဝယ်လာသေးတယ်.. ပိုပို မသိလို့ ပေစောင်းပေစောင်းလုပ်မိတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အစ်ကိုလေးက .. ဒေါ်ကြီးမောကြီး လုပ်ပြတာကိုး .. ဘယ်သိမလဲ .. ဟက် .. ဟက် ..”

မျက်နှာလေး တချို့ချို့ဖြင့် သူ့ကို တမော့မော့လည်း ပြော .. ငါးစာဘူးကိုလည်း ဖွင့် ..။ နံ့ကောင်ငယ်ငယ်လေးတွေ၊ ပိုးကောင်လေးတွေ တိကောင့်ငယ်လေးတွေနယ် ရှိနေသော ရေစိုခဲ ငါးစာလေးတွေထဲ နံ့ကောင်ပုံလေးကိုယူ၍ ငါးမျှားချိတ်မှာ ချိတ်ရင်း ရေထဲ လွှဲ၍ပစ်ချ .. ငါးမျှားရင်း အစားစားသည့်အလုပ်ကိုလည်း စတင်၍ အာလူးကြော်ထုပ်ဖောက်ကာ တဥျတ်ဥျတ်ငါးရင်း လုပ်ငန်းစချေသတည်း ..။

“အစ်ကိုလေးလည်း စားလေ .. ရော .. ရော ..”

ဖော်လံဖားနေမှန်း အရမ်းသိသာနေလျက် အာလူးကြော်ထုပ်ကြော်

သူထံ ကမ်းပေးလာတော့ သူ ယူစားလိုက်ရသည်ပါပဲ ..။ သူလည်း ငါးမျှား ..။ မယ်မင်းလည်း ငါးမျှားဖြင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ချက်ငြိမ်သွားကာ ငါးမျှားတံမှ ဖော့တုံးလေး ဘယ်အချိန် မြုပ်ခနဲဖြစ်သွားကာ..။ ငါးမျှားကြိုး ဘယ်အချိန် တင်းခနဲဖြစ်ပြီး ငါးမိမည်လဲဆိုတာ စိတ်နှစ်နေမိကြရပြန်၏။ တစ်အောင်လောက်ပဲ ကြာမည်။ ငြိမ်၍ ကြာကြာမနေဘတ်သည့် မယ်မင်း ပျော်ရည်ဘူး ဖောက်သောက်ပြန်၏။ သူ့ကိုလည်း တစ်ဘူးဖောက်၍ ကမ်းပေးတာမို့ သူ သောက်လိုက်ရသည်ပါပဲ။

“ကြည့်စမ်း .. လွတ်လပ်ပြီး ပျော်နေလိုက်တာ .. ဒီလောက်ဖြူစင်နေတဲ့ဟန်မူရာလေးတွေနဲ့ရှိနေတဲ့ ကောင်မလေးမှာ .. ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို .. အတင့်ရဲရဲနဲ့ ယူပုံရဲတဲ့စိတ်တွေ ရှိနေတာ အံ့သြစရာပဲ.. အခုလည်း .. ကြည့်စမ်း .. သူ ဘာမှလုပ်မထားခဲ့သလိုပဲ .. ငါက ဖုန်းနဲ့ သူ့ကို လက်မထပ်ချင်တာကို တစ်ခါမှ ငါ မပြောခဲ့သလိုပဲ .. နေနေတာများ .. ပျော်လို့ .. လွတ်လပ်ကြည့်စင်လို့ ..”

ဟု ငေးခနဲလည်း ကြည့် ..။ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးလည်း ကြည်နူးရသည်။ သူ့ကြောင့် ကောင်မလေး ပျော်နေသည့်ကိုးလေ ..။ ခံပြင်းလည်း ခံပြင်းရသည်။ သူသည် မယ်မင်း ၏လက်ထပ်ခံယောက်ျားတစ်ယောက် အဖြစ် ရှိလိုက်ရသည့်အတွက် ခံပြင်းခြင်း ..။

ကြည်နူးခြင်း၏အေးမြမှုသည် ခံပြင်းမှန်းတီးခြင်း၏ ခါးသီးမှုနှင့် တူတူ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲဖွယ်ရာ လာ၍ ဖြစ်ဖြစ်နေရတာကို သူ ခံရအခက်ဆုံး ဖြစ်နေရပြန်သည်ပါပဲ။

“ဒီကိုလာမယ်ဆိုတော့ .. ပိုပို .. ဘာဂျာလေး ယူလာသေးတယ် သိလား .. အစ်ကိုလေးကို .. ပိုပို .. စုစုပူပူလုပ်ခဲ့တာ .. စိတ်မဆိုးအောင် စိတ်ပြေအောင် .. ဘာဂျာမုတ်ပြမယ် သိလား .. ဒီထဲမှာ ပါတယ် အစ်ကိုလေးရ .. ဘာဂျာက ..”

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ အိတ်လေးထဲမှ ဘာဂျာလေးကို မယ်မင်း

ထုတ်သည်။ စောစောကတည်းက မယ်မင်း သူ့ကို ကြည့်ကွက်ကြည့်ကွက်နှင့် လုပ်နေသည်ပါပဲ။ သူ့အပေါ် စိတ်ကောက်ပြ ..။ ရန်လုပ်ပြန်တာတွေအတွက် အနေရခက်စွာ ရှိနေသမျှ ..။ သူ့ကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်လေး တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရှိနေခြင်းဆိုတာ သူ သိလာနေရသည်။ သူ စိတ်ဆိုးနေသည်လားဆိုတာ အကဲခတ်ခြင်း ..။ နောက်ဆုံးတော့ - ကြိမ်ကြိမ်လေးဖြင့် ဘာဂျာလေးမှတ်ပြကာ သူ စိတ်ဆိုးပြေအောင် ချောမောဖို့ ကလေးအတွေးမျိုးဖြင့် တွေးကာ ..။ တကယ်လည်း ဘာဂျာလေးကို ထုတ်ရှာပါ၏။ သူ .. ရုတ်ခနဲ တားမိမယောင်ဖြစ်ရသည်။ မမှတ်နဲ့ - ဟု တားကြည့် ..။ သူ စိတ်ဆိုးနေတာ မပြေသေးဟု မယ်မင်း ထင်သွားချေ မည်။ သူ မလုပ်ရက်ပြန်၊ မတားရက်ပြန် ..။ လောလောဆယ်မှာ အပျော်လေးတွေ မယ်မင်း ထံမှ အပျောက်အစင် မရှိစေရက် ..။

မယ်မင်း တကယ်ကို ဘာဂျာလေးထုတ်၍ သူ့ကို တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေရင်းမှ -

“မှတ်ပြမယ်နော် အစ်ကိုလေး ..”

ဟု ခွင့်တွေဘာတွေ ဆက်တောင်းနေတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်ပါပဲ ..။ မယ်မင်း ဘာဂျာမှတ်သည်။ စမ်းချောင်းဘေးမှာ - စိမ်းမြမြတောတောင်ရိပ်မှာ .. မြခွာညို .. ဟူသော မြိုင်ဆိုင်သည့် တေးသီချင်း၏အလိုက် .. ဘာဂျာသံလေး ပေါ်လာပါသည်။ ..။ သူ အံ့သြမှင်သက်သွားရပါပြီး။ တကယ်ကို ဘာဂျာလေးကို ပိုင်နိုင်စွာ စွဲမက်စေဖို့ စဖွယ် မှတ်တတ်ချေသော ကောင်မလေးပါတကား ..။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ငါးမျှားနေကြသူတွေ၏အာရုံက ဘာဂျာသံဆီသို့ ရောက်၏။ ပါလာသည့်ချာတိတ်လေးတွေ ပြေး၍ ရောက်လာကြသည်မှ နိတ်ဝင်တစား ..။ ခုလိုကျတော့လည်း သူ ရုတ်ချင်ချင် - သူ၏မိန်းမက ဘာဂျာမှတ်နေကာ .. ကလေးတစ်အုပ်ကြားမှာ ရှိနေသည်ကိုလေ ..။

ကလေးတွေနှင့်ပျော်တတ်သည့်အကျင့်ဖြင့် မယ်မင်း ကလည်း ခို၍ ပျော်နေပြီ။ ဘာဂျာလေး တမှတ်မှတ်ဖြင့် ရှိနေသည့်မယ်မင်း ..။ အကြည့်က ငါးမျှားတံသို့ ရောက်၏။

“ဟယ် .. ငါးမိပြီ .. ငါးမိပြီ .. ပေး ..”

ဟု အော်ကာ ဘာဂျာလေး ဘေးမှာ ကမန်းကတန်းချ၍ ငါးမျှားကြီးကို ပြန်ရစ်၏။ သူလည်း အလိုလို ပျော်လာသည်။ ငါးတစ်ကောင် ငါလာ၏။ ငါးခုံးမ ..။

“မိပြီ .. မိပြီ .. ဒီမှာ .. အကောင်လည်း မငယ်ဘူး .. အကြီးကြီး မဟုတ်ပေမယ့် .. အလတ်စားတော့ရှိတယ် .. အင်း .. နှစ်ဆယ်သားတော့ ကျော်မယ်ထင်တယ် ..”

ဟု အလေးချိန်ကအစ မှန်း၍ အော်နေသည့် မယ်မင်း ကို သူ တားရက် ..။

အရမ်းပျော်နေသည့် အပျော်လေးကို သူ့ကြောင့် မပျက်စီးစေချက် ..။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရောနှော၍ ပျော်လာနေမိရသည်တည့် ..။

အခန်း (၁၁)

သူ မိသည့် ငါးစုနှင့် ငါးရုံသုံးကောင်၊ ငါးခုံးမတစ်ကောင်
မယ်မင်း ရသည့် ငါးခုံးမ နှစ်ကောင်နှင့် ငါးမြေထိုး သုံးကောင်။ အ
လုံးကို မယ်မင်း အချည်းနှီး အဖြစ်မခံ ...။ ငါးကင်ဆိုင်မှာ ဈေးစပ်
ရောင်းသေးသည့်အဖြစ် ...။ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း ခပ်ကြားကြားကြား
သေးသည်။ ငါးဖိုးပိုက်ဆံကို သူ့လက်ထဲ လာအပ်သည်။ ရှက်လိုက်
သည်မှ မျက်နှာမထားတတ် ...။ ဘယ်နှယ် .. ငါးသွားရောင်းသည့်
ပိုက်ဆံကို သူ့လက်ထဲလာအပ်သည်ဆိုမှဖြင့် မယ်မင်း ကို သူကပဲ
ရောင်းခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံသိမ်းသလိုကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့ ...။

“ဟာ .. မယ်မင်း ကလဲ .. ငါ့ကိုမပေးနဲ့လေ .. ညည်း ယူထား
သူ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်ပြောတော့ မယ်မင်း ရယ်သည်။ ခပ်ကြာ
ကြားပင် စလွယ်သိုင်းအိတ်ထဲ မငြင်းမဆန်ထည့်လိုက်သည်က ပိုက်
အားလုံးကိုပါတည့် ...။

“တစ်ထောင်ပြန်ရတယ် အစ်ကိုလေးရ .. ငါးမျှားတံငှားခလည်း
ပြန်ရလိုက်တဲ့သဘောပေါ့ .. ငါးလည်းမျှားရတယ် .. ပိုက်ဆံလည်း
အထိုက်အလျောက် ပြန်ရတယ် .. လောလောဆယ်တော့ ငါးစာဘူး
စိုက်လိုက်ရတဲ့သဘောရှိတယ် အစ်ကိုလေးရ .. ဒီလိုပဲလေ .. ကိုယ်

ဒို့အတွက်တော့.. အဲသလောက်လေးတော့ အရင်းစိုက်ရမှာပေါ့ .. ငါးမျှား
တံငှားခ သက်သာတာပဲ ဟုတ်လှပါပြီ .. ဒီမှာက ဟိုလူက သူတို့ရတဲ့
ငါး လာရောင်းလိုက် .. ဒီလူက လာရောင်းလိုက်နဲ့ဆိုတော့ ငါးဈေးပေါ
တာပေါ့ .. ဝယ်တဲ့လူက ဈေးနှိမ်ဝယ်လို့ ရတယ်လေ .. အဲသလိုရှိတယ်..
ပြီးတော့ .. စားတဲ့သူတွေကလည်း ဒီမှာလာပြီး ငါးမျှားတဲ့သူ .. လာ
လည်တဲ့သူတွေကပဲ ပြန်ဝယ်စားကြတာ .. အဲဒီအခါကျတော့လည်း
ငါးကင်ဆိုင်က ဈေးတင်ခိုင်းနိုင်တာပေါ့ .. လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
ငါးဆိုတာကတော့ ဒီထက်လတ်တာ ရေထဲဆင်းငုပ်မှပဲ ရတော့မယ်..
အခုမိတဲ့ငါး .. အခု .. သူတို့ဆီရောက် .. သူတို့ကင်တဲ့ငါး .. အခု
ယေစားဖြစ်ကြတာ မဟုတ်လား .. လာ .. ကောက်ညှင်းထုပ်ပေါင်း
ပြန်ကင် နဲ့ .. ငါးကင်နဲ့ စားကြရအောင် .. စားချင်လှပြီ အစ်ကိုလေးရ..”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. မယ်မင်း .. ဒီဆိုင်မှာတော့ ငါ မစားဘူးနော်၊
ညည်း ငါးရောင်းလာတဲ့ဆိုင်မှာ ငါ ဝင်စားရင် .. ငါ့ကို .. ဆိုင်ရှင်
အဒေါ်ကြီးက .. ကလေးကို ငါးရောင်းခိုင်းပြီး မုန့်အခန့်သား ဝင်ထိုင်
စားတဲ့လူလို့ ငါ့ကို မြင်သွားလိမ့်မယ်.. အထင်သေးခံရမှာကွ.. ညည်းဟာ
လေ .. ငါးမိလာတဲ့ဥစ္စာ .. သူတို့ကို အလကားပေးလိုက်တော့ ဘာဖြစ်
မှာလဲ ..”

“ဟင် .. အလကားပေးရအောင် သူတို့နဲ့ ပိုပို တို့က အမျိုးတော်လို့
ထား၊ သူတို့ဆီက ငါးကင်နဲ့ ကောက်ညှင်းပြန်ကင်ကို အလကားစားရ
မှာနို့လို့လား .. သူတို့ဘက်ကလည်း အလကားမကျွေးဘူး .. ပိုပို က
ညည်း ပိုပို ငါးကို အလကားမပေးဘူး .. အဲသလိုရှိရမှာပေါ့ .. ငါး
ဆောင်းတယ်.. ငါးဝယ်တယ် .. မုန့်ရောင်းတယ် .. မုန့်ဝယ်တယ် ..
အဲဒါက ရှင်းတဲ့ကိစ္စ .. ဟော .. ငါးကို အလကားပေးလိုက်တော့ ..
သူက.. ငါးကင်ရောင်းတဲ့ဥစ္စာမှာ ပိုက်ဆံယူမှာပဲ .. ယူတဲ့အခါကျတော့..
ဒီလို က .. ဟင် .. ငါ့ငါးကျတော့ အလကားပေးတာ ယူတယ် ..

သူငါးကင်ကိုကျတော့ ယူတယ် .. ဘာညာဆိုပြီး စားထားတဲ့ငါးကင်နဲ့ ပေးရချိန်မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ .. ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ အစ်ကိုလေးရ .. ပျော်ချင်လို့ ဒီကိုလာတဲ့ဥစ္စာ .. မကျေမချမ်းစိတ်တွေ မွေးလာမှတော့ ဘယ်ပျော်နိုင်ပါတော့မလဲ .. အဲသလိုဆို .. ရုံးတယ် အစ်ကိုလေးရ .. ပျော်ရချိန်ဖြစ်နေရမယ့်ဥစ္စာ .. စိတ်ထဲ ပူလောင်ပြီး မကျေနပ်တဲ့စိတ်တွေက .. အပြန်ခရီးမှာ တူတူ ရင်ထဲပြန်ပါလာရင်- ပိုပိုရုံးတာတွေပေါ့ .. အပျော်တွေ ရုံးခဲ့ရမှာလေ .. အဲဒါ ပြောဟာ ..

သူ ပါးစပ်စွပ်တံထားရုံပဲ ကျန်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း အထင်ကြီး စိတ် ဝင်လာရပြန်၏။ ဘာတဲ့ .. အပျော်တွေ ရုံးရမည်တဲ့ ..။ မယ်မင်း၏ဒဿနက ဟုတ်နေသည်တည်း ..။ ပါးစပ်ပေါက်စနုလေးက အတွေးအခေါ်စကားတွေ ပွင့်ကျလာတာကိုလည်း သူ အံ့သြသည်။ ကလေးတွေနှင့်ပျော်တတ်သည့် မယ်မင်းသည် ကလေးစိတ်နှင့်လည်း လွတ်လပ်စွာ နေတတ်ပေမယ့် ..။ ခုလို .. အတွေးလေးတွေလည်း ယှဉ်တွဲ၍ရှိနေတတ်ချေသည်တကား ..။

“ကဲ .. ရပ်တော့ .. ငါက တစ်ခွန်းပြောမိပါတယ် .. ညည်းစကားရှည်ကြီးကို ရပ်နားထောင်ရပြန်ပြီ .. စားကြမယ်ကွာ .. ဟိုဆိုင်မှာ သွားစားမယ် .. လာခဲ့ ..”

ဟု ဆိုင်တန်းရှည်လေးမှာ အစွန်းဘက်က ဆိုင်လေးဆီသို့ အမယ်မင်း ကို လက်ဆွဲ၍ ခေါ်လာမိရသည်က စိတ်နောက်ကိုယ်ပါပြန်ပါ။ နောက်တော့မှ သတိရကာ ကမန်းကတန်း လက်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရပါ၏။

ဆိုင်၏အမိုးက အင်ဖက်မိုးဖြစ်ကာ အကာက ဝါးထရံကာ..။ ဆိုင်၏စားပွဲဆိုတာကလည်း ဝါးလုံးကိုခြမ်းကာ ဝါးခြမ်းတွေကိုမှောက်စားပွဲရှည်အဖြစ် ရိုက်ထားသောစားပွဲဖြစ်လျက် ..။ ကုလားထိုင် မနီးထိုင်စရာသည်လည်း ဝါးလုံးငယ်လေးတွေကို အလုံးလိုက်စီ၍ ခုံတန်း

ရှည်အဖြစ် ရိုက်ထားရာပဲ ဖြစ်ပါ၏။ ခုံတန်းနှင့်စားပွဲတို့၏ ခြေထောက် ဆွသည်လည်း ဝါးလုံးတုတ်တုတ်ကြီးတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ဝါးတွေက အစဉ်ပွတ်တိုက်သန့်စင်ထား၍ ဖြစ်မည်။ ဝါးလုံး ဝင်းနေ၏။ ဝါးလုံးစိမ်းဆွ၏ဘဝမှသည် ဝါးအရောင်ဝင်းဝင်းတွေသို့ ဖြစ်လာရချေသည်အထိ..။ ဤဆိုင်၏သက်တမ်းလေးသည်လည်း မကြာတော့ပြီပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဝါးတွေက ခြောက်သွေ့နေပြီကိုလေ ..။ ခုလို .. ဝါးစားပွဲရှည်၊ ဝါးထိုင်ခုံတန်းရှည်မှာ ထိုင်၍ ငှက်ပျောရွက်နှင့်ထုပ်ပတ်၍ အရင်ဆုံး ဆင်းကာ ပြန်၍ကင်ထားသော ပြန်ကင်ထုပ်ပူပူမွှေးကို ငါးကင်လတ်သတ်ဆတ်ဆတ် ..။ ငရုတ်သီးစိမ်းကို ကြက်သွန်ဖြူဖြင့် ကြော်ထားရာနှင့် တို့ကာ တို့ကာ စားရတာ ခံတွင်းလိုက်သည်မှာ အမှန်။ ခံစားချက်က သစ်သစ်ဆန်းဆန်း ..။ ဝါးရနံ့ရရာနေရာတစ်ခုဟု သူ ခံစားရပါ၏။

“ဟဲ့ .. ဝါးထရံက အသစ်ပြန်ကာထားသည်ကိုး ..။ ကြည့်ရတာ .. နီယံတိုင်ပဲ ဝါးထရံ ပြန်ရက်ကြ ကာကြနှင့် ဖြစ်ကြပုံ ရပါ၏။

“ဟေ့ .. ငရုတ်သီးကြော်တွေ နင်းကန်မစားနဲ့လေ .. မျက်နှာမှာ မြူးပြန်နေပြီ ..”

မညက်တညက်ထောင်းထားကာ ကြော်ထားပါသည့် ငရုတ်သီးစိမ်း ကြက်သွန်ဖြူကြော်ကို စားကောင်းကောင်းဖြင့် ငါးကင်နှင့် တီးနေသည့် မယ်မင်း ကို သူ လန့်လာသည်။ မျက်နှာလေးပင် နီနေအောင် အစပေးထားသည့် မယ်မင်း။ တော်နေ ဗိုက်နာလျှင် အခက် ..။

“အစ်ကိုလေးကလည်း .. ဒေသစာဆိုတာ စားရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား .. စားလို့သောက်လို့ကောင်းရင် စားသာစား .. ကြုံတုန်းကြုံစိတ် .. ဒီလိုအစားစားရတာ .. မှတ်မှတ်ရရကို စားပစ်မှ တန်မှာပေါ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. အစပေးတာကတော့ မလန့်ပါနဲ့ .. ပိုပို က .. အစပေးခြင်း .. အစပဲဆိုရုံ ဗိုက်က အင်ပါယာကြီး ပိုင်သလိုကို ပိုင်တာ .. ထက်ဟက် .. ဒေါ်လေး .. အစပဲကြော် ထပ်ပေးပါဦး .. ပိုပို က သူများ

ထက် ပိုကြိုက်လို့လေ .. အားနာတယ် ဒေါ်လေးရယ် .. ငရုတ်သီးကြော်-
ငါးဆယ်ဖိုး ထပ်ဖြည့်ပေးနော် .. လိုက်ပွဲမယူပါဘူး ..

ငရုတ်သီးကြော် ငါးဆယ်ဖိုး ထပ်ဝယ်နေသည့် သူငယ်မကို သူ
လက်ကာ၍ ...

“ငါ့ပန်းကန်ထဲက ယူစား .. တော်ပြီ .. ထပ်မယူနဲ့တော့ ..
ဒေါ်လေး .. သူတောင်းတိုင်း မပေးနဲ့နော် .. ဝမ်းပူကုန်တော့မှာပဲ ..”

ဟု သူတားတော့ သူ့ကို တစ်ချက် မယ်မင်း ကြည့်သည်။ မျက်နှာ
တည်ကြီးနှင့် သူ ကြည့်တော့ ဘာမျှထပ်မပြော ..။ သူ့ရှေ့ကပန်းကန်ကို
ယူသည်။ ငါးကင်နှင့် ဆက်စားသည်။

“ငါးကင်တစ်ပွဲ ထပ်ပေးနော် .. ပြန်ကင်တစ်ပွဲ ထပ်ပေး ..”

နောက်ထပ် မြိန်ရေရှက်ရေ တီးနေ အုပ်နေတော့ သူ အားလည်း
ကျလာရပါ၏။ ရှုရှု .. ရှုရှုဖြင့် စားလိုက် ..။ ရေခွေးကြမ်း သောက်
လိုက်..။ လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် နှပ်ညှစ်လိုက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်လည်း ရှိ ..။ စိတ်သွားရာကိုယ်ပါဖြင့် အားကျ
စရာကြီးဖြစ်နေသည့် မယ်မင်း ကို သူ ငေးကြည့်ကာ ...

“ငါ့မှာ လောလောဆယ်လည်း အလုပ်ကိစ္စက ခေါင်းထဲရောက်
ရောက်လာတတ်တာ .. သူပဲ အေးတယ် .. ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှကို မရှိ
တာ .. ပစ္စုပ္ပန်ပဲရှိတယ် .. သူစားနေတာများ တခြား ဘာအာရုံမှ မရှိ
သလိုပဲ .. ငါ့ကိုတောင် မေ့များ မေ့နေလား မသိဘူး .. သူ့ဘေးမှာ သူ
လက်ထပ်ထားတဲ့ ရှင်သန်ခေတ်လူ ဆိုတာ တူတူထိုင်နေတယ်ဆိုတာ
တောင် မေ့နေသလိုပဲ ..”

ဟု တွေးလာနေရင်းမှ စောစောက အားကျစိတ်သည် အမြင်ကတ်
စိတ်ဘက်ဆီသို့ ပြောင်းလဲ သက်ရောက်သွားပြန်၏။ သူ့ကို နည်းနည်း
ပါးပါးလောက်တော့ ဂရုစိုက်သင့်သည့်ပေါ့။ ခုကျတော့ .. ပြန်ကင်
ကောက်ညှင်းနှင့် ငါးကင်လောက်ပင် ..။ သူက အရေးအရာမဝင်သည့်

မယ် ဖြစ်နေရသည်ကိုးလေ ..။

“နောက်ထပ် ငါးကင်နှစ်ပွဲ .. ပြန်ကင်နှစ်ပွဲ .. ငှက်ပျောဖက်နဲ့ထုပ်
နော် .. ဟိုတယ်မှာ .. အစ်ကိုလေးနဲ့တူတူ ပြန်စားမလို့ .. စားကောင်း
ဆိုတာ ဒေါ်လေးရယ် .. ဒေါ်လေးက လက်ဆိပ်ရှိတယ် သိလား ..
ဒေါ်လေး ငါးကင်က အလွန်ကောင်းတာ .. လက်ရာကို မမေ့နိုင်အောင်ပဲ
ဒေါ်လေးရဲ့ ..”

ဟု ဝယ်သည့်ကိစ္စ ရိုးရိုးမဝယ် ..။ ရောင်းသည့်အဒေါ်ကြီးကို ဖား
သေးသည်။ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်နေသေးသည်။ အဒေါ်ကြီးက
ညှင်း သဘောကျနေပုံဖြင့် ပြုံးသွားကာ ငါးကင်တစ်ကောင်ပင် အပို
ညှင်းပေးနေသေးသည့်အဖြစ် ..။ ကောက်ညှင်းပြန်ကင်လည်း တစ်ထုပ်
ဆိုထည့်ပေးသည်။

သူ .. ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းနေချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲ ခုမှ ခေါင်းထဲတိုးဝင်
သည့်က စောစောက မယ်မင်း ပြောသည့်စကားထဲမှာ ပါလာသည့်
ချက်ပါ ..။ ဘာတဲ့ ..။ အစ်ကိုလေးနှင့် တူတူစားဖို့ ဝယ်သည်တဲ့လား
..။ ရင်ထဲ ကြည်နူးစိတ် ဖြစ်ရချေသည်တကား ..။ အဲမယ် ..
ဘယ်တမ်းကျတော့ .. မယ်မင်းသည် သူ့ကို မေ့လျော့တာမဟုတ်
သည်ပဲ။ ခုလိုကတော့လည်း ရင်ထဲ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် ပီတိတွေ
တွေ့ပင် သူ ဖြစ်လာပြန်၏။ ဂရုစိုက်ခံရတာကို သူ သဘောကျ
သည်လေ ..။ အထူးသဖြင့် မယ်မင်း ၏ ဂရုစိုက်တာကို သူ ပိုခံချင်
သည်။ သူ့ကို မေ့ထားတာမျိုး ဖြစ်နေမှာကို သူ မကြိုက် ..။

“ဒေါ်လေး .. ဆိတ်နို့ရတယ် မဟုတ်လား .. နှစ်ခွက်နော် ..
ဘာဝအတိုင်း သောက်မယ် ဒေါ်လေးရယ် .. သကြား မထည့်နဲ့ ..”

ဟု ဆက်မှာနေတော့ ဝမ်းခေါင်းထဲ ဆုံနိုင်သည်ကောဟု သူ ကဲ့
ပြန်၏။ ဆိတ်နို့ပူပူနှစ်ခွက်က ကိုင်းဆစ်ဖန်ခွက်ကြီးနှင့်အပြည့်
ထွက်သို့ ရောက်လာသည်။ မယ်မင်း သောက်နေတာကို သူ တစ်

ချက်ကြည့်ပြီး ခွက်ပြည့်ဖန်ခွက်ကြီးကို သူ ဝံ့ကြည့်မိပြန်၏။ ကောင်းလေးကို တစ်ဝက်လောက် ပြန်ဖြည့်သောက်ခိုင်းလိုက်လျှင် ကောင်းမည်လား...။ သူ မကုန်နိုင် ...။ ပြီးတော့ ဒေါ်တတ်ပ မယ်မင်းက သကြားမထည့်ခိုင်းချေသည်မို့ ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြင့် သောက်ကောင်းစရာလည်း မမြင်။ ..

“သူဘာသာသူ သကြား မထည့်ချင် နေပေါ့ .. ငါ့ခွက်ကိုပဲ မထည့်ခိုင်းရအောင် .. သူ သောက်မှာကျလို့ .. ငါက .. အဲသလို သကြားမပါတာ မကြိုက်ဖူးဆိုတာ သူ တွေးပေးသင့်တာပေါ့ .. အို.. ဒီကောင်းလေးကို တစ်ဝက်ခွဲပေးရင်လည်း သောက်မှာပဲ .. ဗိုက်ပေါက်လိမ့်မယ်.. မဖြစ်ပါဘူး .. သောက်နိုင်သလောက် ငါ သောက်မယ် .. မကုန်ရင် ချန်ထားမယ် ..”

ဟု တွေးကာ ဆိတ်နို့ကို ယူသောက်တော့ ဆိမ့်ဆိမ့်လေးဖြင့် သောက်၍ကောင်းနေချေသည်တကား ...။ မယ်မင်း ကတော့ နို့တစ်ဖန် ခွက် ကုန်ပြီ..။ နှုတ်ခမ်းအနားတစ်ဝိုက်မှာ ဆိတ်နို့တွေ အနားသပ်အပြန် ဝိုက်ထွေးဖေးတင်နေကြတာကို လျှာလေးဖြင့် သပ်၍ သိမ်းလိုက်တာမျိုး ကြည့်၍ ...

“ခွေးကလေး .. ကြောင်ကလေးတွေ လျှာသိမ်းအာသိမ်းတာ ထူနေတာပဲ .. ရှက်ရမှန်းကို မသိတာ .. ဒီလောက်သေးသေးတာတာ ကောင်မလေးမှာ .. အစာအိမ်အကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေမယ်လို့ကို ငါ မထင်မိဘူး .. အိမ်မှာတုန်းက ဒီလောက် အစားမကြီးပါဘူး .. တစ်ဖန် ကန်ပါပဲ .. အေးလေ .. ငါ အလုပ်သွားနေတုန်း သူက အိမ်မှာကျန်ခဲ့တာ .. သူ စားချင်တာ စားနေမှာ .. ငါ ဘယ်သိနိုင် မြင်နိုင်မှာတဲ့လဲ..”

ဟု တွေးနေရင်း သက်ပြင်းရှိက်မိရပါ၏။

“ဆိတ်နို့က အစစ်ဆီတော့ .. ဆိမ့်နေတာပဲ ဒေါ်လေးရယ် .. တစ်ခွက်လောက် ထပ်သောက်ဦးမယ် .. မှတ်မှတ်ရရရှိအောင် ..”

“မှတ်မှတ်ရရရှိအောင် .. ရှိအောင်ဆိုပြီး နင်းကန်စားသောက်နဲ့ မယ်မင်း .. တော်ပြီ .. အစာအိမ်ကွဲလိမ့်မယ် .. ဒေါ်လေး မထည့်တော့ .. မထည့်နဲ့တော့ ..”

သူ မျက်စိမျက်ဆန်ပြူးတာ တားယူရပါ၏။

“အပြန်မှာ ဆေးရုံပြေးရတာမျိုး မဖြစ်ပါရစေနဲ့ မယ်မင်း ရယ်.. ညည်း အစာအိမ်ကွဲလိမ့်မယ် .. တကယ် ငါ လန့်နေတာနော် .. စားသောက်တာ ရပ်တော့ .. ကျေးဇူးရှင်ရယ် .. ရပ်ပါတော့ ..”

ဟု ဆက်တားတော့ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးမှ ရယ်၍ ..

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့ .. သမီးရဲ့အစ်ကို ပြောတာ မှန်တယ် .. နေပြီကွယ့် .. ဘေးဖြစ်လိမ့်မယ် ..”

ဟု လိုက်၍ ထောက်ခံသည်အထိ မယ်မင်း အစားအသောက်ကြမ်းခြင်းပါ ...။

“ကဲ .. ပြန်မယ် .. ပြန်မယ် .. ဆိတ်နို့ဖိုး ရှင်းပါ့မယ် ဒေါ်လေး”

ဟု သူ ပြောကာ ဆိတ်နို့ဖိုးလည်း ကမန်းကတန်း ရှင်းရသည်။ မယ်မင်း ၏လက်ကိုလည်း ဆွဲရသည်။ မယ်မင်း အတင်းရုန်းတော့ မှန်မှောင်ကုတ်၍ ..

“ဘာလဲ .. ဘာစားဦးမလို့လဲ ..”

ဟု ငေါက်တော့ မျက်မှောင်လေးကုတ်၍ပင် သူ့ကို ပေစောင်းနှင်း “ပဲနေသေးသည့် မယ်မင်း ပါ ...။

“ဟိုမှာဝယ်ထားတဲ့အထုပ်က ကျန်နေပြီ .. ချန်ခဲ့လို့ရမလား .. တယ်မှာစားဖို့ခွာ .. ဟော .. ဒေါ်လေးက အထုပ်ကျန်ခဲ့လို့ လာဖို့ပြီ .. အတင်းလက်ဆွဲပြီး အစ်ကိုလေးက ခေါ်လာတော့ အထုပ်ယူဖို့ အချိန်မရလိုက်တာ .. အစ်ကိုလေးကလည်း အရမ်းပဲ ..”

ဟု ပြောကာ ဆိုကာ သူ့လက်ထဲမှ လက်လေးကိုဆွဲယူပြီး အကုပ်ပြေးယူသည်။ သူ စိတ်အိုက်အိုက်ဖြင့် ရပ်စောင့်ရပြန်၏။ တကယ်

လည်း သူ မယ်မင်း ဟိုစားသည်စားဖြစ်မှာစိုး၍ လက်ကိုဆွဲထွက်လာခြင်းပါ။ အစားမက် မယ်မင်း အထုပ်ဆွဲချိန် မရလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားရသည်တည်း။ သူ ရပ်စောင့်နေချိန်မှာ မယ်မင်းက အဒေါ်ကြီးထံမှ အထုပ်ယူပြီး လေကြောဆက်ရှည်နေပြန်သည်မို့ စိတ်လက်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ကားရာသို့ သူ လျှောက်လာတော့မှ နောက်က အထုပ်လေးဆွဲ၍ မယ်မင်း ပြေးလိုက်လာပါ၏။

ကားပေါ် သူတက်တော့ မယ်မင်း ခေါင်းလေးခါ၍ ...

“ဟင် .. ပြန်တော့မလို့လား .. မပြန်သေးဘူးလေ .. ဟိုဘက်က သွားရဦးမှာလေ ..”

စမ်းချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ မယ်မင်း ပြောသည်မို့ သူ ကမန်းကတမ်း ရှာမိသည်က ချောင်းကူးတံတား ဘယ်မှာလဲ ဆိုသည့်စောဖြင့်ပါ။ တံတားနှင့်တူတာဆို၍ ရေချိုးဆိပ်လေးတို့တိုထွာထွာ မမြင်ရ ..။

သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် မယ်မင်း ကို ကြည့်ကာ ..

“ဟိုဘက်ကမ်းကို သွားမယ် .. ဘယ်မှာလဲ တံတား .. ပြီးတော့ ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ .. စားချင်တာလည်း စားပြီးပြီ .. ငါးလည်း မျှားပြီ ..”

ဟု မေးတော့ မယ်မင်း အထုပ်လေး ကားနောက်ခန်းတံခါးဖွင့်၍ တင်ပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပြန်မည့်အချိုး တစ်စက်လေးမျှ မတွေ့ရ။

“တံတားမှမလိုတာ .. ဟိုးနေရာမှာ ရေတိမ်တယ်တဲ့ .. ကျောက်တုံးတွေက ရေပေါ်မှာပေါ်နေတာမှ .. တံတားလေးလို ဖြစ်နေတာတဲ့ အဲဒီကပဲ လူတွေ ဟိုဘက်ဖြတ်ကြတာတဲ့ .. လာတဲ့ရူတိုင်း အဲသလို ဖြတ်ကြကူးကြတာတဲ့လေ .. တံတားမှမလိုတာ ..။ စမ်းချောင်းဆိုတာ အဲသလိုပဲ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. ပိုပို တို့ စခန်းမြိုင်သာမြို့မှာလည်း မြို့ပြတိုက်မှာ စမ်းချောင်းရှိတယ် .. အဲသလိုပဲ ရေနည်းနည်းနက်တဲ့နေရာ

တယ် .. သိပ်မနက်တဲ့နေရာလည်း ရှိတယ် .. ရေတိမ်ပိုင်းဆိုရာမှာ သေလို့ပဲ ကျောက်တုံးလေးတွေပေါ်နေပြီး ဖြတ်ကူးလို့ရတဲ့နေရာလည်း တယ် .. ပိုပို ကူးနေကျ .. အတွေ့အကြုံရှိသမှ .. တာတေတို့နဲ့ တူတူ ကူးနေကျ .. သစ်ခွတွေ သစ်ပင်ပေါ် တက်တက်ခွာခိုင်းတာမှ တာတေ တောင် ဘယ်သစ်ခွဆိုရင် ဘာအရောင်ပွင့်မယ်ဆိုတာက အစ အတွေ့အကြုံကို ရှိလို့ ..”

မယ်မင်း ကို သူ မျက်လုံးဖြူး၍ အံ့သြကြည့်ပဲ ကြည့်နေရပါ၏။ အကာစေ့အောင် လုပ်တတ်လွန်းသည့် မျောက်လောင်းကိုမှ သူက တစ်ထပ်ပြီးချေပြီတည်း ..။ သူ လုံးလုံးကို မထင်မိခဲ့စဖူး။ ခုလောက် ချောင်းနဲ့နဲ့ မျောက်ဖြူးလေးတစ်ကောင်နှင့် လက်ထပ်ရလိမ့်မည်ဟု ..။

“အဲဒါ .. ဒေါ်လေး အထုပ်လာပေးနေတုန်း ကျေးဇူးတင်စကား မလည်း ပြော .. ကြေးလက်ကောက် ဆွဲကြိုးနဲ့ .. ခြေကျင်းလေးတွေ ချင်လို့ဆိုတော့ .. ဟိုဘက်ကိုကူးရမှာတဲ့ .. ဘယ်နေရာကကူးဆိုတာ ပြောပြလိုက်သေးတယ် .. တကယ်က .. စားသောက်ပြီးရင် အဲဒီ ကြေးလက်ကောက်တွေ ဘာတွေ ဝယ်ချင်တာ မေးမလို့ဥစ္စာ .. အစ်ကို လေးက ဆွဲခေါ်လာတော့ ကွတ်ရှင်တောင် မထုတ်လိုက်ရဘဲ .. ပါလာရတာ ..”

ဟု ဆက်ပြောနေတော့ ကိုယ်ပင် အပြစ်ဖြစ်နေရပြန်၏။

မဝက်နိုင် ..။ ဟိုဘက်ကိုမှ မရောက်လျှင် ပြန်ကိန်းမမြင်သည့်မို့ တံတားတံခါးကို ပြန်ပိတ်။ သော့ပိတ် ..။ ဖုန်းကိုတွန့် ..။ လက်ကိုရှေ့ ထုနဲ့ ..

“မြန်းတော်မူပါ မယ်မင်း ..”

ဟု ကြွမြန်းခိုင်းလိုက်ရပါသတည်း။

ဆိုင်အဒေါ်ကြီး ညွှန်သည့်အတိုင်း မယ်မင်း လျှောက်တော့ သား သမီးသွန်၍ သူလည်း လိုက်လာရပါ၏။ အံ့မယ် ..။ သူတို့နှယ်ပင် သွား

နေသူတချို့နှင့်ကြုံတော့ အဖော်တွေပင် ရလာ၏။ တွေ့ရပါပြီ ။ လေး နည်းနည်းသန်သောနေရာ ။ ရေက ဒူးဆစ်လောက်ရှိမည် အောက်ခြေရှိ ကျောက်စရစ်ခဲ ။ ကျောက်တုံးတွေကို ရေကြည်အောင် မှ မြင်နေရသည်။ မှန်ကြည်ချပ်နယ်ကိုကြည့်နေသည့်ရေပြင် ။ ရေက ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဟိုဟိုသည်သည် စီရီပေါ်နေသည့်ကျောက်တုံး ကျောက်သားတို့ကို အရှိန်နှင့်ဦးတိုက်၍ စီးသည်မို့ ရေကြည်တွေ ကျောက်တုံးပေါ် ဖေးစင်စင်...။

သူများတွေ ကူးကုန်ကြပြီ ။ တချို့လည်း ရေထဲချော်ကျတတ် မြင်နေရပါ၏။ ရယ်ကြမောကြ ။ ဆွဲထူကြနှင့်ရှိနေတာကို မြင်နေရတာ ဆက်မသွားချင် ။ သူ ရေစိုမခံချင် ။ ရေစီးသန်နေသော စမ်းချောင်း ရေတိမ်နေရာမှာ ကျောက်တုံးတွေပေါ်နေသမျှထဲက ဟိုဟိုသည်သည် ခြေထောက်ကိုချ၍ ခြေမြဲအောင် သတိထားရင်း ကူးရတာမျိုးကို မကြိုက် ။ ပြီးတော့ .. သူက ရေကူးတတ်တာမဟုတ် ။ ရေတိမ်ပေမယ့် .. ရေထဲကျတာကိုတော့ သူ မနှစ်မြို့ ။ မတော်တဆ .. အထူး မကောင်းဘဲ ကျောက်တုံးတစ်ခုခုနှင့် သူ့ခေါင်း ဆောင့်ရိုက်မိလျှင် ဘယ်နှယ်ရှိပါ ။ ဒုက္ခရောက်မည်ပေါ့။ စိတ်လေးစရာတွေ တွေးတာ သူ ခြေစုံရပ်ငြိမ်နေတော့ မယ်မင်း သူ့ကို ကြည့်သည်။

“မကျပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့ .. ပိုပို ကူးနေကျမျိုးပါပဲ .. စိတ်ချ အစ်ကိုလေး မကူးရဲရင် .. ပိုပို လက်ကို ကိုင်ကူးပေါ့ .. တာတေ တောင် ကူးကြတာမျိုးပါ .. ဟိုက စမ်းချောင်းမှာလေ ..”

ဟု ပြောတော့လည်း သူ မခံချင် ။ တာတေ လို ကလေးတွေ ကူးတတ်ကြပြီး ။ ကူးရဲကြပြီး သူက မကူးရဲသလိုမျိုးကြီး ဖြစ်နေသေးလည်း သတ္တိနည်းရာ ရောက်နေပြန်၏။ သူ .. ချောင်းတစ်ချက်ဟာ သူ့ရင်ထဲက စိုးရိမ်မှုကို မောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားယူရသည်။ သူမက ဘဲ နေခဲ့လျှင် တစ်သက်လုံး မယ်မင်း ၏ အကဲ့ရဲ့ကိုခံဖို့ပဲရှိမည်။ ပိုမို

သည်လေ ။ ခုဥစ္စာက တစ်ခါပဲ ကြုံရသည့်ကိစ္စ ။ မကူးလျှင်ဖြင့် တစ်သက်လုံး ကဲ့ရဲ့တာခံရမည့်အရေး။ ရွေးစရာလမ်းက တစ်ခုပဲကျန် သည်။ စမ်းချောင်းကို ကူးရမည်။

စီးထားသောဖိနပ်ကို မယ်မင်း ချွတ်သည်မို့ နောက်မှလိုက်လာ သူသူလည်း ပုံတူယူ၍ ချွတ်ရသည်။ မယ်မင်း က ဖိနပ်ကို ခါးကြား မှာသွပ်မို့ သူလည်း ခါးကြားလိုက်ထိုးရသည်။ ကမ်းစပ်မှာ ဖိနပ် ခါး ကြားထိုးပြီးသည့် မယ်မင်း ။ ရှေ့မှ ကျောက်တုံးလေးတွေကို နင်းဖြတ် ကူးတော့ သူလည်း လိုက်ကူးရပါ၏။ တစ်ချက် .. သူ ယိုင်ခနဲအဖြစ်..။ မယ်မင်း ၏လက်လေးတွေက ဖျတ်ခနဲလှည့်၍ သူ့ကိုဖမ်းဆွဲလိုက်ချေ သည်တကား ။ သူကလည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မယ်မင်း ၏လက်လေးကို နင်းနေအောင် အားနှင့် ဆုပ်ခံကိုင်လိုက်မိသည်ပါပဲ ။

မယ်မင်း သူ့ကို ကြည့်လာပါ၏။ ထိတ်လန့်သွားရုံပဲတွေ ပြည့်ခနဲ ချော့မည့် သူ့မျက်ဝန်းကို ကြည့်နေရင်းမှ မယ်မင်း မျက်နှာထက်မှာ အနာရုံလေး ဖြစ်တည်လာသည်။ တိုးဝင်လာသည်။ သူ အတင်းဆုပ် ထားရာ လက်ထဲမှ လက်လေးတစ်ဖက်ကို ရုန်းထုတ်ပြီး ကျန်လက် တစ်ဖက်က သူ့လက်ကို ဖေးကိုင်လာပါ၏။ နောက်တော့ .. ရှေ့မှ ဦး ဆောင်၍ သူ့ကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲလျှောက် တွဲခေါ်လာပါသတည်း။ သူကလည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးပင် လက်ကို ပြန်မရုပ်ရဲ ။ မယ်မင်း ၏လက်လေးကို အားကိုးရာအဖြစ် ဆွဲထားရင်း နောက်မှ ကျောက်တုံးတွေကို သတိထားနင်းရင်း တကောက်ကောက် ပါလာရ ပါ၏။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်တော့မှ သူ ကမန်းကတန်း လက်ကို မယ်မင်း လက်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်မိရပါသည့်အဖြစ် ။

“ဆောရီး အစ်ကိုလေးရယ် .. ပိုပို က ဒီကိုလာချင်တာပဲ ဘီနေ အလေ။ အစ်ကိုလေးက သူ့ဌေးပဲဥစ္စာ .. စမ်းချောင်း ဘယ်ကူးဖူးပါ

မလဲ.. ပိုပို တို့လို ငယ်စဉ်က စမ်းချောင်းကူးဖူးတာမျိုးလည်း မရှိဖူးကိုးလေ ..”

ဟု တောင်းပန်သလိုလေး ပြောလာတော့ သူ့ ရှက်နေမိရသည် အနေလည်း ခက်နေသည်။ သူက မယ်မင်း ၏လက်ကိုဆွဲ၍ စမ်းချောင်းကို ကျောက်တုံးတွေ ဖြတ်နင်းကူးရမည်ကိစ္စ။ ခုကျတော့ သူ့မယ်မင်း ၏လက်ကို ဆွဲ၍ ကူးလာရသည်မို့ ယောက်ျားမာနဖြင့် ရှက်နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ယောက်ျားမာန အလောက်ရှိရှိ ..။ ကိုယ် မကျွမ်းကျင်သောအရာတစ်ခုကို တည့်တိုး ကြံချိန်မှာ .. ပြင်ဆင်ခွင့်မရသောသူတစ်ယောက်အဖြစ် .. တစ်ပါးသူ အကူအညီကို ရယူတတ်ရသည်ကော .. ဟုလည်း နားလည်လာရပါ၏ ခက်သည်က .. သူ အကူအညီရသည်သူသည် သူ လက်ထပ်ထားမိန်းမ ဖြစ်နေလျက်...။ သူ မုန်းနေမိသော မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းထဲမှာ သူ့အတွေးတွေကို ပုတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားစပြုနေသည့် အသိတစ်ခုက နေရာယူလာပြန်၏။

“မုန်းတယ် .. မုန်းတယ်နဲ့ .. သူနဲ့တူတူရှိနေရင်း .. မင်း .. ပျော်နေတတ်တာတွေရှိနေတယ် မဟုတ်လား ခေတ်လူ ..”

ဟု တည့်မေးမိသည်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဖြစ်နေသည်တည့်မယ်မင်း ကတော့ သူ့ဘေးမှာရပ်နေရင်း သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ

“ဟိုမှာတွေ့လား .. ဆိုင်တန်းလေးတွေ.. အဲဒီမှာ .. ပိုပို ဝယ်ချင်တာတွေရှိတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့ ..”

ဟု ပြောကာ စောင့်နေသည်က .. သူနှင့် တူတူသွားချင်၍ဆိုတာ သိနေရသည်ပါပဲ။ တကယ်က .. သူ နေရစ်ခဲ့ချင်သည်။ ဆိုင်ထဲ ဥစ္စာတွေကို ဟိုကိုင်သည်ကိုင် .. ဟိုရွေးသည်ရွေးဖြင့် အလုပ်ရှုပ် မျက်နှာနောက်စေမည်မြင်ကွင်းမျိုးကို သူ မကြည့်ချင်။ စိတ်ညစ်သည်။ ဒါပေမယ့်

ဆင့် ...။ စမ်းချောင်းကို ကူးလာရသည့်အတွက် လန့်ပြီး ငြိမ်ကျန်ခဲ့သည်။ အထင်ခံရမှာကိုကျတော့လည်း မခံနိုင် ...။ လှည့်၍ကြည့်မိသည်က ဆယ့်ငါးပေလောက်ကျယ်မည့်အကျယ်ကို ဖြတ်လာရသည့်ချောင်းကို ..။ ပြီးတော့ .. ရှေ့မှ သူပဲ ဦးဆောင်၍ ဆိုင်တန်းဘက်သို့သွားမိရပါ၏။ ပြန်သည့်အခါကျတော့လည်း မယ်မင်း၏လက်ကို ဆွဲပြန်ရချေဦးမည်။ ရင်ထဲ လေးနေသည်ပါပဲ ..။

တကယ်ပဲ မှန်သေတ္တာပြေးပြေးလေးထဲမှာ ကြေးလက်ကောက်တွေ၊ ကြေးဆွဲကြိုးတွေနှင့် ကြေးကလစ်က အစ ..။ လက်စွပ်အဆုံး...။ ခြေကျင်းတွေပင် ပါနေသေးသည် .. လက်ရာတွေကလည်း လှသည်။ နန်းပွင့်ပုံတွေ ဘာတွေဖြင့်ပင် လက်ကောက်ဆွဲကြိုးတွေ ရှိနေသေးသည်။ သူ ထင်ထားသည့်က ရိုးရိုးလက်ရာများဖြင့် လက်ကောက်လုံးလုံး ဆွဲကုပ်ပဲ မြင်ရမည်ဟု ထင်ထားခဲ့ခြင်းပါ။ ခုကျတော့ လက်ရာတွေက ထနေသည်။ ကြေးဆွဲကြိုးတွေကလည်း ပုလဲလုံးလေးတွေကို သီသလို ညီသည့်ကြိုး ..။ ပန်းပုံဖော်ထားသည့် ကြိုး ..။ ကြံဆစ်ကြိုး ..။ လက်ကောက်ဆိုလျှင်လည်း နန်းဆွဲထားသည့် လက်ကောက်ပုံစံဆန်းလေး ဆွဲ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံဖြင့် ရှိနေခြင်း ..။ ခြေကျင်းဆိုလျှင်လည်း ပန်းကနုတ်ဆတ်ထားသော ခြေကျင်းလုံးဝန်းဝန်းတွေမှသည် ခေတ်ပုံစံ နန်းဆွဲဘက်ရာ ခြေကျင်းပျော့ပျော့လေးတွေပင် ရှိနေသည်။ ကလစ်တွေကလည်း ပုံဆန်းလေးတွေမှ စုံတကာစေနေ၏။

“သွားပြီ .. ပွဲဈေးတန်းမှာ ငါ ကြုံခဲ့တာထက် ဆိုးတော့မယ်..”

ဟု သူ ကြိုတင်လန့်နေတာမှ မကြာလိုက်ရ ..။ မယ်မင်း ဟိုဆွဲကြိုးဆွဲဆွဲ ..။ သည်လက်ကောက်ယူဝတ် ..။ ခြေကျင်းတွေဝယ် ..။ တော်တော်များများ ဟိုဟာလည်း ကြိုက် ..။ သည်ဟာလည်းမက်မောနှင့် ဖြစ်ကုန်ကာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ဝယ်နေချေသတည်း ..။ တား၍လည်း မဟုတ်။ မရသည့်အတူတူ လက်ပိုက်၍သာ စောင့်နေလိုက်ရသည်

ပါပဲ...

လက်စွပ်တွေလည်း စွပ်ထားသေးသည်။ ဒေသထွက် မျောကျွန်း
လက်စွပ်ရောင်စုံတွေကလည်း ချစ်စရာလေးတွေချည်း ဖြစ်နေ၏။
ပိုက်ဆံရှင်းသည့်အလုပ်ကို သူလုပ်ဖို့ပြင်တော့ မယ်မင်း လက်ကာသည်။

“ပိုပို ရှင်းမယ် .. ပိုပို ရှင်းမယ် ..”

နှင့် ပိုက်ဆံထုတ်နေတော့ သူ မယ်မင်း ၏လက်ကို ပုတ်ထုတ်မိ
၏။ ထိုအခါမှ မယ်မင်း ၏လက်ကောက်ဝတ်လေးမှာ ထင်နေသည့်
သူလက်ဆုပ်ခံရာ နီညိုညိုကို ဖြူညူလက်လေးမှာ တွေ့လိုက်ရပါသေး
တည်။ သူကျမည်ဖြစ်တုန်းက လန့်ရှိန်ဖြင့် အရမ်းအားသုံးဆုပ်ခံကိုင်
လိုက်မိသည့်လက်ရာပါတကား။ ရင်ထဲမကောင်း ...

“ငြိမ်နေစမ်း မယ်မင်း .. ငါ ရှင်းမယ် .. ညည်းဥစ္စာတွေ တစ်ခု
ချင်း .. ဆိုင်ရှင်ကြည့်ပြီး တွက်ပါစေ ..”

ဟု ပြောချိန်မှာ ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက ပိုပို လည်ပင်းက ဆွဲကြီးတွေ
လက်ကောက်တွေ၊ လက်စွပ်တွေကို အရင်တွက်ချက်သည်။ ပြီးတော့
ရွေးထားပြီး ပုံထားရာဥစ္စာတွေကိုလည်း တွက်ချက်သည်။ ကယ်ကူလေး
တာလေးဖြင့် ပေါင်းနေချိန်မှာ မယ်မင်း မျက်နှာငယ်နေ၏။ လောဘ
တက်ပြီး ဝယ်တုန်းက ဝယ်ခဲ့ပေမယ့် ... ပိုက်ဆံကို မယ်မင်း ရှင်းခွင့်
မရဘဲ ခုလို သူ ဝင်ပြီးရှင်းမည်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံကုန်တာများတော့မှာကို
လန့်နေတာဖြစ်မည်။

“အစ်ကိုလေး ရှင်းမယ်ဆိုတာ သိရင် .. ဒီလောက်မဝယ်ပါဘူး
အစ်ကိုလေးရ .. ပိုက်ဆံတွေ ကုန်တော့မှာပဲ ..”

ဟု အသံတိမ်လေးဖြင့် ခပ်တိုးတိုး မော့ပြောနေတာကို မကြားဟန်
ဆောင်ပြီး သူ ငွေရှင်းရပါ၏။ ကြေးအစစ်နှင့်လက်ရာလှလှလုပ်ထား
သည့် ပစ္စည်းတွေ အမယ်များလွန်းတာမို့ ရှင်းရသည့်ငွေသည် တစ်သိန်း
နီးပါး ရှိချေသတည်း။ ထိုအခါကျတော့လည်း မယ်မင်း မျက်နှာလေး

ဆီးစေ့ဖြင့် ဝယ်ထားသမျှဥစ္စာတွေ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးနှင့်ထည့်ထား
ရာကို လက်မှဆွဲရင်း ဘေးမှ ငြိမ်ပါလာသည်။ လည်ပင်းမှာလည်း ဆွဲ
ငြိမ်းတွေ မနည်းကြီး ပါလာ၏။

“ဆောရီး အစ်ကိုလေးရာ .. ဒီလောက်များများ ရွေးမိတာ .. ပိုပို
ရှင်းဖို့ တွေးထားလို့ပါ .. အစ်ကိုလေး ရှင်းမယ်ဆိုတာသိရင် .. ဒီလောက်
မဝယ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ် .. ပိုပို မှာ ပိုက်ဆံပါပါတယ် အစ်ကို
လေးရဲ့ ..”

“ချမ်းသာတာ ငါ သိတယ် .. ကြွားမနေနဲ့ .. ဝယ်ချင်တာ .. လို
ချင်တာ မကျန်ဘူးမဟုတ်လား .. အဲဒါ အရေးကြီးတာ .. လိုချင်ရက်နဲ့
မဝယ်ဘဲချန်ခဲ့ရရင် .. ညည်း စိတ္တဇဖြစ်လိမ့်မယ် .. အဲဒါ ငါသိတယ်။
ကျန်တာ ငါ့ကို လာပြောမနေနဲ့ .. ညည်း .. ပွဲဈေးမှာပျော်ခဲ့သလို
ဆုတ်နေစမ်းပါ .. ဘာလို့ မျက်နှာပျက်နေရတာလဲ .. အပျော်တွေ
ဆုတ်နေတယ်နော် မယ်မင်း .. ငါ မကြိုက်ဘူး .. ငယ်လည်း ဝယ်ပေး
ချသေးတယ် .. ညည်းက မျက်နှာပျက်ပြီး အပျော်ပျောက်နေတယ်ဆိုရင်
ငါ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာတော့မလဲ ..”

ဟု ငေါက်တော့မှ မျက်နှာလေး ငယ်ကျနေရင်း ...

“ရွေးထားတာတွေ ပြန်ပေးရင် .. ဆိုင်ရှင်အစ်မ စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့..
ပြန်မပေးရတာ အစ်ကိုလေးရဲ့ ..”

“ဪ .. ညည်း .. လန့်တတ်သားပဲ ..”

ဟု ငေါတော့တော့ပြောပြီးမှ မယ်မင်း ကို ကြည့်မိသည်။ လက်
ဆောက်တွေ အပြည့် .. လက်စွပ်တွေလည်း လက်မတစ်ခုပဲ ကျန်သည်
အပြည့် .. လက်မှာကျတာလည်း အိအင်နေအောင်ရှိနေသည့် ဝယ်ထား
သည့်ဥစ္စာတွေကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှစ်ထပ်ဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်တာ
အိအိမျှ အထုပ်အထည်ကြီးနှင့် ပါလာနေသည်။

“တကယ့်ကလေးစိတ်ပါလား .. စောစောက သူလိုချင်တာ ရွေး

နေတာမှ .. ပျော်လို့.. မျက်လုံးလေးတွေကို တောက်ပနေရော .. အခု
ငါရှင်းလို့ သူ လန့်နေတာ ..

ဟု တွေးကာ ရင်ထဲမကောင်း။ ပွဲဈေးတန်းမှာ ပျော်နေသည့်
ကောင်မလေး၏ အကြောင့်ကြ ကင်းသော အပျော်မျက်နှာမျိုးလေးထဲ
ခုလည်း သူ ပြန်လိုချင်သည်။ မြင်ချင်သည်။ ကြည့်နေရင်း စိတ်ချမ်းမြေ့
ချင်သည်။ ခုကျတော့ ကောင်မလေး မျက်နှာငယ်နေ၍ ရင်ထဲမှာ ဟာ
နေ၏။ မယ်မင်း၏ လက်ထဲမှ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို သူ ယူဆွဲလိုက်ရင်း-

“သစ်ခွတွေ ဝယ်ချင်သေးတယ် မဟုတ်လား .. ငါသိတယ်နော်
မယ်မင်း .. ဟိုဘက်မှာ သစ်ခွတွေရောင်းတဲ့ဆိုင်တန်းတွေ ရှိတယ် ..
ဝယ်မလား ..”

ဟု မေးတော့ ခေါင်းလေးခါပြ၏။ သူ အကဲခတ်သလို ငုံ့ကြည့်
တော့ မျက်လွှာလေးချသွားသည်။ ဘာမှမဟုတ် .. သူ ဝယ်ပေးမှာနဲ့
မဝယ်ရဲတော့ခြင်း ..။ ကောင်မလေး မျက်နှာငယ်လေလေ .. သူ မ
တတ်လေလေ ..။ ရင်ထဲ ဟာလေလေ ..။ ကောင်မလေးကို ပျော်စေချင်
သည်။ ထိုအခါမှ ဟာနေသည့်ရင် .. ပြေချေမည်တည့် ..။

“ညည်း မဝယ်လည်း .. ငါက ဝယ်ရမှာ .. ငါ့အိမ်မှာ သဘာဝ
သစ်ခွတွေ သစ်ပင်ရဲ့ပင်စည်တွေမှာ ကပ်ထားချင်တယ်ကွ .. ညည်းက
လိုက်ရွေးပေးပေါ့ .. ငါက သိပ်နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး ..”

သဘာဝတောသစ်ခွရိုင်းတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စား
တတ်ပါပဲနဲ့ ခုလို .. သူ ဘာကြောင့် ပြောမိရပါသလဲ ..။

မယ်မင်း ထံမှ ပျောက်ဆုံးနေသည့် ပျော်ရိပ်လေးတွေကို သူ ပြန်
ချင်၍ပါ ..။ တကယ်လည်း မယ်မင်း သူ့ကို အားတက်ပါးတက်
မော့ကြည့်လာတာကို ကြုံတော့ လှုပ်ခနဲ သူ့ရင်ထဲ အပျော်တွေ ဝိုးဝဲ
လာသည်။ ငုံ့မိုး၍ကြည့်ရင်း ပြုံး၍လည်း မေးမိ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မယ်မင်း .. မင်း .. သစ်ခွတွေ ရွေးပေးနိုင်မလား ..”

ငါ့အတွက်လေ ..”

ဟု စကားစီမံရပြန်သည်။ သူသည် မယ်မင်း နှင့်ပတ်သက်လာ
လျှင် ပျော်စေချင်စေဖြင့် စကားစီတတ်နေပြီဖြစ်သော ရှင်သန်ခေတ်လူ
ဖြစ်နေပြန်ချေသည်တကား

“ရွေးပေးမှာပေါ့ .. လာ .. လာ ..”

ဟု ခုမှ သူ ပျောက်ဆုံးနေရသည့်ပျော်ရိပ်လေးတွေ မယ်မင်း ၏
မျက်နှာထက်မှာ ပြန်ရောက်လာရင်း သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ မယ်မင်း လျှောက်
တော့ ကြည့်နူးစွာပါလာရပြန်သည်တကား။ မယ်မင်း သစ်ခွဆိုင်တန်း
မှာ အပင်တွေ ရွေးနေသမျှ ..။ ဘေးက ကြေးလက်ဝတ်ထည်တွေ ထည့်
ထားရာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ကိုင်ထားရင်း ပျော်ပျော်ကြိုးကြည့်နေမိရ
ချိန်မှာ သူ့ဘဝသည် အရာရာ ပြည့်စုံလာနေသည်သို့ ရှိလာ၏။

ရုတ်ခနဲ သတိတစ်ခု တိုးဝင်လာ၏။ အမုန်း ..။ သူ၏အမုန်းတွေ
အွင့်ပြယ်နေပြီလား။ မယ်မင်း သည် သူ့ကို ရအောင် လက်ထပ်ယူခဲ့သည်
ဆိုတာကို မေ့လျော့နေပြီတဲ့လား ..။ ဟင့်အင်း ..။ ထိုမျှ အလွယ်တကူ
ပြီး ညှဉ်းပျင်းသွားသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်တာ မခံနိုင်။ သစ်ကိုင်းတို
ဆေးတွေနှင့် တွယ်ပတ်ချိတ်ဆွဲထားရာ သစ်ခွပင်တွေကို ရွေးချယ်နေ
သည့် မယ်မင်း ကို သူ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိရသည်။

“မနက်ဖြန် .. ပြန်ကြရအောင် မယ်မင်းရေ ..”

ဆိုသည့်စကား ..။ ဟုတ်သည်။ ကြာ၍မဖြစ် ..။ နောက်နေ့တွေမှာ
ဆိုသည်သည်လည်ဖြင့် ဆက်ရှိနေလျှင် သူ .. ဤကောင်မလေး၏
အပြစ်ကင်းစင်သောမျက်နှာလေးကို မြင်မြင်နေရင်း ..။ အပြစ်ကင်းစင်
သောဟန်ပန်လေးတွေကို ကြုံကြုံနေရင်း .. ပျော့ညှည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ
ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်လာနေသည်။ သူ၏အမုန်းတွေကို .. မြန်ဆန်လွန်း
စွာ လွှင့်ပြယ်ဖို့ ကြိုးစားဖြစ်တည်စေနိုင်သည့်အရာက တစ်ခုပဲရှိ၏။
မယ်မင်း ၏မျက်နှာပေးလေးကိုက .. မွေးရာပါအဖြစ်.. အရမ်းကို အပြစ်

ကင်းစင်လွန်းနေ၍ .. ပြီးတော့ .. ဟန်ပန်မူရာလေးတွေကလည်း .. အရမ်းကို ရိုးသားဖြူစင်ပြီး ဟန်ဆောင်ခြင်း ကင်းနေ၍ ..။

ထိုအရာတွေကို .. မယ်မင်း သည် အလိုလိုနေရင်း .. ပိုင်ဆိုင်ထားသည်မို့ ..။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို .. အတင့်ရဲစွာ .. မျက်နှာပြောင်လက်ထပ်ရသော မယ်မင်း ၏အတွင်းစရိုက်ကို .. ထိုမျက်နှာ .. ထိုဟန်ပန်လေးတွေက မောင်းထုတ်လိုက်နိုင်တာကို .. သူ လက်မခံနိုင် ..။ ဒါဆို .. သူ ရုံးပြီ ..။ အရုံးဆိုတာကို သူ လက်မခံနိုင် ..။

ပြန်ကိုပြန်မှ ဖြစ်ချေတော့မည်တည့် ..။ အံ့ဩစွာ သူ့ကိုမောကြည့်လာသည့် မယ်မင်း ကို သူ ငုံ့မိုးကြည့်ကာ ...

“အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု သတိရလာလို့ ..”

ဟု ပြောမိသည်။

ဒါပေမယ့် .. သူ လိမ်နေသည်ဆိုတာ သူသိနေရင်းဖြင့် မလုံမလဲ ဖြစ်စိတ်က ထုထည်နှင့် ဖြစ်တည်၏။ မယ်မင်း သစ်ခွပန်းတွေ ဆက်မရွေးတော့တာ ...။ မျက်နှာထက်မှာ ညှိုးခနဲ အရိပ်လေး ထင်သွားတာကိုလည်း မမြင်ယောင် သူ ပြုရသည်ပါပဲ ..။

မယ်မင်း ၏မျက်နှာထက်ဆီမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည့် အဖျော်ရိပ်လေးတွေကို သူ နှာမြောနေမိရပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် .. နေချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ .. ဆက်နေလေ ..”

ဟု ဘာကြောင့်များ လွှတ်ခနဲ သူ လေသံဖျော့ဖျော့ဖြင့် ပြောမိရပြန်ပါသလဲ ..။ မယ်မင်း ခေါင်းခါတာကို သူ မြင်ရပြန်တော့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာပြန်သည်။

“ဒုက္ခရေ .. ငါက .. ပြန်မယ်လို့ပြောနေရင်းနဲ့ .. ဒီမှာ ဆက်နေချင်တဲ့သူ ဖြစ်နေတာကိုး .. ငါက .. မယ်မင်း နဲ့တူတူ .. ခုလို .. သွားလာနေရတာကို .. မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးဘဲ .. ဖြစ်နေတာကိုး .. မက်မောနေမိပြန်နေတာကိုး ..”

ဟု သိလာရတော့ ပိုလန့်လာသည်။

ဤကောင်မလေးထံမှာ .. ထူးခြားသောစွမ်းအင် ရှိနေသည်..။ လူတစ်ယောက်ကို .. ကြီးမားသော .. သံယောဇဉ်တစ်ခုကို ဖြစ်တည်စေနိုင်သည့်စွမ်းအင် ..။ ချစ်ခင်နေစေသည့်စွမ်းအင် ..။

ထိုအရာတွေကို .. သူ .. သူ၏အမုန်းတွေဖြင့် နိုင်နင်းစွာ ခါထုတ်စစ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

တစ်နေ့မှာ .. မယ်မင်း နှင့် သူ လမ်းခွဲရသည်ဆိုလျှင် .. မယ်မင်း ထွက်ခွာသွားပြီဆိုလျှင် .. မယ်မင်း နှင့်ပတ်သက်၍ .. သံယောဇဉ်တွေ.. ချစ်ခင်ခြင်းတွေ သူနှင့် မကျန်ခဲ့စေရ ..။ အမုန်းတရားပဲ ကျန်ခဲ့ဖို့ အရေးကြီးသည်လေ ..။

ဤမိန်းမနှင့် သူ အတူနေရလျှင်လည်း .. အမုန်းနှင့်ပဲ နေချင်သည်။ ခွဲခွာရလျှင်လည်း အမုန်းနှင့်ပဲ ကျန်ခဲ့ချင်သည်။

အခန်း (၁၂)

လှိုင်းနှစ်အိမ်သို့ ချက်ချင်းမပြန်ဘဲ ကြာရိပ်ညိုသို့ အရင်ဝင်ချင်လှပါသည်ဟု ရန်ကုန်အဝင်ကတည်းက ဘေးမှ တဂျီဂျီ ပြောနေသည့် မယ်မင်း ကို သူ ကြည့်မရချင်။ တကယ်ဆို .. သူက သားဖြစ်သည်ပဲလေ ..။ ဖေဖေနှင့် မေမေထံ အရင်ဝင်ချင်သည့်ကိစ္စလေးလောက်တော့ အရင်ဆုံး သူ ပြောခွင့်လေးတစ်ခုလောက် ရှိသင့်သည်ပေါ့။ အခုတော့မယ်မင်း က လက်ဦးနေတာတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေသည်။ သဘောကမယ်မင်း ကပဲ ဖေဖေနှင့်မေမေထံ အရင်ဝင်မည်ဟု ပြောချေသောကြောင့် သူကပဲ လိုက်ပို့ပေးရသလိုကြီး ဖြစ်နေသည်တည်း။

“မျက်နှာလိုမျက်နှာရ အလွန်တတ်တဲ့ ဖော်လံဖား ငနဲမလေးပဲ- ငနဲမလေးဆိုတာထက် .. ငရွဲမလေးလိုခေါ်ရင် ပိုမှန်မယ် .. အို .. ငရွဲမလေးဆိုတာက ချစ်စနိုးသံ ဖြစ်နေသလိုပဲ .. ငရွဲမလေးလို ခေါ်သင့်တာ .. ရွံ့အိုင်ထဲလူးတက်လာတဲ့ ငရွဲမ ..”

ဘေးမှ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖွေးဖွေးဥဥထိုင်နေသည့် မယ်မင်းကို ညစ်ပတ်ပတ် .. ပေတေတေ ငရွဲမဖြစ်အောင် စိတ်ထဲကြည့်မရသမျှ အပါးတရကြီး အမည်ပေးမိခြင်းပါ။ ကျွဲမဘဝရောက်၍ ရောက်မှန်းမသိ

သည့် မယ်မင်းကတော့ ဝယ်လာသည့်အထုပ်အပိုးတွေ ဟိုအထုပ်ဖြေကြည့် ပြန်ချည် ..။ သည်အထုပ်ဖြေကြည့် ပြန်ချည်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပါသည့်အဖြစ်။ ဖေဖေနှင့် မေမေအတွက် တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ထည့်ထားသည့်အထုပ်ကို ရှာနေတာဖြစ်မည်။

“တွေပြီ ..”

အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ဖြေကြည့်ပြီးမှ အသံထွက်လာ၏။ နောက်ဆပ် စက္ကူအိတ်လက်ဆွဲတွေ ဟိုကြည့်သည်ရှာဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေပြန်၏။

“ဒီမယ် .. အာရုံရှုပ်တယ်ကွ .. ညည်းဥစ္စာ .. ဟိုတယ်မှာကတည်း .. သေချာ မှတ်သားလာပါလား .. ငါ ကားမောင်းနေတာနော် .. ဆားက လက်တလှုပ်လှုပ် .. ကိုယ်တလှုပ်လှုပ် .. အထုပ်တဖြည့်ဖြည့်နဲ့ ထုပ်နေတာ .. ခေါင်းနောက်လာပြီ .. ငြိမ်နေ .. အိမ်ရောက်မှ ညည်းအထုပ် ညည်းရှာ ..”

သူ ငေါက်တော့ ဟက်ခနဲ ရယ်ပြလာပါ၏။ စိတ်မဆိုးတတ်ပြီတာ .. ဟု စိတ်ညစ်မိရပြန်သည်။

“ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကြီးထဲမှာလည်း ဝယ်ထားတဲ့ဥစ္စာတွေကို အန်အယ်နဲ့ အန်တီမွေး အတွက် သေသေချာချာ ထည့်ထားတာပါ အစ်ကိုသားရ .. ဒါပေမယ့် .. စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ကြီးတွေကျတော့ .. ဒီကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ ပူးချည်ထားလို့မှ မရတာ .. ဒါကြောင့် ရှာတာပါ .. ကားမောင်းတာ အေးအေးဆေးဆေး မောင်း .. ပိုပို က အထုပ်တွေဖြည့်နေတဲ့အနဲ့ အစ်ကိုလေး စိတ်ရှုပ်နေမယ့်ကိစ္စကို မေ့နေမိတာပါ .. ဆောရီး..”

သူ ဘာမှဆက်မပြောတော့ .. ကားဆက်မောင်းရသည်။ ကြာရိပ်ညိုရောက်တော့ ဖေဖေ အလုပ်မှ ပြန်မရောက်သေး ..။ မေမေပဲရှိသည်။ အထုပ်တွေ ကားထဲ ဟိုဖွဲသည်ရှာနှင့် မယ်မင်း ကျန်ခဲ့တာမို့ မေမေကို အရင်ဆုံး ခွဲခွင့်ကို ကံကောင်းထောက်မစွာပဲ ရရှိလိုက်ပါသည်။ “ခြစ်။ မယ်မင်း အထုပ်တွေ၊ အိတ်တွေဖြင့် လက်ဆွဲဝင်လာလော့ ..”

"ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း လွမ်းတာလည်း ပါတယ် .. ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း .. အလုပ်တွေ ပိုနေမှာလည်း စိုးရိမ်တာလည်း ပါတယ် မေမေ .. ဒါကြောင့် .. နည်းနည်းစောပြန်လာတာ .. ဟိုမှာလည်း အားလုံးလည်ပတ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား .. ပိုပိုလေး ကလည်း ပျင်းနေပြီမို့ .."

ဟု မေမေ့ကို သူ ချွေးချိန်မှာပင် မေမေ့အကြည့်က ခပ်တင်းတင်း သူ့ထံ ရောက်လာတာမို့ စကားတန်းလန်းဖြင့် သူ လန့်လန့်ဖျန်ဖျန် ရပ်လိုက်ပါသတည်း ..။

"ကြည့်စမ်း .. ပိုပိုလေး ကို တစ်ယောက်တည်း အထုပ်တွေဆွဲခိုင်းပြီး .. သားက တာဝန်မရှိသလိုကြီး လက်လွှတ်ကိုယ်လွှတ် အရင်ဝင်လာသတဲ့လား .. ကြည့်ပါဦးကွယ် .. ကလေးမှာ လက်နှစ်ဖက်ပြည့် မနိုင်မနင်း အိတ်တွေဆွဲလာရရှာတယ် .. အရိုက်ကဲမသိ .. စာစာနာနာလည်း မရှိလိုက်ပုံများကွယ် .."

ဟု မေမေ ပြောလည်းပြော ..။ သူ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပေးမည့်ဆန္ဒလည်း ပျောက်သွားသည့်ပုံဖြင့် ကမန်းကတန်း မယ်မင်းထံ လျှောက်သွားကာ မယ်မင်း လက်ထဲမှအထုပ်လက်ဆွဲတွေ ကူသယ်သူကိုလည်း မျက်စောင်းခဲနှင့် မေတ္တာတုံးခံ ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်သူအရပါသတည်း။ သူ မျက်နှာကြီးပျက်ကာ ကသုတ်ကရက် ထရသည်။ မယ်မင်း လက်ထဲမှအိတ်တွေ ဆွဲယူရသည်။ ခုကျတော့လည်း အထုပ်လက်ဆွဲတွေအားလုံး မေမေ့လက်ထဲ ရောက်တာရောက်..။ သူ့လက်ထဲ ရောက်တာရောက်ဖြင့် မယ်မင်း လက်မှာ ဘာတစ်ခုမှမကျန်ဘဲ ဖြစ်ကုန်ရပါ၏။

"သူက .. ဘယ်ဥစ္စာတွေ သား သယ်ရမယ်ဆိုတာကို မပြောပြနိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ မေမေရ .. ဝယ်လာတာတွေက များတော့ ဘယ်ဥစ္စာဘယ်လက်ဆွဲအိတ်က ဒီမှာ သယ်ရ ယူရမယ်ဆိုတာ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ အလုပ်များနေတာဗျ .. ဒါကြောင့် .. သားက မေမေ့ဆီ အရင်ဝင်လာ"

တာပါ .."

ဟု အပြစ်လွှတ်အောင် လေပြည်သွေးမှ ပိုဆိုးရပါ၏။

"အဲဒါ .. စောင့်ယူလာရမှာပေါ့ .. တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရသတဲ့လား ကလေးကို ..။ ခေတ်လူ နော် .. တစ်ကိုယ်ကောင်း တော်ဆော်ဆန် .."

ဟု မေမေ ဆက်ငေါက်တာမို့ သူ ဇက်ပုသွားရပါ၏။

"မဟုတ်ပါဘူး အန်တီမွေး ရဲ့ .. ဝယ်လာတာက .. တစ်ခါဝယ်ရင် .. သုံးစုံဝယ်တာလေ .. ဖေဖေနဲ့မေမေ့အတွက်ရယ် .. အန်ကယ်နဲ့ အန်တီအတွက်ရယ်.. ပိုပို တို့အတွက်ရယ် .. အဲသလိုဆိုတော့ .. ဟိုတယ်မှာ အထုပ်တွေအပိုးတွေ ခွဲရတာ များတယ် .. ဒါကြောင့် .. အစ်ကိုလေးက ဘယ်ဥစ္စာယူရမှာကို မသိသလို .. ပိုပို စည်း ချက်ချင်း ရွေးမရဖြစ်နေတာမို့ .. အစ်ကိုလေးကို အရင်အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ပိုပို ပြောတာပါ .. အန်တီမွေးနဲ့ အန်ကယ်ကို အရင်ဝမ်းသာအောင် ပြောခိုင်းတာပါ .."

ဟု ဝင်၍ ဖာဖာထေးထေး ပြောပေးလာပါသည့် မယ်မင်းကို သူ ကျေးဇူးမတင်စဖူး အတင်ထူးသွားရပါသတည်း။ ကျေးဇူးတင်ကြည့်ခြင်းလည်း ကြည့်မိရပါ၏။

မေမေကလည်း နှစ်လိုနှစ်ခြိုက်ပြီးပြီးကာ မယ်မင်းကို ကြည့်သည်။ ပါးလေးကိုဆွဲလိမ့်သည်။ တကယ်ကို ချစ်ချစ်ကြင်ကြင်နိုင်သည့် ဆန်ပန် ..။ သို့ဆိုတော့လည်း ရုတ်ခနဲတိုးဝင်လာရသည်က မနာလိုခြင်း။ ဆုတ်သည် ..။ မနာလိုခြင်း ..။ မေမေ့အချစ်တွေအားလုံး မယ်မင်းထံ ပြောင်းလဲရောက်ရှိကုန်ပြီလား မသိ။ သူ့အတွက် ကျန်စရာကိုမရှိတော့သည့်နယ် မေမေ့အကြည့်တွေက မယ်မင်း မျက်နှာလေးအပေါ်မှာ တစ်ချစ်တခင် တစ်မိမိမိမိပါအောင် ကြည့်နေသည်ကိုးလေ ..။

"အဲမယ်မယ် .. သမီးပိုပို က .. ယောက်ျားလုပ်သူ အပြစ်လွှတ်အောင် ကာကာကွယ်ကွယ်တွေ လုပ်နေပါလား.. အဲဒါပေါ့.. ဇနီးလိမ္မာ

ဆိုတာမျိုးက ကိုယ့်လင်သည်ကို အပြစ်မဖွဲ့အောင် ရင်ကို ဒိုင်းလုပ် ကာတတ်တယ်ဆိုတာပေါ့ .. ဒီမယ် ပိုပိုလေး ရဲ့ .. အန်တီမွေး ရဲ့သား အကြောင်း အန်တီ အသိဆုံး .. ပစ္စည်းသယ်တဲ့အလုပ် .. သူ ဘယ်တော့မှ လုပ်ရကောင်းမှန်းကို မသိတာ .. သူသိတာက .. အလုပ်လုပ်မယ် .. ပိုက်ဆံတွေ ပွားအောင် .. ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာပဲ ဓောတင်ထားမယ် .. တစ်ခုချမ်းသာရာက ဆယ်ခုချမ်းသာအောင် သူ ကြိုးစားမယ် .. အဲဒါပဲ သိတယ် .. အမေလုပ်သူ ဈေးဝယ်ထွက်ရင် အတူလိုက်ရကောင်းမှန်း မသိဘူး .. ပစ္စည်းလေးတွေ ဘေးက ကူပဲ့ဆွဲဖို့ဆိုတာ နားမလည်ဘူး .. အဲသလိုနဲ့ပဲ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် အလုပ်တစ္ဆေပူးနေကြတာလေ .. ခုလည်း .. ပိုပိုလေး ကို ဘယ်လိုမှကူရကောင်းမှန်း မသိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဘော်ကျောလုပ်ပြီး မော့တော့မော့တော့နဲ့ အိမ်ထဲဝင်လာတာပါ နော် .. ဝင်ပြီး ကာကွယ်ပေးမနေစမ်းပါနဲ့ ပိုပိုလေး ရဲ့ .."

ဟု ဒက်ခနဲ မေမေ ပြောလာတော့ မယ်မင်း ရယ်သည်။ လျှာလေး တစ်လစ် တစ်ချက်ထုတ်သည်။ လူမိခံလိုက်ရသည့် အလိမ်ပေါ် ဟန်ပန်လေး ..။ လှုပ်ရှားတာလေးတွေတိုင်းကတော့ ချစ်စရာကောင်းနေတာ အမှန်။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေ အချစ်တိုးနေတာ ဖြစ်မည်။ ထိုအမှုအရာတွေဖြင့် တစ်နေ့မှာ ဖေဖေအချစ်တွေရော ..၊ မေမေအချစ်တွေရော- သူ့အတွက် လက်ကျန်မရှိအောင် ထို မယ်မင်း မျောက်ဖြူမလေးထံ သက်ဆင်းကုန်ကြမှာ သေချာနေသလောက် ရှိကုန်ရပြီတည်း ...။ ကြည့်မရသည့်ဇောက မယ်မင်း ထံ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ကုန်ရသည်ပါပဲ။ မှန်တော့ကြီးကြည့်နေမိရာမှ ဖျတ်ခနဲ မေမေကိုကြည့်တော့ ခပ်တည်တည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် မေမေမျက်ဝန်းကို ဆုံသည်။ သူ လန့်သွားရကာ ခေါင်းကုတ်သယောင်ယောင် .. အထုပ်တွေပဲ ဟိုဖြေသည်ဖြေ လုပ်တော့မယောင်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ဟန်ဆောင်ရပြန်ပါ၏။

"အစ်ကိုလေးက .. ပိုပို အတွက် ကြေးဆွဲကြိုးတွေ .. လက်ဆက်တွေ .. ခြေကျင်းတွေ .. လက်စွပ်တွေမှ .. အများကြီးရယ် .. ခံပေးတာ .. ဆံကုပ်တို့ .. ဆံညှပ်တို့လည်း ပါတယ် သိလား .. ပိုပို ညှပ်လို့ ဟိုရွေးသည်ရွေးနဲ့ အပုံလိုက်ကြီးဖြစ်အောင် ဝယ်ပစ်မိသမျှ .. ဆံတိုလေးက ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းတယ် အန်တီမွေး ရဲ့ .. ပိုပို ဖြင့် အားနာတာတာလေ .. မသိလို့ အဲသလောက် လောဘတုကြီး ဟိုတစ်ခမက် .. ညှပ်တစ်ခုမက်နဲ့ ရွေးပစ်မိတာ .."

သူ့အပေါ် မေမေ စိတ်ပြေအောင် သူ အလွန်တော်သည့်သဘော သူပါသည့်အဖြစ်လေးတွေကို ရွေးပြောပေးနေသည့် မယ်မင်းကို မေမေ လိုက်သည်ပါပဲ။

"ပါသွားပြန်ပြီ နောက်ထပ်အချစ်တွေ .."
သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထရပ်မိသည်။
"ဟဲ့ .. ဘယ်လဲ .. ဒါက .."
"ရေတစ်ခွက် သွားယူမလို့ .. သူ့တိုက်မလို့ .."

မေမေ မော့ခနဲအမေးမှာ သူ လန့်ခနဲ မဲဖြေမိပြန်၏။ တကယ်က .. ဘာသာသူ ရေပြေးသောက်ချင်သည့်ကိစ္စ ..။ ရင်ဘတ်ထဲပူပြီး လည်ချင်းတွေ ခြောက်သွေ့သွေ့ဖြစ်လာလောက်အောင်ပဲ သူ စိတ်ညစ်နေရသည်ကိုးလေ။ မေမေအချစ်တွေ တစ်ဖဲ့တစ်ဖဲ့ ဟိုဘက်ကို ပဲ့ပါသွားတာ မဟုတ်ဘဲ အလုံးလိုက်အခဲလိုက် ပုံအော့၍ မယ်မင်းထံ သက်ဆင်းကြတာကို မြင်မြင်နေရင်း သူလည်ချောင်းတွေ ခြောက်ရုံမျှမဟုတ်ဘဲ ပြီးပြီ။ နှလုံးအိမ်ကြီးပင် ခြောက်အက်ကုန်ရသည့်နှယ် ဝမ်းနည်းချင်ရသည်ကိုးလေ ..။ ဒါပေမယ့် .. မေမေ မော့၍ မေးလည်းမေးလာတာ ..။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ မယ်မင်း အတွက် ရေသောက်ဖို့ သွားခပ်ပေးနေသည့် ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်သွားရပါသတည်း။

"တွေ့တယ်မဟုတ်လား .. အရှိန်ကြီးမားနေလိုက်တာ .. ငါ့မှာ

ဖြင့် .. ငါသောက်ရမယ့် ရေတစ်ဖန်ခွက်ဟာ .. ခပ်တောင် မခပ်ရသေးဘူး .. သူ့အတွက် ဖြစ်သွားရပြန်ပြီ ..”

ဟု ရင်ထဲ ညည်းမိရင်း ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ရေပုလင်းကိုထုတ် ရေတစ်ဖန်ခွက် ငဲ့ထည့် ..။ နောက်တော့ ပုလင်းလိုက် မော့ခနဲ သူ အရင် သောက်ပြီးမှ မယ်မင်း အတွက် ရေကြည်တော်ဆက်ရသည့် ရှင်သန် ခေတ်လူ အဖြစ် ရောက်ရပြန်၏။

“ကြည့်စမ်း .. မင်းသမီးကျနေတာပဲ .. ဘုရင့်သမီး ..”

ဟု မေတ္တာတုံးရင်း ဖန်ခွက်ကြီး ကမ်းပေးတော့ အလိုက်ကမ်းဆီ မသိ မယ်မင်း ကတော့ တကျိုက်ကျိုက် မော့သောက်နေပါ၏။ လော လောဆယ်မှာ ရေပင်မသထားရေစာဖြစ်နေသည်အထိ သူ့ဘက်ကလည်း မေတ္တာပျက်နေသည်မှာ အမှန်။

“ရင်ထဲအေးသွားတာပဲ အစ်ကိုလေး ရ .. သိုင်းကျူး ..”

ဟု ဖန်ခွက်လေး ပြန်ကမ်းပေးရင်း ဘိုလိုကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေသည့် မယ်မင်း ကို သူ မချီပြီးပဲ ပြုံးပြကာ ဖန်ခွက်ကြီး ပြန်သယ်လာရ ..။ ထမင်းစား .. စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရနှင့် ဖန်ခွက်သိမ်းဘဝ ရောက်ရပြန်သည်။ ရေချိုးခန်းမှ ခုမှထွက်လာသည့် ဒေါ်ကြီးလှိုင် မှ သူ့ကို ခေါ်တော့ ..

“ဟယ် .. ခေတ်လူလေး .. ပြန်ရောက်လာပြီလား .. ကော်သောက်မလား .. ဒေါ်ကြီး အခုဖျော်ပေးလိုက်မယ် သိလား .. ခဏနေခဏ .. ဒေါ်ကြီး အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ် ..”

ဟု ပြောကာဆိုကာ မီးဖိုဆောင်ကျယ်ကြီးနှင့် တွဲလျက်ရှိသည့် အခန်းတွင်းသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်သွားရှာပါ၏။

“မေမေကတော့ .. ငါ့ကို ကော်ဖီသောက်မလားလို့ မေးဖို့ သတိမရတော့ဘူး .. ချွေးမတော်ကို ပစ္စည်း သယ်မကူရကောင်းလားဆို ဆိုဆုနေတော့တာပဲ .. အဲဒါ .. ကျေးဇူးရှင် မယ်မင်း ကြောင့် ..”

သူ စိတ်မသက်မသာဖြင့် ပြန်ထွက်လာချိန်မှာ မေမေနှင့် မယ်မင်း တတော့ စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန် ဖြစ်နေဆဲ ..။

“အဲဒီကြေးလက်ကောက်တွေ ဆွဲကြိုးတွေ ဝယ်ပေးတာကိုများ ခမ်းသာနေလိုက်တာ ပိုပိုလေး ရယ် .. နောက်ကို .. ကြေးမဝယ်ခိုင်းနဲ့ .. အွယ်ခိုင်း .. စိန်ဝယ်ခိုင်း .. ဟုတ်ပလား ..”

ဟု မြှောက်ပေးနေသံကို အရင်ကြားရသည်။

“ပိုပိုလေး .. ဒီနေ့မှ ခရီးကပြန်ရောက်တာ .. အိမ်မှာ ချက်ပြုတ် နေနေတော့ .. ဒီမှာ နေ့လယ်စာရော .. ညစာရော .. စားပြီးမှပြန်ကြ .. အန်တီမွေး နဲ့ အန်ကယ်တို့လည်း လိုက်ပို့မှာပေါ့ .. ကဲ .. နားချေဦး ..။ ဆွဲသား .. ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ .. သားအခန်းကို ခေါ်သွား .. ဟိုမှာ နားပေစေ .. ကလေးက နုနုနယ်နယ်လေးရယ် .. ပင်ပန်းလှရောမယ် .. ခရီးချိုးပြီး နားပေစေ .. အိပ်ပေစေ .. နေ့လယ်စာစားခါနီးမှ ကလေး ခေါ်နိုး .. ဟုတ်ပလား .. သားရဲ့ဖေဖေကိုလည်း မေမေ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦး ဆယ် .. သားတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီလို့လေ .. ဟိုမှာ တစ်ပတ်ပြည့် ဆောင်တောင်မနေဘဲ ပြန်လာလို့သိပြီး သားဖေဖေကတော့ ဆူမှာ သေစာတယ် .. ပိုပိုလေး စိတ်ပျော်ကိုယ်ပျော် နေစေချင်တာလေ ..”

ကြည့် ..။ မနာလို၍ကော ဖြစ်တော့မည်တဲ့လား။ ဟုန်းနိုးမွန်းခရီး ပြန်လာသည့်ကိစ္စ သူ့ကိုတော့ ဆူမည်တဲ့ ..။ ထိုခရီးမှာ ကြာကြာ ဆူချင်တာကလည်း ပိုပိုလေး ကို ပျော်စေချင်၍တဲ့ ..။ သူ့ကိုပျော်စေ ချင်တာ မဟုတ်။ မယ်မင်း ကို ပျော်စေချင်တာ ဖြစ်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်း သူက ဘေးရောက်နေပြီတည်း။ မနှစ်မမြို့ကြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဖြည့်လိုက်ချင်ပေမယ့် မကြည့်ရဲ ..။ မေမေက အရမ်းကို အကင်းပါး ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်ထောင့်ကြည့်ကို မြင်လည်းမြင်မည်၊ မြင်တာနှင့် ဆူမည်။ သူ့ခံဖို့အတွက်တော့ သူ အမြန်ပြန်လာတာ မဖြစ်ချင် ..။

“ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ ..”

ဟု မျက်နှာကောင်းရမည့်စကားမျိုးပင် စိတ်ချလက်ချ အပြောရုံ ...။ အဖားမတော် တစ်ခွန်းဖြင့် အဆူခံထိကိန်း ရှိနေသေးသည် တစ်ပတ်လောက်နေ၍ ဘယ်လောက်များ သားရဲ့ဖေဖေက ပိုပင် သွားမှာမို့လဲ .. ဟု မေမေ မေးလာနိုင်သည်လေ ...။ ဒါကြောင့် ငြိမ် လိုက်တာပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်ချေမည်မို့ လျှာဖျားကို သွားနှင့်ကို ငြိမ်ဆေးပေးလိုက်ရပါ၏။

“လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သားမွေးနေ့ဆိုတော့ .. သားတို့ ရောက်ပြီးတာနဲ့ မကြာခင် မွေးနေ့လည်း ရောက်မှာမို့ .. သားရဲ့ အဆုံး အိမ်ထောင်သည်မွေးနေ့ဆိုတာ ကျင်းပမယ်လို့ မေမေတို့က နေကြတာ ..”

ဟု မေမေ ပြောတော့ မယ်မင်း မျက်နှာလေး လန်းသွားစေ သူ့ကို မော့ခနဲ ပြန်ကြည့်၍ ...

“ဟေး .. မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးရတော့မယ် ..”

ဟု အော်၏။

“လူတိုင်းက မွေးနေ့လက်ဆောင်ရမှာမျိုးကို ပျော်ကြတာ .. သူ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရမှာကိုလည်း ပျော်နေတယ် .. ဒါကြောင့် တော .. လူကိုက ထူးဆန်းသတ္တဝါ မယ်မင်း လို့ ..”

တက်တက်ကြွကြွပျော်နေသည့် မယ်မင်း ကို သူ အံ့သြတာထက် ပါသည်။ မွေးနေ့ရှင်ဖြစ်သူထက် ပိုပျော်နေသည့် မယ်မင်း။ မွေး လက်ဆောင်ပေးရမှာကို တက်ကြွနေသည့် မယ်မင်း။ ဒါကြောင့် မွေး နှင့်မေမေက မယ်မင်း ကို လောဘနည်းသည်ဟု ချစ်ကြတာဖြစ် တွေ့ရမှာထက် သူများကိုပေးချင်သည့်ဇောက ပိုသည့် တည်ကြည် ပေကိုးလေ ...။ ပွဲဈေးတန်းမှာကြည့်သည့်နေ့ကို ပြန်၍အမှတ်တရဖြစ် လာ သည်။ ကလေးတွေ တစ်အုပ်နှင့် မုန့်တွေ ဝယ်ကျွေး ...။ ဝယ်ချင် တွေကိုလည်း ဘယ်ဟာဆို ဝယ်မေးလိုက်တာဖြစ်နေသည့် မယ်မင်း

ဘလေးတွေ ပျော်ကြတာ ဘာဆန်းမည်တဲ့လဲ ...။

“အစ်ကိုလေးက ဘယ်အချိန်မွေးတာလဲဟင် ..”

“မနက် နှစ်နာရီကွယ့် .. ရက်ခနဲ ဝိုက်နာ .. ခဏလေးနဲ့မွေးတဲ့ သား .. မွေးရဖွားရတာ ဘာမှကိုမကြာလိုက်ဘူးကွယ့် .. ညဉ့်လေးက တော့ အကောင်းသား .. ခုတော့ .. အဲဒီသားက .. အိမ်ထောင်သည် ဆောင် ဖြစ်လာရပြီ ..”

ဟု မယ်မင်း ကိုလည်း ဖြေ ...။ သူ့ကိုလည်း ပြုံး၍ကြည့်သည့် မေမေကို ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ရင်ထဲအေးချမ်းစိတ်ဖြင့် ငေးခနဲ ကြည့်မိ ရပါ၏။ ခုမှ .. မေမေထံမှ အရင်တုန်းက သူ ရရနေခဲ့ရပါသည့် ချစ်စနိုး အပြုံးတွေကို ပြန်၍ရလာရသည်ကိုးလေ ...။ မယ်မင်း ထံ သက်ဆင်းခြင်း ခဏ သက်ဆင်းကုန်ကြသည့် အချစ်တွေထဲမှာ လက်ကျန်နည်းနည်း တော့ ကျန်နေသေးသည်ကော .. ဟု ရင်ထဲ တစ်ချက် အေးရသည်။

“ကဲ .. ကဲ .. ပိုပိုလေး ကိုခေါ်သွား .. ဒေါ်လှိုင် ရေ .. ကလေးတွေ အတွက် .. နွားနို့ပူနှစ်ခွက်နဲ့ .. ပေါင်မုန့်ဂျင်မီသုတ်လေး လုပ်ပေးလိုက် ပါဦး .. စတော်ဘယ်ရီဂျင်မီနော် ..”

ဟု မေမေ မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီသို့လည်း လှမ်းပြောသည်။

“သားဖေဖေဆီကို သား ဖုန်းမဆက်နဲ့ .. စောပြန်လာလို့ ဆူနေတာ ခဲ ကြုံရမှာ သေချာတယ် .. ဒါကြောင့် .. မေမေ ဆက်မယ်လို့ ပြောတာ၊ ကဲ .. ကဲ .. သွားတော့ .. သွားတော့ .. ပိုပိုလေး .. စိတ်လွတ်လက်လွတ် လုံးဝ နားပစ်လိုက် သိလား ..”

ဟု မယ်မင်း ကို ဆံစလေးတွေသပ်ပေးကာ မေမေ ဆက်ပြောနေ တော့ ချွေးမကို အချစ်တွေ အချစ်ပြီးအချစ် ပေးနေသည့် မေမေရှေ့မှာ သူ ရှိမနေချင်။ အူတိုအူပွ တကယ့်ကိုဖြစ်လာရင်း မယ်မင်း ၏လက်ကို ဆွဲကာ လှေကားအတိုင်း တက်လာမိရပါသတည်း။ သားတစ်ယောက် အဖြစ် အမြဲတမ်း တစ်ဦးတည်း မူပိုင်ရထားခဲ့ပါလေသော အချစ်တွေ

ဖွဲ့ပေးနေတာတွေ လက်တွေ့ကြုံကြုံနေရတာ ရင်ထဲမကောင်းနိုင် ..

"မိန်းမယူလိုက်ရပါတယ် .. ငါ့မိဘအိမ်ကအချစ်တွေ လူယူနေတဲ့ အချစ်လူဘက်ကြီးကို ယူလိုက်ရတာဖြစ်နေပါရော .. စိတ်များရယ် ညစ်လိုက်ပါတိ .. ဒီကောင်မလေးဟာ ငါ့ကိုလည်း အတင့်ရဲရဲနဲ့ယူလိုက်တာ ငါ ခံလိုက်ရတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေဆီက အချစ်တွေကိုလည်း ဟိုဘက် နှလုံးသားထဲက လူယူပြီး သူ့အတွက် သယ်သွားလိုက် .. ဒီဘက်နှလုံး သားထဲက ယူပြီး သူ့အတွက် သယ်သွားလိုက်နဲ့ လုပ်နေတာကို ငါ ခံနေရပြန်ပြီ .. မျက်နှာကိုက .. ကလေးမသာရပ်နဲ့ .. ဖြူဖပ်ဖပ် .. ပိန်ညှောင်ညှောင်နဲ့ .."

စိတ်ထဲ ဖုပ္ပဗုဒ္ဓဖြင့် ကိုယ်လက်ထပ်ထားရာ ကောင်မလေးထံ မေတ္တာတွေတုံးနေရင်း မျက်မှန်းတကျိုးကျိုးဖြင့် အခန်းထဲရောက် အောင် ခေါ်လာရပါသည့်အဖြစ် ...

"ဒီမယ် .. ညည်းဟာလေ .. ပစ္စည်းတွေသယ်တဲ့ကိစ္စ .. ဘာလို့ ကိုယ်တိုင် သယ်လာရတာလဲ .. ဒေါ်ကြီးလှိုင် ကို ခေါ်လိုရတာပဲဥစ္စာ-

"ဟင် .. ကိုယ်ဝယ်လာတာ ကိုယ်သယ်ရမှာပေါ့ အစ်ကိုလေး ကလဲ .."

"ညည်းမတတ်တာ ဘာမှမရှိဘူး .."

"အစ်ကိုလေးလည်း တတ်ပါတယ် .. အလုပ်လည်း လုပ်တတ် တယ် .. ကားလည်း မောင်းတတ်တယ် .. စီးပွားရေးဆိုရင် ထောင့်ကိုနေ နေအောင် ရှာတတ်ဖွေတတ်တယ် .. ပိုပို က.. ဘာမှကို မတတ်တာ-

ဟုများ ပြောလာမည်လားမှတ်သည်။ တဟက်ဟက်ဖြင့် သဘော ကျထောက်ခံတာမျိုးကို ကြုံရတော့ ရင်ထဲ ကျွဲမြီးမတိုနိုင် ရှိပါမည်လား ..။

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေးရ .. ပိုပို က .. တော်တော်များများ ဟိုစပ်စပ် .. ဒီစပ်စပ်နဲ့ တတ်တယ်တဲ့ .. မေမေ ပြောတာပဲ .. ဖေဖေ-

ဆည်း အဲသလိုပြောတယ် .. ဗဟုသုတအိုးပေါက်စနလေးတဲ့ .. ဟက်.. ဟက် .."

ဟု ပြန်ကြားနေတော့ သူ ငြိမ်ကြည့်နေရုံပဲ ရှိတော့မည်ပေါ့ ...။

"ဟ.. ငါလည်း တတ်ပါတယ်ဟ.. ညည်းချည်းတတ်တာ မဟုတ် ခါဘူး .."

ဟု ကလေးနှင့်ပြိုင်လိုက်မိသည်က လွတ်ခနဲ ဖြစ်တည်လာသည့် စိတ်နှောက်ပါသွားခြင်းပါ။

"ဒါဆို .. ပြိုင်မယ်လေ .. ပိုပို မေးမယ် .. ဝါရမိတ္တာရက်ဆိုတာ ဆာလဲ .. ကဲ .. သိလား .."

အရေးထဲ ပြက္ခဒိန်ထဲကရက် လာမေးနေသည်။ သူ အူကြောင် ကြောင်တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့မေးလာမည်ဟု လုံးဝ မထင်ထား။ ဆာကံကောင်ကာ မေးလာသည်မှ မျက်စိမျက်နှလေးပင် တပင့်ပင့် ဆုပ်၍ မေးခြင်း။ သူ သေချာနေပြီ။ မဖြေတတ်။ ပြက္ခဒိန်ထဲမှာ တွေ့ရ ဆတ်ပေမယ့် သူ အာရုံမထားတတ်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်နေသည်ကိုလေ ...။ တောတော့ ပေါက်ပေါက်စစ မေးတတ်သည့် မယ်မင်းကို သူ မျက်ဝန်း နှုတ်ဆန်ဖြူး၍ စိုက်ကြည့်နေတာပဲ လက်တွေ့ထဲမှာ ရောက်နေသည်။

"အဲဒါပြောတာပေါ့ အစ်ကိုလေး ရ .. ဝါရမိတ္တာရက်ဆိုတာ .. သားရန်များတယ်လို့ ယူဆရတဲ့ရက် .. ရက်ဆိုးရက်ညံ့ကိုခေါ်တာ .. သယ်လမဆို လဆန်းဖြစ်စေ .. လဆုတ်ဖြစ်စေ .. ခြောက်ရက် .. စနေ၊ နတ်ရက် .. သောကြာတို့ တိုက်ဆိုင်ရင် ဝါရမိတ္တာရက် ဖြစ်တယ် .. သွားရေးသမားပဲ အစ်ကိုလေးရာ .. အဲဒါလောက်တော့ သိရမှာပေါ့.. လဆန်းဆိုလို့ .. မြန်မာလဆန်းဆိုတာကို ပြောတာနော် .. အင်္ဂလိပ် ပြက္ခဒိန်ရက်ကို သွားမတွက်နဲ့ .."

ဟု ဆရာလေသံဖြင့် ပြောနေသည့် သူငယ်မ ...။ သူ .. ဘာမျှ တွန့်တက်စရာလည်း မရှိတာမို့ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်ပါပဲ...။ သူ ရှုံးပြီ...။

“အစ်ကိုလေးအခန်းက .. စတိုင်ခန်းပဲ .. အတော်စတိုင်မလှိုင် .. အစ်ကိုလေးက နေတာကိုး ..”

ဟု ခုတင်ပေါ်ထိုင်နေသည်မှ ခြေထောက်လေးတွဲလွဲချ၍ တံထူလှုပ်လွှဲနေရင်း ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် တပြုံးပြုံး မှတ်ချက်ချနေသည်။
“ဂရင်းကျကျနေတယ်ဆိုပါတော့ ..”

ဟု ဆက်၍ မှတ်ချက်ပြုသည်။

“ဒီမယ် .. ရေချိုးမယ်မဟုတ်လား .. ချိုးတော်မူ .. ရေချိုးတဲ့အခါ ဖိနပ်ချိုးမနေနဲ့ .. လဆန်းခြောက်ရက် စနေ .. ခုနစ်ရက် သောကြာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ညည်းအတွက် ဒီနေ့ဟာ ဝါရမိတ္တူရက် ဖြစ်သွားမယ် .. ဖျားလို့လေ ..”

ဟု ပြောကာဆိုကာဖြင့် သူ့အခန်းထဲမှထွက်တော့ ဟက်ဟက်ထူပက်ရယ်ရင်း မယ်မင်း ကျန်ခဲ့ပါ၏။

“တိုးတက်လာပြီ ..”

ဟုပင် လှမ်း၍ ချီးကျူးနေသေးသည်။ သူ ခေါင်းခါမိသည်ပါ။ တံခါးမှအထွက်တွင် သူ လွှတ်ခနဲ ပြုံးမိသည်။ တော်တော်တတ်သလို မယ်မင်း။ ဘာမဆို .. ပြိုင်ဖို့အသင့်ရှိနေသည့် သူငယ်မ ..။ ခုပဲကြည့်ပြကွဲဒီနံ့ထဲကရက်ကို ကောက်ကာငင်ကာ မေးလာသည့် သူငယ်မ .. သူ မဖြေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ..။ ရုံးခွဲပေမယ့် ..။ ခုချိန်ကျတော့လည်း ရယ်လို့စိတ်ပဲ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်သည်။

ဖျတ်ခနဲ ရင်ထဲတိုးလာရသည်က .. တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ရုံးပေမယ့် .. ကြည်နူးပြုံးတစ်ခုသည် ချစ်စနိုးနိုင်စွာ ဖြစ်တည်လာတည်ကော .. ဆိုသည့်အသံ ..။

ရုံးတိုင်းလည်း ခံပြင်းခြင်းဆိုတာ ဖြစ်မလာတတ်တာတွေလည်း ရှိချေသည်ကောဟု တအံ့တဩလည်း နားလည်လာရသည်။

ဘာကြောင့်ပါလဲ ..။ ပြိုင်ပွဲကိုက .. အပြစ်ကင်းစင်ခြင်းမှ အ

တည်သည်ကိုး။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် .. ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခုကို .. သက်ရောက်ဖြစ်တည်စေမည့်အရာမျိုး မဟုတ်သည့် .. ဖြူသန့်သန့်ပြိုင်ပွဲလေးတစ်ခုကြောင့် နိုင်သူလည်း ပြုံးကျန်ခဲ့ရတတ်သည်။ ရုံးသူလည်း ပြုံးမိရတတ်သည်တကား ..။

ကောင်မလေး ရေချိုးနေလောက်ပြီ .. ဟု စကြိုအတိုင်း လျှောက်လာချိန်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးခြေလှမ်းတွေဖြင့် တွေးမိသည်။ သီချင်းညည်းနေမှာလည်း သေချာသည်။ အပူအပင် အကြောင့်အကြကင်းကင်းဖြင့် ရှိတတ်သူတိုင်းသည် ရေချိုးချိန်မှာ သီချင်းညည်းနေတတ်သည်ကိုး။ ဤကောင်မလေးမှာ ဘာမျှ အပူအပင်မရှိ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မနာလိုနေတာ မရှိ ..။ ကြည့်လိုက်လျှင် ပျော်ရွှင်အေးဆေးဖြစ်နေတတ်သည်ချည်း။ သူ .. ရုတ်ခနဲ အနေခက်မိပြန်သည်။ သူသည် .. မယ်မင်းကို သဲသဲမဲမဲကြီး တေးတေးမှတ်မှတ်လုပ်သည့်စောတွေ ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ ဓသိအောင် လျှို့ဝှက်စွာ မွေးမြူထားချိန်မှာ မယ်မင်းက သူ့အပေါ် ဘာသံသယမျှ မထား။ ရှိအံ့ဟုပင် ထင်ထားပုံ မရ။ ကြည်ကြည်စင်စင် .. ပျော်မွေ့မွေ့ပင် ရပ်တည်နေသည့် ကာလတစ်ခုအတွင်းမှာ ရှိနေသည့် ခယ်မင်း ဖြစ်နေသည်။

“ကွာရှင်းတဲ့အခါမျိုးမှာ .. ပစ္စည်းခန်းကို ဘယ်လိုခွဲဝေချင်သလဲဆိုတာမျိုး ငါ မေးလိုက်ချင်တဲ့စောတွေ .. တစ်ခါတစ်ခါ ထိန်းမရအောင် ဖြစ်ဖြစ်လာတတ်ဘယ် .. ဖေဖေနဲ့မေမေ ငါနဲ့ သူ့ကို လက်ဖွဲ့ပေးလိုက်တဲ့ လှိုင်းနုစိမ့်ကိုလည်း ငါ လုံးဝ မမက်မောဘူးဆိုတာရယ် .. သူ့ကိုပဲ ပေးထားရစ်ခဲ့မယ်ဆိုတာရယ် .. အဲသလို ငါ တွေးထားတာကိုလည်း .. ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်တာမျိုး .. ညဘက် ငါ တွေးထားတာကိုလည်း .. ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်တာမျိုး .. ညဘက် ငါ အိပ်မရဘဲရှိချိန်မှာ ပိုပြီး ဘာတွေ ဝင်လာတတ်တယ် .. တလူးလှိုင်းလှိုင်းနဲ့ ငါမှာ အိပ်မရပြီမရဖြစ်လည်း ဖြစ်နေရချိန်မှာ .. သူနဲ့ကင်းအောင် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်နေပစ်

လိုက်ချင်တဲ့အောက် ပိုပြီး ဝင်လာတတ်ပြန်ရော .. ဒါပေမယ့် .. ခက်တာက .. မေမေဘက်က ကြည့်ရင် ငါ့အပြစ်လွတ်နေဖို့ လိုတယ်လေ .. ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီး သူ့ကို ကွာရှင်းချင်တယ်ဆိုတာမျိုး မယ်မင်းထံသွားပြောလိုက်ရင် .. မေမေ သိတာနဲ့ ချက်ချင်း ငါ့ကို အမွေဖြစ်ပစ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ .. ကျန်းမာရေးလည်း ထိခိုက်နိုင်တယ် .. ဒီတော့ .. စိတ်ထဲကအရာကို စိတ်ထဲမှာသာ ထား .. ဒီကောင်မလေးကို မချစ်နိုင်တဲ့စိတ်နဲ့.. တူတူဆက်နေရမယ့်ကိန်းဆိုက်နေတာ ဆိုးတယ် ..

ဟု တွေးကာတွေးကာဖြင့် အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာချိန်မှာ အဝတ်အစားသေတ္တာကိုဆွဲ၍ ဒေါ်ကြီးလှိုင် တက်လာတာမို့ သူ ကမန်းကတန်း သယ်ရပြန်ပါ၏။

“ခေတ်လူ က-အငယ်ပဲ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ရာ .. ခေတ်လူ သယ်မှာပေါ့ .. ပြီးတော့ .. ဝိုပိုလေး ရဲ့သေတ္တာက ဘာတွေထည့်ထားမှန်းကို မသိရတာ .. လေးမှာ သေချာနေတယ် သိလား .. ပေး .. ပေး ..

ဟု ပြောကာ သူ အတင်း သေတ္တာကို ယူရ သယ်ရနှင့် ဖြစ်သွားရပါ၏။ နောက်တစ်ကျော့ သူ့အခန်းသို့ ပြန်တက်လာရပြန်သည်။ ဒေါ်ကြီးလှိုင် ကတော့ ရယ်မော၍ သူတို့အတွက် နွားနို့သွားယူမည်ဟု ပြောကာ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားရှာပါပြီ။

သေတ္တာနှစ်လုံးဖြင့် သူ အခန်းထဲရောက်တော့ ရေချိုးခန်းထဲသို့ချင်းသံ ကြားနေရပြီ။ သူထင်တာ မလွဲ ..။ ရေချိုးရင်း သီချင်တညည်းညည်းဖြင့် မယ်မင်း ပျော်နေပြန်သည်တည်း။

“ဘာနကွတ်နဲ့များ မွေးတယ်ကို မသိဘူး .. အမြဲပျော်နေတာပဲ-အားကျဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ .. အပူအပင်ကို မရှိတာ .. ဒါကြောင့် ဒီကောင်မလေး .. နုဖန်ပြီး ကလေးရပ်လေးကို မပျောက်နိုင်ဘဲရှိနေတာ ဖြစ်မှာ ..”

ဟု တွေးကာ သေတ္တာကို ခုတင်ခြေရင်းမှာ ချသည်။ ရေချိုးခန်း

ဘဲခါးရှေ့မှာ ရပ်၍ ...

“ဟေ့ .. မယ်မင်း .. ညည်းသေတ္တာ ငါ ချထားခဲ့တယ် .. ခုတင်ခြေရင်းကို ရောက်နေပြီ .. အပြင်ထွက်လာတဲ့အခါ .. သေတ္တာဖွင့်ပြီး အဝတ်အစား လဲတော်မူ .. ဟုတ်ပလား ..”

ဟု အော်ပြောယူရသည်။ ရေပန်းကျသံ ..။ သီချင်းညည်းသံဖြင့် ဘုံသို့အသံနှင့်ကိုယ် ဝိတ်ဖြစ်နေမည့် မယ်မင်း မကြားမှာစိုးရသည်လေ။

“သိုင်းကျူး အစ်ကိုလေး ..”

အံ့မယ် ..။ နားတော့အပါး ..။ ကြားသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ဆွေးဇူးတင်သံ လွင့်လာ၏။

“သေတ္တာထဲမှာ ညည်းရဲ့ကြေးလက်ဝတ်ရတနာတွေ ပါလားလား .. ပြောထားပါရဲ့ .. မေမေရှေ့မှာတော့ ထုတ်မဝတ်ပါနဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ရယ် .. ငါ့ကို ရွှေထည်တွေ ဝယ်ခိုင်းနေပါမယ် .. ညည်းဝယ်ထားတဲ့ ကြေးလက်ဝတ်ထည်တွေနဲ့ ညီမျှတဲ့ ရွှေလက်ဝတ်ထည်တွေကို ငါ ဖတ်ပြိုင်တည်းတော့ ဝယ်မပေးနိုင်ဘူးကွ ..”

ဟု စိတ်ပူတာကို သူ ကမန်းကတန်းပြောတော့ ရေချိုးခန်းထဲမှ ရယ်သံပေါ်လာသည်။

“လွယ်ပါတယ် အစ်ကိုလေးကလည်း .. ရွှေရည်စိမ်ပေးလိုက်မယ် .. အဲဒီဥစ္စာတွေကို .. ဟက် .. ဟက် ..”

ဟု ရယ်သံဖွဲ့နေသေးသည့်အဖြစ်။ သူ ခေါင်းခါမိပြန်သည်။

“စိတ်ချ .. လှိုင်းနုစံအိမ်မှာကျတော့မှ ဝတ်မှာ .. အဲဒီဥစ္စာတွေက ခိုလှတာ အစ်ကိုလေးရ .. အိမ်ရောက်တာနဲ့ ဝတ်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ထဲအားခဲထားတာ .. တကယ်က .. ဟိုတယ်မှာကတည်းက ဝတ်ဖို့ဥစ္စာ .. အိတ်လေးက .. မဝတ်ပါနဲ့ .. မဝတ်ပါနဲ့ .. အိမ်ရောက်မှဝတ်ပါ .. အိမ်ရောက်မှဝတ်ပါနဲ့ အတင်းတားနေလို့ သိလား .. အဲဒါကြောင့် ခေတ်ဘဲ အောင်ထားရတာ.. ပိုမို က ပွဲဈေးတန်းမှာ အစ်ကိုလေး မြင်ခဲ့

တယ် မဟုတ်လား .. ဝယ်တယ်ဆို .. ဝတ်ထည့်လိုက်တာပဲ .. ဆွဲထည့်
လိုက်တာပဲ သိလား .. ဆွဲကြိုးအထပ်ထပ်ဆွဲ .. လက်ကောက်အဆင့်ဆင့်
ဝတ် .. ဆံကုပ်အသွယ်သွယ်တပ် .. ဆံညှပ်အဆန်းဆန်း ညှပ် .. အဲသလို
လေ .."

ကဗျာဝါသနာပါသည်ဆိုတာလည်း ငြင်းစရာကို မရှိ..။ ဘာတဲ့..
ဆွဲကြိုးအထပ်ထပ်ဆွဲ၊ လက်ကောက်အဆင့်ဆင့်ဝတ်၊ ဆံကုပ်အသွယ်
သွယ်တပ်၊ ဆံညှပ်အဆန်းဆန်း ညှပ် ..။ နဘောကာရန်တွေ ဘာတွေပင်
ဆန်နေသေးသည့်အဖြစ် ..။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေချိုးနေရင်း လေသံလေး
ပစ်နေသည့် မယ်မင်း ကို သူ လောလောဆယ်မှာ လေဆက်ရှည်နေခွင့်
မရလိုက်သည်ကတော့ဖြင့် ..။ အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ ရပ်
လိုက်ပါသည် ကားသံကြောင့်ပါတည် ..။

ဖေဖေ စက်ရုံမှပြန်လာပြီဆိုတာ သူ သိလိုက်ရပါပြီ ..။ မကြာမီ
ဖေဖေအသံကို ညွှန်ခန်းကြီးဆီမှ ကြားရချေတော့မည် ..။

နေ့လယ်စာ စားဖို့ ဤနေ့မှာတော့ ဖေဖေ အိမ်သို့ပြန်လာရသည်
ဆိုတာ မဆန်းပါ။ ခါတိုင်းဆို .. စက်ရုံမှာ စားသည်လေ ..။ ခုကျတော့
သားနှင့်ချွေးမ ပြန်လည်းပြန်လာကြသည်။ ကြာရိပ်ညိုကို အရင်ဝင်
လည်း ဝင်လာကြသည်ဆိုတာမို့ ..။ ဖေဖေ ဝမ်းသာစောဖြင့် အိမ်ကို
နေ့လယ်စာအမီ ပြန်လာတာဖြစ်မည်။

မကြာမီမှာ ထမင်းဖွဲပြင်မှာလည်း ဆော့ချာနေပြီ ..။

"ဟေ့ မယ်မင်း .. မြန်မြန်လုပ် .. စည်းစိမ်နဲ့ချိုးမနေနဲ့ .. ငါလည်း
ရေချိုးရဦးမှာကွ .. ညည်းကလေးက လိုက်လာရတာ .. ဘာမှကို ပင်ပန်း
တာ မဟုတ်ဘူး .. ကားအဲကွန်းလေးဖွင့်ပြီး သီချင်းနားထောင်လိုက် ..
အိပ်ငိုက်လိုက် .. အိပ်လိုက် .. ပြန်နိုးလာလိုက် .. မုန့်ထုပ် ဖောက်စား
လိုက် .. ရေသောက်လိုက် .. ဖြူတစ်ဖြူရောက်ရင် ကော်ဖီဆိုင်မှာ
ဝင်နားလိုက် .. ဝီတ်လျှော့လိုက် .. ညည်းမို့ တတ်နိုင်တယ်၊ ငါ့မှာ

မောင်းရတာ တစ်ချက် အညောင်းမဖြေရဘူး .. ခုလည်း ရေပန်း
ဆက်ကမထွက်ဘဲ ဖိမိတည်မနေနဲ့ .. ငါ ရေချိုးဖို့လိုတယ်ကွ ..
ပြန်ရောက်လာပြီ သိရဲ့လား .. ညည်း .. ရေချိုးခန်းမှာ စခန်းချ
အေးနဲ့.."

သူ တံခါးမှားရပ်ရင်း အော်တော့ မယ်မင်း ၏ရယ်သံ ကြားရပြန်
မည်။

"အစ်ကိုလေးက ကားမောင်းတယ် .. ပိုပို က ကားစီးတယ် ..
လိုဆိုတော့လည်း ကားစီးတဲ့လူက ကားစီးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာ
.. အဲဒါက အစားစားမယ် .. သီချင်းနားထောင်မယ် .. အိပ်မယ်..
.. ဖိရှောင်တွေ့ရင် ဝင်နားမယ် .. လက်ထရိန် အရင်မေးပြီး အရင်ပြေး
.. ပြီးရင် .. ကော်ဖီနဲ့မုန့် စားသောက်မယ် .. ခရီးဆက်မယ် ..
.. ဆိုင်တွေ့ရင် ထမင်းစားမယ် .. အဲ .. ဝီတ်လျှော့စရာရှိ လျှော့မယ်..
.. လိုပဲ ကားစီးတဲ့လူက လုပ်ကြရတာပေါ့ .. ကားမောင်းတဲ့သူက..
.. မောင်းရမယ် .. မအိပ်ရဘူး .. မငိုက်ရဘူး .. ကားပေါ်ကလူတွေရဲ့
.. ဆက်သည် .. ကားမောင်းသူထံတွင် ရှိနေသည်ဆိုသလိုပဲ .. ကားကို
.. ထိုင်မောင်းရမယ့်တာဝန်ကို ကျေပွန်ရသလို .. ကားစီးတဲ့သူက
.. ကားစီးတဲ့သူရဲ့တာဝန်ကို ကျေရမှာလေ .. ကားမောင်းသူကို
.. ချင်းပြေအောင် စကားတွေ ဘာတွေလည်း ပြောပေးရတာတွေတော့
.. ပေါ့ .. အစ်ကိုလေးက နားညည်းသဆို .. ဒါကြောင့် .. သီချင်းပဲ
.. သာသင်ခဲ့ရတာ .. ပါးစပ်နားပြီး နားအလုပ် ပေးရတာလေ .. ဟက်..
.."

တော်တော်ကို ရွှင်ရွှင်ပျပျ အမြဲဖြစ်နေတတ်သည့် မယ်မင်း ကို
.. ကားရှည်ကြီးနားထောင်ပေးရသူအဖြစ် ကြိုကြိုက်နေရသည်ပါပဲ..။

"မြန်မြန်လုပ် .. ငါတော့ ညည်းစကားကြောင့် မနေတော့ဘူး..
.. ဆက်ထပ်ဆင်းတော့မယ် .. ညည်း ဆင်းလာခဲ့.. အဲဒီတော့မှ .. ငါ..

အပေါ်တက်ပြီး ရေချိုးတော့မယ် .. တစ်ယောက်တည်း လေတွေဆင်
ရှည်မနေနဲ့ .. ငါ မရှိတော့ဘူး .. ကဲ .. သွားပြီ .."

ဟု ပြောကာ တံခါးရှေ့မှ ခွာသည်။

"အစ်ကိုလေး အခန်းကလည်း မှန်တင်ခုံတွေ ဘာတွေနဲ့ .. အခန်း
ခန်း ကျနေတာပဲ .. အစ်ကိုလေးက ရှိုးတော့များပုံရတယ် သိလား ..
ကျွန်းမှန်တင်ခုံကြီးများ အံ့ဆွဲအဆင့်ဆင့်နဲ့ .. ပန်းကနုတ်နဲ့ .. ခန့်
တာပဲ .."

ဟု လှမ်း၍ လေကြောဆက်နေသေးသည့် သူငယ်မကို သူ လက်
ပြန်ဆလံသ၍ အိမ်ခန်းတွင်းမှ သုတ်သုတ်ထွက်လာရပါသတည်း။

သူ လွှတ်ခနဲ ပြုံးတုံးတုံးဖြစ်မိပြန်၏။ သူ့ကိုများ မှန်တင်ခုံနဲ့
အပျိုခန်းဖွဲ့၍နေသည်တဲ့ ..။ တော်တော်မြင်တတ် ပြောတတ်တာပဲ။

ငယ်ဘဝကတည်းက .. အိမ်မှာ တစ်ဦးတည်းသားအဖြစ် နေခဲ့
သည့်ဘဝ ..။ ခုကျတော့လည်း စကားပြောဖော်လေး ရနေသလိုလို
ဖြစ်နေပြန်သည်။

"ကျွတ်!... ပြောတာတော့ .. တော်တော်ပြောနိုင်တဲ့ မယ်မင်း
ခုလည်း ငါ ရှိနေသေးတယ်ထင်ပြီး ဘာတွေများ ရေချိုးရင်း လေလှန်
ပစ်နေမယ် မှုသိဘူး .."

ဟု တွေးကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ချင်လာမိသည်။ ဘာ
များ ပြောနေမည်လည်းဆိုတာ ငြိမ်နားထောင်ချင်လာမိသည်။

သူ ခြေသံဖွဖွဖြင့် ခြေဖျားထောက်၍ အခန်းထဲပြန်ဝင်သည်။
တံခါးနားမှာကပ်၍ ရပ်သည်။ နားစွင့်စရာကို မလိုပါ ..။ ရေကူး
တဖြန်းဖြန်းကြားမှ ..

"သနားလို့ .. ညာပြောပေးတာကို ကျေးဇူးတင်မယ် မကြာဘူး
ဆူမယ်ကြံနေတယ် .. မြန်မြန်လုပ်လေး ဘာလေးနဲ့ .. အော်ဒါကလည်း
ပေးသွားသေးတယ် .. ဘယ်ကိုမှလည်း လိုက်မပို့ပေးပဲနဲ့ .. လိုက်ပို့

တယ်လို့ အန်တီမွှေး ကို လိမ်ပေးထားတာတွေ ပြန်ဖော်လိုက်ရ ..
အန်တီမွှေး ဆူတာကို ခံရကိန်းဆိုက်ပြီး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသွားမှာကို
အနံ့ရမုန်း မသိဘူး .."

ဟု ပြောနေသည်မှ ပျစ်တောက်ပျစ်တောက်ပါ ..။ သူ .. ပြုံးမိပြန်
အာ အသာလေး ပြန်လစ်လာမိရပြန်၏။

သူထင်တာ မှန်နေသည်။ တစ်ယောက်တည်းလည်း အတင်းအုပ်
အတ်သည့် မယ်မင်း ပါလားလေ ..။

ဖေဖေအသံ ကြားနေရရာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့်
ဆွဲကားထစ်တွေ မြန်မြန်နင်း၍ ဆင်းလာမိရပါသတည်း။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ရှိနှင့်နေပြီ ..။

ထမင်းစားချိန်မှာလည်း တော်တော် နားညည်းရပါမည်။ မယ်မင်း
.. ခရီးစဉ်အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး ပြောနေနိုင်သည်လေ ..။

မင်းပိုင်းကတော့ မယ်မင်း ကြောင့် ဝေစည်နေသည်ပဲဟု ဖေဖေနှင့်
အမေကတော့ ကျေနပ်စွာ မှတ်ယူရချေမည်သာ ..။

အခန်း (၁၃)

ယုန်မွေးစောင်လေးထဲ ကွေး၍ ဖဲအိပ်ရာခင်းညက်ညက်ကြီးပေါ်
အကျသားအိပ်နေရလေသမျှ ပိုပို ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းမျက်ဆန်လေးဖြူ
ရင်း နိုးခနဲဖြစ်လည်း ဖြစ် ...။ ကမန်းကတန်း စားပွဲထက်မှနာရီကိုလည်း
ကြည့်နှင့် ဖြစ်သွားရပါသတည်း ...။

“သွားပြီ .. ခရီးပန်းပန်းနဲ့ .. အိပ်ပစ်လိုက်တာ .. အခု ဘယ်နှစ်
လုပ်ရပါ .. ကြည့်ပါဦး .. ခြောက်နာရီနဲ့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိပြီ -
ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း အားလုံးအပြီး လုပ်ရမှာ .. အစ်ကိုလေးက ခုနစ်
နာရီဆိုရင် .. စားပြီ ..”

ကိုယ့်နဖူးလေး ပစ်ရိုက် ...။ တက်သုတ်ရိုက်၍ ခုတင်ပေါ်မှဆင်း
ညဝတ်အင်္ကျီဖြူကြီး တလွှားလွှားဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ကသောကဇော
ကြီး ပြေးဆင်းရသည်။ လက်ဖက်ခြောက်ကို နှပ်ပြီးမှဖျော်သည့် လက်
ဖက်ရည်ကိုမှ အစ်ကိုလေးက သောက်သည်။ နွားနို့ပျစ်ပျစ်နှင့် ဖျော်
သည်။ ပြီးတော့ .. လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လုပ်သည့် မုန့်တစ်ခုခု၊ မနုတ်
စာ အကြော်အလှော်တစ်ခုခု ..။ အဲသလို စားသည်။

“မမိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ .. မမိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ .. အမြန်ဆုံးလုပ်
နိုင်တဲ့မုန့် .. ဘာရှိသလဲ .. ဟဲ့ အကြံ .. ထွက် .. ထွက် ..”

ခေါင်းကလေးကို ထု၍ ထု၍ အကြံထုတ်ပေးမယ့် အကြံက
ထွက်...။ လန့်နေတာတွေပဲ ထွက်လာနေသည်။ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနွေး
နဲ့ စတီး(လ်)အိုးထဲ လောင်းထည့်ကာ လက်ဖက်ခြောက်ကို ထည့် ...။
ဆင်ဖက်ကလည်း နွားနို့အိုးကို ပူအောင်တည် ...။ ပေါင်မုန့်ကို ကမန်း
ထာန်း ယူ...။ ကြက်ဥခေါက် ...။ သကြားမေ့နေ၍ ထပ်ထည့်၍ ခေါက်...။
ဒီဒီပေါ် ဒယ်အိုးတည်ကာ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်ကို ကြော်ရသည်။
ဆာသေးသည်။ ရွှေဉာဏ်တော် ထွက်ပေးဖော်ရ၍ ပေါင်မုန့်စားပွဲကို
သုတာ ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော် ကြော်ဖြစ်လိုက်၍ပါ။ ပေါင်မုန့်ကြော်
နွေးနွေးကို ကြေမုန့်ပန်းကန်ပြား ပက်ပက်ပေါ်မှာထည့် ...။ လက်ဖက်
ခြောက်အိုးဆူနေတော့ ဇကာနှင့်စစ်၍ ကရားထဲ လောင်းထည့် ...။ နွားနို့
ချနေပြီမို့ ကရားထဲထည့်နှင့် ပျာယာပျာယာနှင့် ပိုပို ဇောကပ်လုပ်နေရ
၏။ ပြီးပြီ ...။ ခုမှ ဟင်းချနိုင်ကာ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ သယ်ဖို့အတွက်
ဆင်ပန်းထက်မှာ နို့ကရား၊ လက်ဖက်ခြောက်နှပ်စပ်ထားရာ လက်ဖက်
ညက်ကရား၊ သကြားခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်တို့ကို သပ်သပ်ရပ်
ရပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်
နဲ့ ခုတ်ဖတ်ခါ၍ အစသပ်သည့်ဟန်လေးဖြင့်လည်း ရှိသွားရ...။ လင်ပန်း
ဆက်မှ စားစရာတွေအားလုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်ကာ ချာခနဲလေး ဝမ်း
အားရလေး လှည့်ပတ်လိုက်မိရပါ၏။ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို
ဆန့် ...။

“အချိန်မီသဟေ့ .. မီသဟေ့ ..”

ဟုလည်း အသံလေးမတိုးမကျယ် ပွင့်ခနဲ လွင့်ခနဲ ထွက်ချေ
သည်။ ကိုယ်လေးလှည့်လိုက်ချေသမျှ ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုဆောင်
ကရား တံခါးပေါင်ကို မှီရင်း လက်ကြီးပိုက်၍ မငိုက်မသုန် စိုက်ကြည့်
သည့် အစ်ကိုလေးနှင့် ရုတ်ခနဲတိုးတော့ ဟောခနဲ အသံလေး ပွင့်ကျ
သကဲ့သို့ ဟက်ခနဲ ရယ်ပြမိရသည်က ပိုပိုပါ ...။ ဘယ်အချိန်ကတည်း

ကများ အသံ တိတ်ငြိမ်ကျနေရင်း ကြည့်နေသည် မသိ ...။

"ဒုက္ခပါပဲ .. ငါ ပျာတိပျာတောင်နဲ့ လုပ်နေသမျှ အစ်ကိုလေးတွေ့ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ .."

ဟု တွေးနေမိရပေမယ့် လင်ပန်းကိုတော့ တက်သုတ်ရိုက်ကောင်ကိုင်လိုက်မိကာ ..

"စားတော့မလား အစ်ကိုလေး .. ပြီးပြီ .. တော်ပါသေးရဲ့ .. ငါ့အိပ်ပစ်လိုက်တာမှ .. ခေါင်းအုံးနဲ့ခေါင်း ထိအိပ်တာ မနက်ထိပ်ပါလား .. တစ်ရေးနိုးဖော်တောင် မရဘူး .. နိုးတဲ့တစ်ရေးက မနက်ခြောက်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ရှိနေပြီ .. အစ်ကိုလေး မနက်စာမမိမှာကို လှလိုက်တာမှ .. အဟုတ် .."

ဟု မုန့်တစ်မယ်တည်းဖြင့် ကျွေးရမည့်ကိစ္စ နည်းနည်းတော့ အနာရင်း သွားလေးဖြဲပြကာ တောင်းပန်တာတွေကို သွယ်ကာခိုက်ကာ ပြောရင်းဆိုရင်း တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာတော့ သူ ကိုယ်ကိုဖယ်ထားသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီကြီးတဖူးဖူးဖြင့် မယ်မင်း ကတော့ ထမင်းစားခန်းထဲလည်း ရောက်ပြီ။ စားပွဲပေါ်လည်း လင်ပန်းကို ချသည်။ နာရီခန့်ခန့်သို့ပြေးကြည့်ပြီးသကာလ ...

"ဟေး .. တစ်မိနစ်ပျော့ပျော့လေး လိုသေးတယ် သိလား .. မိတာမှ .. သိသိလေး မိတာ .. ဟက် .. ဟက် .."

ဟု လက်ခုပ်လေးတီးကာ ဝမ်းသာအားရပြောသမျှ ငေးခနဲ ကြည့်မိရပါ၏။ ဆံပင်နှစ်ဖက်ကျစ်နှင့် မယ်မင်း ..။ ခေါင်းလည်းဖြိုးပုံ အဝတ်လည်း မလဲနိုင်။ ခြေထောက်မှာ အိမ်စီးမိနပ်လေးပင် စီးမထားဘဲ ရှာ။ ပျာတာပျာတာနှင့် အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာသမျှ သူ စာကြည့်ခန်းထဲမှ မြင်သည်။ လိုက်ကြည့်တော့ .. စက်ရုပ်လေး သံပတ်တင်းတစ်ပေးထားသည့်နယ် မြန်လိုက်သမှ .. သုတ်သုတ်သက်သက်ပါအောင် အိုးတည်၊ ခွက်တည်နှင့် ဒယ်အိုးတည်နှင့် ရှိနေခဲ့သည်တည် ..။ ခေါင်း

ဆေးကုပ်လိုက်။ နဖူးလေးရိုက်လိုက်နှင့်လည်း တကယ့်ကို စိတ်လက်ရှင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်းဖြင့် ဂျင်ခြေလည်အောင် အလုပ်များနေသည့် မယ်မင်း ကို သူ ငြိမ်၍ တောက်လျှောက်ကြည့်နေခဲ့ရသည်တုတ်ပါလား။ အားလုံးပြီးတော့မှ ဝမ်းသာရှိန်ဖြင့် ကလေးလို ချာလည်သွည့်၍ ပျော်နေသေးသည့်အဖြစ် ..။

ခုလည်း .. လက်ခုပ်လေးတီး၍ ပျော်နေဆဲ ..။

"ကောင်မလေး .. ငါ့အတွက် ဘရိတ်ဖတ်(စ်)မမိမှာကို လန့်နေတာပါလား .. ငါက ခုနစ်နာရီစားတယ်ဆိုလို့ .. မိနစ်စွန့်တောင် မခံဘဲ အိပ်လုပ်တာပါလား .. ငါ ပြောတာကို အလေးအနက်ထားတာကိုး .. အသလိုကျတာလည်း သနားစရာ အကောင်းသား .."

ဟုတွေးကာ ရင်ထဲမကောင်း ထိုင်ဖို့ ကုလားထိုင်လေးကအစ ခြေပေးနေတော့လည်း ရင်ထဲမှာ ခို၍ မကောင်းနိုင်ပြန် ..။

"ဓမ္မ ရင်ထဲပေါ့သွားရတော့တယ် အစ်ကိုလေးရ .. ဟက် .. ဟက် .. အစ်ကိုလေးက ကားမောင်းရတာ မောသဆို .. ဘာလို့ စောနိုးတာလဲ .. တစ်ရေးနိုးချိန်က ဘယ်နှနာရီလဲဟင် .. ပိုပို ကိုများ အစ်ကိုလေး အခန်းထဲက .. ဟေ့ .. မယ်မင်း .. ထတော့ .. ဆိုပြီးတော့ အော်ငိုက်ရောပေါ့ အစ်ကိုလေးရာ .."

ဟု ပြောကာဆိုကာ သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်ခွက်လေး ပြေးယူဆပ်ပြန်ကာ သေချာဖျော်ပေးနေသည်။ လက်သုတ်ပဝါလေး ဘေးချပေးသည်။ သူ ဇွန်းခက်ရင်းတပ် မုန့်ပန်းကန်ထဲမှ ပေါင်မုန့်ကို အချပ်လိုက်ကာ ကိုက်ဖွဲဝါးစားလိုက်တော့ ...

"အဲမယ် .. အစ်ကိုလေးလည်း ပိုပို လိုပဲ ဖြစ်လာပြီ .. မုန့်ကို ချက်စားတတ်လာပြီ .."

ဟု ပြောလာတော့ သူ မကြားဟန်ဆောင်လိုက်ရပါ၏။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ ဇွန်းခက်ရင်းတွေ ဘာတွေနှင့် အရင်တုန်းကလို

မစားချင်တော့။ ခုလိုကိုက်စားလိုက်ရတာ ပို၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိသည်ဟု ခံစားရသည်လေ။

“ညည်း .. ညဝတ်အင်္ကျီ ဖားလားဖားလားနဲ့ ပြေးဆင်းလာတည်းက ငါ မြင်တယ် .. ကြည့်စမ်း .. မျက်နှာမသစ် .. သွားမတိုက်ခေါင်းမဖြိုး ဘာမဖြိုးနဲ့ .. ညစ်တီးညစ်ပတ် ချက်ပြုတ်ထားတယ် ဆိုတော့ .. လက်တောင်ဆေးရဲ့လား မသိဘူး ..”

ဟု သူ နောက်ချင်စောဖြင့် ပြောမိချိန်မှာ အယ်ခနဲ အသံလေး ပွင့်ကျကာ မယ်မင်း လက်လေးနှစ်ဖက်ကို အလန့်တကြား ဖြန့်ကြဲသည်။ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်လည်း သူ့ကို ပေကလပ်ပေကလပ် ကြည့်လာပါ၏။

“မလိမ်ချင်ဘူး အစ်ကိုလေးရယ် .. လက်တော့ မဆေးမိဘူး ထင်တာပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ပိုပို က သန့်ပါတယ် .. ညကတည်းက သွားလည်း တိုက်အိပ်တယ် .. မျက်နှာလည်း သစ်အိပ်တယ် .. ခေါင်းလည်း ဖြိုးအိပ်တယ် .. မျက်နှာသစ်တယ်ဆိုကတည်းက .. ဒီလက်တွေ ဆေးပြီးသားပါပဲ အစ်ကိုလေးရ .. သန့်ပါတယ် .. စိတ်ချ ..”

ဟု ကလေးလို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ အပြင်ထုတ်ပြီး သူ့ကို တကြည့်ကြည့်ဖြင့် သန့်ရှင်းမယ်မင်း ဆိုတာကို ဝန်ခံသည့်နယ် ပြောတော့ သူ ရယ်ချင်လာရပါ၏။ ဒါပေမယ့် .. မျက်နှာကိုတည်၍ ..

“ဒီတစ်ရက်တော့ ရှိပါစေတော့ .. နောက်ရက်တွေတော့ အသစ် မဖြန်စေနဲ့ .. ကံ .. ညည်းလည်း ဒေါ်သန့် မဟုတ်လား .. ထိုင်စားတော့လေ .. သွားလည်း တိုက်စရာမလို .. မျက်နှာလည်း သစ်စရာမလို .. လက်လည်း ဆေးစရာမလိုဘူးဆို ..”

ရှုတင်းတင်းလုပ် ပြောတော့ မယ်မင်း သူ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ပြီး ခပ်ကုတ်ကုတ် ထိုင်၏။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဖျော်ကာ မုန့်တစ်ခု ယူစားသည်။

“နဲ့လယ်စာကိုတော့ .. ငါ စက်ရုံမှာပဲ အမြဲစားနေကျ .. ဒါသလိုပဲ .. စားမှာပါပဲ .. လျှိုင်ခမ်းမွန်း မသွားခင်တုန်းကလည်း ဟိုမှာပဲ ငါ နဲ့လယ်စာ စားနေကျပဲလေ .. ဒီနဲ့ ဈေးဝယ်ထွက်မယ် မဟုတ်လား .. ဆေးလေးခင် လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ် .. ကံ .. ငါကတော့ စားသောက်ပြီး ငြိမ့် .. သွားတော့မယ် .. ညည်း .. စားမပြီးသေးတာ .. စားနေရစ်ခဲ့ ..”

ဟု ပြောတော့ မယ်မင်း ကမန်းကတန်း မုန့်စားနေတာ မျိုချလိုက်တော့ နင်ကုန်သည်။ မျက်လုံးလေးပြူးကာ မုန့်နင်နေတာကို သူ လန့်သွားရလျက် ရေပြေးခပ်တိုက်ရပါ၏။ လက်ဖက်ရည်ပူနေသေးသည်လေ ..။ အပူကြီးသောက်ချ၍မှ မရချေပဲကိုး ..။ ရေနံ့ လည်ချောင်းထဲ တညွှော့တွေကို မျိုချလျှော့ကျစေပြီးချိန်ကျတော့ မယ်မင်း ကမန်းထတန်း ရပ်သည်။ သူ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်မိရတာ ..

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ .. ပျာယာခတ်နေတာပဲ .. ဘာကိစ္စနဲ့ .. မုန့်ကြီး အချပ်လိုက် မျိုချရတာလဲ .. လည်ချောင်းဆို သေတော့မှာပဲ ..”

“အစ်ကိုလေးကို .. ကားနားအထိ လိုက်ပို့ရမယ်လေ ..”

သူ ငေါက်ချိန်မှာ ကလေးလိုဖြေလာတော့ အံ့သြစိတ်ဖြင့် ငေးခနဲ ကြည့်မိရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ မကောင်းပြန် ..။ သူ့ကို လိုက်ပို့ချင်စောဖြင့် ကမန်းကတန်းစားရှာသည်တဲ့လားလေ။ ရင်ထဲ နွေးခနဲ ရှိန်းခနဲဖြစ်ကုန်သည်။ သူ သိနေလိုက်ရပြီ။ သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေထဲမှာ နူးညံ့သော အကြည့်တွေ ရုတ်ခြည်း တိုးဝင်ကုန်ပြီဟု။ သူလည်း မတားနိုင် ..။

“မေမေက မှာတယ်လေ .. အစ်ကိုလေး အလုပ်သွားရင် .. ကားအထိ လိုက်ပို့ရမယ်တဲ့ .. အစ်ကိုလေး ဘယ်အချိန် အလုပ်သွားလိုက်နန်း မသိအောင် ပေါ့တိပေါ့ဆနဲ့ .. မနေရဘူးတဲ့ ..”

ဟု ဆက်ပြောလာတော့ ရင်ထဲ အောင့်ခနဲဖြစ်ရပါပြီ။ ဘယ်နယ် .. သူ့ကို လိုက်ပို့မည့်ကိစ္စ ..။ အမေက မှာ၍တဲ့လားလေ ..။ သူ .. ကိုယ့်မျှားသာ ကိုယ် နာနာရိုက်ပစ်ချင်သည်။ ကြည့်မိခဲ့သော နူးညံ့ကြည့်တွေ

အတွက် ရှက်ပင်ရှက်ချင်ပြီ ...။ သူ မျက်နှာကြီး ညိုခနဲဖြစ်ကာ စာကြည့်ခန်းထဲဝင်...။ အတာချီကျော့(စ်)ကိုယူတော့ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လာသည့် မယ်မင်း ကို ကြုံကြုံနေရတာမို့ ...

“ဘာလို့ ဒီထိလိုက်လာရတာလဲ မယ်မင်း ရ ..”

ဟု မေးမိရပါ၏။

“လိုက်ပို့မလို့လေ ..”

ဟု အမေးရှိက ဖြေအပ်စွ .. ဆိုသည့် မယ်မင်း ၏အဖြေကို သူ ဂိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ဆက်ကြားရပြန်သည်။ သူ့ကို လိုက်ပို့ဖို့အရေး စဉ်ခန်းမှာစောင့်နေတာမျိုး မဟုတ်။ သူသွားရာ တကောက်ကောက်ပါသည့်အဖြစ် ...။

သူ ခေါင်းခါ၍ လျှောက်တော့ မယ်မင်း ပါလာသည်။ ကားတံခါးလေး ပြေးဖွင့်ပေးသည်။ သူ တား၍လည်းရမှာ မဟုတ်။ ဝင်ထိုင်ရပါ၏။ ပြုံး၍ ကားတံခါးကို မယ်မင်း ပိတ်သည်။ အရင်ရက်တွေတုန်းက သူ့လို ခုလို ကားတံခါး အတင်းပြေးပြေးဖွင့်ပေးတာ ခံရဖူးသည်။ သူ့ကို ဂရုတစိုက်ရှိသည်ဟု တွေးခွဲရင်း တားလည်းတားခဲ့သည်။ မဖွင့်ပေးနှင့်ဟု တားမရ။ ဇွတ်ဖွင့်ပေးသည်မို့ ...။

“ဪ .. သူ့ခမျာ .. ငါ့ကို .. တလေးတစားရှိသား ..”

ဟု ဟန်းနီးဖွန်းမတိုင်ခင်က ခံစားခဲ့ရသမျှတွေ ခုကျတော့ ရှေ့မျောကုန်ပြီ။ ဒါလည်း အမေကမှာ၍ ကားတံခါးက အစ ပြေးဖွင့်လာတာ ဖြစ်ဖို့များသည်လေ။ ဖွင့်လည်း မမေးဝံ့ ...။ မေးများမေးလိုက်လျှင် ဖြင့် အမေးရှိက ဖြေအပ်စွပုံလေးဖြင့် ...

“ပိုပို့ မေမေက မှာလိုက်တာလေ ..”

ဟု ဖြေတာများကြားရလျှင် ရင်ကျိုးဖို့ပဲ ကျန်မည်။ ကားကို မောင်းထွက်တော့ ပြုံး၍ မယ်မင်း ကျန်ပါ၏။ ဖျတ်ခနဲ လေးလေးနုနု ကို ကြည့်မိတော့ ပန်းခြံထဲမှ ပြုံးတုံးတုံးကြီးလုပ်နေတာက တိုးရသည်။

သူ မယ်မင်း ကို ကြည့်မိရာမှ ...

“သေတော့မှာပဲ .. ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့ကွာ .. အဲဒါကြီးနဲ့ ငါ့ကို လိုက်ဖို့တော့ .. လေးလေးခင် ရယ်ပြီပေါ့ ..”

သူ မျက်နှာကြီး ပူခနဲဖြစ်ပြီး ကားကို အရှိန်တင်၍ မောင်းထွက်သွားမိရပါသတည်း...။ အလုပ်ရောက်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း သားအဖ နှစ်ယောက် အလုပ်ကိစ္စပြောဆိုကြ ...။ စက်ရုံကိစ္စ ...။ အရောင်းပြခန်းကိစ္စ ...။ ကုန်တိုက်ကိစ္စတွေဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြရသည်ပါပဲ ...။ နေ့သယ်စာကို သားအဖနှစ်ယောက် ဖေဖေရုံးခန်းတစ်ဖက်ရှိ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စားဖြစ်ကြသည်။

“ပိုပိုလေး လိမ္မာတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ် သား .. သားကို ဆဖေ တစ်ခုမှာချင်တယ် .. ကလေးကို .. စိတ်တော့ရှည်ပါကွယ် .. ဆဖေနဲ့မေမေ ညနေတက်လာခဲ့မယ် သိလား .. ညစာ လာစားမယ်.. ဘာမှမချက်နဲ့လို့ ပိုပိုလေး ကို မှာထား .. အိမ်က ချိုင့်နဲ့သယ်လာမယ်.. ဒါမှမဟုတ်ရင် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေအတွက် .. ပိုပိုလေး ဟိုဟာသည်ဟာ ဘင်းအမယ်တွေ များများချက်ပြုတ်နေမှာ သေချာတယ် .. ကလေး ခင်ပန်းရှာမယ် .. စိတ်ထဲမှာလည်း ဝန်ပိတာပေါ့ကွယ် ..”

ဟု ဖေဖေ မှာနေတော့ သူ ခေါင်းပဲ့ညိတ်ပြရပါ၏။

ထိုစဉ်ခိုက် .. သူ့ဟန်းဖုန်းဖြည့်လာတာမို့ ကြည့်လိုက်တော့ လေးလေးခင် ၏ဖုန်း ဖြစ်နေသည်။ လေးလေးခင် အတွက် ဖေဖေက ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ယခင်ကတည်းက ဝယ်ပေးထားသည် ...။ တစ်ခုခုလိုတာ ခိုင်းစရာရှိလျှင် စက်ရုံမှနေ၍ ဖေဖေ ဖုန်းဖြင့် လှမ်းပြောခိုင်းနိုင်သည်လေ...။

“ခေတ်လူလေး .. ပြန်လာပါဦးကွာ .. လေးလေးခင်ဖြင့် .. ကြည့်တဲ့ မကြည့်ရက်ဘူး .. ပိုပိုလေး ခမျာ .. ဈေးပြေးတယ် .. ချက်ပြုတ်တယ်.. အိမ်ကြီး ဒီလောက်ကြီးတာကွာ .. သန့်ရှင်းရေးတွေလုပ် ..”

ခန်းဆီးတွေ လဲ .. ကြမ်းတွေတိုက်နဲ့ .. တားလို့လည်း မရဘူး -
လုပ်ကိုင်ကူမယ်ဆိုလည်း မရဘူး .. ဥယျာဉ်မှာ အလုပ်များတဲ့ ဥစ္စာတဲ့-
သူပဲလုပ်မယ်တဲ့ .. အလုပ်စောကပ်နေတာ သနားဖို့ကောင်းနေပြီ ..
တော့ ပြောသေးတယ် .. အစ်ကိုလေးက .. သန့်မှကြိုက်တာတဲ့ .. ခန်း-
သွားခဲ့တာမို့ အိမ်က သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမှာတဲ့ .. ခန်းဆီးကအစ -
ဖုန်တင်နေလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့လေ .. ခေတ်လူ ရာ .. ငါဖြင့် သနားလို့-
လူက ပိန်သေးသေးရယ် .. ပစ်လဲသွားမှာ စိုးတယ်ကွ ..

ဟု ပြောတော့ သူ လန့်သွားရပါပြီ။ ရုတ်ခနဲ လန့်ရှိန်ဖြင့် ထရုတ်-
သွားရသည်ပါပဲ ..။ ဖေဖေပါ ရောနှောလန့်သွားရင်း မော့ကြည့်၍ -

“ဘာလဲ သား .. ဘာလဲ .. တစ်ခုခုများ ဖြစ်လို့လား ..”

ဟု ဘာမှန်းမသိရသေးခင်မှာပင် မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် မေးလာ-
၏။ သူ ခေါင်းခါ၍ ..

“သား .. အိမ်ခဏပြန်မယ် ဖေဖေ .. မယ်မင်း .. အလုပ်တွေ
သေအောင်လုပ်နေသတဲ့ .. လေးလေးခင် ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောလာတာ -
ဖေဖေ လိုက်မလာနဲ့ ဖေဖေ .. သူ့ကို .. သား .. နှစ်ယောက်ချင်း
သေချာပြောမှ ဖြစ်မှာ .. အဲသလိုမလုပ်ဖို့ဆိုတာတွေကို ငေါက်သင့်ရင်
ငေါက်ပြောရလိမ့်မယ် ဖေဖေ .. ဖေဖေရှေ့မှာ ပြောရဆိုရတာ .. မကောင်း
ဘူးလေ .. ခက်တော့တာပဲ ဖေဖေရာ .. ဖေဖေဈေးမ သိပ်ခက်တာပဲ -
ဘယ်လောက်များ အလုပ်တွေ သောင်းကျန်းလုပ်နေတယ် မသိပါဘူး
ဖေဖေရာ .. ဘေးကမြင်ရတဲ့သူ လန့်ပြီး ဖုန်းဆက်ယူရအောင် လုပ်
သတဲ့လား .. သေတော့မှာပဲ ..”

သူနဖူးရိုက်ပြီး အလျင်စလို ထွက်လာမိရသည်မှ ဖေဖေ ဘယ်ထိ
ကျန်ခဲ့သည်ဆိုတာပင် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ ..။ တောက်လျှောက် ကား
မောင်းလာရကာ ခြံတံခါးဝမှာ ထွက်မျှော်နေသည့် လေးလေးခင် ထို
အရင်တိုးသည်။ ခြံတံခါးကို ဝမ်းသာအားရကြီး ဖွင့်ပေးသည်ကလည်း

နမူ စိတ်ထဲ သက်သာရာရသည့်ဟန်။ ကောင်မလေး အလုပ်လုပ်နေတာ
ဘားမည့်သူ ရောက်လာပြီဆိုသည့်ဟန် ဖြစ်နေသည်။ သူ ကားကို သစ်
နီပ်အောက်မှာပဲရပ်ခဲ့ကာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ပါ၏။ ပေါ်တို့ကို
အောက်ထိ ကားမောင်းမဝင်တော့ ..။ ဒါမှ .. မယ်မင်း သူ့ကားသံလည်း
ခကြားသံရှိမည်။ ဒါမှ .. မယ်မင်း ဘယ်လောက်ထိ အလုပ်သောင်းကျန်း
နေသည်ဆိုတာ သူ မြင်ရမည်လေ ..။

တံခါးမကြီးရှေ့မှာ သူ ရပ်လိုက်မိပြီ ..။ သူ့ဘက်ကို ကျောပေးထား
ရင်း ကြမ်းတိုက်နေသည့် မယ်မင်း ..။ အပြာခံမှာ အနက်ရောင်ဒေါင်
မင်းလေးတွေပါသည့် ဒူးဆစ်ဖုံးဘောင်းဘီ၊ အဖြူရောင်အခံတွင် အနီပွင့်
လေးတွေပါသည့် လက်ပြတ်အင်္ကျီ ခြားရှည်လေးဖြင့် မယ်မင်းသည်
တံခါးဝမှာ သူရောက်နေတာကို မသိသေး ..။ ဆံပင်နှစ်ဖက်ကျစ်ကို
နှစ်ဖက်ထုံးပုံလေး ထုံးထားကာ လည်ကုတ်သားဝင် နုနုကို သူ မြင်နေရ
သည်။ သွယ်ပြောင်းသော လက်မောင်းလေးတွေ လှုပ်ရှားနေတာ ..။
ဘာကုန်းကုန်းဖြင့် ကြမ်းတိုက်နေတာ..။ ကြမ်းတိုက်ရာ လက်ရွှေ့အတိုင်း
ဒူးလေးထောက်ရင်း နေရာလေး ရွေ့ရွေ့သွားနေတာ ..။ အားလုံး သူ
ငြိမ်သက်ကြည့်နေမိရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ဆိုသယောင် ဖြစ်လာသည်။

“သူ့ကို .. အလုပ်တွေများနေတဲ့ မယ်မင်း ဖြစ်အောင် .. သူ မော
အောင်ဆိုတဲ့ မကောင်းစိတ်နဲ့ ငါ ပြောမိခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ .. ဒါပေ
မယ့် .. သူ .. အဲသလောက်ထိ ငါ့စကားကို အလေးအနက်ထားပြီး
ဘစ်သဝေမတိမ်း လိုက်လိုက်နာခံနေလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူးလေ ..
လောက်ကြီးထိ သူ အပင်ပန်းခံမယ်လို့လည်း မထင်မိခဲ့ဘူး ..”

ဟု တွေးမိကာ တကယ့်ကို ရင်ထဲ ထိခိုက်လာရသည်။ ရက်စက်မိ
ပြီတော့ .. ဟုလည်း ယူကျုံးမရချင် ..။

“သူ့ကို ငါ မုန်းတာတော့ မုန်းတာပါပဲ .. စိတ်မျက်မိတာလည်း
အမှန်ပဲ .. လက်ထပ်ရတဲ့နေ့က သေအောင်မုန်းမိတဲ့ ငါ့ဇောဟာ.. ရင်ထဲ

မှာ ခုထိလည်း ကျန်နေတာပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ငါ့စကားကို ဒီလောက် ထိ သူ နာခံနေတာမျိုးကို မြင်တော့လည်း .. ရင်ထိမကောင်းပြန်ဘူး- ငါ .. သူ့အပေါ် လူမဆန်သလို ဖြစ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ .. တောက် .. သေ တော့မှာပဲ .. ငါ့မှာ ခက်ပြီ .. မုန်းတာလည်း အသေမုန်းတာပဲ .. ခုကျ တော့ .. စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်ရတာကျတော့လည်း .. ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး မကောင်းဖြစ်နေမိရပြန်ရော .."

ဟု တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်မိရင်း ငြိမ်ကျနေမိဆဲ ..။ မယ်မင်း ၏ကိုယ် လေး တစ်ပတ်ပြန်လည်လာကာ သူ့ဘက်ကို မျက်နှာမူလာသည်။ တကုန်းကုန်းဖြင့် ကြမ်းတိုက်နေဆဲ ..။ နဖူးမှာ ချွေးတွေကြောင့် ဆံပင် နုနလေးတွေ ကပ်နေကြသည်။ နှာဖျားလေးမှာ ချွေးတွေသီးနေအောင် ချွေးတနစ်နစ်ဖြင့် ရှိနေသည့်မျက်နှာလေး ..။ ချွေးပေါက်လေးတွေက နဖူးဆီမှ ကြမ်းပြင်ထက်သို့ ပေါက်ခနဲ ကျတာလည်း မြင်နေရသည်။ မျက်နှာထက်မှာ သနပ်ခါးကို ရှာမရနိုင်တော့ပြီ ..။ အားလုံး ချွေးတွေ ကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားရပြီတည့် ..။ မျက်ခုံးစိမ်းလေးအောက်မှ မျက်တောင်လေးတွေ စိုက်ချထားကာ ထူပိတ်ပိတ်မျက်တောင်လေးတွေ စိုက်ချထားရာ မျက်ဝန်းလေးတွေကလည်း အလုပ်ထဲမှာပဲ ဇောဝင်နေ ရင်း လက်၏အရွှေ့နောက်မှ အကြည့်က တကောက်ကောက်ပါနေ၏။ သူ ကြည့်မနေရက် ..။ ခုထိလည်း သူ ရောက်နေတာကို မယ်မင်း မသိသေး ..။ ခြေလှမ်းမြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးကြောင့် ခြေသံကလည်း ကျယ်သွားရချေလျက် ..။ သူ မယ်မင်း၏ဘေးသို့အရောက်မှာ မယ်မင်း ကလည်း မော့အကြည့်နှင့် တိုးသည်။ မယ်မင်း လက်ထဲမှ ကြမ်းတိုက် ဝတ်ကို သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါယူ၍ အပြင်ဘက်ဆီသို့ ပြတင်းပေါက်မှ လွင့်ပစ်လိုက်တော့ အံ့သြသလိုလေး မယ်မင်း ငေးကြည့်နေပါ၏။

"ဒီမှာ ခင်းထားတဲ့ကောဇောကြီးရော .. ဘယ်မှာလဲ .."

ဟု သူ နားမလည်နိုင်သလို မေးမိစဉ်မှာ ...

"ဖုန်စုပ်စက်နဲ့စုပ်ပြီး .. အပြင်ထုတ်လှန်းထားပါတယ် အစ်ကို လေး၊ လေးလေးခင် နဲ့ ကော်ဇောကြီး အပြင်သယ်လှန်းတာပါ .."

ဟု ပြောသည်။ ကော်ဇောကြီး ခင်းထားတာ ပျောက်ပြီး ကြမ်းတိုက် နေသမျှ စောစောက သူ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရရာမှ စိတ်တိုခနဲဖြစ် လျက် ...

"အဲဒါ .. လုပ်စရာလား .. ကော်ဇောကြီး ဖုန်းစုပ်စက်နဲ့ ဖုန်စုပ် ပြီးရင် တော်ပြီပေါ့ .. ဘာကြောင့် .. အဲဒါကြီး ထုတ်လှန်းပြီး .. ဒီကြမ်း ကြီးကို တိုက်နေရတာလဲ .. သေတော့မှာပဲ .."

"ဖုန်ရှိတယ်လေ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. သန့်မှဖြစ်မှာပေါ့ .."

"သန့် .. သေအောင် သန့် .. ညည်းသန့်ပုံက...အိမ်တိုင်ချွတ်ပြီး ဖုန်သုတ်မယ့် မယ်သန့် ဖြစ်နေပြီ .."

သူ ခြုံသံပါအောင် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ညည်းကာ ကြမ်းပေါ်ထိုင် ချမိရပါ၏။

ကြမ်းပေါ် ခြေထောက်လေးစင်းထိုင်ကာ ပါးစပ်လေးဟ၍ လေရှူ နေသလိုလေး လုပ်နေရင်း မယ်မင်း သူ့ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ကြည့် နေသေးသည့်အဖြစ် ..။

"ဒီမယ် .. ငါ ပြောမယ် .. သေချာနားထောင် .. နောက်ကို .. ဆာဇောကြီးလည်း ထုတ်မလှန်းနဲ့ .. အိမ်ကိုလည်း ဒီလောက်ကြီးထိ.. သန့်ရှင်းရေးမလုပ်နဲ့ .. တစ်နေ့ကို နည်းနည်းချင်းလုပ်ပါ .. တစ်ရက် ဘည်းပြုလုပ်နေရင် .. ညည်း လက်အံ့သေလိမ့်မယ် .. အမောဆိုသေ ခါနဲ့မယ် .. သိရဲ့လား .. ငါ တရားမ ခံဖြစ်ပါရစေနဲ့ .. ခုလည်း .. ဆေးလေးခင် ခမျာ.. ညည်း အလုပ်သောင်းကျန်းလွန်းနေလို့ .. လန့်ပြီး.. ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ .. ညည်းဟာလေ .. တကယ့် မယ်မင်းပဲ.. ငါ အသန့်ကြိုက်တာတော့ ကြိုက်တာပေါ့ .. အဲသလိုပြောမိတာနဲ့ပဲ .. ဒီ ဆာဇောကြီး ကော်ဇောခွာ ကြမ်းတိုက်တာတွေအထိ လုပ်ရသလား.."

မဟာရာ(ရိုးကော်)

ငါ သေချင်တယ် မယ်မင်း .. ငါ သေချင်တယ် ..

ဟု သူ ညည်းချိန်မှာ ..။ မယ်မင်း လက်ကလေးနောက်ပစ်ကာ ကြမ်းပေါ်မှာ လက်ဖဝါးတွေ ဖေးတင်ထောက်၍ ချွေးတနစ်နစ်ဖြူလည်း ရှိ ..။ ပါးစပ်လေးဟ၍ အသက်လေးတရှူရှူဖြင့် တမောမောဖြူလည်း ရှိ..။

“ထမင်းစားမလား အစ်ကိုလေး ..”

ဟုပင် .. မေးလာတော့ သူ ပို၍ ရင်ထဲမကောင်းနိုင် ..။

“စားပြီးပြီ .. ဒါပေမယ့် .. စားနေတုန်းပဲလိုပြောမှ မှန်မှာ။ ထမင်းစားလက်စနဲ့ ဖုန်းဝင်လာလို့ ပြေးလာရတာ ..”

ဟု ဖြေမိသည်။ သူ့.. ဘာကြောင့်များ .. မယ်မင်း နှင့်အတူ ထမင်းစားချင်လာရပါသလဲ ..။ အံ့ဩလာမိပြန်၏။

“ညည်း စားပြီးပဲလား ..”

“ဈေးအပြန်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်လာပြီး လေးလေးခင် နဲ့တူစားထားတာပဲရှိတယ် .. လေးလေးခင် အတွက်ရယ် .. ပိုပို အတွက်ရယ် .. ကြက်သားလေးနဲ့ ထမင်းကြော် .. ကြော်ထားလိုက်တယ်လေ.. လေးလေးခင် ကိုတော့ ကျွေးပြီးပြီ .. ပိုပို မစားရသေးဘူး .. အလုပ်ပြီးရေချိုးပြီးမှ .. စားမလို့ဥစ္စာ .. ခု .. အစ်ကိုလေး ရောက်လာတယ် ဆိုတော့ .. အစ်ကိုလေး စားလိုက်လေ .. ထမင်းကြော်က အများကြီးပဲ .. ပိုပါတယ် .. ပိုပို ရေချိုးပြီးမှ .. စားမယ် ..”

ဟု မျက်နှာချိုသွေးနေတော့ သူ ပို၍ နေရခက်သည်။ အလုပ်လည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရှာသည်။ သူ ဆူတော့လည်း လန့်ရိန်ဖြင့် သူ့ကို ပြန်၍ မျက်နှာချိုလေးသွေးသည်ဆိုတော့လည်း ဘယ်နှယ်လုပ်၍ သူ စိတ်ကောင်းနိုင်တော့မည်တဲ့လဲလေ ..။

“သွား .. ညည်း ရေချိုးချေတော့ .. ငါပြောတယ်နော် .. ရေချိုးချေတော့လို့ .. ညည်းနဲ့တူတူ .. ငါ စားမယ် ..”

အချစ်ငှက်ဆောက်တို့ သစ်ခက်ဒီမိ

ဟု မျက်နှာထားတင်း၍ ပြောတော့ အလုပ်ကို နောက်ဆံငင်နေပုံသေးဖြင့် ..

“ကော်စောကြီး ပြန်ခင်းရမှာ ..”

လက်စွသတ်ဖို့ စောတင်နေသေးသည်မို့ သူ မျက်နှာကြီးထပ်၍ ခင်းရသည်။

“ရေချိုးတော့လို့ ပြောတယ်နော် .. ငါထမ်းပြီး ရေချိုးခန်း ပို့ပစ်ဦးတိရမလား ..”

“ဟု ငေါက်တော့မှ ကုတ်ချောင်းချောင်းလေး အပေါ်ထပ်တက်သွား ..။ သူ .. ကော်စောကြီး လေးလေးခင် ဖြင့် တူတူသယ်ရ ..။ ဧည့်ခန်းအင်းရနှင့် ချွေးပြန်သွားရသည်ပါပဲ ..။

“ပိုပို က သေးသေးနဲ့နဲ့လေးရယ် ခေတ်လူ ရာ .. ဒီကော်စောကြီး နဲ့စပ် .. ပြီးတော့ .. ငါ့ကိုခေါ်တယ် .. ကော်စောကြီး လိပ်ခိုင်းတယ်.. ခေါ်ယောက် သယ်ရတယ်ကွာ .. လေးတော့ ခဏခဏ ချချပြီး ပိုပိုလေးအရာတယ် .. မနိုင်မနင်းကြီးကွာ .. ဒီလောက်လေးတဲ့ဥစ္စာ .. ငါလည်း ခေါ်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူးကွာ .. သူက တစ်ဖက်က မနိုင်မနင်းကြီး သယ်နေတာမြင်တော့လည်း ငါ့မှာ ရင်ထဲကိုမကောင်းတာ.. နောက်ကို.. လေးကို .. အဲသလောက် အလုပ်မလုပ်ဖို့ တားပေးစမ်းပါ ခေတ်လူ ..”

ဟု လေးလေးခင် ညည်းသည်။ မျက်နှာလည်း မကောင်း ..။ နှစ်သက်သား ကော်စောကြီး ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးမှာ ဖြန့်ခင်း ..။ နေသား ကျဖြစ်တော့ ချွေးတွေနစ်နေတာမို့ ရေချိုးမှဖြစ်တော့မည် ..။

“ငါတောင် ဒီလောက်မောနေတာ .. မယ်မင်းခမျာ .. အတော်မော .. ညကျရင် .. တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေတော့မှာပဲ .. အိပ်ပျော်နိုင်ပါ့မလား ..”

ဟု ရင်ထဲ အတွေးတွေဝင်လာရင်း သူ လိပ်ပြာမလုံ ..။

“ငါ .. ခိုင်းတာ .. ငါခိုင်းတာ .. သူ အဲသလိုလုပ်ပြီး ပင်ပန်းအောင် ငါ ကြံစည်ခဲ့တာ .. ငါ ရက်စက်ခဲ့တာ .. ခုကျတော့ .. ငါ .. သူ့ ပြန်သနားနေပြန်ပါရောလား .. ငါ့ကိုယ်ငါ .. အပြစ်ပြန်မြင်နေပြန်ပါ ရောလား ..”

ဟု တွေးရင်း မလုံမလဲ ခံစားချက်ဆိုတာ .. အပြစ်မကင်းသူတိုင်း ခံစားရတတ်ချေသည်ကော .. ဟု သိသိလာနေရပြန်သတည်း။

ဖျတ်ခနဲ သူ ငိုငိုသွားမိသည်။ မယ်မင်းအပေါ် .. သူ .. အပြစ် မကင်း .. ဟု ခုပဲ .. ဝန်ခံလိုက်မိပြန်ပြီ မဟုတ်ပါလား ..။

သူ .. မယ်မင်းကို မုန်းသည်ဆိုတာ .. အပြည့်အဝရှိကောရှိနေပါ သေးရဲ့လားလေ။ သူ မသိ ..။ လောလောဆယ် .. သူ တိကျသောအချေ တစ်ခုကို .. ရဲရဲကြီး မပေးရဲသေးသော ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေပါ သတည်း။

အခန်း (၁၄)

“ကြည့်စမ်း .. ကလေးကို ဒီလောက်ပင်ပန်းအောင် လုပ်ရသလား... ခေတ်လူ နော် .. မင်း တရားခံ ..။ ဘယ်နှယ်ဗျာ .. အသန့်ကြိုက်သလေး... ကလေးနဲ့ စည်းကမ်းတွေချထားလိုက်ပုံများ .. ဘယ်နှစ်နာရီမှာ ဘရိတ်... (စ်)စားသလေး .. ဘယ်နှစ်နာရီမှာ ညစာစားသလေးနဲ့ နာရီတွေ... ညည်း ပြောထားသေးသဆို .. ငါ ထုထောင်းလိုက်ရရင် အမှုန့်ညက်... ညက်ကျေဆိုသလို ဖြစ်တော့မယ် .. ကြာရိပ်ညိုမှာက မလှိုင် ရှိတယ်.. နေ့ရှိတယ် .. မလှိုင် ရဲ့ယောက်ျား ဥယျာဉ်မှူး ကိုညို ရှိတယ်.. ကိုညို... သူမိန်းမကို မီးဖိုဆောင်ထဲလည်း ဝင်ကူလုပ်ကိုင်ပေးတာ .. လူခွဲတွေ... ကြီးရှိနေတဲ့မီးဖိုဆောင်ကိစ္စ .. အိမ်သန့်ရှင်းရေးကိစ္စ .. ကြာရိပ်ညို... အားလုံး သူ့အလုပ်ကိုယ်လုပ် .. ကိုယ့်အလုပ်သူလုပ်ကူနဲ့ ရှိကြပေ... မှတ် .. နှစ်အိမ်မှာ ဘယ်သူရှိလို့တုံး .. မင်းက .. နာရီအတိအကျနဲ့... ဘက်တည်ချင်ရအောင် .. ပြောတုန်းကျတော့လည်း ပိုပိုလေး လက်ရာ... သန့်သန့်စားချင်သလေး ဘာလေးနဲ့ .. ဘယ်သူမှ အကူအပံ့ အဖော်... လောက်ရအောင် အဖြစ်မခံဘူး .. ငါထင်တာက .. မင်းကလည်း ပိုပို... ကို လုပ်ကိုင်ကူချင်တာမို့ .. ဘေးလူမြင်မှာ ရှက်နေရှာသမို့ သလိုပြောရှာတယ်လို့ အထင်ကြီးမိ .. အောက်မေ့တာ မှားချေသပု

တက်တက်စင်ဆိုသလိုကြီးကို ဖြစ်လို့ .. မွေး .. မလှိုင် ကို ပြောလိုတော့ .. အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ပြောမယ် .. သူ့အစ်မဖြစ်တဲ့ မမြိုင် ဆိုတာရယ် .. တူမတစ်ယောက်ဆိုတာရယ် .. ခေါ်လိုက်တော့လို့ .. လှိုင်းနဲ့ အိမ်မှာ ပိုပိုလေး အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက် ရှိကိုရှိမှဖြစ်မှာ ..

မယ်မင်း အလုပ်သောင်းကျန်းသည့်နေ့၏ ညနေစာကို စေတနာနဲ့သည့်အတိုင်း တကယ်ပဲ မေမေနှင့်အတူ ကားလေးနှင့် ရောက်ခဲ့တာ ..။ ချိုင့်အဆင့်ဆင့်၊ ချိုင့်အသွယ်သွယ်ဖြင့် ညစာစားဖို့ တာလေသမျှ ..။ မယ်မင်း အလုပ်ပင်ပန်းပြီး ရေချိုးတာလည်း ကြာသွားတာမို့ ခေါင်းကိုက်ကာ အဖျားငွေ့ငွေ့ရှိချေသမို့ ..။ အိပ်ရာထဲခွေနေတတ်မြင်ကြစဉ်မှာ ပျာယာခတ်ကုန်ရသည်။ နောက်တော့ .. ဘယ်သူ့ အသံမှ ရိုက်မစစ်ရ ..။ သူပဲ အားလုံး ဖော်ကောင်လုပ်ကာ မယ်မင်း အလုပ်ပင်ပန်းပြီး ဖျားရှိခင်တာတွေ ပြောပြခဲ့သည့်နောက်မှာ ..။ ဖေဖေဆုပူသံကို နားတွေ ပူထူအိလန်နေအောင် လှိုင်းခံခဲ့ရသည်တည်း ..။ မေမေလည်း မျက်စောင်းတခဲဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ချွေးမတော် မယ်မကို ခေါင်းလေးတွေ နှိပ်ပေးနေသည်။

“နေစမ်းပါ .. သမီး ပိုပိုလေး ကို မင်း ခေါင်းလေးတွေ နှိပ်ပေးလား ..”

ဟု ဖေဖေ ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်နေရင်း မျက်ထောင့်ဖြင့်မေးတော့ သူ့လန့်သွားရသည်။ ဟုတ်သည်ပဲလေ။ သူ နှိပ်ပေးရမှာမျိုး သတိရသည်ပေါ့။ သူ ထိုအတွေးတွေ ခေါင်းထဲမဝင်ဘဲရှိခဲ့ပါလိမ့်ဟု မအံ့ချေကြီး ခုကျတော့မှ သူ တွေးမိရပြန်၏။ နောက်ကျပြီ ..။ သူ့အကြောင်း အစင်းသိ မေမေသည် ..။ သူ့အမူအရာကြီး ပျက်နေတာကို မြင်တာနဲ့ သဘောပေါက်ကုန်ရကာ ရုတ်ခန့် ထရပ်၍ သူ့ထံ လျှောက်လာကာ ခေါင်းကို ဒေါက်ဒေါက်ပါအောင် ခေါက်ပစ်သည်မှ ပျားတုပ်ခံရသည်နယ် ပူထူကုန်အောင်ပါတည် ..။

“အစ်ကိုလေး ခေါင်းကိုက်ကုန်ပါ့မယ် .. ခေါက်ပါနဲ့ အန်တီအန်တီ ရယ် .. အစ်ကိုလေးက မခိုင်းပါဘူး .. ပိုပို က လုပ်တာပါ ..”

မယ်မင်း ခုတင်ပေါ်လှဲမနေနိုင်ရက်စွာဖြင့် ထထိုင်ကာ တောင်းပန်ခဲ့၏။ သူ ခံနေရတာ မကြည့်ရက်မှန်း သိသာနေသည်။

“အေး .. ကာကွယ် .. ကာကွယ် .. ညည်းရဲ့လင် သူတော်ကောင်းကြီးကို ကာကွယ် .. ဘယ်နှယ်ကွယ် .. ကာယကံရှင်ကွယ်တိုင်က .. သူ အဲသလိုခိုင်းမိတာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်လို့ သူ့ဘာသာ ဝန်ခံပေါ့ဥစ္စာ .. ပိုပိုလေး က ဘာကိစ္စ ဝင်ပြီး သူ့အပြစ်ကို .. ကိုယ့်အပြစ်လုပ်နေရတာပဲ .. ကြည့် .. ခေတ်လူ နော် .. မြင်ရဲ့မဟုတ်လား .. ကလေးကို သနားဖို့တောင်ကောင်းနေပြီ .. ခမျာ မိဘတွေက တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ ခိုနေတာ .. မင်းက .. မညာမထောက် ခိုင်းရက်ရတယ်လို့ကွယ် .. ဒေါက် .. မေမေ မခံချင်တာ .. ခေတ်လူ .. သားမှာ လက်နှစ်ဖက်ရှိသေး မဟုတ်လား .. ပိုပိုလေး ကို လုပ်ကိုင်ကုန် လက်တွေလေ .. ဟင်..”

မေမေ ဆက်ငေါက်နေတော့ သူ ငုတ်ရိုက်ထားသလို တောင့်နေအောင်ရပ်ရင်း ငြိမ်ခံနေရသည်ပါပဲ ..။

“သူ ဘာလုပ်တတ်မလဲ .. ဘာလုပ်ရကောင်းမှန်း သိမလဲ .. ထမင်းတောင် လက်ဆေးစားချင်နေတဲ့အကျင့်ပဲ ရှိနေတာ ခုမှ သိတယ် .. ထကန် .. ခိုက်ရ .. ကျောကော့ရောမယ် ..”

“အေး .. ဆက်ငေါက်နေတော့ သူ စိတ်ညစ်လာသည်။ ခေါင်းကို ဆက်သီးဆပ်ကြီးဖြင့် ထုပစ်မိရင်း ..

“သတ်လိုက် ဖေဖေရာ .. သေလည်း အေးတာပဲ .. သူလည်း ချီးမြှင့် .. ခေတ်လူ လည်း ဝင့်ကျွတ် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း .. အေး မရှိလည်း ဘာအရေးလဲ .. သမီးနဲ့တူသောချွေးမ ရှိနေပေါ့ဥစ္စာ .. သည်း သား ဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီပဲ ဖေဖေရာ .. သူ့ကို အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ပါဆိုတာ ပြောမိပါတယ်လို့ .. သန့်သန့်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောမိပါတယ်

လို့ .. သူ .. အဲသလောက် သေအောင်လုပ်မယ်မှန်းမှ မသိတာ .. မနက် ဖြန်က စပြီး .. သား .. မနက်စောစော ထမယ် .. သူ့အတွက် မျက်နှာ သစ်ဖို့ ရေကအစ ခုံကင်ဘေးရောက်စေရမယ် ဖေဖေ .. ကဲ .. မယ်မင်း ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား .."

ဟု စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ပြောလည်း ပြော .. မယ်မင်း ကိုလည်း နာနာကျင်ကျင်ကြီးကြည့်ကာ ပြောပြီးတာနှင့် အခန်းထဲမှထွက်သွား တော့ မေမေ၏ ဟဲ့ .. ဟု လှမ်းအော်သံ ကျန်ခဲ့သည်။

"အောင်မာ .. သူကပဲ တစ်ပြန်အော်နေသေးတယ် .. ဟေ့ - ခေတ်လူ .. ဆုံးမစကားဆိုတာ မိဘအလုပ်ထဲမှာ တာဝန်ပါသကဲ့ .. ပြော ကို ပြောရမှာပဲ .. အဲဒါကို မင်း မကျေနပ်လည်း ငါက ဂရုမစိုက်ဘူး ခေတ်လူ .. မင်းကို ဘဝကြင်ဖော်ရာပေးတာကွ .. ကျွန်တစ်ယောက် ပေးတာ မဟုတ်ဘူး .. မင်း လူပါးဝနေတာ ငါ ကြည့်မရဘူးနော် .."

ဖေဖေလည်း အော်ကျန်ခဲ့သည်။

"အစ်ကိုလေးကို မဆူပါနဲ့ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီရယ် .. အစ်ကို လေး စိတ်ညစ်နေပြီ .. သနားပါတယ် .. ပိုပို အလုပ်လုပ်ဆိုပြီး အစ်ကို လေး မျက်စိမျက်နှာကြီးပျက်ပြီး ရောက်လာတာပါ .. ပိုပို ကိုက - အလုပ်ကို ပိုပိုကဲကဲကြီး လုပ်မိတာပါ .. ပိုပို မလိမ္မာတာပါ .. အစ်ကို လေးကို မဆူပါနဲ့ .. အစ်ကိုလေး တကယ်စိတ်ညစ်ပြီး သေသွားပါ့မယ် အိမ်မှာ မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေပါ့မယ် .. ပိုပို ကန်တော့ တောင်းပန်ပါတယ် မဆူပါနဲ့ .."

မယ်မင်း ၏ ငိုယိုသံလေး အခန်းပြင်ဘက်ထိ လွင့်လာတော့ အဲ မာန်ဖြင့် လျှောက်လက်စခြေလှမ်းသည် တန်ခနဲ ဖြစ်၏။ ရင်ထဲ ဆို့ထား သည်။ ငိုနေသံလေးက လှိုက်နေသည်။ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေသံလေး လည်း ဖြစ်နေသည်။

"ပိုပို ချွေးတွေထွက်နေတုန်း ရေ အကြာကြီးသွားချိုးလိုက်တော့

ချွေးငှက်သလိုဖြစ်ပြီး နည်းနည်းဖျားသလိုလို ဖြစ်သွားတာပါ .. အစ်ကို လေးခမျာ ကော်ဖီကြမ်းတွေ ဘာတွေ ဖျော်တိုက်ရှာပါတယ် အန်ကယ် နဲ့ အန်တီမွေး ရယ် .. အလုပ်လည်း ဆက်မသွားတော့ပါဘူး .. အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့ ညနေဘက် ထမင်းစားလာကြမယ်လို့လည်း ပြောပြပါတယ် .. ပိုပို ဘာမှမချက်နဲ့ဆိုတာလည်း ပြောပြပါတယ် .. အန်တီမွေး ချိုင့်နဲ့သယ်လာမှာလည်း ပြောပြပါတယ် .. အစ်ကိုလေးက.. မကြာခင် မွေးနေ့ရောက်တော့မှာပါ .. မွေးနေ့နားနီးချိန်မှာ စိတ် မကောင်းဖြစ်စရာ မကြုံစေချင်ပါဘူးရှင် .."

မယ်မင်း ငိုယိုပြောနေတာတွေ သူ ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ မျက် ရည်လည်လာ၏။ အံ့ခဲထားသည်။ မငိုနဲ့တော့လေ .. မောနေမှာပေါ့ .. ဟု ရင်ထဲမှာ တားနေမိသည်။ ဒါပေမယ့် .. နောက်ကြောင်းလှည့်၍ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ရမှာလည်း အဝင်ခက်နေသည်။ အခုပဲ ဖေဖေကို သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ပြောမိပြောရာ ပြောမိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ တကယ် တမ်းကျတော့လည်း သူသည်လည်း သားပဲလေ ..။ သားတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ဖြင့် ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ရင်ဖွင့်လိုက်သယောင်ဆန်သော ကြေ ကွဲနာကျင်သည်စကားတွေကို ပြောမိခဲ့ခြင်းပါ။ ဘာကြောင့်ဆို .. အား လုံးက သည်းသည်းလှုပ်အောင် မယ်မင်း ကိုပဲ ချစ်နေကြတာ .. သူ့ကို ဘေးထိုးချောင်ပို့သလောက် ဖြစ်နေသည်ကိုးလေ ..။

သူ့ကို ဆူလိုက် ..။ မယ်မင်း ကို ယုယလိုက် ..။ ဂရုစိုက်လိုက်နှင့် ရှိနေကြသည်က သူ့မိဘနှစ်ပါးအရင်းကြီး ဖြစ်နေကာ ..။ အချစ်တွေက လည်း သားအရင်းဆီမှ သည်ချွေးမတော်ထံ အလုံးအရင်းနှင့် ရောက် ကုန်ကြတာကို 'မြင်နေရသည်ကိုး ..။

ဒါကြောင့်လည်း.. သူ .. ခေါင်းကို စုံထုပြောမိခဲ့ခြင်း ..။

မယ်မင်း ငိုယိုတောင်းပန်နေသံကို ကြားနေရပြန်တော့လည်း ခြေ လှမ်းတွေက ရွှေမရ ..။ တန်ကျန်ပြီ ..။ ဒါပေမယ့် .. အခန်းထဲလည်း

ပြန်မဝင်ချင် ...။ မျက်နှာပူသည်။

"ခဏခဏ သမီး .. ဒီကောင် .. တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေတာထက် အန်ကယ် လွတ်မထားနိုင်ဘူး .. ဆူသင့်တာကို ဆူရမှာပဲ .. သူ့ဘာသာသူ ခေါင်းပဲထုထု .. ရင်ပဲထုထု .. ထုပေစေ .. တကယ်က .. အန်ကယ်က သူ့ကို အသလို ထုချင်နေတာ .. ခုကျတော့ .. သူ့ဘာသာသူထုနေပြီ ဆိုတော့ အန်ကယ် အထုရသက်သာသွားတယ် .. ထုပေစေ .. အဆုတ် ကွာကန်လည်း ဆေးရုံတင်ပစ်လိုက်မယ် .. ဘာကောင်လဲ ဒီကောင်က အဖေကိုများ ပြန်မပြောစမှူး .. ပြောလိုဆိုလို့ ... ထုလို့ရှိက်လို့ .. သူက တစ်ပြန် .. သူ အမှန်လုပ်နေတယ် .. တောက် .."

ဖေဖေအသံကြားတော့ သူ မျက်ရည်ပဲလွှာသည်။ သူ့ကိုများ ခင် ဘတ်သုထုတဲ့ ..။ အရွဲ့တိုက်၍ မတ်မတ်ကြီးရပ်နေသည့် ခြေလှမ်း မရွေး နေဘဲ ဘုန်းခနဲ သူ့ရင်ဘတ်ကို ထုပစ်လိုက်ပါ၏။ ထုသည် ..။ ထု သည် ..။ ဘာဖြစ်လဲ .. ဟု စိတ်ထဲက အော်နေသည်။ မျက်ရည်ပဲနေပြီ။

"ဟုတ်တယ် .. ထုပေစေ .. အဲဒါမှ .. သူလည်း ခေါင်းကိုက်မှာ ရင်ဘတ်အောင့်မှာ .. သမီး ပျားတာကိုများ ကော်ဖီလေးဖျော်တိုက်တာ ပဲရှိတယ် .. က .. ဆန်ပြုတ်လေးတစ်ခွက် တိုက်ရဲ့လား .."

မေမေအသံကြားတော့ သူ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ထပ်ထုလုပ်ရုံဆဲ လက် သီးဆုပ်ကြီး ရင်ဘတ်ပေါ် မကျလိုက်ရဘဲ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဟုတ်သည်ပဲ ..။ မယ်မင်း ကို ဆန်ပြုတ်မှ ပြုတ်မပေးမိခဲ့ ..။ နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘဲ အပေါ်ထပ်မှာ အဖျားဝင်လာသည့် မယ်မင်း ကို သူ ကော်ဖီကြမ်းပဲ တိုက်ခဲ့သည်လေ ..။ သူလည်း ဘာမျှမစားဖြစ်ခဲ့ .. စိတ်ထဲ မကောင်းနိုင်ဘဲ တစ်နေ့လုံး ရင်ထဲဆိုနေတာတော့ အမှန်။ ရေလည်း မချိုးဖြစ်ခဲ့။ မယ်မင်း အောက်မဆင်းလာ၍ တက်ကြည့်တော့ ရေခိုးချိုးပြီး အဖျားဝင်နေသည့် မယ်မင်းကို အိပ်ရာထက်မှာ စောင်လေး ခြုံလျှော့၍ မျက်နှာလေးနီနေတာ မြင်ခဲ့ရသည်ကိုလေ ..။ ကော်ဖီကြမ်း

တစ်ခွက် ပေါင်မုန့်နှင့် ကျွေးမွေးကာ ...။ သူကတော့ နေ့လယ်စာ မသိခဲ့သည်။ ခုကျတော့ .. ဘယ်သူကမှ .. သူ နေ့လယ်စာဝတ်နေတာ ပဲ သိပေးဖော် မရကြ ..။ ဖေဖေနှင့် ထမင်းစားသည်ဆိုတာကလည်း သားငါးလုတ်ပဲ ရှိမည်။ လေးလေးခင် ထံမှ ဖုန်းဝင်လာ၍ သူ လှိုင်းနု အိမ်သို့ ကားဖြင့် ကသောကမျောပြန်ခဲ့တာ ဖေဖေလည်း အသိပဲလေ..။

"အေးလေ .. ဖေဖေ အဲဒါတွေ ဘယ်ခြင်ပေးတော့မှာလဲ .. ငါ့ကို .. အခု လောလောဆယ် .. ငါ .. ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ရမယ် .. ဇနီးတော် မယ်မင်း အတွက် .. ငါ့မှာ .. တာဝန်ရှိတယ် .."

ဟုတွေးကာ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် အောက်ထပ်ဆင်း ..။ ပြီး တော့ လေးလေးခင် ကိုပဲ အားကိုးရပြန်ကာ ခြံထဲဆင်းတွေ့ရပါ၏။

"လေးလေးခင် .. ဆန်ပြုတ် ဘယ်လိုပြုတ်ရမလဲ .. လုပ်ပါဦး..."

ဟု မေးတော့ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ငြိမ်၍ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပေါင်းဆွဲ လေးကိုကိုင် ထိုင်နေသည့် လေးလေးခင် သူ့ကို ကြည့်လာပါ၏။ မယ်မင်း များတာ လေးလေးခင် ကိုလည်း သူ ပြောပြထားသည်မို့ စိတ် ကောင်းဖြစ်နေတာ သိသာသည်။

"ဟ .. ကလေးကို .. ခုထိ .. ဆန်ပြုတ်လေး မတိုက်ထားဘူးလား .. မီးလိုက်ပါ ခေတ်လူ ရာ .. လေးလေးခင် က ခေတ်လူ ကဖြင့် ဆန် ပြုတ်လေးဘာလေး တိုက်နေရော့မယ်လို့ .. ဖြစ်ရလေ .. အလိုက်မသိ ချီးပုံများနော် .."

ဟု ညည်းကာ လေးလေးခင် ခေါင်းယမ်း၍ သူ့ကို အပြစ်တင် ကြည့် ကြည့်သည်။ သူ့မှ တစ်စက်ကလေးမျှ မျက်နှာကောင်းမရနိုင်ဘဲ မျက်နှာပျက်ကိန်းပဲ ဆိုက်နေရပါ၏။ လေးလေးခင် မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင် သည်။ ဆန်ဆေး၍ ရေဖြည့်ကာ အိုးကို မီးဖိုပေါ်တည်၏။ ကြက်သားကို ခုခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိသည့်ဘူးထဲမှ ထုတ်သည်။ အသားထည့်ဘူးထဲမှ ခုခဲသေတ္တာကိုယူ၍ စဉ်းတီးတုံးပေါ်တင်ကာ စဉ်းသည်။ ကြက်သွန်နီ

လှိုင်းကြွသွန်ဖြူ ဓားပြားရိုက်၍ ဆူပွက်စအိုးထဲ ထည့်သည်။ ကြွသားစင်းတာကို ထည့်သည်။ ဆီနည်းနည်း ထည့်သည်။ ဟင်းခတ်နု ထည့်သည်။ င်ပြာရည်လေး နည်းနည်းထည့်သည်။ ဆန်ပြုတ်ရနံ့ မွှေးလာ၏။

သူ့မှာ ဘေးက တကောက်ကောက်ပါရင်း လိုက်ကြည့်တာပဲ လိုက်ရတာ ..။ ယောင်းမလေးယူ၍ ဆန်ပြုတ်အိုးမွှေသည့်အလုပ် ပင်ဝင်လုပ်နေမိရပါသည့်အဖြစ် ..။

ကြွေပန်းကန်လုံးထဲ ဆန်ပြုတ်ကို လေးလေးခင် ခပ်ထည့်ထည့်လက်ထဲ အပ်၏။

“ရှေ့ .. ကလေးအတွက် .. သွားပို့ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ လင်ပန်းထက်မှာ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို တင်သည်။ လက်သုတ်ပဝါကို ခေါက်သားတကျ တင်သည်။ ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို အပေါ်မှ အဖုံးလေးဖုံး၍ တင်သည်။ ဆာခွက်လေး လိုရမယ်ရ ထည့်သည်။ နောက်တော့ လင်ပန်းလေးကို အပေါ်ထပ် တက်လာရပါ၏။ အခန်းထဲရောက်တော့ မေမေ လှမ်းကြည့်သည်။

“တွေ့တယ် .. မီးဖိုထဲ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ပို့ မေမေ ဝင်ဖို့ဥစ္စာ တံခါးဝမှာ မေမေ ရပ်ကြည့်ခဲ့တယ် .. သား .. ဟိုမှာ ဆန်ပြုတ်တစ်အိုးကို .. သားရဲ့ လေးလေးခင် အကူအညီနဲ့ တည်နေတယ်ဆိုတာ .. ထောင့်သေးတာပေါ့ .. ကိုယ့်မယားအတွက် ဆန်ပြုတ်လေး တိုက်ရမှန်း သိရလို့ .. ကဲ .. မင်းမယား .. မင်း ခွံကျွေး .. ကဲ .. ကိုရွှေလူ .. မွှေးတံခါးကားကြမယ် .. တစ်အောင့်နေမှ .. ထမင်းစားကြတာပေါ့ .. သားလေး တစ်ရေးအိပ်ပါစေ .. သက်သာလာရင်ဖြင့် .. အန်တီတို့ ထမင်းခင်းမှာ သမီးလေးလည်း ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်နဲ့ တူတူထိုင်ပေါ့ .. ခေတ်လူပိုင်းလေး ကို ဆရာဝန်ပင့်ပြီး မပြဘူး မဟုတ်လား .. အေး .. မေမေ ..”

ဖုန်းဆက်ထားတယ် .. ဒေါက်တာမူမူ လာလိမ့်မယ် .. ခေတ်လူ ရယ် .. တာဝန်မကျေ .. တာဝန်ခွဲပုံများ ကိုယ့်မယားကို .. ဆရာဝန်တောင် ပင့်ပြဖော် မရဘူး ..”

“ပိုပို က တားလို့ပါ .. ပိုပို သိပ်မဖျားပါဘူးဆိုပြီး တားလို့ပါ .. ပိုပို ဆေးထိုးခံရမှာကိုကြောက်ပြီး ငိုပြောလို့ပါ .. အစ်ကိုလေးကို အပြစ်မပြောပါနဲ့ အန်တီမွှေး ရယ် .. တော်နေကြာ .. အစ်ကိုလေး ခေါင်းတွေ ထပ်ထူနေပါ့မယ် .. နာနေပါ့မယ် .. ခေါင်းတွေကိုက်နေလား အစ်ကိုလေး ..”

ဟု မယ်မင်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဝင်ပြောရှာ၏။ တကယ်လည်း မယ်မင်း ဆေးထိုးအပ်ကြောက်ပြီး ငိုယိုပြောလွန်း၍ သူ ဆရာဝန် မပင့်ရခြင်းပါ။ ဒေါက်တာ မူမူ ဆိုတာက မေမေလက်စွဲ ဆရာဝန်လေးပါ။။ ကြာရိပ်ညိုမှာ မေမေကို လာကြည့်နေကျ ..။ မေမေကလည်း နေမကောင်း သလိုလို ဖြစ်ရုံလေးဖြစ်ကြည့် ..။ ဒေါက်တာမူမူ ကို လှမ်းခေါ်သည်ပါပဲ။ တစ်အိမ်လုံး ဒေါက်တာမူမူ ၏ဆေးထိုးအပ် လွတ်သူ မရှိ ..။ ဒေါက်တာမူမူ ကိုပဲ လက်စွဲ ..။

“ကဲ .. ကဲ .. ကိုယ်ဖျားတာထက် .. ကိုယ့်ယောက်ျား ခေါင်းထူရင်ထူဖြစ်မှာ .. နာမှာကိုပဲ လန်နေ .. ချစ်နေလိုက်ပုံများနော် .. ငယ်သူက ကြီးသူကို ချစ်လို့ .. ကြီးသူက ငယ်သူကို ပြုစုရကောင်းမှန်းတောင် မသိဘဲ ဖြစ်နေတယ် .. ပြောင်းပြန် ..”

ဟု မေမေ ရွတ်ကာ ဖေဖေလက်ကိုဆွဲ၍ ထွက်သွားတော့ သူ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကိုင်၍ ..

“အိမ်မိမိနေတာပဲ မယ်မင်း ရာ .. ညည်း .. နောက်များဆို .. မဖျားစမ်းပါနဲ့ဟာ .. ငါပဲ ဖျားပါရစေ .. အဆူအပူခံရတာက .. ဖျားတာထက် ဆိုးသကွ .. ကဲ .. သောက်တော်မူ .. ဘာလိုသလဲ ပြော .. ငါ .. ပြေးယူလာပေးမယ် .. ဟင်းခတ်မှုန့်တို့ .. င်ပြာရည်တို့ လိုချင်သေးတယ်

ဆိုရင်ပေါ့ ..”

ဟု ပြောတော့ မယ်မင်း သူ့ကို ကြည့်သည်။ ပန်းကန်လေး ယူသည်။ ပူနေတာမို့ သူ လင်ပန်းကြီး ရှေ့ထိုး၍ ...

“လင်ပန်းပေါ် ပြန်တင်လိုက် .. လင်ပန်းကို ငါ ကိုင်ထားမယ် .. ညည်း ပန်းကန်ထဲက ခပ်သောက် ..”

ဟုပြောကာ လင်ပန်းကြီး တကိုင်ကိုင်ဖြင့် သူ ရှိနေတော့ မယ်မင်း ခေါင်းလေးခါ၍ ...

“စားပွဲပေါ် ပန်းကန်လေးတင်လိုက်မယ်လေ .. ပိုပို ထိုင်နိုင်တာပဲ ဥစ္စာ .. ထိုင်သောက်မှာပေါ့ .. အိပ်ရာပေါ် ထိုင်စရာ မလိုပါဘူး ..”

ဟု ပြောကာ ပန်းကန်ကို စာကြည့်စားပွဲပေါ် သူ့ကို တင်ခိုင်းသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ပြောင်းထိုင်သည်။ ဇွန်းလေးနှင့် ခပ်သောက်သည်။

“အစ်ကိုလေးက .. အချက်ကောင်းပဲ .. ကောင်းတယ် သိလား...”

ဟုလည်း သူ့ကို ပြုံး၍ ပြောသည်။ သူ ကြည်နူးသယောင်ရှိ၏။ သူ့ ချက်သည်ဟု မယ်မင်း က ထင်သည်ကိုးလေ ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. သူကလည်း သူ့ ချက်သည်ဟုပဲ ခံယူသည်။ သူ့လက်ရာကို မယ်မင်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရှိသည်ဟု ခံစားရသည်။ ပျော်သလိုလို ရှိသွားရပါ၏။

“အစ်ကိုလေး ခေါင်းတွေ နာနေလားဟင် .. နောက်ကို .. အဲလို .. မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ် .. ပိုပို စိတ်မကောင်းဘူး သိလား .. ဟောကြည့် ..”

ဟု ပြောကာဆိုကာ မယ်မင်း သည် သူ မထင်မှတ်သည့်အလုပ်ကို ကောက်ကာငင်ကာ လုပ်လိုက်တော့ သူ လန့်သွားရပါ၏။ မယ်မင်း ၏ လက်လေးတွေက ကိုယ့်ခေါင်းလေးကို ဆက်တိုက်ကြီး ထုလိုက်ချေသည်တကား ..။

“ဟ .. မယ်မင်း .. မိုးကြိုးနှစ်စင်း ငါ့ကို ပစ်ပါ့မယ်ကွာ .. ဖေဖေ

အဲဒီအခါ မိုးကြိုးသွားက ထက်ပါဘိသနဲ့ .. မလုပ်ပါနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရယ်။ မလုပ်ကောင်းတာတွေကွာ .. ခေါင်းတွေ ပိုကိုက်တော့မှာပဲ ..”

ဟု လက်သီးဆုပ်လေးတွေကို ဝင်ဆွဲဆုပ် တားယူရင်း သူ မျက်နှာချက်ပျက်ဖြင့် ပြောတော့ မျက်ရည်လေး တလည်လည်ဖြင့် မယ်မင်း ဆွဲကြည့်လာပါ၏။ သူကလည်း ကိုယ်ကြီးငိုက်ထားကာ မယ်မင်း ၏လက်လေးတွေကို မလွှတ်စတမ်းကြီး ဆုပ်ကိုင် ထိန်းထားရသည်မို့ မျက်နှာချင်း နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေရလျက် ..။

မျက်တောင်ဖျားလေးတွေမှာ စိုစွတ်နေသည့် မျက်ရည်ဥလေးတွေ အစ အနီးကပ် မြင်နေရသည်လေ..။

“ကတိပေး အစ်ကိုလေးရယ် .. နောက်ကို .. အဲသလို .. ခေါင်း ဆွဲဘာတွေ မထုပါဘူးလို့ .. ပိုပို .. ရင်ထဲကိုမကောင်း ဘာ .. နေရထိုင်ရ ကာလည်း သိပ်ခက်တာပဲ .. ပိုပို ကြောင့် အစ်ကိုလေး အဆွံ့ရတယ် .. ခေါက်ခံရတယ် .. အစ်ကိုလေး စိတ်ညစ်ရတယ် .. စိတ်ညစ်ပြီး .. ခေါင်းတွေ ထုပစ်တယ် .. ဘယ်လိုနေလို့ထိုင်လို့ စိတ်ချမ်းသာပါတော့လဲ အစ်ကိုလေးရယ် .. ပိုပို .. အရမ်း ဝမ်းနည်းတယ် ..”

ဟု ပြောတော့ သူ ငိုခနဲ ဖြစ်၏။ မျက်ရည်လေးတွေကို သုတ်ပေး ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် .. ဖြူညှဉ်းပြင်လေးကို သူ မထိရဲ ..။ တစ်ခါဖူး ခဲ့လည်း အဘယ်မိန်းကလေး၏ပါးပြင်ကို သူ ထိဖူးတာ မရှိ ..။ သူ ထက်ထပ်ထားသော မယ်မင်း ၏ပါးပြင်လေးဆိုတာကလည်း .. သူ အစိမ်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှယ်ပင် သူ ဖြစ်နေသည်။ လက်မရဲ..။ စိတ်မရဲ ..။

“မငိုနဲ့လေ .. ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်တော့ .. အေးကုန်မှာပေါ့ .. ကောင်းပြီ .. ကတိပေးတယ် .. မထုဘူး .. ဒီခေါင်းကြီးကို ..”

ဟု သူ့ခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ ကတိပေးမိသည်က ချောပြုံးဖြင့် ပြောင်း ..။

မယ်မင်း မျက်ရည်လေးတလည်လည်ဖြင့် ဆန်ပြုတ်သောက်ရာ
သည်။ သူ့က .. သောက်ပါဆိုတော့လည်း ကလေးလိုပဲ နာခံ၍ သောက်
နေရှာသည်မို့ ...။ ငေးခနဲ ကြည့်မိရင်း ...

“ဖြူစင်လိုက်တာ ..”

ဟု ခံစားဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် .. ထိုမိန်းကလေးသည် .. ထိုသို့သော
အဖြူစင် .. မျက်နှာအရင်းခံလေးဖြင့်ပင် .. သူ့ကို ရအောင် လက်ထပ်
ယူခဲ့သည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပြန်ချေသည်တကား။

ထိုခံစားချက်ကလည်း .. ရင်ထဲမှာ .. ခံပြင်းစွာ မြဲမြံကြီး အမြဲရှိ
နေသလို နေရာယူထားပြန်သည်က .. ပို၍ ခက်နေသည်။

ဖြူဖြူစင်စင်လေး .. ဟု ခံစားရရင်းမှ .. နာနာကြည်းကြည်း
လည်း.. မုန်းနေမိရပြန်သည်ကော .. မယ်မင်းရယ် .. ဟု ရင်ထဲမှ ညည်း
မိရပါသည်။ ..။

အခန်း (၁၅)

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူ နီးလာရပေမယ့် လူက အိပ်မှုနံရံခွား
ဖြစ်နေရင်း ထသာ ထိုင်လိုက်ရသည်။ တံခါးခေါက်သံ ဖွဖွဆက်တိုက်
ဆီနေရာ တံခါးရွက်ကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်မိရပါသည့်အဖြစ်..။
ဤအချိန်ကြီး ဘာကိစ္စ တံခါးလာခေါက်ရမည်တဲ့လဲ...။ ညအိမ်မီးရောင်
ဆက်မှာ လှမ်းလင့်မြင်ရာ စားပွဲထက်ရှိ နာရီကို ကြည့်မိတော့ မနက်
နှစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်အလို ..။ လူကလည်း ခေါင်းတွေကိုက်နေ
သည်။ မနေ့ညကတည်းက ခေါင်းတွေကိုက် ..။ မျက်ရိုးတွေကိုက်..။
အဆစ်အမြစ်တွေကိုက်နှင့် ဖြစ်နေတာမို့ ဆေးသောက်ပေမယ့် မသက်
သာ ...။ နောက်ဆုံး အိပ်ဆေးသောက်လိုက်မှ ညသန်းခေါင်ကျော်ပြီးမှ
အိပ်ပျော်နိုင်ခဲ့သည်။

ခု .. အိပ်ချိန်က နှစ်နာရီ မပြည့်သေး။ ဆေးရှိန်ကြောင့် လူက
သည်း အိပ်ချင်နေသည်။ ခက်သည်က တံခါးခေါက်သံက မနား ..။
အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ခေါင်းတွေ ရီဝေဝေနောက်ကျိကျိဖြစ်နေရာမှ ဖြုန်းဆို
ချက်ဝန်းမျက်ဆန်ပြူးသွားရလျက် ကမန်းကတန်း စောင်ကြီးကိုရှာ၍
ခုတင်ပေါ်မှ ကသုတ်ကရက် ဆင်းရပါပြီ ..။

“ကောင်မလေး ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့် .. နေများမကောင်း ဖြစ်သလား .. ဖျားတာမှ သက်သာတာ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ် .. ပြန်များနေမကောင်းဖြစ်လာသလား .. ကြည့်ရတာ .. ညဘက် ရေတွေ ဘာတွေ ထချိုးပြီထင်တယ် .. စိတ်ညစ်လိုက်ပုံများနေ .. ဒီကောင်မလေးဟာလေ .. ဘယ်တော့များမှ လူကြီးစိတ်ပေါက်မယ် မသိဘူး .. ခက်တော့တာပဲ .. တောက် .. ခေါင်းကလည်း ကိုက်ပါ ..”

နားထင်ကို ထိုးနေသည့် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကြီးကို မျက်နှာကြဲရှုံ့မဲ့လိုက်မိရင်း တစ်ဖက်လက်ဖြင့် ဖေးနှိပ်ကာ တံခါးကို သုတ်သုတ်သွားရသည်။ မယ်မင်း .. အရမ်းနေရခက်အောင် အနေဆိုးလာ၍ သူ့အားကိုးတကြီး တံခါးလာခေါက်ခြင်းများလား ..။

အိမ်မှာကလည်း အားကိုးစရာဆို၍ မယ်မင်းအတွက်က သူပဲ သည်ကိုးလေး ..။

တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်လိုက်တော့ မယ်မင်းကို ပြုံးပြုံးလေးတွေ့ရသည်။ ချည်သားဂါဝန်ရှည် အဝါရောင်လေးဖြင့် မယ်မင်း သည် ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်နေပါသည့်အဖြစ် ..။ သူ ပို၍နားမလည်နိုင် ..။ ကြည့်ရတာနှင့် သိသာနေသည့်အချက်က .. မယ်မင်း ကျန်းမာနေသည်။ ဟုတ်သည်။ ကျန်းမာနေသည်။ ဖျားပြီးခါစ ..။ ကျန်းမာခါစလေးပေမို့ ပို၍ ပိန်သွယ်သွားတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ခေါင်းကိုက်နေပုံလည်း မရ။ နှာစေးနေပုံလည်း မရှိ။ ပြီးတော့ .. မီးပူကျဂါဝန်ရှည်လေးဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးပင် ရှိနေသေးသည့်အဖြစ် ..။

“တောက် .. ငါ့မှာဖြင့် .. သူ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ .. ငါ နေလိုမကောင်းတာတောင်မှ .. မနေ့ညက မပြောပြခဲ့ဘူး .. သူက .. လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကံကော်ပန်းလေးလို့ .. ငါ့အခန်းရှေ့မှာ အဝါရောင်ပန်းတစ်ဖွင့်အဖြစ် ရောက်လာချိန်မှာ .. ငါက .. သေအောင် ခေါင်းပိုက်က်လာတဲ့လူ ဖြစ်နေရပြီ .. အိပ်ဆေးကြောင့် အိပ်ချင်နေရတဲ့အချိန် .. နီးလည်းနီးလာရ

သေးတယ် .. သူများနေသလားဆိုပြီး လန့်လည်း လန့်သွားရသေးတယ်ဆိုတော့ .. ငါ့ခေါင်းမှ မကိုက်ရင် ဘယ်သူ့ခေါင်းက ကိုက်တော့မှာတဲ့လဲ .. ဒီကောင်မလေး ဘာအရူးထနေပါလိမ့် ..”

သူ စိတ်ထဲတိုသွားရသည်ပါပဲ ..။ အဲမယ် ခုမှ သတိထားမိသည်။ မယ်မင်းက သူ ဝယ်ပေးရာ ကြေးလက်ဝတ်ရတနာတွေဖြင့် တပြုံးပြုံး ချီနေခြင်း ..။ ခြေထောက်ကို သူ ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်ပေသိသလို ဖြစ်နေပြီ။ မယ်မင်းက ခြေထောက်မှာလည်း ကြေးခြေကျင်းဖြင့် ရှိနေပါချေသည်တကား ..။ မျက်မှောင်ကုတ်၍ သူ ကြည့်မိချိန်မှာ မယ်မင်းက သူ့ရှေ့မှာ ကြေးလက်ကောက် အဆင့်ဆင့် ဝတ်ထားရာ လက်လေးကို ဖြှောက်၍ လက်ကောက်သံလေးတွေပင် ပေးနေသေးသည်။

“တော်တော်ပျော်နေတယ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား ..”

သူ ဆူငေါက်ငေါက်မေးတော့ မယ်မင်း ရယ်သည်။ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသည့် ကြေးဆွဲကြိုးလှလှကြီးတွေကလည်း တော်တော်များသည်။ အရှည်အတို စိထပ်ဆွဲထား၍လား မသိ ..။ လှတော့ လှနေသည်ပါပဲ..။ သူ ပို၍နားမလည်နိုင် ..။ မီးပူကျဂါဝန်ရှည် ခါးစည်းအဝါရောင်လေးကို ဝတ်လျက် ကြေးလက်ဝတ်လက်စားတွေဝတ်ကာ မနက်ထိုးနှစ်နာရီနားတစ်ချိန်မှာ မယ်မင်းသည် ဘာကြောင့် တံခါးလာခေါက်ရပါသလဲ။ နျောက်ကျောက်လေးတွေဖြင့်လုပ်ထားသည့် လက်စွပ်လေးတွေလည်း လက်မှာစွပ်ထားသည့် မယ်မင်းကဖြင့် သူ့ကို လက်ချောင်းလေးတွေ ထောင်ပြနေသေးသည်။

“အမှတ်တရ အစ်ကိုလေး ဝယ်ပေးတဲ့ဥစ္စာတွေလေ .. လှတယ်သိလား .. အစက .. အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဝတ်ဖို့ဥစ္စာ .. နောက်တော့မှ .. ဒီနေ့ကျတော့မှ ဝတ်မယ်လေဆိုပြီး ခဏသိမ်းထားရတာ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. ဒီနေ့ .. ဒီအချိန်မှာ ဝတ်မယ်ဆိုပြီးတော့လေ .. အဟက်.. လှဘူးလား .. ကြည့် ..”

ဟု ကြေးနားဆွဲလှလှလေးကို လှုပ်ခါပြ ..။ လက်ကောက်လေးတွေ အသံမြည်အောင် လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ရှေ့သို့တိုး၍ လက်လေး လှုပ်ပြ ..။ ဆွဲကြိုးလေးတွေ ကိုင်ပြ ..။ ခြေထောက်လေးတွေကို ရှေ့နောက် ဖွဲ့ဖွဲ့ရွရွလေး ရွှေ့ကာရွှေ့ကာဖြင့် ဂါဝန်အနားလေးမြောက်အောင် လက်လေးတွေဖြင့် ဖွဲ့ဖွဲ့လေး မေးယူလျက် ခြေကျင်းလေးကိုပြ နှင့် လုပ်နေတာကို သူ ငေးခနဲကြည့်မိသည်။ တကယ့် .. အရပ်လေး ရွေ့နေသည့်ဟန် ..။ ဖွဲ့ဖွဲ့ရွရွလေး ခြေရွှေ့လှုပ်နေတာလေးက .. လှလှပပ ကနေတာလေးနှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင် ..။ သူ့ကို လုပ်ပြနေတာလေးက လည်း တကယ့် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်က တပျော်ပျော် လုပ်နေတာမျိုးပင် ဆန်နေသေးသည်။

“လိုက်ခဲ့ .. လိုက်ခဲ့ .. ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်ပဲ အစ်ကိုလေးရယ် .. လှေကားအဆင်းမီးတို့ .. ဧည့်ခန်းမီးတို့ မထွန်းသေးဘူးနော် .. ဆင်းကြ မယ် .. အပေါ်ထပ် စင်္ကြံညမီးလေး ခပ်ဖျော့ဖျော့လင်းနေတာပဲ ဥစ္စာ .. လာ ..”

ဟု ရှေ့မှ ခုန်ပေါက်ခုန်ပေါက်လေး ဦးဆောင်ခေါ်သွားတာမို့ သူ မလိုက်၍လည်း မရသည့်အတူတူ လိုက်ခဲ့ရသည်ပဲ ..။

“ဟေ့ .. လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် မလုပ်နဲ့ .. သေသေချာချာဆင်း .. လှေကားထစ်မှာ ချော်လို့ကဖြင့် အောက်ကိုပြုတ်ကျမှာ .. ငါ့မှာ ခေါင်းကို လမ်းကြိုတစ်စက်နှင့်တာထက်ဆိုးမယ့်ကိန်း ဆိုက်မယ် သိလား .. မေမေက ချွေးမတော် မယ်မင်း ကို .. ခြစ်ရာလေးတောင် အထင်ခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး .. ငါ့မှာ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူ မဆင့်ပါရစေနဲ့ ..”

သူ လှမ်းသတိပေးရသည်။ မပေး၍လည်း မဖြစ် ..။ ရှေ့မှဆင်းနေရင်း နောက်ကို တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသမျှ စင်္ကြံမီးမှိန်လေးကြောင့် သူ မြင်နေရသည်ကိုး ..။

“လှည့်မကြည့်စေချင်ရင် .. နောက်ကကပ်လိုက်လာလေ .. ခွာ

လိုက်မလာနဲ့ပေါ့ အစ်ကိုလေးရ .. ဟက် .. ဟက် ..”

ဟု ပြောတာမို့ သူ လှေကားထစ် တစ်ထစ်ခွာပုံဖြင့် လိုက်လာရပါ၏။ ဒါမှ တကြည့်ကြည့်လုပ်မနေဘဲ ရှေ့မှ ဖြောင့်ဖြောင့်ဆင်းမည်ကိုးလေ ..။

လှေကားရင်းသို့ရောက်ပြီ ..။ လှေကားရင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း နံရံမှာက ဧည့်ခန်းမီးခလုတ် ရှိသည်။ မယ်မင်း ပြေး၍ မီးခလုတ်လေးကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“ဟေး .. ဟက်ပီး ဘဒ်ဒေး ပါ အစ်ကိုလေး ..”

ဟု မယ်မင်း ခုန်ပေါက်၍ အော်သည်။ နောက်တော့ ဂါဝန်လေး၏ အနားတစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖြန့်ခနဲဆွဲ၍ ခါးလေးညှိဘက်က လက်လေးတစ်ဖက်က ရင်ညွန့်ထက်ကို လှလှပပလေး မြှောက်ကပ်၍ မင်းသမီးလေးတစ်ပါးက မင်းသားလေးတစ်ပါးကို နှုတ်ဆက်သလိုလေး .. ဂုဏ်ပြုသလိုလေး လုပ်ပြလာပါသတည်း ..။

သူ အံ့သြသွားရသည်။ မြင်ကွင်းကိုလည်း ငေးခနဲ မယုံနိုင်သလို မှင်မှင်တက်တက်ကြီး ကြည့်နေမိရပါ၏။ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ မွေးနေ့ကိတ်ကြီးတစ်ခု ..။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းမှာ နှင်းဆီဖြူတွေချည်းထိုးထားသောပန်းအိုးတွေမှ အများကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဧည့်ခန်းရှိ ကော်ဇောကြီး ထက်မှာလည်း အခန်းထောင့်တွေမှာ စဉ့်ရည်သုတ်ပန်းအိုးတွေဖြင့် နှင်းဆီဖြူတွေ ထိုးထားသည်။ မွေးနေ့စားပွဲဘေးမှာလည်း နှင်းဆီဖြူပန်းအိုး တွ သုံးဖက်သုံးတန်မှာ အပြည့်ချထားသည်။ ပြီးတော့ .. ဘေးဘက်မှာ နောက်တစ်ထပ်ရံသည့် ပန်းအိုးတွေ ..။ နောက်တစ်ထပ်ရံသည့် ပန်းအိုးတွေဖြင့် ပန်းအိုးတန်းတွေက ငါးတန်းမျှရှိနေတာမို့ ..။ ဧည့်ခန်းသည် .. နှင်းဆီပန်းခင်းတွေကြားထဲ ရောက်နေသည့်သဏ္ဌာန် ..။ နှင်းဆီရနံ့ကလည်း မွှေးမြနေပါသည့်အဖြစ် ..။ သူ .. မယ်မင်းကို ဘာသံ့ချွင့်မကျလာနိုင်သေးဘဲ အံ့သြကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ ..။ မယ်မင်း

ခါးလေး ပြန်ဆန်သည်။ ဂါဝန်ဘေးဘက် အနားလေးကို ကိုင်ထားတာ ပြန်လွှတ်ချသည်။ လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးလေးတွေကို ပြန်၍ နေသားတကွ သပ်နေသည်။ သူ့ကိုလည်း တပြုံးပြုံးဖြင့် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကြည့် လာသည်။ သူ အံ့သြနေတာကို ကျေနပ်ခြင်း ...။

"အစ်ကိုလေးအခန်းက ဒီနေ့ညကျတော့မှ မီးလင်းနေတာ ကြာ တယ်လေ .. ပိုပို မှာ အစ်ကိုလေး အခန်းမီးကြီး မှိတ်ပြီး ညအိပ်မီးလင်း မှ .. ဒီဥစ္စာတွေလုပ်ရတာ .. အစ်ကိုလေး အလုပ်မှာရှိတုန်းကတည်းက ပိုပို ဒီဥစ္စာတွေကို ပိုပို အခန်းထဲ ကျိတ်ပြီး ထားထားတာလေ .. ဒီနေ့ အစ်ကိုလေးရဲ့မွေးနေ့ မဟုတ်လား .. မနက်နှစ်နာရီအတိ .. အမှတ်တရ လုပ်တာလေ .. ဖြစ်ချင်တော့ .. အစ်ကိုလေးကလည်း ဘာတွေများ အလုပ်တွေလုပ်နေတယ် မသိပါဘူး .. အိပ်ကို မအိပ်ဘူး .. အဲဒါ - အစ်ကိုလေး အအိပ်စောင့်ပြီး .. ဒါတွေလုပ်ရတာ .. ဟော .. အံ့သြနေပြီ မဟုတ်လား .. အဲဒါ လိုချင်တာ .. အဲဒါ လိုချင်တာ .. ဆပရိုက်(စ်)လေ- ဆပရိုက်(စ်) ..."

အံ့သြစေချင်သည့်ကိစ္စ .. အင်္ဂလိပ်လိုပင် ညှပ်ပြောနေသည့် မယ်မင်း ကို သူ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဒေါသဖြစ်ချင်လာသည်။ ဘယ် နယ် .. လူက နေမကောင်း .. ခေါင်းတွေက ကိုက် ..။ ကိုယ်လက်တွေ မအိမ်သာဖြင့်ရှိနေ ...။ ညကလည်း တော်တော်နှင့်အိပ်မရပြုမရဖြင့် ဒုက္ခ ရောက်ရသည့်အထဲ ...။ ခုမှ အိပ်ခါစရှိသေးသည်။ လာနီးသည်တဲ့ .. ပြီးတော့ .. ရူးသလိုလို .. ပေါသလိုလို လာလုပ်နေသည်။ သူ မွေးသည့် အချိန် နှစ်နာရီဆိုတာကို အကြောင်းပြု၍ မွေးနေ့ကို မနက်နှစ်နာရီမှာ သူ့ကိုခေါ်ယူ ကျင်းပနေသည်တဲ့။ ဘယ်သူမှ ထိုမျှလောက်အထိတော့ ချောင်တောင်တောင် .. ကြောင်တက်တက်အလုပ်ကို လုပ်ကြမှာ မဟုတ်...။

တိုင်ကပ်နာရီကြီးဆီမှ နှစ်နာရီထိုးသံ ဒင်ဒေါင်မြည်လာသမျှ သူ

ဒေါသဖြင့် ကြားနေရပါသည့်အဖြစ် ..။ မယ်မင်းကတော့ သူ ဒေါသ ဖြစ်နေတာလည်း ရိပ်မိပုံမရ ..။ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ မွေးနေ့ကိတ် ဆီမှာ စိုက်နေသည်။

"နေ့ခင်းကတည်းက .. အဲဒါတွေအားလုံး ဝယ်ထားရတာ အစ်ကို လေးရဲ့ .. အစ်ကိုလေး အလုပ်ရောက်နေတုန်းလေ .. ပန်းတွေ အများ ငြီးဝယ်လို့ လေးလေးခင် ကတောင် အံ့သြနေတာ .. ပိုပို ကတော့ .. ဘာအတွက်ဝယ်တယ်ဆိုတာ မပြောပြပါဘူး .. အစ်ကိုလေးကိုလည်း မပြောပြပါနဲ့လို့ တားထားရတယ်လေ .. မွေးနေ့ကိတ်ကြီးက စက္ကူ အိတ်နဲ့ထည့်ပြီး ယူလာတာ .. လေးလေးခင် မသိအောင်လေ .. ဒါက .. ညှိပ်ထားရမယ် မဟုတ်လား .. အစ်ကိုလေးဆီကို လုံးဝ နားဖျား - သားမှာ လေဟပ်သလိုတောင်မရှိစေဖို့ 'လိုသလေ' .. ပိုပို တို့ ဟန်းနီးမွန်း နီးက ဝယ်လာတဲ့ ဒီဥစ္စာတွေလည်း .. ခုမှဝတ်တာ .. အမှတ်တရ သူ .."

ဟု ကြေးလက်ဝတ်လက်စားလေးကို လက်ညှိုးလေးထိုး၍ပင် ရှင်း ခေါင်းရုံး လေကြောရှည်လုပ်နေသည့် မယ်မင်းကို သူ အသံမထွက်ဘဲ ကြည့်နေမိရဆဲ ...။ ခေါင်းတွေက ပို၍ ကိုက်ခဲလာနေပြီ။ ခေါင်းကိုက် သလေ ...။ ဒေါသပိုဖြစ်လာရလေလေ ..။

"ဒါ .. မွေးနေ့လုပ်ရမယ်အချိန်လား .. နေ့ခင်းပဲဖြစ်ဖြစ် .. မနက် ခင်းကျကျမှဖြစ်ဖြစ် .. လူတွေက လုပ်ကြတာ .. တချို့ဆို ညနေပွဲ ဖြစ်တောင် ကျင်းပသူရှိသေး .. သူလို .. မနက်ဦးပိုင်း နှစ်နာရီ .. ဘယ်သူက ကျင်းပကြမှာလဲ .. ကြားကို မကြားဖူးတာ .. တော်တော် ခပ်ဖွယ်ဖွယ်လုပ်တဲ့ နကောင်မလေးပဲ .. ဖေဖေနဲ့မေမေ မနက်ဖြန်မနက် နီးနာရီလောက် လာကြမယ် .. မွေးနေ့လေး လုပ်ကြမယ် ..။ ဟိုကပဲ .. အရာတွေ သယ်လာမယ်လို့ သေချာမှာထားတဲ့ဥစ္စာ .. သူက ဘာကိစ္စ .. ဒီလို ထလုပ်ရတာတဲ့လဲ .."

လူကသာ ငြိမ်နေသည်။ ဒေါသက မငြိမ် .. ဒေါသတွေသည် တလူလူဖြင့်တက်လျက် ရင်ထဲမှာ ရုန်းကြနေပြီ ..။ ကိုယ်လက်တွေ ကိုက်ခဲတက်လာနေတာလည်း ဆိုးသည်။

“လာ အစ်ကိုလေး .. ဖယောင်းတိုင်မီးလေး ထွန်း .. ပြီးရင် - ဟက်ဝီးဘဒ်ဒေးသီချင်း ဆိုမယ် .. အစ်ကိုလေးက မီးမှုတ် .. ကိတ်ရန် စားကြမယ် ..”

ဟု မယ်မင်း ပြောနေတော့ သူ ခေါင်းခါ၍ ..

“မဟုတ်သေးဘူးကွ .. ဒီအချိန်ကြီး ထလုပ်ရတယ်လို့ .. ဘာအလုပ် ထနေတာလဲ ..”

ဟု သူမေးချလိုက်တော့ မယ်မင်း သူ့ကို ငေးခနဲ ကြည့်လာသည် ထိုသို့ သူမေးလာမည်ဟုလည်း ထင်ထားပုံ မရ ..။ ပြုံးနေသည့်မျက်နှာ လေးထက်မှာ အပျော်တွေလည်း ပျောက် ..။ အပြုံးလေးလည်း ပျောက် သွားပြီ။ အံ့ဩမှင်တက်ကြည့်ဖြင့် အတန်ကြာ ငေးခနဲ ကြည့်နေပါ၏။ သူကလည်း ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေသည်ပါပဲ ..။ လောလော ဆယ်မှာ မယ်မင်း ဇာတ်ကိတ်မုန့်ကြီးလည်း မမြင်ချင်။ ပန်းတွေလည်း မမြင်ချင်။ ခံစား၍လည်း မရ။ ဒေါသပဲရှိနေသည်။ ခေါင်းကိုက်တာ ရှိနေသည်။ ကိုယ်လက်ကိုက်တာပဲ ရှိနေသည်။ မူးနောက်နောက်ကြီး ဖြစ်နေတာပဲ ရှိနေသည်။ အိပ်ဆေးရှိန်သည် လူကို ဒေါသတွေ ထိုးတတ် လာအောင် နှိုးဆွပေးနေတာလည်း အမှန် ..။ တကယ်က .. ခုအချိန် သည် .. သူ .. အိပ်ရာထက်မှာ အိပ်မောကျနေရမည့်အချိန် ..။ ဝေဒနာ တွေကို အိပ်ခြင်းက အနိုင်ယူသွားပြီး အိပ်နေစေခြင်းဖြင့် လူကို သက် သာရာရစေမည့်အချိန် ..။

ခုကျတော့ .. သူသည် .. မအိပ်ဘဲ ဧည့်ခန်းမှာ ရပ်နေရသည့်သူ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကလည်း ရူးနှမ်းနှမ်း မယ်မင်း ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုလေးက .. မပျော်ဘူး .. ဟုတ်လား .. စိတ်ဆိုးနေတာဦး

ဟုတ်လား ..”

ဟု သူ့ကို မော့ကြည့်နေရင်း အသံလေးတွေ တုန်ခါလာလျက် မေးတော့ သူ ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေသည်ပါပဲ။ မသနားနဲ့ .. ဟု စိတ်ထဲက သူ့ကို သတိပေးနေသည်။ ဤကောင်မလေးကို သနားမိလျှင် ခိုဆိုးကုန်မည်။ နောက်နှောင်မှာ .. ခုလိုပင် ထင်တာတွေ ကောသက်လုပ် သည့်အကျင့်ကို မွေးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမည်။ ခုကတည်းက နိုင် အောင်တားဖို့ဆိုတာက မယ်မင်း၏ မျက်နှာငယ်လေးကို ကြည့်ပြီး မသနားမိဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

သူ ခပ်တည်တည်ရပ်နေတော့ မယ်မင်း မွေးနေ့ကိတ်ကို ကြည့် သည်။ ပန်းတွေကို ကြည့်သည်။

“ဒါဆို .. အစ်ကိုလေး မွေးနေ့ပွဲ ဖယောင်းတိုင်လေးလည်း မီးမညှိ ဆာဘူးပေါ့ .. မွေးနေ့ကိတ်လည်း မလှီးတော့ဘူးပေါ့ .. ပိုပို က .. ဒါတွေအားလုံးကို .. ရွှေ့လင့်တကြီးနဲ့ လုပ်ထားမိတာ .. အစ်ကိုလေး ချော်သွားမယ်လို့ ထင်မိတာ .. ဒါက .. ဒါက .. အစ်ကိုလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ..”

ဟု စားပွဲပေါ်မှ လှလှပပလေး ထုပ်ပတ်ထားရာ ဘူးလေးကိုလည်း ပြုရင်း မယ်မင်း ပြောနေသည်။

“ဒါ .. မွေးနေ့ပွဲကျင်းပရမယ့်အချိန်လားကွ .. ဟေ့ .. ကျင်းပရ မယ့်အချိန်လား .. နည်းနည်းလေးမှ ဦးနှောက်ကို မသုံးဘူး .. လူအိပ်နေ ချိန်ကို နှိုးပြီး မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုကို ကျင်းပတယ်ဆိုတာ .. ဆင်ခြင်တုံ ဘာပေးကင်းတဲ့ အလုပ်ကွ .. ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ မနက်ကိုးနာရီမှာ လာကြ ယယ် .. မွေးနေ့ပွဲ လုပ်မယ် .. မိသားတစ်စု စားသောက်ကြမယ် .. ဘေး တစ်မီးဆိုလို့ .. ဘယ်သူမှ မပါရဘူး .. ကြားရိပ်ညိုက ဒေါလှိုင် နဲ့ ဘာညှိ ရယ် .. ဒီက လေးလေးခင် ရယ် .. အဲဒါလောက်ပဲ .. ရှိကြမယ် .. အဲ သလို .. အဆောင်အယောင် အခင်းအကျင်း ဘာမှကိုမလုပ်ဘဲ မိသား

တစ်ခု .. ဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလုပ်ကြမယ် မွေးနေ့ဆိုတာမျိုးကမှ .. နည်းလမ်းမှန်ကွ .. ဘယ်နှယ်ဗျာ .. လူက အိပ်နေတာ .. လာနိုးရတယ်လို့ ဒီမယ် .. ညည်း တစ်ခါပဲ ငါ့ကို လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ရခဲ့မယ် မှတ်မယ်မင်း .. နောက်ထပ် .. ထပ်လုပ်ဖို့တော့ မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့ ..

သူ ငေါက်ဆတ်ဆတ်ကြီး အော်ပြောတော့ မယ်မင်း သူ့ကို မလည်သလို ကြည့်လာသည်။ မျက်နှာလေးလည်း ပျက်နေသည်။ နေ့တရနေသည့်ဝေဒနာတွေ စွန်းထင်းနေသည့် မျက်နှာလေးလည်း ဖြစ်သည်။ ပန်းတွေကို ကြည့်သည်။ ကိတ်မုန့်ကို ကြည့်သည်။ လက်ဆေးဘူးကို ကြည့်သည်။ ယူကျုံးမရသည့်အကြည့် .. လုပ်မိခဲ့လေခြင်း သည့် ယူကျုံးမရ ခံစားချက်တွေက မျက်နှာလေးပျက်နေသမျှထဲမှ စွန်းထင်း အုပ်မိုးနေရပြန်သေးသည်။

“တစ်ခါပဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ ရခဲ့တယ် .. ဟုတ်လား .. အစ်ကိုလေး ..”

ဟု နားမလည်နိုင်သလိုလေး ပြန်မေးလာတော့ သူ ပို၍မခံချင်သဘောက .. ဘာမှမလုပ်မိသည့်သဘော ..။ ဒါကို မေ့ပစ်၍ရမည်လား ..။ လူတစ်ယောက်ကို ရအောင် မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ လက်ထဲရဲခဲ့သည့် ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို .. မယ်မင်း .. ဘာနှင့်ဖျောက်ပစ်၍ ရနိုင်မည်တဲ့လဲ ..။ ခုကြည့် ..။ မျက်နှာလေးပျက်လျက် အပြစ်မဲ့မျက်ဝန်းတွေ .. ဟန်လေးတွေဖြင့် တစ်ပြန်တလဲ .. ပြန်မေးတာကို သူ ခံပြင်းလာသည်။

“ပိုပို .. ဘာလုပ်မိခဲ့လို့လဲ အစ်ကိုလေးရယ် ..”
ထပ်မေးလာသံ ..။ သူ ပို၍မခံချင်။ မျက်နှာလေးက အရမ်းအပြစ်ကင်းစင်နေသည့်ဟန်ပန်တွေကို အပြည့်ဖြည့်ထားသည့်မျက်နှာလေးဖြစ်နေတာကို သူ ပို၍မခံချင်။ ကိုယ်ကပဲ လုပ်ကြံပြစ်တင်စကားရှာဖွေပြောနေသလိုပင် ဖြစ်နေသေးသည်။

“တော်လောက်ပြီ မယ်မင်း .. ဒီလောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းပြန်တာတွေ .. ရပ်လိုက်သင့်ပါပြီ .. နားပါတော့ ..”

ဟု သူ လက်ကား၍ ပြောသည်ကလည်း မာန်ပါနေသည်။ သူတကယ်စိတ်ခံစားရင်း ပြောနေတာ မယ်မင်း သိနေပုံဖြင့် တစ်ချက်တွေ ချုံကြည့်သည်။ နောက်တော့ .. တုံ့ပြန်ကြည့်လာသည်က ပြတ်သားကြည့် ..။ အဖြေတစ်ခုကို .. တောင်းသည့်အကြည့် ..။

“ဟန်ဆောင်တယ် .. ဟုတ်လား အစ်ကိုလေး .. ပိုပို .. ဘာဟန်ဆောင်လို့လဲ .. ပြောရလိမ့်မယ် .. ခုလို .. အစ်ကိုလေး ခံစားစားနဲ့ .. စွပ်စွဲပြောတာကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် .. ပိုပို ကိုယ်တိုင်ကြားရပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ .. ပိုပို .. ငြိမ်မနေနိုင်ဘူး အစ်ကိုလေး .. ဒီမွေးနေ့ပွဲလေးကို .. အစ်ကိုလေးနဲ့ ပိုပို တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးမွေးနေ့အဖြစ် .. စိတ်ကူးတရပိုပို ကျိတ်ပြီးလုပ်မိခဲ့တာပါ .. အစ်ကိုလေး အရမ်းပျော်သွားမယ်လို့လည်း ယုံကြည်နေမိခဲ့တာပါ .. အစ်ကိုလေး မအိပ်ဘဲရှိနေတုန်း ပိုပို ငြိမ်နေခဲ့ပြီး .. အစ်ကိုလေး အိပ်မှ ပိုပို ဒါတွေလုပ်ရတာမို့ .. ခုထိ .. ပိုပို .. တစ်ရေးမှမမှေးရသေးတာ အမှန်ပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. ဒါတွေကို ပိုပို ခဏဘေးချိတ်ထားလိုက်ပြီး အရေးကြီးတာကို သိမှဖြစ်မှာမို့ .. ပိုပို မေးပါတယ် အစ်ကိုလေး .. ပိုပို ဘာကိုများ ဟန်ဆောင်ခဲ့သလဲ .. အစ်ကိုလေးကို လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ရအောင် .. နာကျင်အောင် .. လုပ်မိခဲ့တာ ဘာရှိသလဲ .. ဖြေရလိမ့်မယ် အစ်ကိုလေး .. ဒါ .. အရေးကြီးပါတယ် ..”

ဟု မျက်နှာလေးတည်၍ မေးလာတော့ သူ ပို၍ခံပြင်းလာသည်။ သူကပဲ .. မဟုတ်တာ စွပ်စွဲနေသယောင်ယောင် ..။

“ဒီမယ် .. ညည်း မေးလာတော့လည်း .. ဖြေရတာပေါ့ကွာ .. ညည်းကို .. ငါ လက်မထပ်ချင်ပါဘူးလို့ အတိအလင်း .. ဖုန်းနဲ့ပြောမိ .. အသိပေးမိခဲ့ရက်ကယ်နဲ့ .. ညည်း .. ငါ့ကို ရအောင်လက်ထပ်ခဲ့တာ

လေ .. ညည်းကို .. ငါက .. အဲဒီကိစ္စ .. ငြင်းပေးပါလို့ ပြောခဲ့တယ် ..
ညည်းက .. ငါ့ကို လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စ .. မငြင်းတဲ့အပြင် .. လက်ထပ်
ဖို့ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့တယ် .. အဲဒါပြောတာ .. အဲဒါပြောတာ .."

ဟု သူ မခံချင်စေမိဖြင့် ပြောချလိုက်တော့ မယ်မင်း ၏ကိုယ်လေး
ယိုင်ခနဲဖြစ်သည်။ စားပွဲစွန်းကို ကမန်းကတန်း လက်လေးဖြင့် ဖေးဆုပ်
ကိုင်သည်။ နောက်တော့ ကုလားထိုင်လေးပေါ် အံ့ရပ်ကြိုးပြတ် ပုံပုံကျ
ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ခေါင်းသည် မတ်နေသည်။ ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်
နေသည်။ သူ့ကိုလည်း မကြည့် ...။ နံရံချည်းသက်သက် ဖြစ်နေသော
နေရာကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြည့်စရာ
ဆို၍ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပင်မရှိသောနေရာကို သံသယမရှိစိုက်ကြည့်နေ
သည်က အသက်ပင်မရှူသည့်အလားဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာထက်မှာ
သွေးရောင် ရုတ်ခနဲပျောက်သွားသည်မှ ဖြူဖျော့ဖျော့ပုံလေး ချက်ချင်း
ဖြစ်လာသည်အထိပါ ...။ ခုလိုကျတော့လည်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ပြောချမိပြီး
ခါမှ သူ လန့်လာသည်။ ရှေ့သို့တိုးမည်ပြုချိန်မှာပင် မယ်မင်း သူ့ကို
ရုတ်ခနဲကြည့်လာ၏။ ကြေကွဲကြည့် ...။

"အစ်ကိုလေး .. ဘယ်တုန်းကဆက်တာလဲ .. အဲဒီဖုန်း .."

ဟု မေးလာတော့ မယ်မင်း အတွက် စိတ်ပူမိသည့်စောသည် ရုတ်
ခနဲပျောက်ပြန်၏။ ဘယ်နှယ် ...။ သူကပဲ ဖုန်းမဆက်ဘဲ ဆက်သယောင်
ယောင်ပြောသည့်သဘောမျိုး တုံ့ပြန်မေးလာတာကိုခံရသည်ကိုလေ ...။

"ငါ့ဟန်းဖုန်းနဲ့ဆက်တာ .. အဲဒါက .. ညည်းနဲ့လက်ထပ်ရသေး
ခင် တစ်ပတ်ကျော်လောက်ကပဲ .. အဲသလောက်ပြောထားပါရက်ကယ်
နဲ့ .. ညည်း ခေါင်းညှိတ်လို့ .. တစ်ပတ်ကျော်မှာ ငါ ညည်းကို လက်ထပ်
လိုက်ရတာလေ .. ဘာလဲ .. မေ့ဟန်ဆောင်နေသလား .. အရှင်းကြီးရဲ့
ပြီးဘဲကိစ္စလေ .. မရှင်းမလင်းပုံစံမျိုးတော့ လာမချိုးပါနဲ့ မယ်မင်းရာ-
ငါ .. မင်းကို လက်ထပ်ရချိန်ကတည်းက .. ငါ့မေမေ စိတ်ထိခိုက်ပြီး

ကျန်းမာရေးဆိုးမှာကို စိုးရိမ်စောရယ် .. မင်းက .. ခေါင်းညှိတ်ရင် ..
ငါ လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ပေးမိတဲ့ကတိရယ်ကြောင့် .. လက်ထပ်ခဲ့ရ
တာ .. တစ်သက်လုံး .. ငါဟာ .. ဘယ်နေရာမှာရှိနေရမယ်ထင်သလဲ
သိလား .. မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အတင့်ရဲရဲလက်ထပ်တာကို ခံလိုက်ရတဲ့
သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲပေါ့ကွ .. တောက် .."

ဟု သူ ဆက်တိုက်ပြောလာတော့ မယ်မင်း သူ့ကို မျက်တောင်
မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ စောစောက သူ မြင်ခဲ့ရသော လက်
ဆွမ်းလေးတွေ တုန်ခါနေတာတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ...။ အားကုန်
ပြီးပြတ် ထိုင်နေသည့်ဟန်လေးမှာ ရဲရင့်သော ရင်ဆိုင်မှုတစ်ခုကို
အေးမွေးယူပြီး သွားပြီဖြစ်သည့်ဟန်ပန်တွေ အစားလုံး နေရာယူလာကြ
သည်။

"ဪ .."

တစ်ချက်ပွင့်ကျလာသော အသံ ...။

"ကျွန်မရဲ့နေရာမှန်ကို ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ ကိုရှင်သန်ခေတ်

"

တစ်ဆက်တည်းပြောချလာသံ ...။ အသုံးအနှုန်းသည်လည်း
သွင်းသွားပြီ ...။ ကျွန်မ .. ဆိုသည့်အသုံးအနှုန်းသည် ပိုမို ဆိုသည့်နေရာ
မှ ရောက်ရှိတိုးဝင်သွားပြီ။ သူ့ကိုလည်း အစ်ကိုလေးဟု မခေါ်တော့ဘဲ
ကိုရှင်သန်ခေတ်လူ ဟု ခေါ်လာသည်။

"ကောင်းပြီလေ .. ရှင်က .. ကျွန်မကို အတိအလင်းပြောလာတဲ့
အားရှိတယ် .. ကျွန်မက .. ရှင်ငြင်းတဲ့ကြားထဲက လက်ထပ်ခဲ့တယ်
ဆိုတဲ့အချက်ပဲ .. အဲဒီ ဖုန်းနဲ့ပြောတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်မ ကြား
တယ် .. မကြားဘူးဆိုတာတွေ .. ဘာမှ ဖြေရှင်းနေစရာကိုမလိုတော့ဘူး ..
ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. ဘာမှထူးမလာတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါပဲ .. ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ .. ကျွန်မ သိလိုက်ရပြီလေ .. ရှင်ဟာ .. ကျွန်မကို လက်ထပ်

ချင်ဘူးဆိုတာကို သိရပြီးတဲ့နောက်မှာ .. ကျွန်မဘက်က .. ဘာကို
ရှင်ကို ဖြေရှင်းနေစရာကိုမလိုတော့တာမို့လို့ပါပဲ .. ရှင်ကို အတင့်ခံ
လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ တည်ကြည်ပိုမိုဟာ .. ရှင်ထံက ထွက်ခွာသွားလိုက်
ဆိုရင် .. ရှင် ခံစားရတဲ့ဝေဒနာထဲက လွတ်မြောက်သွားမှာပါပဲ ..
စောစောက ကျွန်မကို ပြောခဲ့တယ်လေ .. မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အတူ
ရဲရဲနဲ့လက်ထပ်တာကို ခံလိုက်ရတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် တ
သက်လုံးနေသွားရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ခံပြင်းစကားကို ကျွန်မ ကြားခဲ့ရ
ပြီ .. အဲဒါကို လွတ်မြောက်ချင်မှာပဲဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ သိပြီး
ကျွန်မ .. ရှင်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပါ့မယ် .. ကျွန်မ ဒီကထွက်သွားတဲ့နည်း
ဆိုပါတော့ .. ရှင် သိလိုက်ပါ ကိုရင်သန်ခေတ်လူ .. အဲဒီဝဋ်ဆင်းရဲ
နေပြီး .. အခုအချိန်က စလို့ .. ရှင် ကံကောင်းစွာပဲ လွတ်မြောက်သွား
ပြီလို့ .. ဘာမှ .. သောကမဖြစ်ပါနဲ့တော့ .. တစ်လျှောက်လုံးမှာ ရှင်
ကျွန်မ အတူတူနေခြင်းအားဖြင့် ဒုက္ခပေးခဲ့မိတဲ့အတွက်လည်း .. တောင်
ပန်ခဲ့ပါတယ် .."

သူနှုတ်မှ တားမြစ်စကား ထွက်ကျမလာခဲ့ ..။ ငြိမ်သက်၍ နှိ
ကြည့်နေမိတာပဲရှိနေသည်။ ဒါပေမယ့် .. သူ့ရင်သည် ပေါ့ပါးမလာ
ရှိတော့ကို သူ အတိအလင်းသိနေရပါ၏။

"ကျွန်မကို .. ရှင် ဒီစကားပြောချိန်မှာ .. အန်ကယ်နဲ့အန်တီလည်း
ရှိနေသလို .. ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း ရှိနေကြတာမို့ .. ကျွန်မ
အန်ကယ်နဲ့အန်တီကိုလည်း ဒီကိစ္စတွေ ပြောပြတယ် .. ရှင်းလင်းဟ
နဲ့ လုပ်စရာကိုမလိုတော့သလို .. ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း ပြောပြ
မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ မှတ်ယူပါတယ် .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. တည်ကြ
ပိုမို ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ .. သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ပါဘဲနဲ့ လက်ထပ်လိုက်
တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ .. ဘယ်လိုမှ အတူမနေနိုင်တဲ့အဖြစ်တစ်ခုကို
တိတိကျကျ ထုတ်ယူ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါပဲ .."

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ဆက်ပြောလာတော့ သူ အံ့ခဲ၍ နှိပ်ကြည့်
သည်။

"ပစ္စည်းခန်းကို ဘယ်လို .. ခံစားချင်သလဲ .. မင်းကို ငါ တရား
ဝင် လက်ထပ်ခဲ့တာဆိုတော့ .. မင်းမှာ .. ခံစားပိုင်ခွင့် .. အခွင့်အရေးရှိ
တယ် .. မင်းလိုချင်သလောက် ငါပေးမယ် .. ဒီအိမ်ကိုလည်း .. ဖေဖေနဲ့
မေမေက လက်ဖွဲ့တာဆိုတော့ .. ငါ မယူဘူး .. မင်းပဲယူပါ .."

ဟု သူ ပြောချလိုက်ပါ၏။ သဘောက .. မယ်မင်း၏လမ်းခွဲစကား
ကို သူ လက်ခံသည့်သဘောသက်ရောက်သည့်စကားပါတည် ..။ ပြော
နေရင်းလည်း သူ ပိုသိလာနေရသည်။ သူ .. သူ .. ဘာကြောင့် .. ရင်
ထဲမှာ ပေါ့ပါးမလာနိုင်ဘဲရှိနေရပါသတဲ့လဲ ..။

"ရှင် မှားနေပြီ .. တည်ကြည်ပိုမို ကို ရှင် ဘာမှကိုမသိသေးတာပဲ
တိုး .. ကျွန်မ .. သယ်လာတဲ့အဝတ်အစားအိတ်ကလွဲရင် .. ဘာမှကို..
ယူမသွားဘူးဆိုတာ အသိပေးလိုက်ပါရဲ့ .. မနက်လင်းတာနဲ့ .. ကျွန်မ
ပြန်ပါမယ် .. ကားဂိတ်ကိုတောင်မှ .. တက္ကစီနဲ့သွားပါမယ် .."

ဟု အတိအလင်းလမ်းခွဲသည့်စကားကို အတည်ပြုပြောလာသည့်
မယ်မင်းကို သူ ခေါင်းခါ၍ ..

"မဟုတ်သေးဘူးကွ .. မင်းကို .. အဲသလို လုပ်လွှတ်ရင် .. ငါ့ကို
ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆူမှာပေါ့ .. လေးလေးစင်နဲ့ .. ပုန်းညက်မြိုင်အထိ ခရီး
အရောက်လိုက်ပို့ပေးရလိမ့်မယ် .. ကဲ .. ငါ .. အပေါ်တက်နားတော့
မယ် .. ညည်းလည်း .. နားတော့ .. မနက် ခရီးထွက်ရမှာမဟုတ်လား.."

ဟု ပြောကာ သူ လေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်တက်လာမိရပါ
၏။ သူ့ကိုထားရစ်ထွက်ခွာမည်ဟု အပြတ်ပြောပြီးပြီဖြစ်သည့် မယ်မင်း
ကို သူက တားရမည်တဲ့လား။ ဟင့်အင်း။ မတားနိုင် ..။ သူ့မာနကလည်း
ခွင့်မပြု။ မယ်မင်းအကြောင်း သူသိသည်။ တကယ်လည်းပြန်မှားသမျှ
သည်။ သူကလည်း စကားကုန်ပြောပြီးပြီ။ မယ်မင်းကို လက်မထပ်ချင်

ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ရသည်ဟု ..။ မယ်မင်းကလည်း စကားအဆုံးပြောပြီးပြီး သူ့ကို ထားရစ်တော့မည်ဟု ..။ ပြီးပြီပေလေ ..။ ပြီးကြပြီပဲ ..။ ရှေ့ဆက်စရာ ဘာကိုမျှမကျန်တော့သည့်နောက်မှာ ..။ မယ်မင်းကို သူကလည်း မတားလို ..။ မယ်မင်းကလည်း မနေလို ..။ အဖြေက ထွက်ပြီးသွားပြီ။ သူ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ဝင်လိုက်ချိန်မှာ အောက်ထပ်စဉ်ခန်းမီး ပိတ်လိုက်၍ မှောင်သွားတာကို သူ သိလိုက်ရပါ၏။ အံ့ခဲ၍ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်မိသည်။ ခုတင်ထက်မှာ ငြိမ်သက်ထိုင်နေမိသည်။ ခေါင်းကိုက်နေသည်။ ကိုယ်လက်တွေ ကိုက်နေသည်။ စောစောက မအိပ်ရ၍ .. ဆိုကာ မယ်မင်းကို လာနှိုးရကောင်းလားဟု ဒေါသဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ..။ ခုကျတော့ အိပ်၍ကိုမရတော့ပြီ။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။

“သူ .. ခုထိ ငါ့ကို ဝန်မခံသေးဘူး .. သူ့ကို ငါ ဖုန်းဆက်ပြောတာကို သိရက်နဲ့ .. ငါ့ကို လက်ထပ်ခဲ့မိပါတယ်ဆိုတာကို ဝန်မခံသွားဘူး- ဘယ်လောက်ခံပြင်းဖို့ကောင်းသလဲ ..”

ဟု သူတွေ့ကာ အံ့ခဲထားမိသည်။ သွားတွေကြေမတတ် အံ့ကြိတ်မိနေသည်။

အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်တင်လျှောက်မိပြန်၏။

“အခု .. သူ သွားတော့မယ် .. အဲဒါ .. ကောင်းတယ် .. ကိစ္စပြတ်ပြီ .. ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အတင့်ရဲရဲလက်ထပ်ယူတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုပဲ ဇာတ်သိမ်းရတယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာကို .. သူကောင်းကောင်းကြီးရသွားပြီ ..”

ဟု တွေးရင်း မွန်းပိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသောခံစားချက်ထဲမှ လွတ်မြောက်ရသူနယ် သူ စတင်၍ကြိုးစားသည်က လေချွန်ခြင်း ..။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိလိုက်စမ်း ရှင်သန်ခေတ်လူ ..။ လေချွန်ပစ်လိုက်စမ်း ..ဟု ကြွေးကြော်နေပေမယ့် လက်တွေ့မှာ လေချွန်သံ ထွက်ကျမလာနိုင် ..။

ရင်ထဲမှာ ဟာနေတာပဲ ရှိနေသည် ..။ မနက်ဆိုလျှင် မယ်မင်း သွားတော့မည် ..။

ထပ်၍ ခပ်ပျော်ပျော်ကြီးတွေ့နေသူတစ်ယောက်နယ် ကြိုးစားမိပြန်သည်။

သူ .. ပျော်မလာနိုင် ..။

သူ့ကိုယ်သူ .. အံ့သြလာသည်။ နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်လာသည်။ ခုတင်ထက်မှာ ပြန်၍ ခြေတွဲလွဲချ ထိုင်မိပြန်၏။

လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားရင်း မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေခြင်း။ အကြည့်ကလည်း ဘာပန်းချီကားတစ်ချပ်မျှပင် ကြည့်စရာဟူ၍ ရှိမနေသော ရှေ့တည့်တည့်ရှိ နံရံကြီးကို မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ ..။

အခန်း (၁၆)

မျက်ရည်တွေကျနေရင်း တည်ကြည်ပိုပို ၏ အကြည့်တွေက တယ်လီဖုန်းထက်မှာ တန့်နေသည်။ ခုတင်ထက်မှာ ခြေထောက်လေးတွေ တင်ထားကာ ခူးလေးထောင်၍ လက်မောင်းလေးတွေဖြင့် ခူးလေးကို သိမ်းပိုက်ပွေ့ထားရင်း ကိုယ်လေးက ရှေ့တိုးနောက်ငင်ဖြင့် ဆောက်တည်ရာပျောက်နေသည့် တည်ကြည်ပိုပို အဖြစ် ရောက်ရှိနေရပါနေ၏။ နားထဲမှမထွက်နိုင်သည့်စကား ...။ တည်ကြည်ပိုပို လက်ထပ်ခဲ့ရပါလေသော သူတစ်ယောက်က .. မကြာမတင်လေးကပင်လျှင် အတိအလင်းပြောခဲ့ပြီးပြီ။ လက်မထပ်လိုပါ .. ဟု ပြောပါရက်ကယ်နှင့် တည်ကြည်ပိုပို က အရလက်ထပ်ယူသည်တဲ့ ...။ အတင့်ရဲရဲဖြင့် လက်ထပ်ယူသည်တဲ့ ...။ မျက်ရည်တွေ ဆက်တိုက်ကျနေရင်း ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေသည်။ ခံပြင်းနေသည်။ အရှက်သည်းခြင်းလည်းဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်တည်းရှိနေရတာက ပို၍ဆိုးသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေကို တမ်းတနေမိရသည်ပါပဲ ...။

“မေမေရေ .. ပိုပို တစ်ယောက်တည်း ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အသည်းကို ဆားပက်ခံရသလိုမပါပဲ မေမေရေ .. ရှက်လိုက်တာ မေမေရယ် - ပိုပို ရှက်လိုက်တာ .. ပိုပို ကလေး .. အစ်ကိုလေးဟာ ပိုပို ကို .. ကလေး

လေးကို အလိုလိုက်ထားသလိုထားပြီး ချစ်တာလို ထင်မိခဲ့တာ .. အစ်ကိုလေးအပေါ်မှာ ပိုပို .. သူပြောသလို အမိချက်ကျွေးတယ် .. သူ ပြောသလို .. အိမ်ကို သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ထားတယ် .. သူမကြိုက်တာ ဘာမှကိုမလုပ်ခဲ့ဘဲပါ .. ခုကျတော့ အစ်ကိုလေးက ပြောတယ် .. ပိုပို ကို လက်ကိုမထပ် နှင်တာတဲ့ .. ဟင် .. ဟင် .. ပိုပို သေရင်ကောင်းမှာပဲ မေမေရေ .. ဘယ်မျက်နှာနဲ့ .. ဒီမှာဆက်နေရမလဲ .. အို .. အို .. ဘယ်မျက်နှာနဲ့ရော မေမေတို့ဆီကို ပြန်လာရမလဲ .. ပိုပို .. နေစရာပျောက်နေပြီ မေမေရေ .. သောက်နေပြီ ..”

ပြောနေရင်း တည်ကြည်ပိုပို မျက်ရည်တွေ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဆက်တိုက်ကျနေရပါ၏။ တယ်လီဖုန်းလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိရာမှ ခြစ်ခဲနဲ ကောက်ယူလိုက်မိရသည်။ လက်လေးတွေ တုန်ခါနေကြတာ ဖုန်းလေးလည်း ငြိမ်မနေနိုင်။ ဆတ်ဆတ်ခါနေ၏။

“ခေါ်ခဲ့တဲ့ဖုန်းမှန်သမျှ .. နံပါတ်တွေ ငါ လိုက်စစ်မယ် .. ဘယ်ဖုန်းက အစ်ကိုလေး ငါ့ကိုဆက်ခဲ့တာလဲ .. ငါ မသိပါလား ... ငါ မသိပါလား ..”

ဟု တွေးကာ မျက်ရည်တကျကျဖြင့် ဖုန်းလေးကို ခလုတ်လေးနှိပ်ကာ အခေါ်ဝင်သည့်ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နောက်ကြောင်းပြန်၍ လိုက်စစ်စစ်နေမိရပါ၏။

“ဟင် .. ဒါ .. ဒါ .. အစ်ကိုလေးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ပဲ .. အစ်ကိုလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက်မှာ .. အစ်ကိုလေးဆီကို ဖုန်းဆက်လို့ရတာ .. ဆက်နိုင်အောင်ဆိုပြီး အန်တီမွေးက သတိတရနဲ့ အစ်ကိုလေး ပြောလိုက်တုန်းက .. ငါ့ကို ဒီဖုန်းနံပါတ် .. အစ်ကိုလေး ကိုယ်တိုင် ခြာပြခဲ့တာပဲ .. အဲဒီတော့မှ ငါ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်မိခဲ့တာ .. အခု တွေ့တဲ့ရက်စွဲနဲ့ ဆက်လာတဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ဖုန်းဆိုတာက .. အဲဒီဖုန်းကတော့ .. ငါမှ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို မသိသေးတာ .. ဒါဆို .. ဒါဆို ..

သူ .. သူ .. ငါ့ကို ဖုန်းတကယ်ဆက်ခဲ့တာပါလား .. သူ မလိမ့်ဘူး .. သူ မလိမ့်ဘူး .. ဒါဆိုရင် .. ငါက .. ငါက .. ဘာလို့ .. သူပြောတာတွေကို မကြားခဲ့ရတာတဲ့လဲ .. ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့သူဆိုတာကလည်း သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး .. အန်ကယ်ဆက်တာရှိတယ် .. ငါ့သူငယ်ချင်း သုံး လေးယောက် ဆက်တာရှိတယ် .. မေမေ အပြင်ရောက်နေတဲ့အခါ အိပ်လိုလှမ်းဆက်ရင် .. ငါ့ဖုန်းကို ဆက်တဲ့အခါ ရှိတယ် .. ဖေဖေ ဆက်တာရှိတယ် .. ဒီလောက်ပဲ .. ဒါကြောင့် ငါ .. ဖုန်းနံပါတ်များများလည်း ငါ့ဆီဆက်တာ မရှိကြဘူး .. အဲသလိုဆက်ကြတဲ့အခါတိုင်းမှာလည်း ငါ .. ငါ .. ပြန်ပြောတာ .. ပြန်ဖြေတာတွေ ရှိခဲ့တာချည်းပါပဲ .. ဒီဖုန်းကျတော့မှ .. ငါက .. ဘာကိစ္စ .. သူပြောတာ မကြားဘဲရှိသွားရမှာတဲ့လဲ .. ဘယ်တုန်းက ငါ .. ဖုန်းထူးပြီး ဖုန်းမပြောဖြစ်ခဲ့တာ ရှိဖူးသလဲ .. ရှိဖူးသလဲ .."

ခေါင်းတွေ ထူပူလာအောင် စဉ်းစားနေရင်း အတန်ကြာမျှ ပိုပို ငိုနေသည်။ ငြိမ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နေတာကလည်း နှိုင်းမပြနိုင် .. ကိုယ် လက်ထပ်ခဲ့ရသည့်ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို .. ရက်ရက်စက်စက် ဤမနက်ကြီးမှာ ဖွင့်ပြောခဲ့တာ ခံခဲ့ရပြီ။ ကိုယ့်ကိုမှ လက်မထပ်ခင် သည့်သူကို ပိုပို က လက်ထပ်ခဲ့ရသည်။ သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးမှာ ကိုယ့်ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို မချစ်သည့်စကား အတိအလင်း ဖွင့်ပြောလာခဲ့ပြီ ။။ မယုံ၍လည်းမရ ။။ လက်မခံငြင်းဆန်၍လည်း မရ။ ဤအဖြစ်က ဖြစ်ခဲ့ပြီးနေပြီ။ ပိုပို မှ ရင်မနာလျှင် ဘယ်သူနာမည်တဲ့လဲ .. အကြေကွဲကြီးမကြေကွဲဘဲနေနိုင်မည်တဲ့လား။ တနင့်နင့်ပါအောင်ခံစားနေရချိန်သည်လည်း ဖေးကူဖော်မရှိ ။။ ဖျောင်းဖျသူ မရှိ။ ကိုယ့်အဆီသည် ကိုယ့်မျက်ရည်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်သောကကို ဖြေသိမ့်မရနိုင်သမျှ အလူးအလဲခံစားနေရသည်ကလည်း သဲကြီးမဲကြီးနိုင်နေသော ရက်စက်မှုကြီးအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်မျှဖြစ်နေပြီ ။။ ပြီးတော့ .. နေရာ

လည်း ကိုယ့်နေရာမဟုတ်။ သူများ၏နေရာ ။။ ဟုတ်သည် ။။ အစ်ကိုလေးဆိုတာ .. ပိုပို ကို သူတစ်စိမ်းလို ရင်ထဲမှာထားသည့်သူတစ်ယောက်။ သူတစ်စိမ်းတစ်ယောက်၏နေရာ ။။

ဖုန်းနံပါတ်ကိစ္စသည် ခေါင်းကို ချောက်ချားအငွေ့ပေါက်အောင် နှိပ်စက်နေ၏။ ဖြုတ်ဆို သတိဝင်လာသည်။ မှတ်ဉာဏ်ထဲ ထိုးဖောက်လာသော မှတ်မိမှုတစ်ခု ။။ ဟုတ်သည်။ ပိုပို ကို ဖုန်းခေါ်စဉ်မှာ ထူးပြီး လိုက်တာနှင့် ဖုန်းလေး ကသောကမျောချခဲ့ရပြီး ပြေး၍ မီးဖိုပေါ်မှ ဖယ်ခဲ့ရသည့် ဆူဝေနေသော နို့အိုး ။။

"ဟုတ်တယ် .. အဲဒီတစ်ကြိမ် .. ငါကြုံဖူးတာပဲ .. အဲဒီတစ်ကြိမ်ဟာ .. အစ်ကိုလေး ဆက်တဲ့အကြိမ်ပဲ .. အဲဒီတုန်းက ဒီဖုန်းနံပါတ်ကိုမှ ငါမသိတာ .. ဖုန်းမှားခေါ်တာပဲဆိုပြီး ငါလည်း ပေါ့ပေါ့နေမိတယ် .. ခေါ်တဲ့သူက မှားခေါ်မိမှန်းသိလို့ ဖုန်းပြန်ပိတ်လိုက်တယ်လို့ ထင်မိတာ .. ဟုတ်တယ် .. ငါ့ဆီဆက်တဲ့ဖုန်းထဲမှာ .. အဲဒီတုန်းက .. ငါမသိတဲ့ဖုန်းဆိုပြီး ငါသိခဲ့ရတာလေ .. ငါ့ကို ငါမသိတဲ့ဖုန်းနံပါတ်အနေနဲ့ ဆက်တာ ကြုံတာလည်း အဲဒီတစ်ခါပဲရှိဖူးတာပဲ .. ဒါဆို .. ဒါဆို .. ငါ ဖုန်းချပြီး နို့အိုး ပြေးချနေတုန်း .. သူက .. ငါ နားထောင်နေတယ်ထင်ပြီး .. ပြောချင်သမျှ သွန်ပြီးပြောခဲ့မှာ .. ငါ ကြားတယ်လို့လည်း ထင်ခဲ့မှာ .. ဒါကြောင့် .. သူ ပိုခံစားရတာပေါ့ .. ငါက ငြင်းမယ်လို့ သူ မျှော်လင့်ထားရှာမှာ .. သူ မမှားပါဘူးလေ .. ငါမှားတာပါ .. ငါ .. ဖုန်းကိုချထားမိခဲ့တာ .. ။ သူ လိမ်မပြောရှာပါဘူး .."

ဟု တွေးကာ ဖုန်းလေးကို ခုတင်ပေါ်ချ၍ မျက်နှာပေါ် လက်ဖဝါးလေးအုပ်ကာ ငိုနေမိရပါပြီ။ ဘယ်တုန်းကမှ ခုလောက်ကြီးထိ အားငယ်တာမရှိခဲ့ရ ။။ ပူလောင်တာ မရှိခဲ့ရ ။။ ဘေးမှာ တစ်ယောက်မှမရှိ။ ချက်ချည်သုတ်ပေးမည့်သူ မရှိ။ ထွေးဝိုက်ဖျောင်းဖျလေးမည့်သူ မရှိ ။။ အိမ်မှာ ခိတ်ကောက်၍ငိုလျှင် မောအောင်ငိုသည့်မို့ မေမေက ချော့ချော့၍

ရေတိုက်သည်။ အအေးတိုက်သည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း မေးရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးဝင်၍ ငိုပစ်မိသည်ပါပဲ ။ ကလေးစိတ်နှင့်လေးသမျှ .. ခုကျတော့ ဘေးမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှမရှိစွာပဲ ငိုနေရချိန်မှာ ခံစားရချက်ကလည်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးဖြစ်နေသည်။ အလွန်းဆိုးသည့် ခံစားချက် ။ ပိုပို ကို .. မချစ်သည့်လူတစ်ယောက်က သူ့ မချစ်တာ ဖွင့်ပြောတာ ငြိမ်ခံခဲ့ရသည်ကိုစွဲ ။ အားကိုးရာပျောက်နေသည့်နှယ်ရှိ၏။

“သူမွေးနေ့အတွက် .. ငါ .. မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ .. အပျော်လေးလေးနဲ့ .. လုပ်မိတာ .. အိပ်မက်စွန်းစွန်းနဲ့ထလာရင်း .. သူ့မြင်တဲ့အခါ .. အံ့ .. သွားမယ် .. ရယ်မယ် .. ငါ့ခေါင်းလေးကိုထုပြီးတော့ .. တော်တော်ကတ်သီးကတ်သတ်စဉ်းစားတဲ့ကောင်မလေးဆိုပြီး သူ ရယ်မဆုံးပြောလိမ့်မယ် .. သူနဲ့ငါ .. မွေးနေ့ကိတ်လည်း တူတူစားမယ် .. အံ့သလို .. မျှော်လင့်ခဲ့တာ .. သူနဲ့ငါ .. ဟန်းနီးမွန်းသွားတုန်း ဝယ်ခဲ့တဲ့ ပြေးထည်လေးတွေလည်း ငါ ဝတ်မယ်ဆိုပြီး ဝတ်ခဲ့တာ ..”

မကြေကွဲ ခံနိုင်မည်တုလား။ ရင်မကျေ .. နေမည်တုလား။ မအိပ်မနေ ကျိတ်၍လုပ်ထားလေသမျှသော မွေးနေ့ပွဲလေးသည် လှပဖွေးသောသောနင်းဆီတို့အကြားမှာ .. ဝမ်းနည်းဖွယ်အတိအကျ ပြီးဆုံးခဲ့ရသည်တည်း။ ပိုပို .. ကြေးဆွဲကြိုးတစ်ထပ်ကြိုးကို ဆက်တိုက်ချွတ်သည့် လက်ကောက်လေးတွေ ချွတ်သည်။ နားဆွဲလေးကို ချွတ်သည်။ လက်စွပ်တွေလည်း ချွတ်နေသည်။ ခြေကျင်းလေးချွတ်ပြီးချိန်အထိ ရင်သို့ တမြေမြေပါအောင်ကြေကွဲနေတာပဲရှိနေသည်။ ဝတ်တုန်းကတော့ ပျော်လိုက်သည်မှ ကိုယ့်မျက်ဝန်းလေးတွေကို ရှုန်းတောက်စွာ မှန်ရိုင်းမှာမြင်ခဲ့ရသည်။ ဆွဲကြိုးတွေသပ်ကြည့်လိုက် ။ လက်ကောက်လေး လက်မြှောက်ကြည့်လိုက် ။ လက်စွပ်လေးတွေ လက်ချောင်းလေးတွေ မျက်နှာနား ကပ်၍ကြည့်လိုက် ။ ခြေကျင်းလေးဝတ်ထားသည့် ထောက်လေးကို ရွှလေးခန့်လိုက် ။ မှန်ထဲမှပုံရိပ်ကိုလည်း ကြည့်

သည်။ ဂါဝန်လေးသားနားတွေကိုကိုင်၍ ချာလည်လည်လေးလည်းကခဲ့သေးသည်။ ဩော် .. ခုတော့ အပျော်တွေလည်း ပျောက်ဆုံးပျက်သုဉ်းခဲ့ပြီ။ မှန်ရှေ့မှာရပ်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းတွေတို့ အရင်ဆုံးမြင်သည်။ ညှိုးပျော့နေသည့် တွယ်ရာမဲ့ ပိုပို အဖြစ် မျက်နှာလေးငယ်နေတာကိုလည်းမြင်နေရသည်။ ပို .. အဝတ်အစားတွေ သေတ္တာထဲ သိမ်းထည့်နေမိရပါ၏။ အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ လက်ဖက်ခြောက်နှပ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ကရားထဲ ထည့်သည်။ ‘နားနီးအိုးကို ဆွဲအောင်ပြန်တည်သည်။ ထမင်းကြော်တစ်ပွဲကို အသီးအရွက်ဖြင့် ကြော်တာ အိုဗင်ထဲထည့်၍ ခလုတ်လေးနှိပ်ထားခဲ့သည်။ နို့ကရားနှင့် လက်ဇက်ခြောက်နှပ်စစ်ထားရာ ကရားကို မအေးအောင် အပူထိန်းအုပ်ဆောင်းအဖြစ် ချုပ်ထားရာ ဝါဂွမ်းခံအအုပ်လေးဖြင့် စွပ်အုပ်ထားခဲ့သည်။

“ပိုပို ကို .. လက်မထပ်ချင်တာ .. ရိုးရိုးသားသား အစ်ကိုလေး ပြောပြခဲ့တာပါ .. အစ်ကိုလေးကို ပိုပို စိတ်မနာပါဘူး .. ခံပြင်းစိတ်တွေလည်း မမွေးရက်တော့ပါဘူး .. စောစောက ခံစားခဲ့ရတဲ့ ခံပြင်းစိတ်တွေအစား .. အားနာစိတ်တွေဖြစ်လာရတာကဖြင့် .. အစ်ကိုလေးရဲ့ဖုန်းတကယ်တော့ ခွဲတဲ့အဖြစ်ကို သိခဲ့ ယုံကြည်ခဲ့တဲ့နောက်မှာပါ .. အားနာပါတယ် အစ်ကိုလေးရယ် ..”

စိုဉ်း တွေးကာ မျက်ရည်ကျသည်ပါပဲ။ ဆက်နေရန်လမ်းလည်း မရှိ။ နေလူနီးမနေချင်။ နေချင်လွန်းသူတစ်ယောက်က .. နေပါရစေ ဟု ဆုတောင်းတာမျိုး ဖြစ်မလား ။ မချစ်မနှစ်သက်သော မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် အတူနေရသောဒုက္ခ .. အစ်ကိုလေး မရလိုက်ပါ ။ ထိုအသိဖြင့်ပင်လျှင် ပိုပို .. အမြန်ဆုံး ဤနေရာမှ ထွက်ခွာဖို့ ပို၍ခိုင်မာလာနေရသည်ဖြစ်ပါပဲ။

အပေါ်ထပ် ပြန်တက်သည်။ အစ်ကိုလေး၏ အစားမှာ နီးလင်သန့်တက်၍မြင်နေရပါ၏။ အိပ်မက်ဖြစ်နေသည့်ထင် ။ ဤသို့ အိပ်ပျက်သော

ညတွေ နောင်များမှာ ဖြစ်တည်လာစရာမရှိတော့ပြီ အစ်ကိုလေးရေ - ဟု ရင်တွင်းမှ လှမ်းပြောမိသည်။ နောက်တော့ အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ ခေါင်းဖြိုးသည်။ စာကြည့်စားပွဲထက်မှာ စာရေးစက္ကူကဒ်လေးကို ကြည့်နေမိရင်း ငြိမ်သက်နေမိ၏။ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည့် ခံစားချက်တွေကို နှိုးဆွနေသည့်အရာတစ်ခုရှိလာနေသည်။ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်တည်လာခြင်း။ ဟုတ်သည် ။ ကြေမြေနေအောင်ခံစားရင်း ။ ကန်ကျလာသည့်ခံစားချက်များ၏စေ့စားရာစာသားများသည် နှလုံးသို့ လျှံကျ ။ ဆူဝေတက်လာနေကြပါသည့်အဖြစ်။

“ငါ .. ဖေဖေနဲ့မေမေကို .. ညတိုင်း ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ် .. ဒီမှာ အစ်ကိုလေးက အရမ်းကို အလိုလိုက်တယ် .. အန်ကယ်နဲ့အန်တီတို့ သိပ်ချစ်ကြတယ် .. နောက်လမှာ .. ဖေဖေတို့ဆီ လာလည်မယ်လို့ ငါပြောခဲ့တာတွေ .. မနေ့ညကတောင်ပါသွားသေးတယ်.. ငါ ကန်တော့ ပြီးတိုင်းဆက်တာ .. အခု .. အခု .. ငါက .. အစ်ကိုလေး မပါဘဲ ဖေဖေနဲ့မေမေဆီကို ပြန်ရမှာ .. ဘယ်လိုပြန်ရပါ .. မေးလာရင် .. ဘယ် လိုဖြေရပါ .. ငါ့မှာ .. မပြန်ရကိုင်နိုင်စရာနေရာတစ်ခုကလွဲပြီး ပြန်စရာ လည်းမရှိ .. ပြန်မိရင်လည်း ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ မျက်ရည်ကျကြလိမ့် မယ် အဲသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး .. ဟိုကိုမပြန်ဘဲ ဒီမှာဆက်နေလို့လည်း မဖြစ်-

တကယ်ကို ပြန်စရာလည်းခက် ။။ နေရာလည်းခက်နှင့်ရှိနေ သည့် ဘဝ ။။ ဤဘဝမျိုးကြုံရမည်ဟုပင် မထင်ထားမိခဲ့။ ထင်စရာထိ မရှိခဲ့ ။။

မျက်ရည်ကျလာနေရင်း ကဗျာလေးကို ရေးနေမိသည်။ နောင် တော့ .. အဲဆွဲလေးထဲ စာရွက်လေးကိုခေါက်၍ထည့် ။။ ဖုန်းလေးထိ လည်းထည့် ။။ သွားခါနီးမှယူမည်ဟုတွေးကာ ထရပ်မိပါ၏။

အစ်ကိုလေးအခန်းရှေ့သို့ သွားမိကာ ...

“အစ်ကိုလေး .. ပိုပို .. သွားတော့မယ် .. ရောင်နီလည်းပျိုးပြီး-

ဒီအချိန်ထွက်ရင် .. စောထွက်တာမို့ နေပူသက်သာပါတယ် .. အစ်ကို လေး တစ်ချက်ပဲဆင်းပြီး လေးလေးခင် ကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြောပေးပါ .. အစ်ကိုလေးမွေးနေ့မှာ .. ပိုပို ခုလို ဖြုန်းစားကြီးထွက်သွားတာကို အန်ကယ် နဲ့အန်တီတို့ မေးတဲ့အခါ .. တစ်ခုခု .. တွေးယူဖြေလိုက်ပါနော် .. အစ်ကို လေးကို မဆူအောင်လို့ ဘယ်လိုဖြေရမယ်ဆိုတာ အစ်ကိုလေး စဉ်းစား ဆုလိုက်ပါတော့ .. တစ်ခု ကတိပေးပါတယ် အစ်ကိုလေး.. ဒီကို.. ပိုပို.. ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာပါဘူး .. အစ်ကိုလေး .. ပိုပိုကြောင့်.. ဘယ်တော့မှ စိတ်မညစ်စေရပါဘူး .. စိတ်မဆင်းရဲရတော့ပါဘူး .. တံခါးလည်း မဖွင့် ထိုင်ပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ် .. အခန်းထဲကပဲ ပိုပို ပြောတာတွေကို နား ဆောင်နေလိုက်ပါ .. နောက်ဆုံးအကြိမ်လေးမှာ ပိုပိုမျက်နှာတစ်ခုကြောင့်.. အစ်ကိုလေး မြင်မြင်နေရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေး နေမှာကို .. ပိုပို .. မဖြစ်စေချင် တော့ပါဘူး .. ပိုပို ကြောင့် အစ်ကိုလေး စိတ်ညစ်ခဲ့ရတာ .. ပိုပိုကို ဆက်ထပ်ခဲ့ရတာ .. အဲဒါတွေအတွက် ပိုပို.. အစ်ကိုလေးကို အားနာပါ သယ် .. ဒါပါပဲ အစ်ကိုလေး ..”

လှမ်းလာနေသည့်ခြေသံတွေ အနီးတကပ်ရှိလာချိန်မှာ တစ်ဖက် အ ကြားအောင် ပိုပို ပြောနေကာ နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ တံခါးမဖွင့်ပါနဲ့တော့ .. ဟု ပြောခဲ့ပေမယ့် တံခါးဖွင့်သံကိုကြားလိုက်ရ သည်။ ဒါပေမယ့် .. ပိုပို လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါး ချိတ်ဆွဲပိတ် ။။ တံခါးရွက်ကို ကျောလေးဖြင့်မှီကာ မျက်ရည်ဆက်တိုက် ကျနေမိရပါ၏။ စိတ်ကိုငြိမ်အောင် မနည်း ကြိုးစားထိန်းနေရသည်။ ခက်သည်က တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါနေခြင်းပါ ။။ ဘာမှလည်း မနက်စာ စားရသေး။ စားချင်စိတ်လည်းမရှိ ။။ ရေတစ်ဖန်ခွက်သောက်ကာ ချိတ်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်ထားရပါ၏။ နောက်တော့ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချကာ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လေး ရှေ့တိုးနောက်ငင်ဖြင့်ရှိနေရင်း ..

“ဘယ်တော့မှ .. ပြန်မလာတော့ပါဘူး .. ပြန်မလာတော့ပါဘူး..

စိတ်ချပါ .. စိတ်ချပါ ..

ဟု ကတိတွေပေးနေမိသည်။ စိတ်ထဲစွဲရာပြောနေရင်းလည်း မျက်ရည်ကျနေဆဲ ..။ တစ်အောင်ကြာတော့ တံခါးရှေ့မှာ ခြေသံကြားရ သည်။

“အားလုံး အသင့်ဖြစ်ပြီ၊ တည်ကြည်ပိုပို .. ငါ .. လေးလေးခင်ကို ပြောလိုက်ပြီ .. လိုက်ပိုပေးလိမ့်မယ် .. အန်တီ နေမကောင်းလို့ ရုတ်တရက် ပြန်သွားတာလို့ ကြည့်ကောင်းအောင် လေးလေးခင် ကို ငါ လိမ်ပြောလိုက်ရတယ် .. အန်တီကို အဲသလို နေမကောင်းဘူးလို့ ငါ ပြောခဲ့ရတဲ့လိမ်ညာမှုတစ်ခုအတွက် .. မင်း .. ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ..”

အစ်ကိုလေး၏အသံ ..။ ပြောသံသည်လည်း မာမာထန်ထန်တော့ ဖြစ်မနေ။ ထို့အတွက် ပိုပို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ သွားခါနီးချိန်လေးမှာ မာမာထန်ထန်ကြီး နောက်ဆုံးအကြိမ် အပြောမခံရ၍ပါ ..။ လက်အုပ်လေးချီ၍ အစ်ကိုလေးကို ရည်မှန်းကန်တော့လိုက်သည်က ပိုပို ပါ ..။ အစ်ကိုလေးကို .. ပိုပို .. ဒုက္ခပေးခဲ့သည့်ကိုးလေ ..။ ခြေသံပေါ်မလာသေး။ တစ်ချက်ငြိမ်နေသည်။ ပိုပို တစ်ခုခုများ ပြောလာမည်လားဟု ခဏစောင့်နေသည့်ဟန် ..။ ပိုပို ဘာမှပြန်မပြောတော့မှန်း သိသည်ထင်။

အစ်ကိုလေး၏ ထွက်ခွာသွားသည့်ခြေသံကို ကြားရသည်။

ပိုပို မျက်ရည်ကိုသုတ်သည်။ ခန်းသွားသေတ္တာကိုဆွဲ၍ အခန်းထဲမှထွက်သည်။

လှေကားထစ်တွေကိုနင်းဖြတ်ဆင်းလာချိန်မှာ အိမ်တံခါးမကြီးဆီသို့ အကြည့်ရောက်၏။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်ထားတာကိုမြင်ရသည်။ တံခါးဝမှာရပ်နေသည်က .. အစ်ကိုလေးပါတကား ..။

သေတ္တာလေးဆွဲ၍ ပိုပို ကားနောက်ခန်းသို့ ဝင်သည့်တိုင် အစ်ကိုလေး ရပ်နေဆဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာမကောင်းကြတာကို မြင်ရသည့် လေးလေးခင်လည်း မျက်နှာမကောင်း။ လေးလေးခင် ကတော့ မေမေအတွက် ပိုပို အရမ်းစိတ်ပူ၍ မျက်နှာလေးညှိုးဖျော့နေသည်ဟု

ဆင်နေမည်သာ ..။

ကားထွက်သည်အထိ .. အစ်ကိုလေးထံမှစကားတစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာ ..။ ပြောမလာ။ ပိုပိုလည်း မပြောမိ ..။ ပြောစရာစကားလည်းမရှိဘာ့ပြီပဲလေ ..။ ခြံဝင်းတံခါးကြီးဆီမှ ကားကြီး မောင်းအတွက်မှာ ပိုပို ကားနောက်မှိုကို မှီချ၍ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချမိသည်။

ဤအတွက်ခြေလှမ်းသည် .. တစ်သက်ပြန်မဝင်တော့မည်ခြေလှမ်းများပါတကား ..။ တောက်လျှောက် ကားမောင်းနေသမျှ ပိုပို လည်း ငြိမ်သက်စွာ နောက်မှာ မျက်ဝန်းတွေမှိတ်ချရင်း ပါလာရသည်ပါပဲ။

“အေးကွယ် .. ပိုပိုလေးရဲ့မေမေ နေမကောင်းလို့သာ လွှတ်လိုက်တာ .. ခေတ်လူလေးလည်း မျက်နှာမကောင်းရှာဘူး .. သူ့မွေးနေ့ဟုတ်လား .. ပိုပိုလေးကို ရှိစေချင်မှာ .. သူလည်း .. နောက်ရက်မှာ.. အလုပ်ကိစ္စဖြစ်ပြီး .. ပိုပိုလေးတို့ဆီကို လိုက်သွားမယ်လို့တော့ ပြောရှာပါတယ် .. လေးလေးခင်ကတောင် ပြောသေးတယ် .. အစ်ကိုကြီးနဲ့ မေမွေးတို့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြောပြီး .. တူတူလိုက်သွားပါလားဆိုတော့.. ခေတ်လူ က ပြောတယ်လေ .. ပိုပိုလေးက မွေးနေ့ကို ဒီမှာ မိဘတွေနဲ့ တူတူလုပ်ပြီးမှပဲ လိုက်လာပါဆို .. အဲသလိုပြောတယ်လို့ .. ခေတ်လူလေးလည်း မျက်နှာမကောင်းဘဲပြောပြရှာပါတယ် ..”

ဟု လေးလေးခင် ပြောလာတော့ ပိုပို ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။ ဘယ်တော့မှ အစ်ကိုလေးလည်း လိုက်လာမှာမဟုတ်။ ပိုပိုလည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့မှာမဟုတ်။ လမ်းခွဲခွဲကြပြီဆိုတာ လေးလေးခင် သိလေလေ ..။ ကောင်းလေလေပါပဲလေ ..။ သိလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမည်သာ ..။

“နင်းဆီဖြူပွင့်ကြီးကြီးတွေ ဝယ်တာ .. အဖူးလှလှတွေဝယ်တာ.. ခေတ်လူလေးရဲ့မွေးနေ့အတွက်ဆိုတာ လေးလေးခင် သိတာပေါ့ .. ပိုပိုလေးက အစ်ကိုလေးကို မပြောနဲ့မပြောနဲ့လို့ တားထားလို့သာ.. အင်း..

ပန်းတွေ နေည့်ခန်းမှာပြင်ထားတာ လေးလေးခင် ပေါ်တိုကိုအောက်မှာ ကားရပ်ထားရင်း .. လှမ်းမြင်ရတယ်ကွယ် .. လုပ်လိုက်တာ ပိုပိုလေး ရယ်-
ခေတ်လူလေးလည်း .. ပန်းတွေကိုကြည့်ပြီး .. မျက်နှာမလန်းဘူး.. သူ
မွေးနေ့အတွက် ပိုပိုလေး လုပ်ပေးပေမယ့် .. ခရီးထွက်သွားရတော့မှာ
မဟုတ်လား ..

ဟု ပြောနေသမျှလည်း ပိုပို ငြိမ်၍နားထောင်နေမိရသည်ပါပဲ ..

မြို့လေးတစ်မြို့ကို မောင်းဝင်လာတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး
တွေ့တာမို့ ..

“လေးလေးခင် .. ခဏရပ်ပါဦး ..”

ဟု ပိုပို ပြောရသည်။ လေးလေးခင်လည်း မနက် ဘာမျှမစားရ
သေး။ ဆာရောမည်။ လေးလေးခင် ကို ကျွေးရမည်လေ ..။ ကားရပ်၍
ဆိုင်ထဲရောက်တော့ လေးလေးခင် အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် ပဲပလာ
တာ မှာသည်။ တူတူထိုင်နေရမည့်အတူတူ ..။ ပိုပိုလည်း လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက်နှင့် ပဲပလာတာ တူတူစားလိုက်ရသည်ပါပဲ ..။ ကိုယ့်အပူနှင့်
ကိုယ် ..။ မစားချင်မသောက်ချင်ရှိနေရပေမယ့် ..။ ခရီးသွားနေချိန်မှာ-
ပိုပို အဆာလွန်တာတွေ ဘာတွေဖြစ်ကာ နေမကောင်းဖြစ်လျှင်လည်း
လေးလေးခင်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရရှာမည်လေ ..။ ပိုပိုကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ
အပူမပေးရက်ပါ ..။ လေးလေးခင် စားသောက်အပြီး တစ်ချက် ကား
စက်ခေါင်း သွားဖွင့်ကြည့်သည်။ ကားဘီးတွေ လိုက်ကြည့်နေသည်။
ထိုစဉ်ခိုက် စောစောကရပ်ထားသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ် ခရီးသည်
တွေ တက်နေတာမြင်တော့ ပိုပို ကမန်းကတန်းလေး ခရီးသွားသေတ္တာ
ကို ယူလိုက်ကာ ..။

“ပိုပို .. ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ .. သွားလိုက်တော့မယ် လေးလေးခင်..
ဒီဘတ်စ်ကားနာမည်ကို ပိုပို သိတယ် .. ပိုပိုတို့မြို့ကိုသွားတာ ..
လေးလေးခင် လိုက်မပို့နဲ့တော့ .. အစ်ကိုလေးကို ချက်ပြုတ်ကျွေးရမှာ..”

ဟု အကြောင်းပြကာ ခပ်မြန်မြန်ပင် ဘတ်စ်ကားရှိရာသို့ ပြေး
ဆာ လေးလေးခင် ရုတ်ခနဲ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာပါ
၏။ ကားပေါ်တက်နေသူ ခရီးသည်တွေ ကုန်လုလုမှာပင် ပိုပို တံခါး
အနီးရောက်၍ ကားပေါ်တက်သည်။ ထိုင်ခုံတွေ လွတ်နေသေးတာမို့
စယ်ယာလေးကလည်း ..

“ဟိုးထား ဆရာ .. နောက်တိုးပါတယ် ..”

ဟု ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းအော်သည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ပိုပို
ဆက်ထဲမှသေတ္တာကို စပယ်ယာလေး ယူ၏။ သေတ္တာထားရာစင်တန်း
ဆီ တင်ပေးသည်။ ပိုပို ကားလက်မှတ် ဖြတ်ပါ၏။ စပယ်ယာ၏
ညှယ်အိတ်ထဲမှ ကားလက်မှတ်ဖြတ်ပိုင်းစာအုပ် ထွက်လာသည်ကိုးလေ..။
ဆုတ်သည်။ ပိုပိုတို့မြို့ကိုသွားသည့် ဘတ်စ်ကားပဲဖြစ်သည်မို့ ..။ အစစ..
အဆင်ပြေရသည်ပါပဲ ..။ ကားနားသို့ လေးလေးခင် ပြေးလာကာ ..

“မဟုတ်တာ ပိုပိုလေးရယ် .. ခေတ်လူတော့ လေးလေးခင် ကို
ဆုတော့မှာပဲ .. အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမမွေးလည်း လေးလေးခင်ကို သတ်လိမ့်
မယ် .. ကားနဲ့အရောက်လိုက်ပို့ရမယ့်ဥစ္စာကွယ် .. ပြန်ဆင်းပါ ..”

ဟု လန့်ရှိန်ဖြင့် ပြောနေသမျှ ပိုပို ခေါင်းလေးခါ၍ အားယူပြီးပြ
တာ ..

“ခရီးကြုံနေတာမို့ပါ လေးလေးခင်ရယ် .. ပိုပို တို့မြို့ကို ဆွဲတဲ့
ဘားကြီးနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြုံနေတော့လည်း .. လိုက်သွားရတော့
အပေါ့ .. လေးလေးခင် အလကား ပင်ပန်းနေရမှာ .. လိုက်မပို့နဲ့တော့..
ဒို့သဘောနဲ့ ဒီကားကြီးကို ပြောင်းစီးတယ်ဆိုတာ .. ပိုပို .. ဖုန်းဆက်
ရင်းပြပါ့မယ် .. လေးလေးခင် ပြန်တော့ .. ပြန်တော့ ..”

ဟု ပြောနေချိန်မှာပင် ကားကြီး စတင်၍ထွက်သည်မို့ လေးလေး
ခင် လူရိုးကြီးမှာ မျက်နှာမကောင်းပဲ ငိုငို၍ ကျန်ခဲ့ရှာပါသတည်း..။
ပိုပို လက်ပွေ့အိတ်လေးကို ဖွင့်လိုက်မိရပါ၏။

ထိုအခါမှ ဖုန်း မေ့လာတာကို သိလိုက်ရပါသည်။ ။ ဟုတ်သည်။ ဖုန်းလေးရော .. ကဗျာလေးရော ကျန်ခဲ့ပြီ ။ သွားခါနီးမှ ယူမည်ဟု အံ့ဆွဲထဲထည့်ထားခဲ့သမျှ ။ ခုကျတော့ .. မေ့ခဲ့ပြီတကား ။

စိတ်ထဲ ယောက်ယက်ခတ်နေရင်း ။ ဆောက်တည်ရာပျောက်နေသည့် ကြေကွဲစိတ်တွေ အုပ်စီးထားရာ ပိုပို အဖြစ် .. ရှိနေရသည်မို့ .. ကဗျာလေးသည် မေ့ခဲ့ရ ။ ဖုန်းလေးလည်း ကျန်ခဲ့ရပါသည့်အဖြစ် ။

ကားကြီးကတော့ .. ကားသစ်ကြီးပေမို့ .. မောင်းကောင်းကောင်းနှင့် မနက်ခင်းအေးအေးမှာ ခရီးဆက်ခဲ့ပြီ ။

လေးလေးခင် ၏ ဝိုင်ရပ်နေသောပုံရိပ်သည်လည်း ဝေးရာမှာ ။ ကားကြီး လမ်းကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့ချိန်မှာ ပျောက်ကွယ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရချေသည်တည်း ။

အခန်း (၁၇)

“မင်းလောက်မိုက်တဲ့သားတစ်ယောက် ငါ မွေးခဲ့ရတဲ့အတွက်.. ငါ ခင်နာတယ် ခေတ်လူ .. ကြည့်စမ်း .. ကလေးကို တစ်ယောက်တည်း မင်းမို့ လွှတ်ရက်တယ် .. ကလေးက .. မင်းအတွက် မွေးနေ့ပွဲလေး နက်နစ်နာရီမှာ တကုန်တက .. ချစ်လွန်းလို့ ကျင်းပပေးတာကို .. မင်းမို့လို့ .. ပစ်ပစ်ခါခါ .. မချစ်တာတွေပြောရက်တယ်ကွာ .. ခုကြည့်အမ်း .. မင်းအတွက် စားစရာသောက်စရာကအစ .. လုပ်ပေးခဲ့သေးတယ်.. ဘစ်ခွန်းမှ ငါတို့ကို တိုင်ဟယ်တောဟယ်လည်းမလုပ်ခဲ့ရှာဘူး၊ မင်းကို အားနာတယ်လို့တောင်ပြောသွားသေးတယ် .. သူက အငယ်ပါကွ၊ အငယ်က အကြီးဖြစ်တဲ့ မင်းကို ဘာတစ်ခွန်းမှ အပြစ်လုပ်မသွားဘဲ အရှုံးပေးထွက်သွားရှာတယ် .. မင်းမွေးနေ့ကို ငါတို့ စုစုဝန်းဝန်းလုပ်ကြမယ်ဥစ္စာ ဖျက်တယ်ကွာ .. ဖျက်တယ်ကွာ .. အခု လိုက်သွားစမ်း .. ကလေးကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့ .. ပြန်မပါလာရင် .. မင်းကို ငါ အသတ်ပဲ..”

ဖေဖေ လှိုမ့်ဆူသမျှ မျက်ရည်ဝဲရင်း သူ ငြိမ်ခံနေသည်။ အကြည့်က .. စားပွဲထက်မှာရှိနေသည့် လက်ဖက်ရည်ကရားနှင့် နို့ကရားထဲမှာ တန်နေသည်။ ကြွေရည်သုတ်အုပ်ဖြင့်ထည့်ထားသော ထမင်းကြော်ကို အိုဖင်ကိုလည်း ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ဟာနေတာပဲ ရှိနေသည်။ သိနေသည်။ သူ .. မယ်မင်းကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ရပါသည်ဟု ပြောမိခဲ့ကတည်းက ရင်ထဲမှာ ပေါ့ဝါး မလာဘဲ ဟာနေတာပဲ ရှိနေသည့် ခံစားချက်သည် ခုထိ ပျောက်လွင့် မသွား...။ ကြာလေ .. ပို၍ .. ကြီးထွားရင့်သန်လာလေ ...။ ရင်ကို အုပ်စီးလာ လေ ဖြစ်နေသည်။ ခု .. ဖေဖေနှင့်မေမေ ကိုးနားရိုးချိန်မှာ ရောက်လာတော့ မယ်မင်းကို မေးတာနှင့် မခြွင်းမချန် မှန်ရာကို ပြောပြမိသည်ကလည်း စိတ်ထဲမှာ လိမ်ညာလိုစိတ်မရှိ၍ပါ။ သူ့ကို အပြစ်တင်မှာ သိနှင့်နေသည်။ အရမ်းစိတ်ဆိုးကြမှာလည်း သိနေသည်။ ဒါပေမယ့် .. ထို့ထက်ပို၍ ခံစား နေရတာက ပိုဆိုးနေသည့်ခံစားချက်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။ အရိပ်လေးတစ်ခု ပျောက်ကွယ်သွားသည့်နယ် ခံစားနေရပါသည့် ရင်ထဲမှာ အဟာ ...။

ထိုအရာက ပိုဆိုးနေသည်။ ငို၍ သူ ငြိမ်နေတော့ မချင်မရဲဖြင့် မေမေ သူခေါင်းမှဆံပင်လေးကို ဆောင့်ဆွဲတာ ကလေးလိုပဲ ငြိမ်ခံနေမိ သည်ပါပဲ။

“မင်းမို့လို့ကွယ် .. လုပ်ရက်တယ် .. ကလေးကိုများ .. တစ်ယောက် တည်း .. ပြန်ခိုင်းရက်တယ် .. မင်း .. တာဝန်မဲ့လှချေလား .. ဟိုက အစ်ကိုကြီးဂုဏ် နဲ့ မဟေမန် တို့ကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့များ မေမေတို့ ကြည့်ရဲပါ့မလဲ .. ခေတ်လူ .. မင်းဟာလေ .. ရှေ့တစ်လံကိုမကြည့်ဘူး .. အရှည်ကိုမကြည့်ဘူး .. တစ်ဖြုတ်တစ်ချက် .. စိတ်ထဲမျက်တာကိုပဲ ကြည့်တယ် ..”

“သား ပြောပြပြီးပြီပဲ မေမေရာ .. သား ခေါင်းကိုက်နေတာရယ် .. အိပ်ဆေးသောက်ထားတာရယ် .. အဲဒါတွေနဲ့ .. ဖြုန်းခနဲ .. ပြောမိပါ တယ် .. ခု .. အမှန်အတိုင်းလည်း သား ဝန်ခံနေတာပဲ .. သူ့ကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ရတယ်လို့ ပြောမိပါတယ်လို့ .. အဲဒါ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သား ဝန်ခံခဲ့ပြီပဲ .. သူလည်းထွက်သွားပြီ မေမေရာ .. ခရီးက လမ်းဆုံး ဖြီ ..”

သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့်ပြောကာ အပိုင်ကြီးငိုနေတာ သူ့မျက်နှာ ညှိုး ချောက်ချောက်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ မေမေ သူ့ကျောက် အုန်းခနဲ ပါအောင်ထုပ်၏။

“မေမေက အဲဒီခရီးကို အဆုံးခံမယ်များထင်သလား ..”

ဟု အော်တော့ ဖြုန်းဆို သူ့ရင်ထဲ ဝမ်းသာသွားပါ၏။ ဟုတ်ပြီ...။ မေမေ ပြန်ခေါ်လာတော့မည်။ မယ်မင်း ဆိုသည့် သူငယ်မကို ပြန်ခေါ် လာလိမ့်မည် ...။ ခုကျတော့ .. သူ ပျော်ခနဲဖြစ်၏။ ရင်ထဲမှာ အဟာကြီး ဟာနေသည့် နေ့မထီထိုင်မသာ ဝေဒနာသည် အတန်မျှ အားကိုးရာ ရလိုက်သည့်နယ်ရှိ၏။

ဖေဖေကတော့ သူ့ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးကြည့်ကာ ခေါင်း ခါ၍ ဖုန်းဆက်နေသည်။

“ဖြူခင်လား .. အေး .. အစ်ကိုကြီး ပါ .. ပိုပိုလေးကို .. ဟိုကို လိုက်မပို့နဲ့တော့ .. ပြန်လာခဲ့တော့ .. နောက်ကြောင်းပြန်လာခဲ့ .. ဒီမှာ ဟိုကောင် မသာလောင်းလည်း မနက်စာ ဘာမှကိုမစားဘဲ ငုတ်တုတ် ဆွနေတယ်လို့ ပိုပိုလေးကို ရှင်းပြလိုက် .. ချော့မော့ခေါ်လာနဲ့ .. အစ်ကို ကြီးတို့လည်း ဒီကစောင့်နေမှာမဟုတ်ဘူးလို့ .. ကားနဲ့ လိုက်လာကြပြီ လို့ .. ဟိုကောင်ကို ကားမောင်းပို့ခိုင်းမှာလို့ .. သိလား .. အဲသလိုပြောပြ .. သမ်းမှာဆုံကြမယ်လို့ .. ပိုပိုလေးကိုပြောပြ .. ကဲ .. ကဲ .. ဖုန်းပေးလိုက် .. ဖုန်းပေးလိုက် .. ကလေးကို ဖုန်းပေးလိုက် .. စောစောကတည်းက .. အစ်ကိုကြီး .. ကလေးကို ဖုန်းခေါ်တယ် .. ဖုန်းကို မကိုင်တာ .. အဲဒါ ကြောင့် .. အခု .. မင်းကိုဆက်တာ .. ရောက်တာနဲ့ .. ဒီမှာသိတာနဲ့ .. ပိုပိုဆီ အစ်ကိုကြီး ဖုန်း ချက်ချင်းဆက်တာ .. ကလေးက ဖုန်းကိုမကိုင် တော့တာ .. ဘယ်လောက်များ စိတ်ထိခိုက်သွားမှန်းမှမသိတာ .. ဒီ ကောင့်ကို .. ငါ စိတ်ရှိတိုင်းလုပ်လိုက်ရ .. အမှန်ဖြစ်ရောမယ် ..”

ဖေဖေ တောက်လျှောက် လေးလေးခင် ကို ပြောနေသမျှ သူ ငြိမ်၍

နားထောင်နေမိပါ၏။ တကယ် နားစွင့်နေခြင်း။ စိတ်ထဲမှာလည်း လူရှားနေသည်။ တကယ်က .. သူ ရင်ထဲ ပို၍မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတာက မနက်စောပိုင်းမှာ သူတံခါးရှေ့လာရပ်ပြောခဲ့သည့် မယ်မင်း၏ကောကြောင့်ပါ။ တံခါးမဖွင့်ပါနှင့်တော့ဟုလည်း ပြောခဲ့ရှာသည်။ သူ့မျက်နှာထပ်မမြင်စေရမှာကိုလည်း ပြောခဲ့သည်။ ပြန်မလာတော့ပါဟုလည်း ကတိပေးခဲ့သည်။ သူ့ကို အားနာသည်ဟုလည်း ပြောခဲ့သေးသည်။ တံခါးမဖွင့်ပါနှင့်ဟု မယ်မင်း ပြောခဲ့ပေမယ့် ..။ ထိုစဉ်က သူ နေ၍မရ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေရင်း တံခါးလည်း ဖွင့်မိသည်။ မယ်မင်းကိုလည်း ကြည့်မိသည်။ ဒါပေမယ့် .. မယ်မင်းကဖြင့် သူ့ကို လုံးဝမကြည့်တော့သည်မို့ ..။ သူ့ကို စိတ်အနာကြီးနာသွားပြီး .. မုန်းချေပြီးဟု နားလည်ရင်း သူ ကျန်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား ..။

မယ်မင်းကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ သူ လေးလေးခင်ကို သွားပြောရတုန်းကလည်း ရင်ထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေတာ သူသာအဆုံး။ သူတစ်ယောက်တည်းသာ သိရပါသည့်အဖြစ် ..။ မယ်မင်းကို တားချင်သည်။ သူ မတားရဲတော့ပြီ ..။ ပြောခဲ့တာတွေကလည်း စကားကမ်းကုန်ခဲ့ပြီ။ လွန်ကုန်ပြီ ..။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မယ်မင်း မခွဲနိုင်ဘဲရှိနေသည်လား ..။ ခွဲလိုက်ရလျှင် ပေါ့ပါးသောဘဝတစ်ခု ရောက်များရောက်ချေမည်လားဆိုတာ .. ရှင်းလင်းနေအောင်မသိနိုင်သေးဘဲ ရှိနေသည်။ ထိုသို့ရှိနေရင်းဖြင့်လည်း မယ်မင်းနှင့်ဝေးရာ ဆောက်တည်ရာပျောက်အောင် ယောက်ယက်ခတ်နေရင်း ရင်မဆိုင်နဲ့ သလိုဖြစ်နေပြန်သည်။ သူသည် .. မပြတ်မသားဖြစ်နေသည့် လူ တယောက်အဖြစ် မွန်းကျပ်နေသောစိတ်တွေဖြင့်ရှိနေသည်ဟုထင်ပါ၏။

ခုကျတော့ .. သူ ပို၍နားလည်လာနေသည်။ မယ်မင်းကို ပြန်ထစေချင်နေတာက သူ့အတွက် အရေးကြီးနေသည့်အရာတစ်ခု ဖြစ်သည်တာကား ..။

ဖေဖေ စောစောကတည်းက မယ်မင်းထံ ဖုန်းဆက်နေတာလည်း သူသိနေသည်ပါပဲ။ မယ်မင်း ဖုန်းမကိုင်တော့သူ ရင်ထဲမကောင်း ..။ ခုလေးလေးခင် ကိုတော့ ဖေဖေ ပြောနေပြီ။ မယ်မင်းကို ပြန်ခေါ်လာဖို့..။

“ဘာပြောတယ် .. ကလေးက .. သူတို့မြို့ကိုသွားတဲ့ ဘတ်(စ်) တားနဲ့တိုးလို့ .. ကြုံလို့ .. လိုက်သွားတယ် .. ဟုတ်လား .. ခက်တော့တာပဲ .. ဘာလို့ထည့်လိုက်ရတာလဲ ဖြူခင် ရဲ့ .. ခက်ကုန်ပါရောလား.. သူကြီးချင်းတွေလည်း အဲဒီ ငါ့သား အလိမ္မာတုံးကြီးကြောင့် မျက်နှာပျက်ကုန်ရတော့မှာပဲ .. ဟိုက .. ဘာပြောမလဲ .. သူတို့သမီးလေးကို ဖူးဖူးမှတ်ထားတာ .. ငါတို့ကလည်း သမီးလေးလိုချစ်ကြတာ .. အသုံးကျတာက .. ဒီကောင် ..”

ပြောနေရင်း ဖေဖေ သူ့ကို စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ထိုင်ခုံရော လူရော ကျသွားအောင် ကန်ပစ်ပါသတည်း ..။ သူ .. မျက်ရည်ဝရင်း ငြိမ်နေသည်။ ကြမ်းပေါ်ကျတာကို မေမေလည်း လာမထူ ..။ မေတ္တာတုံးနေပုံဖြင့် မျက်စောင်းနှင့်ကြည့်၏။

“ငါ .. ငါ .. ပိုပိုကို .. မနာလိုနေတာလည်းပါတယ် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေက .. ဒီမယ်မင်းလေးကို ဝိုင်းချစ်နေတာကို မနာလိုနေတာလည်းပါတယ် .. မုန်းတယ်မုန်းတယ်နဲ့လည်း ငါ့ကိုငါ အထင်တကြီးနဲ့ရှိနေမိခဲ့တာလည်းပါတယ် .. အခုကျတော့ .. ငါ .. နေလိုမရတော့ပါလား..”

ဟု သိနေရင်း သူ ကြမ်းပေါ်မှာဝိုင်၍ ငြိမ်ထိုင်နေပါ၏။

“လိုက်သွားစမ်း .. လိုက်သွားစမ်း .. အဲဒီကားနောက်ကို မီအောင်ထိုင် .. မီရင် .. ကလေးကို ရအောင်ပြန်ခေါ် .. ချောမော့ခေါ် .. အစ်ကိုကြီးတို့လည်း လိုက်လာပြီလို့ ပြော ..”

ဟု ဖေဖေ ဆက်ပြောနေသည်။

“ဘာလဲ .. ဪ .. အဲသလို စောစောကတည်းက မေတ္တာမိလို့..”

ကားနဲ့မလိုက်မိတာနားတယ် .. ဟုတ်လား .. အေး .. ငါ့သားကလည်း
ငတုံး .. သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သူ မသိဘူး .. ခုမှ သိနေ
ရတယ် .. မင်းလည်း ငတုံးပဲ .. ခု .. လိုက်သွား .. မြန်မြန်လိုက် .."

ဟု ပြောကာ ဖေဖေ သူ့ကို စိုက်ကြည့်လာပါ၏။ ဖုန်းကိုလည်း
ခလုတ်လေးနှိပ်၍ ပိတ်လိုက်ပြီ။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ... ဟိုကိုလိုက်ကြမယ် .."

ဟု အော်တော့ သူ ကမန်းကတန်းထရသည်။

"မင်း မောင်းထုတ်တဲ့ကိစ္စ .. မင်း မပါလို့မဖြစ်ဘူး .. မင်းထဲ
ဖြစ်မှာ .. ဒီတော့ .. မင်းကိုယ်တိုင် ကားမောင်း .. ငါတို့ယူလာတဲ့ကား
နဲ့ မင်း အခုမောင်း .."

ဟု အော်တော့ မေမေ ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့
မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ကြည့်ကာ ..

"သူ့ကို မောင်းမထုတ်ပါဘူး ဖေဖေရ .."

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောမိရပါ၏။ ဖေဖေ သူ့ကို မျက်ထောင့်ဖြင့်ကြည့်
ကာ ..

"ကဲ .. မင်းပြောသလို ငါပြောမယ် .. ကလေးကို မင်း မချစ်ဘဲ
လက်ထပ်ရတယ်ဆိုတာ .. ပြောခဲ့သလား .. ဟုတ်ပြီ .. ပြောတယ်ဆိုတာ
မင်း စောစောက ပြောပြပြီးပြီပဲ .. အဲဒါ .. မောင်းထုတ်တာမဟုတ်လို့
ကြိုဆိုတာလားကွ .. ဟေ .. ငါ ထကန်လိုက်ရဲ .. နောက်တစ်ခေါင်
ကြမ်းပေါ် ကားရုံးမှောက်ကျရောမယ် .."

ဟု ဆက်ကြိမ်းနေပါ၏။ သူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရပါပြီ။
မယ်မင်းကို သူ လိုက်ခေါ်ရမည်။ ဒါ .. ဖေဖေအမိန့် ..။ မေမေလည်း
ပါမည်။ ထို့အတွက် .. သူ မျက်နှာပူနေတာတော့ အမှန်။ မယ်မင်း ထို
ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှန်းမသိ။ မလိုက်လျှင် အခက် ..။ မယ်မင်း ဆိုတာက
မာနလေးတော့ အရှိ ..။

တယ်လီဖုန်းလေး လှမ်းဆက်ကြည့်ချင်သည်။ မရဲ ...။ ဟိုကိုလိုက်
၍မိလျှင် မယ်မင်းက မလိုက်ဘဲနေလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့ ..။ ခုမှ..
သူ့မှာ .. ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ မယ်မင်း အခန်းတံခါးကို သူ
ဖွင့်ကြည့်မိပါ၏။ ခုတင်ခေါင်းရင်းနေရာလေးမှာ ကြေးလက်ဝတ်လက်
စားလေးတွေအားလုံး စုပုံချန်ရစ်ခဲ့တာကိုမြင်တော့ မျက်ရည်ဝဲလာမိ
သည်။ ခမျာ ..။ တပျော်ပျော်ဖြင့်ဝတ်ခဲ့ရှာသည်ပဲ .. ဟု တွေးမိတော့
ရင်ထဲမှာ ဖြေသိမ့်စရာ ရှာမတွေ့နိုင်ဘဲဖြစ်ကုန်ရပါ၏။ ကလေးလေး နယ်
ကြေးလက်ဝတ်ထည်တွေကို ဟိုဟာရွေး သည်ဟာရွေးနှင့်ပျော်နေ .. သည်
ဟန်းနီးမွန်းခရီးမြင်ကွင်းလေးကိုလည်း ပြန်၍မြင်လာမိရပြန် သည်။
ငါးမျှားခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုလည်း လွမ်းမိပြန်၏။

"ငါ .. ငါ .. သူမရှိဘဲ .. မနေတတ်တော့ပါလား .. အဲဒါ .. အဲဒါ
- အချစ်လား .. အချစ်လား .."

ဟု ငိုငို၍တွေးနေရာမှ ခုတင်ထက်မှာ အတန်ကြာ သူ ငိုငို၍
ထိုင်နေမိရပါသတည်း။ မျက်ရည်က ဘာကြောင့်ဝဲလာရပါသလဲ...။ ထို
သို့ မျက်ရည်ဝဲလာရခြင်းသည် အချစ်ကြောင့်လား။

"ဟေ့ကောင် .. အပေါ်ထပ် ဘာတက်လုပ်လို့ ဒီလောက်ကြာနေ
တာလဲ .. သွားကြမယ်လေ .."

ဟု ဖေဖေအော်သံ လွင့်တက်လာတော့ သူ ကမန်းကတန်း ထရပုံ
မိပြန်သည်။ စိတ်မရှည်သလို ဖေဖေ လိုက်တက်လာပါ၏။ မယ်မင်း
၏အေး .. ဆိုတာက သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဖေဖေတို့ စိစဉ်ထားရာ
မောင်နှံခန်းပေမို့ ..။ ဖေဖေသည် အခန်းထဲသို့ ခြွေလှမ်းမြန်မြန်ဖြင့်
စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ဝင်လာပါ၏။ အခန်းထဲဝင်နေသည့် သူ့ကိုမြင်တော့
တစ်ချက် တွေ့ခနဲကြည့်သည်။

"ခုမှ .. ဖုတ်လို့က် .. ဖုတ်လို့က်နဲ့ .. သေကိန်းဆိုက်နေတယ်
ဆိုပါတော့ .."

ဟု ဖေဖေ ခပ်ငေါ့ငေါ့ကြီး မညှာတာစတမ်း စကားထွေထွေထုတ် အသံနားမရှိ ပြောချလာပါ၏။ သူ ခေါင်းငိုက်၍ ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဟုတ်ကဲ့ .. ဟု ဖြေဖို့ပဲကျန်သည်လေ။ ဖြေရမှာ ရှက်နေသည်။ အခေ ခက်နေသည်။ ထိုစဉ်ခိုက် ဖေဖေဖုန်း မြည်လာပါ၏။

"အေး .. ပြော ဖြူခင် .. ဘာ .. ဘာပြောတယ် .. ပိုပိုလေး စီးထွက်ကား တံတားပေါ်မှာ .. ဆိုင်ကယ်ကိုရှောင်ရင်း .. လန့်ဆွဲရာက - အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ .. ချောင်းထဲကျသွားတယ် ဟုတ်လား .. ပိုပိုလေးတို့ တွေ့လား .. တွေ့လား .."

ဟု အလန့်တကြား ဖေဖေ အော်မေးနေသံ ကြားရတော့ သူ ထိတ်ခနဲဖြစ်သည်။ သွေးတွေ ဆိုင်းကုန်သည်သို့ရှိလာသည်။ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားလျက် ကမန်းကတန်း စားပွဲစွန်းကို လှမ်းဆွဲမိရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ချောင်ချားနေပြီ ..။ မျက်တောင်ခတ်ရန် မေ့နေသည်။ မျက်ကြောတွေဆိုင်းကုန်သည်သို့ရှိရရင်း ဖေဖေထံမှအကြည့်တွေ ရွှေ့မရဘဲဖြစ်နေ၏။

"ဟိုမှာ လူတွေရှုပ်နေတယ် .. ကမ်းဘက်ကို ရေကူးလာတဲ့သူတွေ လည်း ရှိတယ် .. ပိုပိုလေးကို မတွေ့ရဘူး .. ဟုတ်လား .. သေချာကြည့်စမ်း .. သေချာကြည့်စမ်း .. ဘုရားရေ .. အကျိုးတော့နည်းကုန်ပြီထင်တယ် .. မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ .. ဘာ .. ကြည့်တာနဲ့နေပြီ .. ဟုတ်လား .. ရေထဲမျောပါသွားတဲ့သူတွေကို ဆယ်တဲ့ အနီးချုပ်စပ်ကရွာသားတွေ လည်း ရှိနေတယ် .. ဟုတ်လား .. စပယ်ယာလည်း ပျောက်နေတယ် .. သူက .. ပိုပိုလေးကို မှတ်မိနိုင်တဲ့သူ .. သူ့ကိုလည်း မတွေ့ရဘူး .. ဟုတ်လား .. ဘုရား .. ဘုရား .. အကျိုးတော့နည်းကုန်ပြီထင်တယ် .. အကျိုးတော့နည်းကုန်ပြီထင်တယ် .. ရေတိမ်နစ်ပြီထင်ရဲ့ .. အဲဒါ .. မင်းကြောင့် .. မင်းကြောင့် .. ငါသတ်လိုက် .. အသက်ပါတော့မယ်.."

ဖေဖေ ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့်အော်ကာ အောက်ထပ်သို့ ကသော ကမျောဆင်းသွားပြီ။ မေမေ့ကို သွားပြောတာဖြစ်မည်။ ပြီးလျှင် .. ကား

လိုက်မှာ သေချာနေသည်။ သူ့မှာ ခြေထောက်တွေ ရွှေ့မရပြီမရနှင့် ကြောတွေ သေကုန်သည်နယ်ဖြစ်ရင်း ကျန်ခဲ့ရပါ၏။

"ဒါ .. ဒါ .. တကယ်မဟုတ်ဘူး .. တကယ်မဟုတ်ဘူး .."

ဟု သူ တတွတ်တွတ် စတင်ပြောလာသည်။ သူ .. ကမန်းကတန်း နီတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်မိကာ မယ်မင်းထံ ဖုန်းခေါ်နေမိရပါ၏။ ဖုန်းခေါ်ပြီ ..။ ဒါပေမယ့် .. အသံက .. စားပွဲအံဆွဲဆီမှမြည်နေခြင်း ..။ သူ .. အသံဘောပေါက်လာရပါ၏။ ဖေဖေ ဖုန်းခေါ်နေတုန်းက မယ်မင်း ဖုန်းမကိုင်ခဲ့ ..။ ဖုန်းက .. အံဆွဲထဲ ကျန်ခဲ့သည်ကိုး။ အပေါ်ထပ်အံဆွဲထဲမှ မြည်နေသောသံကို အောက်ထပ်မှ ဘယ်သူက ကြားနိုင်မည်ကဲ့လဲ။ မယ်မင်း ဖုန်းမကိုင်ဟု ဖေဖေက ထင်နေသည်။ တကယ်က .. ဖုန်းက ဘယ်ထိသွားခဲ့ ..။ သူ ကတုန်ကယင်ဖြင့် အံဆွဲကိုဖွင့်နေမိရပါ၏။ ကား .. ချောင်းထဲကျသွားသည် .. ဆိုသည့်အသံတွေက နားထဲ သွေးလန့်စွာ နှိုးဆော်နေသည်။

"အဲသလို .. မင်းကိုမဖြစ်စေချင်ပါဘူး မယ်မင်းရယ် .. တကယ် .. အဲသလို မင်းကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့ဘူး .. ယုံပါ .. ငါ .. ငါ .. တကယ်ကို မင်းကို .. အဲသလို .. မဖြစ်စေချင်ပါဘူး မယ်မင်း ရယ် .. မင်း .. ငါ့ကို .. မချန်ခဲ့ပါနဲ့ .. အဲသလို .. အဖြစ်မျိုးကြီး နဲ့ .. ငါ့ကို .. မချန်ခဲ့ပါနဲ့ .. ငါ မှားခဲ့ပါတယ် .. ငါ .. မင်းကို .. မခွဲ နိုင်ဘူး .. မယ်မင်းရေ .. မခွဲနိုင်ဘူး .."

သူ အရူးတစ်ယောက်နယ် ပြောနေမိသည်။ အသံတွေတုန်နေရင်း ပြောနေမိသည်မှ ဆက်တိုက် ..။

အံဆွဲလေးထဲမှာမြည်နေသည့်ဖုန်းလေးကို ငေးကြည့်ရာမှ ဖုန်းသံသွေး တိတ်သွားပါ၏။ အချိန်ပြည့်သွားပြီပို့ .. ဖုန်းခေါ်သံလေး ရပ်သွားသေးမယ့် ..။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒုန်းဒုန်းထနေသည့် နှလုံးဆောင့်ခုန်သံတွေက သွေးလန့်ချောက်ချားစွာမြည်ဟိန်းနေဆဲ ..။ အံဆွဲထဲမှာ စာရွက်ခေါက်

လေးတစ်ခုတွေတော့ သူ ယူ၍ ဖြန့်ကြည့်မိရပါ၏။ လှပဝန်းစက်သော
လက်ရေးလေးများဖြင့် ရေးထားပါသည့် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပါတကား။
နေ့စွဲကိုကြည့်မိတော့ ဤနေ့မနက် ...။ အချိန်လေးကအစ ပါနေသည်။
သူ မျက်ရည်ဝဲလာ၏။ မယ်မင်း ဤနေရာမှမထွက်ခွာခင် .. ရေးခဲ့သော
ကဗျာလေးပါတကား ...။ သူ့လက်တွေ တုန်ယင်နေသည်။ ကဗျာလေး
ကို မျက်ရည်တွေဖြင့် အားစိုက်၍ ဖတ်ယူနေရပါ၏။

အချစ်ငှက် ကျွန်မအတွက်
ရှုပ်ပေးဆက်ချင်တဲ့ သစ်တစ်ပင်တာ
စိမ်းလန်းဝေဆာမှုလည်းကောင်းစင်
သစ်မြောက်ပင်တစ်ပင်လည်းဖြစ်ပေမယ် ...။

လှပတဲ့အရွက်အခက်တွေ
ရှင်သန်ဝေယျာအောင်
ကျွန်မ ဝမ်းဆောင့်ကြုံးပမ်းဖို့မယ် ... အရှင် ...။

ရွှေစက်ရွှေရွက်
ရွှေအကိုင်းအခက်တွေနဲ့
တည်ဆောက်တဲ့အိမ်လေးတစ်အိမ်
မိုးတိမ်တွေအောက်က
အေးမြတဲ့ဝမ်းချောင်းသေးမှာ
ရှိနေရာသစ်တစ်ပင်အတွက်
မြစ်တည်ရန်ခက်ပေမယ့် ...။

ရွက်စုစုစိ ...
စိမ်းလန်းသွေးရောင်ရဲလေးတွေ
ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့
ကျွန်မရဲ့သစ်ပင်မှာ ...
ယုက်ပြာတည်ဆောက်ထားတဲ့
တည်ခွဲရာအိမ်လေးတစ်အိမ်ဟာ
ရှင်မိမိရဲ့အမြင်
လှပစွာရှိနေပါမယ် .. သခင် ...။

အဲဒါက ...
ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားမှာ
နှစ်များစွာရှေ့ဆက်မယ့်
အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့သစ်ခက်အိမ်လေးပါ .. အရှင် ...။
ဪ ...
အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့သစ်ခက်အိမ်လေးပါ ... သခင် ...။

သူ့နှလုံးသားတွေ ပြုန်းပြုန်းကျေ့ .. အချေခံရသည့်နှယ်ပါတကား...။
သူ .. ကဗျာလေးကိုဖတ်နေရတာ သာမန်မဟုတ်။ မယ်မင်း၏နှလုံးသွေး
တွေကိုရင်း၍ ရေးထားရာကဗျာလေးကို ဖတ်နေခြင်းဟု ခံစားနေရပြီ။
သိနေရသည်။ ခုအချိန်မှာ မယ်မင်းက .. သူ့အနားမှာ မရှိတော့ပြီကော
လေ ...။

ခုတင်ထက်မှ ကြေးထည်လက်ဝတ်လက်စားပုံကို သူ့လက်ဖဝါး
တွေဖြင့် သိမ်းကျုံး၍ယူမိပြီ။ ရင်မှာလည်း အပ်ထားမိရပြီ ...။ ကဗျာ
စာရွက်သည်လည်း သူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ဆုပ်ခံခံ .. တွန့်တွန့်ကြွေးကြွေ
အကြွေးထည်တွေနှင့်ရောထွေးရှိနေသည်။ သူ ဝိုင်နေသည်။ မယ်မင်း၏

ချစ်စရာပုံရိပ်လေးတွေ များစွာသည် သူ့နှလုံးသားဆီမှ တစ်ရပ်ရပ် ပေါ်လာနေကြသည်တည်း ...။ ခုကျမှ ... အသိနောက်ကျ .. နှောင်းချိန်လားမသိ ...။ သူ ... မယ်မင်းကို .. မခွဲနိုင်တာ ...။ ချစ်နေတာက ...။ ခုသိရခြင်းသည် နှောင်းချေပြီထင် ...။

"မင်း .. မင်း မရှိလို့မဖြစ်ဘူး မယ်မင်း .. ငါ့ဘေးမှာ .. ငါ့အနားမှာ မင်းရှိနေမှဖြစ်မှာ .. မင်းရှိနေမှဖြစ်မှာ ...။ ဒီလို ငါ့ကိုချန်မထားရဘဲပါနဲ့ .. ချန်မထားရဘဲပါနဲ့ .. ငါ့မှားခဲ့ပြီ ကောင်မလေးရေ .. ငါ .. ငါ့ကိုယ်ငါတောင်မသိလောက်အောင် ညံ့ဖျင်းတဲ့သူဖြစ်တာက .. မင်းကို .. မင်းကို .. သတ်လိုက်သလိုဖြစ်ကုန်ပါရောလား .. တကယ်တော့ ငါသေဖို့ကောင်းတာ .. ငါ .. သေဖို့ကောင်းတာ ..."

သူ တောက်လျှောက်ပြောနေမိသည်။ ငိုနေတာလည်း ထိန်း၍မရ ပြောနေတာလည်း ထိန်း၍မနိုင် ...။ ဆောက်တည်ရာပျောက်နေသည့် သူရူးတစ်ယောက်နယ် လူးနေအောင် သူတစ်ယောက်တည်း ပြောနေလိုက် ...။ လက်ဝတ်လက်စားကြေးထည်တွေကို နှမ်းနေမိလိုက် .. ရင်မှာအပ်မိလိုက် ...။ ဆုပ်ကိုင်တာကို လက်မလွှတ်ဘဲရှိနေသည့် ကဏ္ဍာစာရွက်ကိုနှမ်းလိုက်ဖြင့် နောင်တတွေနှင့်လူးနေသည်။

သူ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်လိုက်မိရင်းမှ ...
"မယ်မင်း ရေ .."

ဟု အသံကုန်ဟစ်လိုက်မိပါပြီ ...။

ကိုယ်သည် မရပ်နိုင် ...။ ကြမ်းပေါ် ရုတ်ခနဲမြိုကျ၏။ ကြမ်းပေါ်မှာ သူ လူး၍ငိုနေသည်။ လှိုမ့်၍ငိုနေသည်။ လက်ထဲမှ ကြေးထည် လက်ဝတ်လက်စားတချို့ လွတ်ကျကုန်တာ ရှိကုန်ပြီ ...။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဖြင့် တချို့ ...။ သူ့လက်ထဲရှိ တချို့ ...။

ဒါပေမယ့် .. ဆုပ်ခံထားရာကဏ္ဍာစာရွက်လေးကတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေဆဲ ...။

သူ၏အမုန်းတွေဖြင့်ရှိနေရာ သစ်တစ်ပင်ကို စိမ်းလန်းအောင်လည်း ကြိုးစားမည်တဲ့ ...။ လှပသော ရွှေခက်ရွှေရွက်တွေနှင့် မတည်ဆောက်နိုင်ပေမယ့် .. လှပသောစမ်းချောင်းဘေးဆီမှ ထိုသစ်ပင်မှာ .. သစ်ခက်လေးဖြင့် တည်ဆောက်ရာ .. သာမန်အိမ်လေးတစ်အိမ်ကို တည်ဆောက်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပါသည့် အချစ်ငှက်လေးလားတဲ့ မယ်မင်းရယ် ...။

"ငါ့ရက်စက်သမျှ .. ငါ .. ရက်စက်သမျှ .. မင်းဆီကအချစ်တွေပဲ .. ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ မယ်မင်းရယ် .. အချစ်ငှက်လေးရေ .. ပြန်လာပါတော့ .. မင်းဆောက်တဲ့သစ်ခက်အိမ်လေးမှာ .. ငါနေပါရစေ .. နေပါရစေ .. ခင်းနဲ့အတူ .. ငါ .. ငါ .. နေပါရစေ ..."

သူ .. စိတ်ကို ထိန်းမထားနိုင် ...။ ဟစ်၍ .. အော်ပြောနေမိရပါသည်။

မယ်မင်း ကြားစေတော့ ...။
ကြားစေတော့ ...။

မုန်းမယ်လေ ...
 တကယ်တော့ပေးမယ့်
 ချစ်မိတဲ့သံယောဇဉ်
 ဖွတ်တိုးဝင်မတာနဲ့ပဲ...။

ခုတော့လေ ...
 မျက်ရည်တွေဖြူဖြူကျချေသမျှ
 လွမ်းရတဲ့စိတ်.. ဖြေသိမ့်လည်းမမြင်
 တမ်းတတဲ့စိတ်.. ဖြေလိမ့်မယ်လို့လည်းမထင်
 အလွမ်းတွင်အလွမ်းဆင့်ကာဖြင့်
 ငါလေ .. အလွမ်းကျေနပ်ကျေနပ်...။

ငါ့မဟေသီချေ...
 ပြောပါလှည့် .. ကျောပါကွည့်
 တောင်ပန်ပါမို့မုန်းမိသူဟာလေ
 ရှောင်လွှဲမရချေတဲ့နှောင်တတွေနဲ့အတူ
 ကြေကွဲမဝချေတဲ့နှောင်တတွေနဲ့လူ
 ဝေဒနာတွေနဲ့အတူ လူဖြစ်ရင်း
 ရင်တွင်းမှာချနေပြီ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးသာ
 ဘဝအဖော်ဆိုတာလည်း ပျက်သုဉ်းနေပြီအစဉ်...။
 ဪ...
 ဘဝအဖော်ဆိုတာလည်း ပျက်သုဉ်းနေပြီ... ခင်...။

အခန်း (၁၈)

သစ်ခွရိုင်းအပင်လေးတွေကို စံကားဖြူပင်စည်မှာကပ်၍ အုန်းဆံ
 ဇတ်ဖြင့် အုပ်မိုးစိုက်ထားပါသည့်နေရာ ...။ အုန်းဆံဖတ်ပေါ်မှာ ကျွတ်
 ကျွတ်ကြိုးတွေဖြင့်အုပ်ပတ်စည်းနှောင်ထားပါသည့် သစ်ခွရိုင်းပင်တွေ
 သည် စိစိရီရီ ...။ ဪ... မယ်မင်းနှင့်အတူ လှိုင်ခမ်းမွန်းစမ်းချောင်း
 နေရာလေးမှာ တစ်ဖက်ကမ်းတောအုပ်လေးဆီမှ ဝယ်ယူခဲ့ပါလေသော
 အပင်လေးတွေက အရွယ်လေးတွေ စိမ်းထသန်စွမ်းနေကြသည်ပါပဲ...။
 လွမ်းဆွတ်တမ်းတလိုက်ရချေသည်ကော မယ်မင်းရယ်...။ စံကားပင်ဆီ
 မှ ပန်းရနံ့က ချိုမြိန်သင်းထုံထုံ ...။ ဥယျာဉ်ဆီမှ ပန်းရနံ့တို့ကလည်း
 လေညင်းကိုခိုစီး၍ သူ့ထံသို့ရောက်လာ၏။

“သူစိုက်ခဲ့တဲ့သစ်ခွပင်လေးတွေ .. ပင်စည်မှာအံ့ကျင်းကောင်းနေ
 ကြပြီ .. သူမြင်ရင် ဝမ်းသာမှာ .. လည်ပင်းမှာ ကြေးဆွဲကြိုးတွေ စိတ်
 လွတ်လက်လွတ် ပျော်ပျော်ကြီးဆွဲပြီး .. ကြေးလက်ကောက်လေးတွေ
 လှုပ်ခါနေအောင် လက်ကလေးကိုမြှောက်ပြီး ငါ့ကိုကြားနေမှာ .. သူ
 အပင်တွေ သန်စွမ်းနေပြီဆိုပြီးတော့ပေါ့ ..”

လွမ်းဆွတ်ရာတွေချည်းဖြစ်နေသည်ကော ကလေးရယ် ...။ တမ်း
 ဘစရာတွေချည်းမြင်နေရချေသည်ကော မယ်မင်းရယ် ...။

ကြော့အထီးကျန်ခြင်းတွေဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရချေပြီကော အချစ်ဆုံး
ရယ်လေ ...။

နှစ်လရှိပြီ ...။ သူ ဘယ်ကိုမှမသွားနိုင် ...။ ဘာအလုပ်မှလည်းမလုပ်
နိုင် ...။ လှိုင်းနှစ်အိမ်မှ ဘယ်ကိုမှလည်း မသွား ...။ မယ်မင်းကို လွန်
ဆွတ်စိတ်တွေဖြင့် သူသည် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ကြေငြေ
ရသူဖြစ်နေသည်။ နောင်တတွေဖြင့် ဆောက်တည်ရာပျောက်နေဆဲ
လူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်နေသည်။ မေမေတို့က ကြာရိပ်ညိုမှာ လာနေ
ခေါ်နေသည်မှာ တရရဖြစ်နေပေမယ့် ...။ သူ မသွားနိုင် ...။ မသွားရင်
နိုင် ...။ သူ မြတ်နိုးရာကောင်မလေး၏ အငွေအသက်လေးတွေ
ပုံရိပ်လေးတွေ ထင်ကျန်နေဆဲဟု သူ ယုံကြည်လွမ်းဆွတ်ရာနေရာကို သူ
မခွာနိုင် ...။

မယ်မင်း မရှိတော့မှ .. အဘယ်မျှထိ သူ ရင်ထဲနှစ်၍.. နှစ်နှစ်ပါ
အောင် ကောင်မလေးကိုချစ်နေမိသည်ဆိုတာ သိနေရသည်။ စား၍
လည်း အရသာမရှိသောလျှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသလိုဖြစ်နေလျက်...။ ဘာ
ဟက်ဟက်ပက်ပက်စားမဝင်နိုင်တော့ပြီ ...။ အိပ်၍လည်းမရ...။ မှေးခန်း
ဆိုတာ တစ်ဖြုတ်ပဲရှိသည်။ ညလုံးပေါက်မျှ သူ မယ်မင်းကို တမ်းတ
ရင်း ...။ မယ်မင်း၏အခန်းလေးထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်တင် လျှောက်နေ
မိလိုက် ...။ အိမ်ကြီးထဲ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားနေလိုက် ..
သစ်ခွပင်လေးတွေရှိရာ စံကားပင်အောက် ရောက်နေလိုက်...။ ကြေး
ထည်လက်ဝတ်လက်စားတွေကို တယုတယ ဖွဖွညှင်ညှင် ကိုင်ကြည့်
လိုက်ဖြင့် ...။ သူသည် .. ယောက်ယက်ခတ်နေသော သူ တစ်ယောက်
ဖြစ်နေရသည်။ ဆောက်တည်ရာပျောက်နေသည့် လူတစ်ယောက်လည်း
ဖြစ်နေရသည်။

“မယ်မင်းရေ .. မင်း .. ငါ့ဆီကို .. အိပ်မက်လေးထဲပဲဖြစ်ဖြစ် ..
လာလိုက်စမ်းပါဦး” .. ငါ့အတွက် နှင်းဆီဖြူတွေ ဝေနေအောင် ထိုးထား

တဲ့ပန်းအိုးတွေကြားထဲမှာ .. နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို .. ကပြစမ်းပါဦး..
ငါ လွမ်းလှပြီ ကောင်မလေးရယ် .. ငါ ရူးနေပြီ မယ်မင်းရယ် .. ငါလေ..
မင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုလေးတွေကို .. ပြန်မြင်နေရင်း .. မင်း တကယ်ရှိနေပါ
ခေါ့လို့ စံစားနေရင်း .. မင်းနဲ့အတူ .. ငါရှိနေတယ်လို့ .. ငါ့ကိုယ်ငါ
လိမ်ညာဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေတတ်တယ် .. ပြီး
တော့ .. ငါ့ဖြစ်ချင်စောတွေဟာ တကယ်ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့
အမှန်တရားကိုသိနေရရင်း .. ငါ အရူးကြီးလိုဖြစ်နေရတယ် မယ်မင်း
ရယ် .. မင်း .. ငါ့ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ .. ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ .. မင်းကို ..
ငါသတ်တာ .. ငါ ရက်ရက်စက်စက် အပြောတွေနဲ့ သတ်ခဲ့တာ .. ငါ
ကြောင့် မင်း ထွက်သွားရတာ .. တစ်ခွန်းလေးမှ ငါ မတားခဲ့ဘဲ ကြည့်
နေတာမှ .. မင်း ထွက်သွားတာကို တစ်စက်လေးမှ မခံစားရသလိုကြီး
လုပ်ပြခဲ့တာပဲ .. အဲဒါကြောင့် .. မင်းထွက်သွားဖြစ်ခဲ့ရတယ် .. ရေနစ်
သေဆုံးခဲ့ရတယ် .. အလောင်းလေးတောင် ပြန်မတွေ့ရတော့အောင်..
အဖြစ်ဆိုးခဲ့ရတယ် .. ပိုးစိုးပက်စက် အသလိုဆုံးခဲ့ရတာဟာ .. ငါ
ကြောင့် .. ငါ .. ငါ .. ဖိုက်တွင်းနက်တဲ့အတွက်ကြောင့် ..”

သူ .. တစ်ယောက်တည်းပြောပြောနေရင်းဖြင့် မီးဖိုဆောင်လေးမှာ
လက်ဖက်ခြောက်နှပ်နေမိပြန်သည်။

“လက်ဖက်ရည်သောက်ကြရအောင် မယ်မင်းရေ .. မင်းလည်း
တူတူလာသောက် .. ငါကတော့ .. နှစ်ခွက်ဖျော်မှာကွ ..”

ဟု ပြောကာ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် သူ ဖျော်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ပုံစံမျိုးဖြင့် စားပွဲပေါ် ချသည်။ ကုလားထိုင်ကိုဆွဲ၍ မယ်မင်း ထိုင်ဖို့
လုပ်ပေးသယောင်လည်း တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေမိသည်။ နောက်
တော့ ကွေ့ပတ်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ သူ ထိုင်ခုံကိုဆွဲ၍ထိုင်
သည်။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုမြှောက်ပြသည်။ ရှေ့မှာ မယ်မင်း ထိုင်နေ
သည့်သဘော ...။

“သောက်ကြဖို့ရဲ့ ကောင်မလေးရေ ..”

ဟု ပြောကာ လက်ဖက်ရည်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါ၏။
သောက်နေရင်းလည်း ရှေ့တည့်တည့် ကုလားထိုင်နေရာကို ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ .. အချို့အပေါ့ .. မှန်ရဲ့လား ..”

ဟု မေးသည်။ နောက်တော့ လက်ထဲမှလက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုချ၍
သူ မျက်ရည်ကျလာပါသတည်း။ စားပွဲပေါ် မျက်နှာကိုတင်၍ မျက်ရည်
မဆည်နိုင် ..။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ .. သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်
ကရားလေးနှပ်ထားခဲ့ရာသည့် မယ်မင်း ..။ နို့ကရားလေး သေချာထားခဲ့
သည့် မယ်မင်း ..။ စားစရာထမင်းကြော်လေး ကြော်ပေးခဲ့ရာသည့် မယ်
မင်း ..။ မယ်မင်း ရှိစဉ်တုန်းက သူ .. ကြည်ဖြူကြည်နူးစွာ နေမပြခဲ့။
ခုကျတော့ .. သူ ချက်ကျွေးချင်သမျှ .. ဇောတွေ ဘယ်လောက်တင်
တင် ..။ စားမည့် မယ်မင်း မရှိတော့ချေပြီတကား ..။ မယ်မင်း၏နှလုံး
သား နုနစ် စင်စင်လေးကို ရက်ရက်စက်စက်.. သူ မထောက်မရက်
ပြောခဲ့ သည်မို့ မယ်မင်း ထွက်ခွာသွားရှာခြင်းပါ ..။ တကယ်တမ်းက
မယ်မင်း မှာ ထိုနေ့မနက်က ထွက်စရာစိတ်ကူးပင် ရှိရှာတာမဟုတ်။
သူ့မွေးနေ့ ပွဲကိုပင် တမြတ်တန်း .. တန်ဖိုးထား၍ လုပ်ပေးနေသေးသည်
ပဲ။ ပျော်ဖို့ပဲ တွေးနေခဲ့ရာသည်ပဲ ..။

“ငါ့ကို မနက်စာအမိချက်ပေးလုပ်ပေးနိုင်လို့ဆိုပြီး ပျော်နေတာ
များ.. မိတယ်ဟေ့ .. မိတယ်ဟေ့နဲ့ ခုန်ပေါက်နေတာ .. ဘယ်လောက်
ချစ်ဖို့ကောင်းနေသလဲ .. ငါဟာ .. အဲသလိုချစ်စရာကောင်းနေတာတွေ
အားလုံးကို .. မုန်းတီးစိတ်တွေနဲ့ ဖုံးထားပြီး သနားစိတ်လေးတောင်
မထားခဲ့တာဟာ မယ်မင်းအပေါ် ရက်စက်ခြင်းတွေပဲပေါ့ .. သူက ..
သူက .. ငါ့ကို .. အတင့်ရဲရဲလက်ထပ်တယ်ပဲရှိစေတော့ .. ဒီလောက်
ငါ့ကို ဂရုတစိုက်နဲ့ရှိနေရာတဲ့ကလေးကို .. ငါက .. ချစ်လိုက်ဖို့ရာ
ဘာလို့ဝန်လေးနေခဲ့တာတဲ့လဲ .. ငါ .. ငါ .. အလွန်အတ္တကြီးခဲ့တာ..

ဓာနတလူလူလွှင့်ခဲ့တာ .. ငါ .. လူပါးဝခဲ့တာ .. ခု .. သေအောင်လူးလဲ
ခံနေပြီ မဟုတ်လား .. ခံ .. ခံ ..”

သူတစ်ယောက်တည်းပြောကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာမိပြန်၏။
မယ်မင်း အခန်းထဲပဲ တလည်လည်ပြန်ရောက်ပြန်သည်။ ခုတင်လေး
ပေါ် ထိုင်လိုက် ..။ မယ်မင်း၏ကဗျာလေးကို မှန်ဘောင်သွင်းထားကာ
ချိတ်ထားရာနံရံရှေ့မှာ သွားရပ်၍ ကဗျာလေးကို မမှီဝဲမသန် ဖတ်နေ
လိုက်ဖြင့်ရှိနေမိရပြန်၏။

ထိုစဉ်ခိုက် သူ့ဟန်းဖုန်းမြည်လာသည်။ သူ ကြည့်လိုက်တော့
အန်တီဟောမန်၏ဖုန်းနံပါတ် ပေါ်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ ..”

သူ ထူးချိန်မှာ အသံက အက်တက်တက်ဖြစ်နေသည်။ စိတ်
ထောင်းကိုယ်ကျေ ဖြစ်နေသမျှ အာခေါင်တွေလည်းခြောက် ..။ လျှာ
တွေလည်း ခြောက်သွေ့နေတတ်သည်ကလည်း အကျင့်တစ်ခုလိုပင်
သူ့မှာ ဖြစ်တည်နေရပါ၏။

“လူလေး .. မနေ့ညက မမမွေး ဖုန်းဆက်ပြောလာတယ် .. ညည
တွေ မအိပ်တာလည်း ခုထိဆက်ဖြစ်နေတုန်းပဲဆိုတာတွေ .. အစား
အသောက်မမှန်တာတွေ.. ကြာရိပ်ညီမှာ တူတူနေဖို့ခေါ်လို့မရတာတွေ..
အလုပ်လည်း ဘာမှကိုမလုပ်တော့ဘဲ လှိုင်းနှစ်အိမ်မှာပဲ ဘယ်မှမထွက်
နေနေတာတွေ .. အားလုံး .. လူလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မမမွေး ပြောပြရာ
ပြန်ပြီ .. ဒီအကြောင်းတွေ အန်တီဟောမန် ကြားနေရတာ .. လန့်ချီနေပြီ
ကွယ် .. အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ် လူလေးရယ် .. သွားလေသူလည်း
ပြန်လာနိုင်တော့တာမှမဟုတ်တာ .. ဘဝကို ရှင်သန်လှုပ်ရှားကျန်ခဲ့ရမှာ
က .. အသက်ရှင်နေသူရဲ့ဘဝဖြစ်စဉ်ပဲမဟုတ်လား .. လူလေးရဲ့ လှိုင်း
ခံအိမ်က ကိုဖြူခင် က .. လူလေးနဲ့စားရလေသမျှ .. လန့်နေဘောင်
စိတ်ပူနေပြီ .. လူလေးရဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း စိတ်ထိခိုက်နေကြရပြီ..

သူတို့ကို သနားပါ လူလေးရယ် .. မိဘတွေနဲ့ .. ခဗျာတို့မှာ .. အပူနီး
တောက်နေကြရှာတာပါ .. သမီး ပိုပို အတွက် .. မမဖွေးတို့ခဗျာ ပုန်း
ညက်မြိုင်ကို မျက်နှာမပြရဲအောင် .. စိတ်ထိခိုက်ကြရ .. သောကဖြစ်ကြ
ရတဲ့အထဲ .. လူလေးကလည်း .. ခုလောက်ထိ အသေအကျေ ထိခိုက်
ခံစားကျနေတာတွေ မြင်နေရတော့ .. ဘယ်လို .. စိတ်ချမ်းသာနိုင်ကြမှာ
ပါတော့မလဲ ..”

ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ပျောင့်ပျော့နေပါသည့် အန်တီအသံကို ကြား
နေရရင်း မျက်ရည်ဝဲလာရပါ၏။

“မထိုက်တန်လိုက်တာ အန်တီရယ် .. အန်တီတို့မေတ္တာနဲ့ မထိုက်
တန်လိုက်တဲ့ ရှင်သန်ခေတ်လူ ပါဗျာ .. ကျွန်တော်.. မယ်မင်းကို သတ်
ခဲ့တာပါ .. အဲသလိုကောင်ကို .. ဘာလို့သနားတဲ့သူနေကြတာလဲ -
မသနားပါနဲ့ အန်တီရယ် .. သေပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး မေတ္တာတုံး
နေစေသင့်တဲ့ ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေတာပါဗျာ ..”

ပူကျုံးမရ သူ ရင်ကွဲသံကြီးဖြင့် ပြောတော့ အန်တီဘက်မှ သက်
ပြင်းရှိက်သံ ပေါ်လာပါ၏။

“သေပြီပဲ လူလေးရယ် .. သမီး ပိုပို က သေပြီပဲ ..”

သေပြီ ..။ သူ မကြားချင်ဆုံးသော စကား ..။ သူ့ရင်ထဲ မခံနိုင်ဆုံး
သော စကား ..။

“မပြောပါနဲ့ အန်တီ .. သေတယ်ဆိုတာ မပြောပါနဲ့ .. မယ်မင်း
ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မသေဘူး .. သူ .. မသေဘူး .. သူရှိနေတယ်..
ရှိနေတယ်ဗျာ .. ဒီမနက်တောင် .. သူ .. သူ .. ကျွန်တော်ပျော်တဲ့
လက်ဖက်ရည်ကို လာသောက်သွားသေးတယ် .. သူ ရှိနေတယ် .. ရှိနေ
တယ်ဆိုဗျာ ..”

သူ မျက်ရည်ကျရင်း အော်မြှောက်တော့ တစ်ဖက်မှ အတန်ကြာ
အသံတိတ်နေသည်။ မယ်မင်း .. ဟု သူခေါ်တာလေးကို မယ်မင်း က

သဘောတကျကျဖြင့် ရယ်မော၍ ခေါ်ပါ .. ခေါ်ပါဟု လိုလိုလားလား
ပြောခဲ့တာလေးကိုလည်း သူ မမေ့ ..။ ခုထိလည်း မယ်မင်း ဟု သူ
ခေါ်နေဆဲ။ တည်ကြည်ပိုပို ..။ ဆိုတာလေးကို .. မယ်မင်း ဟု သူခေါ်
တာကို .. ခုကျတော့လည်း ဖေဖေနှင့်မေမေလည်း သိကုန်ပြီ။ အန်ကယ်
ဂုဏ်နှင့် အန်တီဟောမန်တို့လည်း သိနေပြီ ..။ ခုလိုပင် အန်ကယ်ဂုဏ်နှင့်
အန်တီဟောမန်တို့ သူ့ကို ဖုန်းဖြင့်လှမ်း၍ ပျောင့်ပျော့ကြတာ တစ်ပတ်ကို
အနည်းဆုံး သုံးလေးရက်တော့ရှိနေတတ်သည်ပါပဲ ..။ ဖေဖေနှင့်မေမေ
ဆလည်း လှိုင်းနဲ့ စံအိမ်မှ ကြာရိပ်ညိုဆီသို့ သူ့ကို ခေါ်မရပြုမရဖြင့်ရှိနေ
တာကို စိတ်အထိခိုက်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ မျက်ကွယ်မှာ အိမ်တစ်လုံးမှာ
ဆုပ်ချင်ရာလုပ် ..။ နေချင်သလိုနေနေသည့် သူ့ကို စိတ်လက်ပူနေကြ
ပြီ။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ လှိုင်းနဲ့ စံအိမ်သို့ပြောင်းလာကြမည်ဆိုတာကို
သည်း သူ လက်မခံ ..။ မယ်မင်းနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ဆက်ရှိနေ
သည့်ခံစားချက်တွေဖြင့် သူ့.. ရှိနေချင်သည်လေ ..။ ကြာတော့ ..
စိတ်ကူးယဉ်လွန်ခြင်း .. သဘာဝလွန်ခြင်းများဆန်လာသည့် သူ့ကို
ဆဖေနှင့် မေမေလည်း စိတ်ပူလာကြပြီ။ စိုးရိမ်လာကြပြီ။ အန်ကယ်
ဂုဏ် နှင့် အန်တီဟောမန် တို့လည်း စိတ်ပူလာနေကြပြီ။ ဒါကိုလည်း
သူ သိနေသည်ပါပဲ ..။

“ပိုပိုလေးသတင်း ကြားစတုန်းကတော့ အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့
သည်း မိဘပဲကွယ် .. ရူးမတတ်ဖြစ်ကြရတာပါပဲ .. ဒါပေမယ့် .. လူ
လေးရယ် .. သေသူက သေပြီပဲ .. ပြန်မလာနိုင်တော့တဲ့အတူတူ.. သား
လူလေးကို .. အန်တီ တစ်ခုတောင်းပန်ချင်တယ် .. အိမ်ထောင်ပြုလိုက်
ပါကွယ် .. ဒီတစ်ခါမှတော့ .. သား တကယ်ချစ်မြတ်နိုးနိုင်မယ့် မိန်း
ကလေးမျိုးကို .. သေချာရွေးချယ်ပြီး .. လက်ထပ်လိုက်ပါ .. ဘဝဖော်
ဆိုတာ လိုတယ်လေ .. ဒီအတိုင်း နေချင်သလိုကြီး ပစ်စလက်ခတ်နေနေ
လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ..”

တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသူကို ရွေးချယ်လက်ထပ်ပါတဲ့လားလေ - သူ .. ရင်ထဲ ကျေနပ်ဖြစ်ရပြီ။ သူက .. သူက .. မယ်မင်းကို ပြောခဲ့သည်လေ ..။ သူ လက်မထပ်ချင်ပါဟု အတိအလင်းပြောခဲ့ပါလျက် ရအောင် လက်ထပ်ယူသည့်မိန်းမဟု ..။ ခု .. အန်တီ ပြောလာပြီ။ သူ တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ ..။

“ကျွန်တော် .. တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတာ တစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ် အန်တီရယ်.. အန်တီ သိပါပြီ.. သိနေပါပြီဗျာ .. မယ်မင်းကို .. ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာ .. သေအောင်ချစ်တာ .. ရူးအောင်ချစ်တာ.. ခွဲမရနိုင်အောင် ချစ်တာဗျာ .. သူ့ကိုပဲချစ်နေတာ .. ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲနိုင်မှာလည်း မဟုတ်တော့ဘူး .. သူ .. သေပြီဆို .. မပြောပါနဲ့ဗျာ .. သူ ရှိနေပါတယ် .. ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ .. သူ ရှိနေပါတယ် .. ရှိနေပါတယ်ဗျာ .. နောက်ထပ် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ .. ဘယ်တော့မှ မတိုက်တွန်းပါနဲ့ အန်တီရယ် .. ကျွန်တော့်သစ္စာ .. မယ်မင်းတစ်ယောက် အပေါ်မှာ တည်နေတာပါ .. တည်နေတာပါ ..”

ဟု သူ ရင်ကွဲသံကြီးဖြင့်ပြောရင်း ငိုချလိုက်မိရပါပြီတည်း။ သူ .. သူ .. တင်းမခံနိုင် ..။ တင်းမခံသာ ..။ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပြီ ..။ ယူကျုံးမရစိတ်သည် နှလုံးသားကို ကြီးမားသောတူကြီးနှင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ထုနှက်နေသည့်နှယ် မွေ့ကြွေမှု ခံစားနေရသည်။ နှလုံးသားဆီမှ သွေးတွေ ဒလဟောယိုစီးကျလာသည်သို့ ပြင်းထန်သောစူးအောင်နာကျင်ခြင်းတွေက ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြန့်နေပြီ ..။

“လူလေးရဲ့ဖေဖေက .. သမီးပိုပို သတင်းကြားပြီးတဲ့နောက်မှာ လူလေးကို .. နောက်တစ်ကြော့ အိမ်ပေါ် ခံပြင်းစိတ်နဲ့တက်လာပြီး - လူလေးကို နာခေါင်းထဲက သွေးကျအောင်ကို ထိုးပစ်ခဲ့တာပါကွယ် - လူလေး ငိုနေတာကို မသနားဘဲ ထိုးပစ်ခဲ့မိတယ်လို့ လူလေးရဲ့ဖေဖေဖုန်းနဲ့ ငိုနေရင်းပြောပြခဲ့တာ .. အဲသလိုငိုနေတာဟာလည်း... သားကို

သနားလို့မဟုတ်ဘူးတဲ့ .. ပိုပိုလေးကို သနားလွန်းလို့ .. အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေရတာကို စိတ်ထဲ ထိခိုက်ရလွန်းလို့ .. ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရလွန်းလို့ပါလို့ ဆည်း ပြောခဲ့တာဟာ .. ဒီတော့ .. လူလေးရယ် .. အဲဒီတုန်းကတော့ အန်တီတို့လည်း အသက်ပါသွားမတတ်ကို ခံစားကြရတာပါ .. ဒါပေမယ့် လူလေးကိုတော့ဖြင့် အပြစ်မတင်ခဲ့ပါဘူး .. သားမှာ ဝဋ်ကြွေးရှိလို့.. ဆပ်ရချေတယ်လို့မှတ်ယူခဲ့တာပါ .. တကယ်က.. လူလေးဟာ .. သမီးကြောင့် .. နာခေါင်းကသွေးကျအောင် အထိုးခံရတာပါကွယ် .. စိတ်နာခံလိုက်စမ်းပါ .. သူ .. ဘာမဆို .. ကလေးစိတ်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ .. သုပ်ချင်ရာကို ကောက်လုပ်တတ်တာ အကျင့်ကြီးလိုဖြစ်နေသဗျာ .. အစာတည်းက .. အန်တီ ခဏခဏသတိပေးဖူးတယ် .. ဆုံးမဖူးတယ်.. သူ .. မပြင်ဘူးလေ .. ဖြုတ်ဆို .. ကလေးစိတ် .. ကလေးအတွေးမျိုးနဲ့.. သုပ်ပစ်တတ်တာချည်းပဲ .. ခုလည်းကြည့် .. သူ .. ကလေးစိတ်နဲ့ .. ဆောက်ကာငင်ကာ အိမ်ပြန်ချလိုက်တာ ကိစ္စမရှိဘူး.. မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကုန်ရ .. သူလည်း သေရ .. လူလေးလည်း ဝေဒနာနဲ့ကျန်ရ .. စိတ်ထိခိုက်မွန်းကျပ်တဲ့ ဝေဒနာကို လူနဲ့မတန်အောင် .. မတန်ဘဲဆကြီး ခံစားနေရသမျှဟာ .. သူ့အပြစ်ပဲကွယ် .. သူ မလိမ္မာလို့ ဒါတွေအားလုံးဖြစ်ကုန်ရတာ .. သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါကွယ် .. အန်တီသမီးကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ .. ဘဝကို .. မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ .. အောင်မြင်ခြင်းတွေနဲ့ .. ရှင်သန်နေစမ်းပါ .. သူ့ကြောင့် .. လူလေးရဲ့မိဘတွေပါ အဆမပါပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေကြရတာကို သိနေရလေလေ .. အန်တီသမီးမလိမ္မာတာကို ပိုရှက်ရလေလေပါကွယ် .. သားမိုက်ကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးရွှေလူ နဲ့ မမမွေး တို့ခမျာ ပုန်းညက်မြိုင်ကို ချက်နာ လာမပြရဲအောင် ခံစားရ .. လူလေးကိုလည်း ပုန်းညက်မြိုင်ကို သွားခွင့် မပြုအောင် မမမွေး စိတ်ဆိုးခဲ့တာတွေက .. ပိုပို မလိမ္မာလို့ ဖြစ်ကုန်ရတာ ..”

“အပြစ်မတင်ပါနဲ့ အန်တီရယ် .. မယ်မင်းကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ သူ့ခမျာ .. ထိခိုက်ခံစားပြီး .. လှိုင်းနဲ့ စံအိမ်က .. ရင်ကျေခံ ထွက်သွားရရှာတဲ့ ကုလေးပါ .. ထပ်ပြီး အပြစ်မရှိပါနဲ့ .. ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် မကြားပါရစေနဲ့ .. မကြားရက်လွန်းလို့ပါ .. မကြားရက်လွန်းလို့ပါ .. သူက .. သူက .. အရှုံးပေးပြီး ထွက်သွားတဲ့သူပါ .. သူ့မှာပေးဆပ်စေတာမှန်မကျန်အောင် အားလုံးသွန်ပေးပြီးမှ မျက်ရည်နဲ့ထွက်သွားရတဲ့သူပါ .. ကျွန်တော့်အတွက် အားလုံးပေးဆပ်ခဲ့တဲ့သူပါဗျာ ..”

ဟု ပြောကာ သူ ဖုန်းခလုတ်လေးကို ပိတ်လိုက်မိရပါပြီတည်း။ မျက်နှာပေါ် လက်ဖဝါးတွေကို ဖိအုပ်ထားမိရပါ၏။ မျက်ရည်တွေ ထွက်လာနေပြီ။

“မင်းကိုချစ်နေမိတဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို ငါ မမြင်နိုင်ခဲ့တာကို ငါ ညံ့တာ .. ငါညံ့တာ မယ်မင်းရေ .. ခုတော့ .. ခုတော့ .. လွမ်းရင်စိတ် .. ဖြေသိမ့်ဖို့လည်းမမြင် .. တမ်းတတဲ့စိတ် .. ပြေလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်တော့ပါဘူး မယ်မင်းရယ် .. ငါလေ .. ငါ .. မင်းကို လွမ်းအလွမ်းတွေနဲ့ကျန်ခဲ့ရတဲ့သူ ဖြစ်နေရပါပြီ ..”

သူတစ်ယောက်တည်း ပြောနေမိသည်။ သူ့ဘေးမှာ မယ်မင်း လာသည်ကို ခံစားရ၏။ စံကားပန်းလှေးတွေ ပန်လာသည်ထင့် စံကားဖြူပန်းရန်ကို သူ ရနေသည်။ သူ၏မဟေသိလေး ..။ သူ့နှလုံးသားတွင်းမှာ ပိုင်စိုးနေပါသည့်ကောင်မလေး ..။ ပြေပါလှည့် ..။ ကျွန်ုပ်ကွယ့် .. ဟု အော်ဟစ်၍ တောင်းပန်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

သူ မုန်းမိခဲ့ရလေသမျှ တောင်းပန်နေချင်သည်။ ရှောင်လွှဲမရသည့် နောင်တတွေနှင့်အတူ သူ လူဆက်ဖြစ်နေရဦးမည်။ အပျော်တောတွေလည်း ပျောက်ဆုံးကုန်ကြပြီ ..။

အန်တီက ပြောသည်လေ ..။ လက်ထပ်လိုက်ပါတဲ့ ..။ သူ့မှာ .. သူ့မှာ .. မယ်မင်းမှလွဲ၍ ဘဝအဖော်ဆိုတာလည်း ရှိမည်

နိုင် ..။

“ချစ်လိုက်တာ မယ်မင်းရယ် .. ချစ်လိုက်တာ .. မင်း .. ယုံကြည်လေးပါ .. မင်းကိုငါ .. ငါ .. သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ .. မင်း ယုံကြည်ပေးပါကွာ .. ခုအချိန်မှာ .. ငါ့ဘေးမှာ မင်းများရောက်လာမယ်ဆိုရင်လေ .. ငါ .. မင်းကို ပထမဆုံးပြောမိမယ့်သစ္စာစကားဟာ .. မင်းကို .. ငါ .. ငါ .. သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာပါပဲ မယ်မင်းရယ် ..”

သူတစ်ယောက်တည်းပြောနေရင်း မျက်နှာပေါ်မှ လက်ဖဝါးတွေကို ဖယ်လိုက်တော့ တံခါးဝမှာရပ်နေသည့် ဖေဖေနှင့်မေမေကို မြင်လိုက် ရပါ၏။ အကြည့်တွေက သူ့ထံမှာ တန်နေသည်။ ချက်ချင်းတွေ ပြည့် သိပ်နေသောအကြည့် ..။

ဖေဖေက သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ခေါင်းယမ်း၏ ..။

“ခုကျတော့ .. ဘယ်သူမှ ဝင်ထိန်းလို့မရ .. ဘယ်သူမှ ပျော့ငှားဖို့လို့မရ .. နားချလို့မရ .. မယ်မင်းဆိုမှ မယ်မင်း .. ချစ်နေလိုက်သမျှတွေ အားလုံး .. နောင်တတွေနဲ့အတူ ရှိနေတာပါပဲလား သားရယ် ..”

ဟု တစ်ချက်ညည်းသည်။

“အဲဒါပဲ သား .. အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ .. အရေးကြီးဆုံးဟာ .. ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်သိမ့်ပဲ .. ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်မြင်နိုင်ဖို့ပဲ .. မင်း .. မမြင်ခဲ့ဘူး .. မသိခဲ့ဘူး .. နှောင်းမှမြင် .. နှောင်းမှသိတဲ့အခါမှာ .. နောင်တနဲ့အတူ .. သေမတတ် .. ခံစားကျန်ရတတ်တယ် .. အဲဒါ .. အဆိုးဆုံးပဲ .. ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ သား ..”

ဟု ဖေဖေ ပြောကာ သူ့ထံလျှောက်မလာတော့ဘဲ အခန်းတံခါးဆီမှ ဝင် ပြန်လှည့်ဆင်းသွားပါ၏။ မေမေ သူ့ထံလျှောက်လာသည်။ စာကြည့်စားပွဲပေါ် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုတင်သည်။ သူ့ဆံစကိုသပ်ပေးကာ ချောမွေ့ထွက်သွားသည်ပါပဲ။ ဘာမျှကိုမပြောတော့ ..။ သူလည်း ငြိမ်သက်ကျန်ခဲ့သည်။ ကားမောင်းထွက်သွားသံကို သူ အာရုံထားမိ၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ပြန်သွားကြချေပြီတကား...။ စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြင့် ပြန်သွားကြချေမည်သာ။ တစ်နေ့ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်လောက်
တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ ရောက်လာတတ်သည်။ သူ့ကို ပစ်ထားရဲကြ-

ဤနေ့မှာ ရောက်လာတာကို မသိလိုက်ရ။ ကားသံကိုလည်း
မကြားမိ။ သူ့ကြေကွဲမှုတွေနှင့်အတူ သူ ပိနေ .. ဖိစီးခံစားနေရတာ
ကြောင့် ဘာကိုမှ သူ မသိလိုက်။ မကြားလိုက်။ ခု .. ပြန်သွားသည့်
ကားမောင်းထွက်သံကိုသာ သူ အာရုံထားမိလိုက်ရခြင်းပါ။

မေမေသည် .. သူ စိတ်ငြိမ်အောင် စာအုပ်တစ်အုပ် လာထားတော့
ခြင်း ဖြစ်မည်။

တကယ်က .. သူ စာလည်း မဖတ်ချင်။ လူဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်သည်။ ရွှေငှက်သည် .. အကြောင့်အကြကင်းကင်းဖြင့် .. သောက
ဖြင့် ရှင်သန်သည်တဲ့။ သူ့မှာက .. မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံးနေတာတည်းကင်းဖြင့် .. ပျော်ခဲ့ရလေသော .. အဖြူစင် .. ခုံမင်ရာ ငယ်ဘဝလေး
ပဲ ရှိနေသည်။ ပန်းတိုင်လည်း မရှိတော့သယောင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အဖို့ လွမ်းရှာသည်တဲ့ ...။
တစ်ခုပဲ ရင်ထဲမှာရှိနေသည်။ မယ်မင်း ကို ချစ်သည့်အချစ် ...။ မယ်မင်း
ကို ခွဲရသည့်ဘဝကို ခံနိုင်ရည်မရှိသည့် ခံစားချက် ...။ ဒါတွေပဲ ရှိနေ
သည်။

နောင်တတွေက ရင်ကို အနှိပ်စက်ဆုံး။ သူ အမုန်းဆုံးသည် သူ့အဖွားဖြင့်ရှိ၏။ နားတစ်အုပ်ရှိသော ဂျိုကုတ် ဆိုသည့် ကောင်လေးက
ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကြောင့် မယ်မင်း .. အဖြစ်ဆိုးကြုံရခြင်း။ သူ .. ထမင်းနားကျောင်းရသည်။ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်မှာ နားကျောင်း
လိုက်ကာ အပြင်သို့ထွက် လုလုခြေလှမ်းချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲ စာအုပ်ထဲသား မောင်ဂျိုကုတ်နှင့် တစ္ဆေကြီး ဖြူကတို့ တိုးကြ၏။ ပလွေမှုတ်နေ
ကို ကြည့်မိရ၏။ စာအုပ်က သိပ်မထူ...။ ခေါင်းစဉ်က .. တစ္ဆေပုံကြည့်သည့် ဂျိုကုတ်ကို ဖြူက က လာ၍မိတ်ဆွေဖွဲ့သည်။ ပန်းသီးတွေ စပျစ်
များ ...။ ရေးသူက .. ရွှေငှက် ...။ ရင်သွည် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်၏။

ရွှေငှက် ...။ ဘုရားရေ ...။ မယ်မင်းကို .. မယ်မင်းကို.. မိဘတွေထဲ
ရွှေငှက်ဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည်တကား...။

လက်တွေ့ တုန်ခါနေသည်။ စာအုပ်လေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
လိုက်သည်က မြန်ဆန်လွန်းနေ၏။

စာအုပ်လေး၏ ပထမစာမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ...

ငယ်ဘဝ

ဘယ်တော့မှပေမေ့ ...

မြတ်သန်းသမျှ

တာလတွေထဲ

ငယ်ဘဝကိုပဲ လွမ်းတယ် ...။

ဟူ၍ .. ကဗျာလေးကို ဖတ်လိုက်ရ၏။ သူ .. ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ
ပုံပြင်လေးကို သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖတ်မိရပြန်သည်။
ဖြူက ဆိုသော တစ္ဆေပုံပြင် ...။ အသားက ဖြူသည်။ မျက်လုံးမွေး
သည်းဖြူသည်။ မျက်လုံးက ဝိုင်းသည်။ ရှည်သောသွားတွေက အစွယ်
သီးတွေ ကျွေးသည်။ ဖြူက လျှာကြီးထုတ်ပေးလျှင် ဂျိုကုတ်က ထိုလျှာ
ကြီးပေါ်မှာစက်တံစီးသည်။ ဖြူ၏ နားရွက်ပေါ် ဂျိုကုတ် တက်အိပ်
သွင် ဖြူက မျက်တောင်ခတ်၍ ဂျိုကုတ်ကို ဒန်းစီးသလိုလုပ်ပေးကာ
အိပ်၏။ အိပ်စေ၏။

သူ့အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသည်က .. စက္ကူပန်းရံများ...။ ပြီးလျှင်..
သီးဒယားဖျာကြီးခင်းထားကာ အစားအသောက်တွေ အလယ်မှာချမှတ်
အလေးတွေကို ပုံပြောနေသည့် မယ်မင်း။

ပုန်းညက်မြိုင်ဆီမှာ .. အတိတ်ကကျန်ခဲ့ရာ မြင်ကွင်းတစ်ခု -
 ကြားခဲ့ရာ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်...။ ခု .. ခု .. ရွှေငှက် ရေးသောပုံပြင်စာအုပ်
 လေးထဲမှာ ဖတ်ရချေပြီတကား။ သူ .. သူ .. စာအုပ်လေးကို ရင်မှာ
 ကပ်ထားမိပြီ၊ အပ်ထားမိပြီ ...။

မျက်ရည်ကျလာ၏။ ကျနေရင်းမှ သူ .. စတင်၍ပြုံးလာသည်။
 မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြန်ရလိုက်သည့်သူတစ်ယောက်၏ အပြုံး...။ တဖြည်း
 ဖြည်း မျက်ဝန်းတွေ ရှုန်းလဲ့လာရသည်။

အို .. ဤသို့သောခံစားချက်တွေ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ
 ကောလေ ...။

“မယ်မင်းရေ”

သူ .. မြတ်နိုးလွန်းစွာ .. ခေါ်လိုက်မိရချေပြီတကား။

အချစ်ငှက် ကျွန်မအတွက်
 ရှင်ပေးဆက်စဉ်းသစ်တစ်ပင်ဟာ
 စိမ်းလန်းဝေသာလည်းကောင်း
 သစ်မြှောက်ပင်တစ်ပင်လည်းဖြစ်ပေမယ် ...။

လှပတဲ့အရွက်အခက်တွေ
 ရှင်သန်ဝေယျာအောင်
 ကျွန်မ စွမ်းဆောင်ကြိုးပမ်းပါ့မယ် ... အရှင် ...။

ရွှေခက်ရွှေရွက်
 ရွှေအကိုင်းအခက်တွေနဲ့
 တည်ဆောက်တဲ့အိမ်လေးတစ်အိမ်
 မိုးတိမ်တွေဝေးကွာကာ
 အေးမြတဲ့စမ်းချောင်းဘေးမှာ
 ရှိနေရာသစ်တစ်ပင်အတွက်
 ဖြစ်တည်ရန်ခက်ပေမယ့် ...။

ရွက်နုပေါင်း ...
 စိမ်းဝါနီသွေးရောင်ရံလေးတွေ
 ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့
 ကျွန်မရဲ့သစ်ပင်မှာ ...
 ယျက်ပြာတည်ဆောက်ထားတဲ့
 တည်မြဲရာအိမ်လေးတစ်အိမ်ဟာ
 ရှင်ပိုင်ပိုးရာအဖြစ်
 လှပစွာရှိနေပါ့မယ် ... သခင် ...။

အဲဒါက ...
 ရှင်ရဲ့လုံ့လသားမှာ
 ကျွန်မရဲ့လုံ့လသားမှာ
 နှစ်ယောက်စွာရှေ့ဆက်မယ့်
 အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့သစ်ခက်အိမ်လေးပါ ... အရှင် ...။
 ခေါ် ...
 အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့သစ်ခက်အိမ်လေးပါ ... သခင် ...။

အခန်း (၁၉)

မျက်တောင်ခတ်ရန်မျှပင် အချိန်လေးကို မခြားစေချင် ...။ အကြည့်သည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတစ်သိန်းမျှမကအောင်ရှိနေရင်းဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ရှိနေဆဲ ...။ ရင်ထဲမှာ ခါနေသည်။ လှိုက်တက်နေသည်။ လည်ချောင်းတနင်္ဂနွေဖြင့်ရှိနေရင်း အသံတွေပွင့်ကျမလာနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ စမ်းချောင်းလေးမှာ ခြေထောက်လေးတွေ စင်းချနစ်ထားရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ငါးမျှားနေသူအုပ်စုကို ငေးဝေဝေလေးကြည့်နေသည့် ကောင်မလေး ...။ ဆံကျစ်ရှည်ကြီးနှစ်ဖက်သည် ပြောင်စင်စင်ဝင်းမွတ်နေသည့် ကမ်းစပ်ကျောက်သားလုံးဝန်းဝန်းတွေထက်မှာ ခွေခွေဝိုက်ဝိုက် ...။ လည်ကုတ်သားဝင်းမွတ်မွတ်လေးသည် ဆံကျစ်ရှည်နှစ်ဖက်၏ အရင်းဘက်နေရာမှာ ဆံပင်နက်နက်လေးတွေရံလျက်ရှိနေသည်။ လက်ချောင်းနှစ်လေးတွေက ကျောက်သားဝန်းတွေထက်မှာ ဖေးဖေးတင်တင် ...။

ဪ .. သူ၏နှလုံးသားရုပ်တုလေး ...။ သူ၏ .. သက်မျိုးသခင် .. သူ၏ .. မယ်မင်းပါတကား ...။

“မယ်မင်း ..”

သူ့ခေါ်သံက လှိုက်နေသည်။ အက်နေသည်။ ချစ်လွန်း၍ ဖြစ်တည်သောအရှိက်သည် ဦးညည်းသံဘက်ဆီသို့ပင် ရောက်လှလှ ...။ သူတိတ်ဆိတ်ညင်သာစွာ ဤနေရာလေးကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏

ကောင်မလေး ကျောပေးထိုင်နေရာဆီသို့ ရောက်လာခြင်း ...။ အတန်ကြာမျှလည်း သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းစွာ သူ့ကောင်မလေးကို နောက်ပါးဆီမှာ ရပ်နေရင်း ငေးစိုက်ကြည့်နေမိခဲ့သည်က မမှိတ်မသုန် ...။ ဆီမိတော့လည်း အသံသည် ပုံမှန်ဖြစ်မနေ ...။ အက်နေသည်။ ခါနေသည်။ တမ်းတရလွန်းသူတစ်ယောက်၏ လွမ်းဆွတ်ဆွတ်အသံ ...။ ရှိုက်သံဆန်နေသောအသံ ...။

မယ်မင်း၏ကိုယ်လေး လှည့်လာပုံက ရုတ်ခနဲနိုင်သည်။ အားပါသည်။ အကြည့်သည် မော့ခနဲဖြစ်လျက် ...။ ဝန်းစက်စက်မျက်ဝန်းလေး ဆွေက သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် မော့ငေးငေးရှိနေ၏။ သူကလည်း ငုံ့မိုးငေးစိုက်ကြည့်နေသည်မှ တသက်ပါမျှ လွမ်းခဲ့ရပါသည့် ခံစားချက်ဆွေကို နှစ်၍ပါ ...။ ရင်း၍ပါ ...။ ရင်းခဲ့ရသည့် အရင်းအနှီးသည် နှလုံးအိမ်တစ်ခုလုံးကို ရင်းရသည့်အရင်း ...။ သွေးတွေသွန်ကျ ကြေမြေစေရပါသည့် အရင်းအနှီး ...။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ခတ်နေပေမယ့် လတ်တလောမှာ အသံတွေထွက်ကျမလာနိုင်သေး ...။ မယ်မင်း၏ အကြည့်လေးတွေကလည်း ကြေကြေမြေမြေနိုင်နေလျက် မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်လာနေကြပါ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဆိုးနေသည်။ အဝေးကြီးဝေးခဲ့ရလေသမျှ .. အတိုးချ၍ စိုက်ကြည့်နေမိသည့်အကြည့်သည် .. မတင်းတိမ်နိုင်သောအကြည့် ...။ ကြည့်မဝသောအကြည့် ...။ လွမ်းသမျှ ဖြေမဆည့်နိုင်သေးဘဲ .. နှမ်းလျလျကြည့်နေသည့်အကြည့် ...။ ဒါတွေကို .. သူ .. ရင်နှင့်ရင်း၍ခံစားရသည်ဆိုတာ .. မယ်မင်း သိနေပါလိမ့်မည်။ ယုံနေပါလိမ့်မည် ...။ သူ့လည်ပင်းတွေ တောင့်ခဲနေရာမှ စတင်၍ ခတ်ဆတ်ဆတ်အားစိုက်၍ လှုပ်ယူရသည့်နှယ် စတင်လှုပ်ရှားလာရပါပြီ ...။ နောက်တော့ .. မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်သည်။ ကိုယ်သည် ကိုင်းညွတ်၏။ မယ်မင်း၏ကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပွင့်ငင်ယူလိုက်သည်က .. ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်ဖို့ သတိထဲ ဝင်လာနိုင်ခြင်းမရှိတော့သည့်နှယ်ပါ ...။ ဘေး

မှာ လူတွေရှိချင်ရှိ ..။ ကြည့်ချင်ကြည့် ..။ သူ့မယ်မင်းကို .. သူ ဤတစ်
 ကြိမ်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးပွေ့ငင်ဖို့ထက် အရေးကြီးနေတာ မရှိ
 သူ့အသက်ကိုပါ နတ်သိမ်းယူငင်သွားနိုင်လောက်အောင် သူ ချစ်ရာ
 သည့်ကောင်မလေးကို .. သူ .. ရင်ခွင်ထဲသိမ်းပိုက်ထားလိုက်ချင်တာပဲ
 ရှိနေသည်။ ဤကောင်မလေး မရှိလျှင် .. သူ .. သက်ဆုံးရှုံးနိုင်အံ့ မထင်
 ..။ ဒါကို .. သူ သိနေသည်။ သူ့ထံမှ တဖြည်းဖြည်းလျော့ပါး
 ဆုတ်ယုတ်စပြုလာနေပြီဖြစ်သည့် အားအင်ဖျော့တော့ခြင်းတွေကြောင့်
 ပင်လျှင် သူသိနေသည်တည်း ..။

“မယ်မင်းရယ် .. မယ်မင်းရယ် .. အသက်ရယ် .. အစ်ကိုလေးရဲ့
 အသက်ရယ် .. အစ်ကိုလေး .. သေမှာ .. သေမှာဗျ ..”

သူ .. မယ်မင်း၏မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖေးညှပ်
 ၍ ပင့်မော့လိုက်ကာ တစ်စုံစီမိပါအောင် မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေ ရင်း
 လွမ်းသမျှတွေကိုရင်း၍ သူ တောက်လျှောက်ပြောနေမိသည်။ မယ်
 မင်း၏မျက်နှာလေးက ခပ်မော့မော့ရှိနေ၏။ မျက်ရည်တွေလည်း ကျနေ
 သည်။ မယ်မင်း၏ကိုယ်လေးသည်လည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေချေသည်
 တကား ..။ သူ .. သနားစိတ်ဖြင့် ကိုယ်လေးကိုထိန်း၍ ..

“ထိုင် .. ထိုင်လိုက်နော် .. ထိုင်လိုက် ..”

တိုးဖွဖွပြောကာ တူတူထိုင်ဖြစ်သည်။ မယ်မင်း၏ကိုယ်လေးကို
 လည်း ဖေးထိန်း၍ ထိုင်စေခြင်း ..။ ထိုင်နေတော့လည်း မယ်မင်း၏
 ကိုယ်လေးကို ပခုံးဆီမှ သိုင်းငင်ပွေ့ထားမိရသည်ပါပဲ။

“အစ်ကိုလေး ပြောမယ် .. နားထောင် .. အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်
 နေတယ် မယ်မင်း .. အစ်ကိုလေး .. မယ်မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲ -
 အသက်ပါသွားအောင်ကို ချစ်တာပါ မယ်မင်းရယ် .. မင်းမရှိရင် -
 အစ်ကိုလေး အသက်တို့မှာ .. သေမှာ .. အဲသလောက်ချစ်တာကို -
 မယ်မင်း မရှိချိန်မှာ .. အစ်ကိုလေး အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ရင်း သိနေရတာ-

အစ်ကိုလေးက .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် .. ကျိန်ဆဲနေမိတယ် .. မယ်မင်းကို
 အချစ်ဖူးလို့ ရက်ရက်စက်စက်ပြောထွက်ရက်တဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့ပါးစပ်ကို
 အစ်ကိုလေးကိုယ်တိုင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ .. လက်သီးဆုပ်နဲ့ ထိုးပစ်ဖူး တယ်
 - သွေးကျလာတဲ့အထိဆိုပါတော့ ..”

သူ မှန်ရာတွေ ဆက်တိုက်ပြောနေခြင်း ..။ ဒါပေမယ့် .. ပြည့်စုံ
 နေပြီဟုကိုမထင်။ ပြောသမျှတွေထဲမှာ သူ ချစ်သမျှတွေသည် စုံစေနေ
 အောင်ပါသွားသည်ဟုမထင် ..။ သူချစ်တာက သူပြောသည့်စကားတွေ
 ထက် ပိုနေသည်။ ပိုခြင်းမက .. ပိုနေသည်။ သူ့စကားသည်ပင် .. သူ့
 ရင်ထဲကအချစ်ကို လိုက်မမီ ..။ ရှင်းမပြနိုင် ..။

“ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုလေးရယ် .. မယ်မင်း .. အစ်ကိုလေးကို နှိပ်
 စက်မိပါပြီ ..”

ဟု မယ်မင်း သူ့ပါးစပ်ထက်မှာ လက်ဖျားနုနုလေးတွေ မချိတ်ရို
 မေးတင်ရင်း မျက်ရည်ကျလာတော့ သူ ခေါင်းခါ၍ မယ်မင်း၏လက်
 လေးကို သူ ဖေးယူထွေးဆုပ်လိုက်သည်ပါပဲ ..။

“မယ်မင်းကို .. တွေတာနဲ့ .. အစ်ကိုလေး ဝန်ခံချင်နေတဲ့အရာ
 ဟာ တစ်ခုပဲရှိတယ် .. မယ်မင်းကို အစ်ကိုလေး ချစ်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံ
 ချင်တဲ့အရာ .. အဲဒါကို .. ယုံကြည်ပေးစေချင်တဲ့စော .. အဲဒါပဲရှိတယ်..
 ယုံပေးပါ ကလေးရယ် .. အစ်ကိုလေး ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပေးပါ..”

သူ ပြောနေတော့ မယ်မင်း ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ငြိမ်သက် နားထောင်
 နေရှာပါ၏။

“အစ်ကိုလေးလေ .. တစ်ယောက်တည်း မယ်မင်းနဲ့ စကားတွေ
 ပြောနေသမျှ .. လှိုင်းနဲ့ စံအိမ်ကြီးရဲ့နံရံတွေက .. မင်းမင်းကို ဖြန်ပြောပြ
 ကြလိမ့်မယ် .. မယ်မင်း ထားခဲ့တဲ့ .. ကြေးလက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ
 က မျက်ရည်ကျရင်း ထောက်ခံနေကြလိမ့်မယ် .. မယ်မင်းရဲ့ကဗျာလေး
 ရှေ့မှာ အစ်ကိုလေး ငိုခဲ့တဲ့မျက်ရည်တွေအကြောင်းကို .. ကဗျာလေးက

ပြောပြလိမ့်မယ် .. ယုံပါ မယ်မင်းရယ် ..

သူပြောနေရင်း သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို နာအောင်ထုပစ်ကာ ..

“ဒီလောက်မာကျောခဲ့တဲ့ .. အစ်ကိုလေးရဲ့ရင်ဘတ်ထဲက ရက်စက်မှုတွေ .. ခါးသီးတဲ့စကားတွေကို .. အစ်ကိုလေး .. ထုရိုက်ပြီး ဆုံးမနေခဲ့တာ .. ယုံပါ ..”

ဟု အံ့ခဲ၍ပြောတော့ မယ်မင်း သူ့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ထိန်းလာပါ၏။

“မယ်မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုလေးရယ် .. အဲဒီနေ့က .. ကားကြီးပေါ်ပါသွားတဲ့ မယ်မင်းလေ .. ကားကြီးတစ်ချက်နားတဲ့ .. ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ခဏဆင်းတယ် .. အဲဒီမှာ .. မယ်မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း မိုးမိုးနဲ့ဆိုတာ .. မိုးမိုး ဆိုတာက .. မယ်မင်း တုံ့မြို့ကလေး .. သူက ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတစ်ခုတက်နေတာ .. ခဏပြန်လာတာ .. ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ရန်ကုန်ကိုသွားတယ် .. ဟိုမှာလည်း တိုက်ခန်းရှိတယ် .. အဲဒီမှာနေတာ .. မိုးမိုးနဲ့တိုးတော့ .. မယ်မင်းကို .. ဘာနဲ့လာသလဲ .. မေးတယ် .. မယ်မင်း အိမ်ထောင်ကျတာလည်း သူ သိလိုက်ရတယ်တဲ့ .. သူ့ဖေဖေနဲ့မေမေက မင်္ဂလာပွဲတက်ခဲ့တာမို့ .. သူ့ကို ပြောပြတာတဲ့ .. အဲဒါ .. မယ်မင်း ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ပြန်တာဆိုတော့ သူ မေးသေးတယ် .. ယောက်ျား မပါဘူးလားပေါ့ .. မယ်မင်းက .. အလုပ်တွေများနေလို့ မပါလာဘူးလို့ပဲ ဖြေခဲ့တာ .. ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးတဲ့ လေးလေးခင်ကို ချန်ခဲ့ပြီး ကားနဲ့လိုက်လာလိုက်တာလို့ ဖြေခဲ့တာလေ .. မယ်မင်းဆိုတာကလည်း ငယ်ကတည်းက စိတ်ထဲပေါက်ရင် ကောက်လုပ်တဲ့ညဉ့်ရှိတာ မိုးမိုးလည်းသိတော့ .. ရယ်မောရင်း .. သူ့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး အတင်းခေါ်နေတာနဲ့ .. ကျောင်းနေဖော်နဲ့လည်း တူတူသွားရတာပဲလေ .. ဆိုပြီး ဘတ်(စ်)ပေါ်က သေတ္တာကို စပယ်ယာလေးကိုပြောပြီး ပြန်ယူ .. မိုးမိုးရဲ့ကားနဲ့ လိုက်သွားခဲ့တာပါ .. နောက်ပိုင်းမှာ .. အဲဒီဘတ်(စ်)ကား .. ချောင်းထဲကျသွားတဲ့သတင်းတွေ .. အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပိုမို ကြားရတာ .. ပိုမိုတို့ကားက တောက်

လျှောက်မောင်းတာလေ .. မိုးမိုး ရဲ့ပရာဒိုကြီး ထမင်းဆိုင်က ထွက်တော့ .. ဘတ်(စ်)ကားကြီးက ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ကျန်ခဲ့တုန်း .. ပါဆင်ကျယ်တွေလည်း ထမင်းစားမပြီးကြတဲ့သူတွေရှိနေတုန်းလေ .. မိုးမိုးနဲ့အတူ .. စခန်းမြိုင်သာ ကိုရောက်တယ် .. မိုးမိုးက .. ပုန်းညက်မြိုင်ကို အရင်ဝင်ပို့တယ် .. ပိုပိုကိုမြိုင်တော့ ဖေဖေရောမေမေရော ဖက်ခိုကြတာ .. မိုးမိုးလည်း အံ့ဩနေတာ .. ဘတ်(စ်)ကားကြီး ချောင်းထဲကျတဲ့ သတင်းတွေ .. စပယ်ယာက အစပျောက်နေတာတွေ .. အလောင်း မတွေ့တာတွေ .. လူတွေ ချောင်းထဲနစ်သူနစ်ကြရတာတွေ .. သတင်းက .. ဖေဖေနဲ့မေမေဆီကို အရင်ရောက်နေပြီ .. အန်ကယ်နဲ့အန်တီမွေး တို့ ဖုန်းဆက်ပြောကြတာတဲ့ .. ဟိုမှာလည်း ငိုယိုနေကြပြီလို့ ပြောတာ .. မေမေ ပြောနေသမျှ မိုးမိုးလည်း မျက်လုံးလေးဝိုင်း နားထောင် .. ပိုပို လည်း နားထောင်နဲ့ ရှိကြရတာပါပဲ .. မိုးမိုး ပြန်သွားမှ .. မေမေ မေးတယ်လေ .. အစ်ကိုလေးနဲ့ ဘာဖြစ်လာကြခဲ့ကြသလဲတဲ့ .. အန်တီမွေး ကတော့ ငိုပြောပြတယ်တဲ့ .. အစ်ကိုလေးက မချစ်ဖူးလို့ပြောတယ်ဆို .. အဲသလိုပြောလို့ ပြန်လာတယ်ဆို .. နဲ့ မေမေက မေးတာ ..”

မယ်မင်း ရှင်းပြ ပြောပြနေသမျှ သူ နောင်တဖြင့် ငြိမ်နားထောင်သည်။ သူ မချစ်ပါဟုပြောသည့်နေရာအရောက်မှာ ရင်သည် နှင့်ပါနေ၏။ သူ မိုက်သမျှ ခုကျတော့ .. ကြေကွဲမဆုံးနိုင်သည့်နှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို ခံနေရသည်ပါပဲ ..။

“ပိုပို အားလုံးပြောပြလိုက်ပါတယ် .. အစ်ကိုလေး မချစ်တာမို့ .. ပြန်လာတာရော .. ပုန်းညက်မြိုင်မှာလည်း ဆက်မနေချင်တာမို့ .. တစ်နေရာမှာ ခဏနေပါရစေဦးလို့ ပြောမိတာတွေရော .. ပိုပို .. သေပြီလို့ အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ထင်နေတာကိုလည်း ရှင်းမပြဖို့ရော .. အားလုံး အဲသလိုသေပြီလို့ ထင်တာကမှ ပိုကောင်းနေပါသေးတယ်လို့ ပိုပို ငိုခိုပြီး တောင်းပန်တော့ မေမေရော ဖေဖေရော .. တွေးကြတယ် .. အန်ကယ်

နဲ့အန်တိုကို အသိမပေးရင် .. မတရားရာရောက်လိမ့်မယ်လို့လည်း တွေးကြတယ် .. အစ်ကိုလေးကတော့ ထားပါတော့တဲ့ .. သူကမှ မချစ်တာတဲ့ .. သေတယ်ပြောတော့ .. ဝန်ပေါ့နေမှာပေါ့တဲ့ .. ဖေဖေ အဲသလိုပဲပြောတာ .. ခံပြင်းတာပေါ့ အစ်ကိုလေးရာ ..”

“ခံပြင်းတယ်ဆိုတာ လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ပါ မယ်မင်းရယ်.. သင်ပစ်ဖို့ကောင်းတာ .. ဒီငန့်ကိုလေ .. ဒီငန့်ကို .. အဟုတ်ပြောတာ ..”

ဟု သူ့ခေါင်းကို သူထု၍ သူ့ကိုယ်သူ အမြင်ကတ်ရင်း ပြောတော့ မယ်မင်း သူ့လက်ကို ဆွဲပြန်သည်။ မလွတ်စတမ်းလေးလည်း ဆုပ်ကိုင်ထားပါ၏။ ခုလို .. သူ နာကျင်မှာကြောက်၍ ဆွဲထိန်းတာကို ခံရတော့လည်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။ မယ်မင်းက သူ့ကို နာကျင်မှာစိုးသည့်သူက မယ်မင်းကို စိတ်တွေ ထိခိုက်ကြေမှုကုန်အောင် ရက်စက်ခဲ့သူဖြစ်နေသည်။

“နောက်တော့ .. အရမ်းငိုနေတဲ့မယ်မင်းကို .. ဖေဖေ သနားပြီး ခေါင်းညိတ်တယ် .. လောလောဆယ်တော့ မပြောပြသေးဘဲထားလိုက်ကြတာပေါ့လေ .. ဆိုပြီးတော့ .. ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ .. အန်ကယ့်ကိုလည်း ပုန်းညက်မြိုင်ကို မလာကြနဲ့တော့ .. ပိုပိုအတွက် လှိုင်းနဲ့ စံအိမ်မှာ ရက်လည်ဆွမ်းရင်းမယ် .. ရန်ကုန်ကို ဖေဖေတို့ လိုက်လာမယ်လို့ ပုန်းဆက်ပြောလိုက်တာ ..”

“ဖေဖေရော .. မေမေရော .. အစ်ကိုလေးရော .. အဲဒီချောင်းတို့ လိုက်သွားကြတယ် .. ဆေးရုံတက်နေတဲ့လူနာတွေကို မေးရတယ် - ဒရိုင်ဘာလည်း ဆေးရုံရောက်နေတာ .. ခါးရိုးထိသွားတယ်လေ.. သူ့ကို မေးတော့လည်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ် .. မယ်မင်းက နောက်မှတက်လာတဲ့ နောက်တိုးပါဆင်ဂျယ်ဆိုတော့ သေချာသိနိုင် မှတ်မိနိုင်တာက - စပယ်ယာပဲ .. စပယ်ယာကလည်း ဆုံးရှာပြီ .. ပါဆင်ဂျယ်တွေဆိုတာ ကလည်း ထမင်းစားနေကြတာဆိုတော့ .. မယ်မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး -

အဲဒီကားပြောင်းစီးတယ်ဆိုတာ သိကြပုံမရဘူး .. မယ်မယ်ရရ .. ဘာမှတို .. အစ်ကိုလေးတို့ မသိဘဲ ပြန်ခဲ့ကြရတာ .. မယ်မင်းက နောက်မှ တက်လာတဲ့လူဆိုတော့ .. ပါဆင်ဂျယ်တွေကလည်း သိပ်သတိမထားမိ.. မမှတ်မိလိုက်ရတဲ့ဖြစ်နေကြတာလည်းပါတယ် .. ပြီးတော့ .. ဒဏ်ရာရ.. ဆေးရုံရောက်ရနဲ့ဖြစ်နေကြတာဆိုတော့လည်း .. မေးမြန်းရတာက.. မေးမှဖြစ်မှာမို့လို့သာ အားနာနာနဲ့မေးရတာလေ .. ပြောတဲ့သူကလည်း ခိတ်ထိခိုက်ကြ .. ဒဏ်ရာ ရထားကြဆိုတော့ လန့်ရှိန်က ကျန်နေကြသေးတာ .. မယ်မင်းကို .. သိကိုမသိသလိုတွေဖြစ်နေကြတာ ..

သူ ဝင်ဖြေရင်း မယ်မင်း၏ခေါင်းလေးကို သပ်ပေးမိသည်။

“ပြန်ကိုမတွေ့ရတော့ဘူးလို့ထင်မိတာ မယ်မင်းရယ် .. ရူးမတတ်ပဲ သိလား .. ဒါပဲပြောတတ်တော့တယ် .. အစ်ကိုလေးကိုကြည့်စမ်း .. နှစ်လအတွင်း .. ဘယ်လောက်ထိကုန်သလဲ ဆိုတာ ..”

မေးရိုးငေါက်ပြီးနုတ် တကယ့်ကိုပိန်ချိုးကျသွားသည့်ကိစ္စ .. သူ့မျက်နှာ သူ မှန်ထဲမြင်မြင်နေရသည်ပဲလေ .. သူ .. မယ်မင်း၏လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ထားရင်း ပြောနေသမျှ မယ်မင်း မျက်ရည်ကျ၍ မော့ကြည့်နေရာမှ ..

“မယ်မင်း .. ရက်စက်မိသလိုဖြစ်ကုန်ပြီ အစ်ကိုလေးရယ် .. ပိုပိုတာ ..”

“ပိုပို ကလို့ မပြောနဲ့တော့ .. မယ်မင်းလို့ပဲ ပြော .. အစ်ကိုလေးရဲ့ အချစ်ရဆုံးသော မူပိုင် မယ်မင်း ..”

ပြောနေရင်း မယ်မင်း၏ခေါင်းလေးပေါ် သူ့မေးဖျားကို ဖေးထိမိထားမိလိုက်ရသည်ပါပဲ။ တကယ့်ကို .. အလင်းတန်းလေးတစ်ခုကို ရင်ထဲပွေ့ထားရသည်နယ် သူ့နှလုံးအိမ်တစ်ခုလုံး ခုမှ လင်းလင်းချင်းချင်းနှင့် တောက်ပနေသည်သို့ ခံစားရပါ၏။ မဆန့်ရင်ကန် ခံစားခဲ့ရသည့် နှလုံးသားလည်း ခုမှ သက်သာရာရတော့သည်တည်း ..။

"အစ်ကိုလေးရဲ့နှလုံးသားက အပင်ပန်းဆုံးပဲ .. သူ့ အရမ်းခံရတာရင်ထဲကို အောင့်တက်နေတာမှ .. နေ့မနေ့နိုင် .. ညမနေ့နိုင်အောင်ရှိနေတာ .."

ဟု သူပြောတော့ မယ်မင်း၏လက်ချောင်းနုနုလေးတွေက သူ့နှလုံးသားရှိရာ ရင်ဘတ်ထက်မှာ ဖေးတင်လာပါ၏။ မျက်နှာလေးအလိုက်ချိန်မှာ မျက်ရည်က မယ်မင်း မျက်ဝန်းဆီမှ သူ့ရင်ညွန့်ဆီမှ အင်အားပေါ် စိုစွတ်လာကြပါချေ၏။

"အစ်ကိုလေး .. ကဗျာလေးကိုဖတ်ရတယ် .. အဲဒီကဗျာလေးကိုငွေဘောင်ကွပ်ပြီး သေချာမှန်ဘောင်သွင်းချိတ်ထားတာ .. မယ်မင်းရဲ့အခန်းမှာပဲချိတ်ထားတယ် .. အဲဒီအခန်းမှာပဲ အစ်ကိုလေး အိပ်တယ် .. နေတယ် .. တစ်ခါတစ်ခါ .. ကဗျာလေးရှေ့မှာ နာရီနဲ့ချိပြီး အစ်ကိုလေးရပ်နေမိတတ်တာ .. နေ့လည်း ရပ်တတ်တယ် .. ညလည်း ရပ်နေမိတတ်တယ် .. ခံစားရတယ် ကလေးရယ် .. တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ ယောင်ချာချာနဲ့ဖြစ်နေတာ .. ဟာတာတာနဲ့ဖြစ်နေတာ .. ဆောက်တည်ရာပျောက်နေတာ .. ဝေးကြရပြီဆိုပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ .. မယ်မင်းရဲ့အရိပ်လေးတွေ ဖြတ်သန်းနေကြလေရဲ့ဆိုတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ တစ်အိမ်လုံးလျှောက်သွားချင် သွားနေမိတတ်တယ် မယ်မင်းရယ် .. အချစ်ဆိုတာ အဲသလောက်အင်အားကြီးမားပြီး ဩဇာကြီးမားတယ်ဆိုတာ သိရချိန်မှာ .. အစ်ကိုလေး သိရချိန်မှာ .. မယ်မင်းက အနားမှာမရှိဘူး ကလေးရယ် .. အဲဒါ ဆိုးတာ .."

သူ ပြောနေသမျှ မယ်မင်း ဝင်မစွက်ဘဲ ငြိမ်၍နားထောင်နေပါ၏။ နဖူးပြင်လေးကို သူ့ ငဲ့နမ်းတော့ မယ်မင်း ခေါင်းလေး ပို၍မော့ပေးတာ သည်။ သူ့အနမ်းကို မြတ်နိုးစွာခံယူခြင်း ..။ ဤမျှအထိ အေးမြသော အရာ .. သူ့ဘဝမှာ မရှိ ..။

"ဖေဖေနဲ့မေမေကို .. အန်ကယ်ဂုဏ်နဲ့အန်တီတို့ .. မယ်မင်း ငါ

နေတာ ပြောပြလိုက်တယ်နဲ့တူတယ် .. ဟုတ်လား .."

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး .. မယ်မင်း မရှိတော့သလိုလိုပဲ အစတုန်းကတော့ ဖေဖေကလည်း နေပေးခဲ့ပါတယ် .. အကယ်၍ အစ်ကိုလေးဘက်က .. ဘာမှကိုမခံစားရဘူး .. လွတ်လပ်ပြီဟောဆိုပြီးတော့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း .. သေစာရင်းထဲပဲ .. ကြာရိပ်ညိုအတွက် မယ်မင်း ခိုနေပေစေတော့ဆိုတဲ့သဘောလည်း ပါတာပေါ့လေ .. ဒါပေမယ့် .. အစ်ကိုလေး အရမ်းခံစားနေရတာတွေ .. အန်ကယ်နဲ့အန်တီမွေး က ခိုခိုပြီးပြောပြနေတော့ .. ဖေဖေရောမေမေရော .. ပြီးခဲ့တဲ့ လတတည်းက .. မယ်မင်း ရှိနေတယ်ဆိုတာ .. ပြောပြလိုက်တယ် .. အစ်ကိုလေးကိုတော့ မပြောပြသေးပါနဲ့လို့လည်း တားထားကြတာ .. ပိုပိုနို့ပါတယ်ပေါ့ .. ဒါပေမယ့် .. ပိုပိုက .. အစ်ကိုလေးစိတ်ကို ဒီထက်ဧက .. စောင့်ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်ပေါ့ .. တစ်လဆိုတာ သွေးဆူနေတုန်းခဏဖြစ်နိုင်ပါတယ်ပေါ့ .. ကြာရင် မေ့သွားလည်းပြီးစေတော့ပေါ့ .. ချစ်ဘဲယူထားတဲ့အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ .. တစ်ခါအက်ကြောင်းထင်ရာက .. နောက်တစ်ခါ ထပ်အက်ကြောင်းထင်ဖို့ဆိုတာ အလွန်လွယ်ပါတယ်ပေါ့ .. အဲသလို ဖေဖေနဲ့မေမေက .. အန်ကယ်နဲ့ အန်တီမွေး ကို ဆောင်းပန်ကြတာ .. ဒါကြောင့် .. အစ်ကိုလေးကို အန်ကယ်နဲ့အန်တီမွေးက .. ပိုပို ရှိတယ်ဆိုတာ မပြောပြသေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေကြတာလေ .. အမြဲလည်း အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုခံစားနေရတယ် .. နောင်တရနေတယ် .. အလူးအလဲပဲဆိုတာတွေ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ဖုန်းနဲ့ပြောပြနေကြတာတဲ့ .. မယ်မင်းကတော့ .. ဒီလျှင်ခမ်းမွန်းဟိုတယ်မှာ ရောက်နေပြီလေ .. ဒီမှာလာနေရင်း .. အစ်ကိုလေးကိုလွမ်းနေမိတာ .. အရမ်းပါပဲ .."

သူ မချင့်မရဲ မယ်မင်း၏နဖူးလေးကို ဖွဖွလက်ဖျားလေးဖြင့်ထိ၍ .. "လွမ်းနေမှဖြင့် ဓယ်မင်းရယ် .. ဖုန်းလေးပဲ ဆက်လိုက်ပါတော့ .." ဟု ပြောမိရပါ၏။

"အစ်ကိုလေး တကယ့်ကို .. မယ်မင်းကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ မယ်မင်း စိတ်ချယုံကြည်အောင်ဆိုပြီး မေမေက အစ်ကိုလေးကို ပုန်းဆက်ကြည့်မယ်တဲ့ .. လက်ထပ်ခိုင်းမယ်တဲ့ .. နောက်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ထူပါဆိုတာ ပြောကြည့်မယ်တဲ့ .. အဲဒါကိုမှ .. အစ်ကိုလေး လက်မခံဘူးဆိုရင် .. မယ်မင်းရဲ့တစ္ဆေပုံပြင်များဆိုတဲ့စာအုပ်လေးကို အန်တီမွေးဆီ အရောက်အပို့ခိုင်းလိုက်မယ်တဲ့ .. အစ်ကိုလေးနဲ့ ဝေးနေရတုန်း ဒီပုံပြင်စာအုပ်လေး မယ်မင်း ရေးခဲ့တယ် .. စာအုပ်ထုတ်ခဲ့တယ်လေ .. အသစ်ပဲရှိသေးတာ .. အဲဒါ .. အစ်ကိုလေး ဖတ်ကြည့်ရင် သိမလားပေါ့ .. ကလောင်နာမည်က ရွှေငှက် ဆိုတာကိုး .. မယ်မင်းကို ရွှေငှက်လို့ အိမ်က ချစ်လို့ခေါ်ကြတာ အစ်ကိုလေးကို ပြောပြဖူး တယ် မဟုတ်လား .."

ဟု မယ်မင်း ပြောတော့ သူ ရယ်မိသည်။ ခုမှ .. အရယ်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ ပြန်၍ဖြစ်တည်လာခြင်းပါတကား ..။ ချစ်ရသူနှင့် အတူတကွရှိခြင်းတည်းဟူသောကာလလောက် .. ကြည်မွေ့လန်းရွှင် .. ဖော်ချင်သလောက်ပျော်ဆိုသည့်ခံစားချက် .. ဘယ်အရာဆီကမှ ရနိုင်အံ့မထင် ..။ ထိုသို့ သူ တွေးမိရ ..။ ကြည်နူးမိရပြန်ပါ၏။

"အဲသလို စာအုပ်လေးပေးဖို့ဆိုတာကျတော့လည်း .. ကြိုတင်ပြီးတော့ ပုန်းညက်မြိုင်က အဘဈေးကို .. ရန်ကုန်ကိုလွှတ်ထားတာ .. မေမေနဲ့မေမေ အစီအမံဆိုပါတော့ .. ဘာဈေးကို သိလားဟင် .. ပုန်းညက်မြိုင်က ဥယျာဉ်မျိုးကြီးလေ .. မေမေက ပြောတယ် .. အစ်ကိုလေးလည်း နှစ်လလောက် အလူးအလဲ ခံစားနေရတာ .. ပင်ပန်းပြီတဲ့ .. ဒီတော့ အိမ်ထောင်သစ်ထူပါလို့ ပြောကြည့်လို့မှ ငြင်းရင် .. ပိုပို ကိုပဲ ချစ်နေတာ တည်မြဲနေသေးရင်တော့ .. စာအုပ်လေးကို ဘာဈေး က .. တည်းခိုမဟိုတယ်ကနေပြီးတော့ .. ကြာရိပ်ညိုကိုသွားပြီး .. အန်ကယ်နဲ့အန်တီမွေးတို့ကို ပေးလိုက်ဖို့ .. ဘာဖုန်းကို ဆက်ပြောဖို့ စီစဉ်ထားတာလေ .."

ဖုန်းဖုန်းလည်း ဘာဈေး ကို ထည့်ပေးလိုက်တာ .. တကယ်လည်း .. မေမေနဲ့မေမေက .. ဘာဈေးကို .. စာအုပ်လေး အန်တီမွေးတို့ဆီ အပို့သွားခိုင်းလိုက်ကြတာပါပဲ .. စာအုပ်ကို .. အစ်ကိုလေးကိုပေးဖတ်လိုက်ပါတဲ့ .."

မယ်မင်း ပြောသမျှ သူ နားထောင်နေရာမှ သူ ရယ်၍ ..
"စာအုပ်လေးက ချစ်စရာလေးဗျ .. ရွှေငှက် ဆိုတာတည်းက .. ထင်နေမိပြီ .. ပုံပြင်ကလည်း .. ဖြူရဲနဲ့ဂျိုကုတ် ပုံပြင်ဖြစ်နေတော့ .. အဲဒီပုံပြင်ကို .. တာတေတို့အုပ်စုကို ဗုဒ္ဓတွေကျွေးပြီး ပြောပြခဲ့တဲ့ မယ်မင်းရဲ့ ကျွေးပန်းပင်ဘေးကပုံပြင်ဇာတ်လမ်းကိုမြင်ခဲ့ကြားခဲ့ရတာမို့ .. ချက်ချင်း ဒီကိုပြေးလာတော့တာပဲ .. ဘာလို့လဲ သိလား .. မယ်မင်းရဲ့ ကဗျာလေး သိမှာ ပါတယ်လေ .. အစ်ကိုလေး ရွတ်ပြမယ် .."

ဟု နာဗျားလေးကို ဖွဖွဖေး ညစ်လိုက်ပြီးမှ နဖူးချင်းထိကာ ..
"ရွှေငှက်ရွှေငှက်
ရွှေအင်္ကျီအခက်တွေနဲ့
တည်ဆောက်တဲ့အိမ်လေးတစ်အိမ်
မိုးတိမ်တွေအောက်က
အေးမြတဲ့ဝမ်းရောင်ဘေးမှာ
ရှိနေရာသစ်တစ်ပင်အတွက်
မြစ်တည်ရန်ခက်ပေမယ့် ... "ဆိုတဲ့ ကဗျာပိုဒ်လေးကို .. အစ်ကိုလေး အမှတ်ရမိတယ် .. လျှိုင်ခမ်းမွန်းချောင်းက .. နေရာလေး .. အေးမြတဲ့ခမ်းချောင်းနေရာလေးမှာ .. မယ်မင်း ရောက်နေလိမ့်မယ်လို့လေ .. ဒါကြောင့် .. အဲဒီပုံပြင်လေးလည်း ဖတ်လိုက်ရော .. တစ်ချိုးတည်း ဘားမောင်းထွက်ခဲ့တ .. အခု .. ရောက်လာတာပဲ .. မယ်မင်း ရဲ့ရှေ့တော်ဆုကံကို .."

ဟု ပြောမိရပါ၏။

ပိုပို .. အစ်ကိုလေးကို မော့ကြည့်နေမိရပါ၏။ မေမေ့ထံမှ ဖုန်းဝင်လာတာ ..။ အစ်ကိုလေး အရမ်းကိုခံစားနေသမျှတွေ အသံသွင်းထားပါသောဖုန်းလေးကို .. ပိုပိုထံ ဆက်သည့်ဖုန်းဘေးမှာ ကပ်ဖွင့်ပြခဲ့တာ..။ အစ်ကိုလေး အရမ်းခံစားနေရတာတွေအားလုံးကို ပိုပို ကြားခဲ့ရမျှ မျက်ရည်ကျနေခဲ့ရတာတွေအားလုံး နောက်များမှ အစ်ကိုလေးကို ပြန်ရှင်းပြလိုက်ပါတော့မည်လေ ..။

မေမေသည်ပင်လျှင် အစ်ကိုလေး ခုလို .. ကားနှင့်တောက်လျှောက်
မောင်းပြီး .. လျှင်ခမ်းမွန်းစမ်းချောင်းနေရာလေးဆီသို့ရောက်လာလိမ့်
ဦးမည်ဟု ထင်ထားမည်မဟုတ် ..။ မနက်က .. မေမေထံမှ အစ်ကိုလေး
၏အသံဖမ်းရာအသံတွေကို .. ပိုပိုကိုကြားဖို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ ခု .. ညနေ
ဘက်မှ အစ်ကိုလေးက .. ပိုပိုထံ ရောက်နေပြီတဲ့လားလေ ..။ အဘယ်မျှထိ
ကားကို တောက်လျှောက်မောင်းလာသည်မသိ ..။ အစ်ကိုလေး
၏ဆံပင်တွေ ဖြာလန်နေသည်။ မျက်နှာက ညှိုးဖျော့နေသည်။ ပါးနားတွေ
ချောင်နေသည်။ ပိုပို ကမ္ပ .. ညအိပ်မရ ပြုမရဖြစ်ရပေမယ် .. အစ်ကိုလေး
လောက် အခြေအနေ မဆိုး ..။ အစ်ကိုလေးကိုလွမ်းသမျှ မျိုသိပ် ကြေကွဲ
နေရပေမယ့် ..။ အစ်ကိုလေးက ပိုပို မရှိတော့ပြီးဟု ခံစားရင်း ဤနှစ်လ
ကျော်အတွင်းမှာ ယူပစ်သလို ချုံးကျသွားရချေသည်တကား ..။

“မယ်မင်းလည်း အစ်ကိုလေးကို လွမ်းလွန်းလို့ .. မနက်ဆို ဟိုတယ်က ဒီကိုလာတယ် .. ဒီမှာပဲ တစ်ခုခုစားတယ် .. ဒီလိုပဲ ဟိုနေ့ သည်ငေးနဲ့ .. အလွမ်းတွေနဲ့ချည်း အတူနေနေရတဲ့ ပိုပို ဖြစ်နေတာပါပဲ ဒါအစ်ကိုလေးရယ် .. မနက်ဆို .. ဟိုတယ်မှာ ဘာရှိတ်ဖတ်စား .. ဘာ လာကြိုတဲ့မြင်းလည်းနဲ့ ဒီကိုလာ .. တစ်နေ့ကုန်နေ .. ညနေဘက် .. ဘာ လာကြိုတဲ့မြင်းလည်းနဲ့ ဟိုတယ်ပြန် .. ဟိုတယ်မှာ ညစာစား တစ်ညလုံး .. ဟိုတွေးသည်တွေး .. မျက်ရည်ကျ .. ငို .. အသလိုရှိတာ ပါပဲ ..”

သူ ကြားရတော့ ရင်ထဲမကောင်းနိုင် ...။ နုနုနယ်နယ်လေးဖြင့်ရှိရ သည့်အထဲမှာ .. အမြဲပျော်ပျော်နေတတ်သည့်ကလေး ...။ ခုလို ရင်နှင့် ဓမ္မံအောင် တစ်ယောက်တည်းကြေကွဲခံစားစေသည့်တရားခံသည် သူ တို့ယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေချေသည်တကား ...။

“ကဲ .. အစ်ကိုလေးတို့ .. ငါးတုတ္တများကြွမယ် .. လွှာ ..”

ဟု ပြောကာ ငါးမျှားတံ သွားငှားသည်။ သူ ဝင်ဝယ်လာခဲ့ရာ ငါးမျှားစာဘူးကို ထုတ်၍ ငါးမျှားကြပါ၏။ ဒါပေမယ့် .. မယ်မင်း၏ နှုတ်နှာနုလေးကို ကြည့်ကာကြည့်ကာဖြင့် သတိရလာလျက် ငါးမျှားတံ တီးကို ပြန်ရပ်၍ ..

“ဘာမှမစားရသေးဘူးမဟုတ်လား .. နေ့လယ်စာတစ်ခွက် ..
ဘာမှကို အခုညနေထိမစားသေးဘူးမဟုတ်လား .. မျက်နှာလေးကို
ခွဲတက်လို့ .. မယ်မင်းရယ် .. ဖြစ်ရလေ .. လာ .. လာ ..”

ဟု ပြောကာ ထရပ်တော့ မယ်မင်း ခေါင်းခါသည်။ သူ့ လက်
ခောင်းကြီးကိုကိုင်၍ ..

“မစားတော့ဘူး အစ်ကိုလေးရယ် .. အစ်ကိုလေးလည်း ကား
မောင်းလာရတာ .. ပင်ပန်းလှပါပြီ .. ပြန်ကြမယ်နော် .. အစ်ကိုလေးက
ကားမောင်း .. မယ်မင်းက ဘေးကလိုက်စီးမယ် .. ဟိုတယ်ရောက်မှ ..
တစ်ခုခု .. အခန်းထဲမှာ စားကြတာပေါ့ အစ်ကိုလေးရယ် .. နော် ..
ပြီးရင် .. အစ်ကိုလေး .. နားလိုက်တော့ .. စိတ်ရောကိုယ်ရော .. နား
လိုက် .. မအိပ်မစားနဲ့ နေလာတာ ကြာပြီဆို ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ မယ်မင်း၏လက်လေးကို ထွေးဆုပ်လိုက်မိ
ရာမှ လက်ဖမိုးလေးကို ရှိုက်နင်းမိကာ ..

“ခုထိ ..အစကိုလေးအတွက် ..တွေးပေးနေတုန်းပဲလား ကလေး
ရယ် ..ဟင် ..ဒီလောက်ရက်စက်ခဲ့တဲ့သူကို ..”

ဟု သည်းမီရသည်ပင် ..။

အကြည့်က ..။ စမ်းချောင်းဆီသို့ရောက်၏။ တစ်ခါက .. ပျော်ခဲ့ရာနေရာလေး ..။ သူ .. ကမ်းမကူးရဲ၍ .. ဤကမ်းဘက်မှသည် ဟိုဘက်ကမ်းဆီသို့ .. မယ်မင်း၏လက်ကိုဆွဲ၍ လိုက်ခဲ့ရာ နေရာလေး ..။

“အစ်ကိုလေးက .. ဟိုကတည်းက နိမိတ်ပြတာကို မသိခဲ့တာသိရဲ့လား။ မယ်မင်းလေးရဲ့ .. မယ်မင်း မပါဘဲ ဟိုဘက်ကမ်းကို မူးရဲခဲ့တာလေ .. မယ်မင်း ရှိမှ .. အစ်ကိုလေးက ရှေ့ခရီးကို ဆက်နိုင်မယ့်ရှင်သန်ခေတ်လူ ဖြစ်နေတာဗျ .. တစ်သက် .. ဒီတစ်သက် .. ဘယ်တော့မှ ဟောဒီ မျက်စိမျက်တောင်အောက်က .. အပျောက်မခံဘူးလို့ အစ်ကိုလေးက ဒီစမ်းချောင်းလေးကိုတိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆိုမယ် .. အစ်ကိုလေးရဲ့ မယ်မင်းကလည်း .. အဲသလိုပဲ .. အစ်ကိုလေးရဲ့မျက်စိအောက်က .. ဘယ်မှကိုမသွားပါဘူးလို့ သစ္စာဆို ..”

ဟု ပြောကာ သူ တကယ့်ကိုပဲ မယ်မင်း၏လက်လေးကို မလွှတ်စတမ်းကြီးဆုပ်၍ မျက်စိကိုမှိတ်ချကာ သစ္စာဆိုမိရပါသတည်း ..။ သူသည် .. အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အချစ်တတ်ဆုံးသောသူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ချင်သည်။ သစ္စာအရှိဆုံးလူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ချင်သည်။ ချစ်ရသူ၏ အချစ်ရဆုံးသောသူတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း ရှိချင်သည်။ ဒါဆို .. သူ့ဘဝ ပြည့်စုံပြီ ..။

“မယ်မင်းလေးရေ .. မင်းပြောတဲ့ အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့ သစ်ခက်အိမ်လေးဟာ .. မယ်မင်းရဲ့နှလုံးသားမှာ နှစ်များစွာ ရှေ့ဆက်မယ့်အိမ်လေးဖြစ်မယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား .. ကဗျာလေးထဲမှာလေ .. ငေးထားခဲ့တာ .. တကယ်က .. အစ်ကိုလေး ထပ်ဖြည့်ထားတာ ရှိတယ်။ မယ်မင်းရဲ့နှလုံးသားတစ်ခုတည်းမှာပဲရှိရမှာမဟုတ်ဘူး ကောင်မလေးရဲ့ဟောဒီက အစ်ကိုလေးရဲ့နှလုံးသားထဲမှာလည်း ရှိနေရမှာ .. ဒီနှလုံးသားနှစ်ခုက .. ပေါင်းစည်းရှိနေတာလေ .. ခွဲမှမရတော့တာ .. ဒီတော့ .. အစ်ကိုလေး ရွတ်ပြမယ် .. သေချာနားထောင်..”

ဟု ပြောကာ ပထမဆုံး သူ သစ္စာတိုင်ရာ လှိုင်ခမ်းမွန်းစမ်းချောင်းလေးဆီမှ စမ်းရေကို လက်ခုပ်ဖြင့်ယှက်၍ခပ်ကာ မယ်မင်းကို တိုက်မိရပါ၏။ သူလည်း လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်၍ သောက်သည်။ သူ .. ဤနေ့မှာ .. ထေမဆုံး လည်ချောင်းထဲအဝင်ခံသည့်စမ်းရေ ..။ အေးမြမြရေ ..။ သူ သစ္စာတိုင်ရာစမ်းမြနဒီ၏ရေ ..။ မယ်မင်းသည်လည်း ရင်ထဲဆို့နှင့်ခံစားရင်း ဘာမျှကို စားခဲ့ဟန်မတူ ..။ ခု .. သူတိုက်ရာစမ်းရေစက်တို့ကို သောက်လိုက်ရချေပြီတည်း ..။ နောက်တော့လည်း မယ်မင်း၏ လက်လေးကို သူ လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း ထွေးဆုပ်၍ ခေါ်လာရသည်က ရပ်ထားရာကားဆီသို့ပါ ..။

ကားတံခါးကို သူ ဖွင့်ပေးသည်။ မယ်မင်း ဝင်ထိုင်ပြီးမှ သူ ဝင်ထိုင်သည်။ ကားမောင်းသူနေရာရောက်တော့ ပခုံးလေးကိုဆွဲ၍ သူ့ပခုံးပေါ် မယ်မင်း၏ခေါင်းလေးကို ဖေးမိတင်စေပါ၏။

“မယ်မင်းရဲ့ကဗျာအဆုံးပိုဒ်လေးကို အစ်ကိုလေး ဖြည့်မှာကို .. သေချာနားထောင်နော် ..”

ဟုလည်း နဖူးလေးကို ဖွဖွင့်နမ်းမိရာမှ သူ ထပ်ပြောမိပြန်၏။ မယ်မင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်လာသည်။ လက်ဖျားနုနုလေးတွေက သူ့ပါးကို ဖွဖွလေးဖေးထိလာသည်။ အလွန်တရာ နူးညံ့စွာထိလာခြင်း ..။ သူ့ကို အလွန်ချစ်ကြောင်း ဝန်ခံခြင်း ..။ သူ့ကို အလွန်တရာကိုမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်သော မိန်းကလေး၏ နူးညံ့သောလက်ဖျားအထိ နုနုလေးများကို သူ မျက်ရည်ဝေနေရင်း ငြိမ်သက်ခံယူနေမိရပါ၏။ မယ်မင်းကို .. သူ .. ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းလောက်အောင် အရှိန်ကြီးမားလွန်းပါသည်။ မယ်မင်း၏အချစ်များကိုလည်း သူ .. ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ထိုအချစ်ကို သူ ပိုင်စိုးခွင့်ရသည့် ကံကြမ္မာကိုလည်း သူ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်ကောလေ ..။ သူ .. မယ်မင်း၏အဆုံးသတ်ကဗျာပိုဒ်လေးနေရာကို .. ဖြည့်၍ ပြန်ရွတ်ပြလိုက်မိရပါ၏။

၃၁၂

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

“အဲဒါက ...

ရှင်ရဲနုလုံးသားမှာ

ကျွန်မရဲနုလုံးသားမှာ

နှစ်မျှားစွာရှေ့ဆက်မယ့်

အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့သစ်ခက်အိမ်လေးပါ ... အရှင် ...။

ဪ ...

အချစ်ငှက်ဆောက်တဲ့ သစ်ခက်အိမ်လေးပါ ... သခင် ...။ ..”

ဟကယ်တော့ .. အချစ်ငှက်ဆောက်သောသစ်ခက်အိမ်လေးသည်

နှလုံးသားတစ်ခုအတွင်းမှာသာ နှစ်မျှားစွာ ရှေ့ဆက်ရမှာမဟုတ် ..။

နှလုံးသားတစ်စုံမှာသာ ရှေ့ဆက်ရမည်သာ ..။ ထိုနှလုံးသားတစ်စုံသည် .. သူနှင့် .. မယ်မင်းတို့၏ နှလုံးသားပုံဖြစ်ပါချေလေသည်တကား...။

နှလုံးသားတစ်စုံတွင် အချစ်ငှက်ဆောက်သည့် သစ်ခက်အိမ်လေးသည် .. အချစ်သစ်ပင်လေးနှင့်အတူ လှပစွာ .. အေးတမြဲမြဲ .. ရှိရချေမည်သာ။

မျှဝေခံစားခြင်းများစွာဖြင့် ...

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

(၂၃-၄-၂၀၁၃)

အမှတ်-၉၀၊ အုန်းတောလမ်း

ဒေါ်ဥရုရပ်ကွက်၊ လွိုင်ကော်မြို့

ကယားပြည်နယ်။

ဖုန်း-၀၈၃-၂၁၃၂၃

ရွှေဘမင်စာပေ